

*Bana
Bir Neden
Ver*

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

A.L. JACKSON

PUSIKA

NYT VE USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI A.L. JACKSON'DAN,
ÇOCUĞUNU TEK BAŞINA BÜYÜTEN BİR ADAM İLE OĞLUNUN
ÖĞRETMENİ ARASINDAKİ DÜŞMANDAN ÂŞİĞA DÖNÜŞEN BİR AŞK HİKÂYESİ...

*Eden Murphy, fazladan
para kazanmak için kulübüne gelmişti.*

Onun gibi bir kadın buraya ait değildi.

Paramparça olurdu.

Muhtemelen onu parçalayan da ben olurdum.

Tatlı, baştan çıkarıcı bedeni masumiyetle ışıldıyordu
ve ben de onun tadına bakmak için sabırsızlanan bir canavardım.

Trent Lawson, ilgilenmem gereken son adamdı.

Karanlıktı.

Tehlikeliydi.

Dizlerimi titretecek, günahkâr bir yüzü vardı.

Ayrıca ukalanın tekiydi ve artık yeni patronumdu.

Dahası, sevimli oğlunun benim anaokulu sınıfımda olduğunu öğrendiğimde,
ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum.

*Ama ikimizin de aramızdaki çekimi
görmezden gelmesi imkânsızdı.*

Tek bir bakışla, kalplerimiz hızlanmak için bir sebep bulmuştu.

Bir dokunuşla, asla sahip olamayacağımız bir şey için
yanıp tutuşur hale gelmiştik.

Ve birlikte geçirilen bir gecenin ardından,
birbirimize kapılmamız kaçınılmaz olmuştu.

Onu kirlî dünyama çekmek yanlıştı.

Ama önemli değildi.

Eden Murphy, bana aitti.

Bana Bir Neden Ver

A . L . JACKSON

Düzenleme
Ny.özlem

Bana Bir Neden Ver

A. L. JACKSON

Çeviren: İdil Elif Uzun

Birinci Bölüm

Trent

MOTOSİKLETİMLE KULUBÜN ÖNÜNDEKİ kalabalık otoparka yanaştığımda saat henüz on olmamıştı.

Karanlık, Kaliforniya'da küçük bir şehir olan Redemption Hills'e çökeli çok olmuştu. Gökyüzü simsiyah bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Buna karşılık, iki katlı binanın neon ışıkları ahlaksızlık fenerleri gibi parlıyor, girişin yakınına sırayla dizilmiş arabaların ve motorların üzerini aydınlatıyordu.

Ön tarafta durup motosikletimi geriye doğru itebilmek için botlarımla yere bastım. Gürleyen motoru susturarak motosikletin ayaklığına bir tekme atıp üstünden indim. Kulüp ışıklarının parıltısı ve *heavy* müziğin* sesi, kalın duvarların arasından sızıyordu.

Bir sigara yakıp gevşek çakılların üzerinde çatırdayan botlarımla uzun adımlar atarak girişe doğru yürüdüm.

"Bay Lawson." Ben yaklaşırken Kult başını eğdi.

* Genellikle ağır ritimleri, güçlü gitarları ve sert vokalleri olan müzik türlerini tanımlamak için kullanılır. Bu müzik türü çoğunlukla *rock*, *metal* veya *punk* gibi türlerde görülür.

İçeri girmek için kapıda bekleyen kalabalığın arasından ilerlerken etraflarını saran bir farkındalık dalgası yükseldi.

“Kult,” diye karşılık verdim yanma ulaştığımda.

“Bu gece nasılsınız, efendim?”

“Hâlâ nefes alıyorum.”

Sessizce güldü. “Herkesin istediği tek şey bu, değil mi?”

Kult son dört yıldır benim için çalışan korumalardan biriydi. Lanet olası derecede korkutucuydu. Sadakati ise tartışılmazdı. Tam olarak ihtiyacım olan şey de buydu.

Botumun ucuyla sigaramı söndürürken etrafı taradım. “Bu gece her şey yolunda mı?”

“Şimdiye kadar öyle, efendim,” diye yanıtladı Kult. İri yapısıyla her zaman tetikteydi.

Bana dönen yüzleri süzerken, “Tam da istediğim gibi,” dedim. Sanki herkes buradaki varlığımı fark etmişti. Her göz beni görmek zorundaymış gibiydi.

Babam her zaman saygının kazanılmadığını, alındığını söylerdi.

Ona sahip olmalıydın.

Onu ele geçirmeliydin.

O domuzdan her ne kadar nefret etsem de en azından bir konuda haklıydı.

Bunun kanıtı ise insanların hareketlerinde gizliydi. Şimdi hepsi tetikteydi. Kendilerini koruma içgüdüsüyle hareket etmeye başlamışlardı.

Sanki motosikletimin yaklaşmasıyla titreşen toprağın gürültüsünü hissetmişlerdi.

Pis ve bayat havadaki değişimi.

Binanın ön tarafında asılı olan mavi neon tabelanın vaat ettiği söze her müşterinin çaresizce ihtiyaç duymasını her zaman ironik bulmuştum.

*Absolution.**

Kaçtıkları günahlar her neyse onlardan arınmak için buradalardı.

* Hristiyan inancına göre bir otorite tarafından günahların dini cezalardan arındırılması. Arınma.

O gece yapabilecekleri her türlü seçimden arınmak için.

Zevk dışında herhangi bir duyguyu hissetmekten arınmak için.

Ama yine de bana öyle bir bakıyorlardı ki, kendilerini zevkin kol-
larına bırakmaya bu kadar heveslilerken bile kötülüğü hissettiklerini
sanıyorlardı.

Haksız sayılmazlardı.

“Dolduk mu?” diye sordum. Sırada en az yirmi kişi vardı ama kulü-
bümde olup biten her şeyi bilmeyi alışkanlık haline getirmiştım.

“Evet, efendim. Dokuzdan beri.”

“İyi.”

“Her zaman öyle,” derken sakallı yüzünde bir sırıtış belirdi.

Başımı hafifçe sallayıp Kult’ın yanından ayrıldım ve arkasından do-
lanıp çift kapılardan geçerek barın loş ışığına doğru adım attım. Ho-
parlörden bangır bangır müzik sesi geliyor ve zeminde yankılanarak
yaklaşık bir saat içinde sahneye çıkacak olan grubun yarattığı beklentiyi
arttıran bir ortam hazırlıyordu.

Absolution, lüks ve bataklığın kesiştiği noktadaydı.

Kaliforniya’nın en kuzeydoğu köşesinde yer alan küçük, popüler dağ
kasabasında sahneye çıkan kahrolası derecede muhteşem grupları ve en
iyi içecekleri vaat ediyordu.

Redemption Hills’in geri kalanının duvarlardan sızdığını hissedebildikleri tehlikeyi deneyimlemek ve sabah olduğunda hiçbir suçluluk
duymadan buradan uzaklaşabilmek için sürüler halinde akın ettiği bir
motorcu barıydı.

Kulübümün derinliklerine doğru ilerledim.

Burayı erkek kardeşlerimden aldığım azıcık yardımla sıfırdan inşa
etmiştim.

Dikkatle devasa odayı taradım. Mağarayı andıran tavandan sarkan
ışıklar loştu, ortam gürültülüydü.

Alt kat, duvar boyunca sıralanan localarla çevriliydi. Açık alanda ma-
salar ve koltuklar vardı, sahneye dans pisti ise en sağdaydı.

Üst kat ise bilardo masalarına ve ikinci bir bara ev sahipliği yapıyordu. Ortası açık olan at nalı şeklindeki balkon, sahneye yukarıdan bir bakış sağlıyordu.

Ana katın en uzak duvarını boydan boya kaplayan uzun, mat siyah bara doğru ilerledim.

Arka duvarda asılı olan rafların çelik malzemesi kaynakla birbirine sabitlenmişti ve yüzeyleri camla kaplıydı. Yukarıdan aşağıya kadar sıralanmış şişeler mavi neon ışıkların altında parlıyorlardı.

Koltuklarda birbirine sokulmuş çiftlerin ve hayatın vahşi tarafının açıkça tadına bakmaya çalışan birkaç grup üniversite öğrencisinin arasından geçtim.

Sage barın arkasındaydı. Beni gördüğünde hoş geldin dercesine çenesini kaldırdı. Koyu teni boyunca uzanan karanlık dövmeleri, teninin üzerinde kıvranan iblisler gibi duruyordu. Yüzünü kaplayan sırtıtışını saymazsak oldukça tehditkâr görünüyordu.

“Hey, Trent. Tembel kıcını buraya getirme zamanın çoktan gelmişti.”

Her zamanki içkimi doldururken kendini beğenmiş bir şekilde gü-lümsedi ve önündeki tabureye oturduğumda bardağı bana doğru uzattı.

Alaycı bir homurtuyla bardağa uzandım ve viskiden bir yudum alırken içime yayılmasını engelleyemediğim huzursuzluğumu yatıştırmasına izin verdim. Her zaman olduğu gibi açığa çıkmak için yalvarıyordu.

Tek kaşımı kaldırarak, “Geç kaldığım için bana ceza mı yazacaksın?” diye dalga geçtim.

Pislik herif patron gibi davranmayı seviyordu.

Gerçi ben ortalıkta yokken burayı ayakta tuttuğunu düşünürsek, öyle olduğu söylenebilirdi.

Sage bana acırmış gibi bir kahkaha attı. “Tabii ki hayır. Burada senin pisliklerini temizlemek yeterince zor. Gerçekten benden daha fazlasını üstlenmemi mi istiyorsun?”

Bardağımı ona doğru kaldırdım. “Bunu yapacağına güvendiğim tek kişi sensin.”

Sırıtarak alaycı bir şekilde, “O halde sanırım sorumluluklarımdan kaytarmaya başlamam gerekiyor, değil mi?” diye sordu.

“Asla olmaz. Sen olmasan burası berbat bir halde olurdu. Bu arada, bu gece her şey yolunda mı?”

Havluya uzanıp ellerini kuruladı. Sage aslında benim genel müdürümdü ama adam barmenlik yapmayı seviyordu. Bu onun ön planda olmasını sağlıyordu. Her zaman, her şeyi dikkatle izleyebileceği bir yerdeydi. Tüm karmaşanın ortasındaydı. Ayrıca bu sayede çalışanların geri kalanı, onu kendilerinden biri olarak düşünüp Sage’in yanında tedbirsiz davranabiliyorlardı.

Ters giden bir şey olduğunda bunu daima herkesten önce fark ederdi.

Ayrıca kahrolası insanlardan gerçekten hoşlanıyordu, yani bunu da dikkate almak gerekirdi.

“Her şey yolunda. Teslimatlar tamamlandı ve kayıtları tutuldu. Kasalar dolu. Finansal raporlar masanın üzerinde. Müzik grubu arkada, sahneye çıkmaya hazır. Laila dışında tüm personeller geldi. Şaşırmadık tabii. Konusu açılmışken seninle görüşmek için bekleyen biri var. Eğer neyle karşı karşıya olduğunu merak ediyorsan şöyle söyleyeyim, seni görene kadar buradan ayrılmayı reddetti.”

Kahverengi gözleri parlarken sıırttı ve duvarın sol tarafındaki localardan birini işaret etti.

Dikkatimi oraya, koltuğuna sokulmuş bir şekilde oturup kolasını yudumlayan sarışına çevirdim. Ortamla o kadar alakasız görünüyordu ki, oturduğum yerden bile onun rahatsızlığını hissedebiliyordum.

Kaşlarımı çatarak dikkatimi tekrar Sage’e çevirdim. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Onu içeri kim aldı?”

Kahkaha atmamaya çalışarak omuz silkti. “Ben aldım.”

Sıkıntıyla iç çektim. “Onun buraya ait olmadığını anlamak için sadece tek bir bakış atmak bile yeterli.”

Tanrım, kurtların önüne atılmış çiğ ete benziyordu. Zayıf ve savunmasızdı. Böyle bir yerde bu kız paramparça olurdu.

Onu görür görmez sikimin hareketlenmesi bile bunun için yeterli bir kanıttı.

Sanki o sürecimizi bilmiyormuş gibi, “Ayrıca görüşmeler yalnızca randevuyla yapılıyor,” diye ekledim.

Sage ellerini iki yana açtı. “Hey! Dostum, beni suçlama. O locaya tüm güzelliğiyle oturup kendine bir içki sipariş etti. Sonuçta para harcayan bir müşteri. Gerçi saat *üçten* beri orada oturuyor ve sorumlu kişiyle konuşana kadar da ayrılmayı reddediyor çünkü fark ettiğin üzere *patron* planlanan görüşmeye zamanında gelmedi.”

Elimle yüzümü ovuştururken, “Kahretsin,” diye homurdandım. “Tamamen aklımdan çıkmış.”

Sage alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Bunu sen halledebilirdin.”

“Yanına gittiğimde bana etkileyici bir gülümsemeyle bakıp *lütfen* dedi. Bir beyefendi bu durumda başka ne yapabilirdi? Hem o pozisyonu istemiyorum, unuttun mu?”

Beyefendi mi?

Alayla homurdanıp ayağa kalktım. “Pekâlâ. Ondan kurtulacağım.”

Bardan içkimi alıp kıza doğru ilerlemeye başladım.

Yüzü dışarıya dönük olarak oturuyordu, dikkati dağınıktı. Huzursuzluğu havaya titreşimler halinde yayılıyordu.

Derin bir nefes alarak en kayıtsız ifademe büründüm çünkü lanet olsun... avın kokusunu alabiliyordum.

İyiliği ve savunmasızlığı o kadar ortadaydı ki herhangi birinin bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Kult’ı onu dışarı atması için göndermeliydim çünkü içimden bir ses ondan uzaklaşıp farklı bir yöne gitmem, bu kızdan olabildiğince uzak durmam gerektiğini söylüyordu.

Böyle şeylere bulaşmamam gerektiğini biliyordum. Yine de kötü bir fikirle karşılaştığımda genellikle kendimi sanki kahrolası bir karşılama komitesindeymişim gibi önünde dururken buluyordum.

İşte yine aynı durumdaydım. Daha fazlasını öğrenme isteğiyle dolmuştum. Bu uzun, hatta çok uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu.

Kirli parmaklarımı saf bir şeye daldırmak... Sanki bir anlığına da olsa bana olduğum kişiden kaçma fırsatı sunabilirmiş gibi.

Ama durdum mu?

Hayır.

Ona çekiliyor ve her adımda giderek yaklaşıyordum.

Sorun şuydu ki, daha önce hiç bu kadar eşsiz bir sadeliği olan ya da uygunsuz derecede büyüleyici birini gördüğümü sanmıyordum.

Burnu muhtemelen biraz büyüktü ve yüz hatları, o bilindik klasik güzellik tanımına uymak için fazla keskindi.

Kalın telli sarı saçları ortadan ayrılmıştı ve iri dalgalar halinde omuzlarına doğru dökülüyordu, sanki başka bir günden kalmış gibilerdi.

Çenesi kalp şeklindeydi; küçük, pembe, tatlı bir kurdeleye benzeyen ağzı ise o kadar masum duruyordu ki, bana daha önce hiç sertçe öpülmemiş olma ihtimalini düşündürmüştü.

Hızlı bir sonuca vardım. Onu etkileyici kılan hepsinin toplamıydı.

Kötü bir adamı dizlerinin üstüne çökertmeye yetecek kadar duru bir güzelliği vardı.

Tıpkı herkes gibi o da geldiğimi hissetti. Ona doğru ilerlerken bir heyecan dalgası havayı kapladı. Başını kaldırıp bana baktığında kasım ayının renklerine sahip gözleri beni içine çekti. Kahverengilerden, yeşillerden, sarılardan ve kırmızılardan oluşan bir kaleydoskop* gibiydi. Loş ışığın altında kıvılcımlar saçarak parlayan sonbahar yapraklarına benziyordu ve bu görüntü sikimin hızla uyarılmasına yetti.

Bakışları sanki benimle ilgili her şeyi aklına kazıyormuş gibi vücudumda gezindi.

O bakışlarda her şeyden önce korku vardı.

Tehlikeyi hissetmişti ve kesinlikle güvende olmadığını biliyordu.

* Yunanca kökenli olan bu kelime "görüntü gösteren güzel şekiller" anlamına gelmektedir. Genellikle görsel olarak çarpıcı ve renkli desenlerle ilişkilendirilmektedir.

Akıllı kız.

Sorun şuydu ki, aramızdaki boşluğa etki eden başka bir şey daha vardı. Elle tutulur ama algılanamayan bir şey.

Kızın teninde bunun kanıtı olan etkinin izlerini gördüm. Şiddetli bir şekilde ürpermişti.

Sikeyim.

Kendini koruyabilecekmiş gibi omuzlarını yukarı kaldırdı ve bir yandan da ağzımın kenarında bir sırtışın belirmesine neden olan bir özgüven gösterisiyle çenesini dikleştirdi.

Vahşi, küçük bir kedi yavrusundan başka bir şey değildi.

Karşısındaki koltuğa oturup olabildiğince sıradan bir şekilde tek kolumu arkaya attım ve diğer elimle de masanın üzerine koyduğum bardağı tuttum.

Bir şey söylememe fırsat vermeden, “Buranın sahibi siz misiniz?” diye sordu.

Sesi nefes nefese ve o kadar baştan çıkarıcıydı ki... *Kahretsin.*

“Evet,” diye sertçe cevapladım.

Masanın üzerinden elini uzattı. “Merhaba. Ben, Eden Murphy. Sizinle tanışma fırsatı bulduğum için gerçekten minnettarım.”

Eh, ben onunla tanışmaya o kadar da hevesli değildim çünkü anlık olarak şiddetli bir arzuya kapılmıştım. Parmaklarım seğiriyor ve hâlâ sahip olduğum ufacık vicdan kırıntısı, etkisinden kurtulamadığım bu tatlılıktan uzaklaşmam gerektiğini söylüyordu.

Bunlar altıncı hissime ait sözlerdi.

Çünkü benim gibi bir adam için bu hisler tehlike ışığıydı. Beni savunmasız bırakan, riske atan bir şeydi.

Onun narin, küçük eline sanki zehirli bir yılan kadar tehlikeliymiş gibi baktıktan sonra başımı eğip sertçe cevap verdim. “Trent Lawson. Vaktini boşa harcadığın için üzgünüm tatlım ama yeni bir garsona ihtiyacımız yok.”

Tam defolup gitmeye hazırlanıyordum ki, sesi bir kez daha beni etkisi altına aldı. “Şey... bekle... ne?”

Onun şaşkınlıkla dolu hayal kırıklığını hissedebiliyordum, etrafımı sarıyordu.

Pençelerini derime batırıp beni geri çekiyordu.

Ardından dudaklarından dökülen kelimelerin yankısını duydum. “İş ilanında alım yapacağınız yazıyordu ve bugün saat üçte sizinle bir görüşmem vardı. Ben nitelikli biriyim. Lise boyunca bir kafede, üniversite yıllarımda da bir kahve dükkânında çalıştım.”

Arkamı bile dönmeden, “Senin gibi bir sürü kişi var, gün ışığı,” dedim çünkü sonbaharı andıran gözleri ve hızla atan kalbiyle bu kıza bakmak tehlikeli bir hal almıştı.

“Lütfen, en azından benimle bir kez konuşursanız sevinirim.” Ben uzaklaşmaya devam ederken sesi endişeyle doluydu. Daha sonra panikledi. “Nitelikliyim ve hızlıyım... ve... ve tüm hayatım boyunca dans ettim.”

Başımı konuşurken o ince boğazının titrediğine tanık olacak kadar hızla ona çevirdim, sanki dudaklarından çıkanları geri almak istermiş gibi bir hali vardı.

Karanlık bir kahkaha attım.

Ciddi miydi?

Locaya geri oturdum. Kızın bu konuyla nereye varacağını düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama hastalıklı bir yanım, bu fikirden oldukça hoşlanmıştı.

“Pekâlâ, bana *tüm* hayatın boyunca yaptığın danstan bahset, Kedicik.”

İrkildi, yutkunurken narin boğazı bir kez daha titredi ve kelimeler ağzından zorlukla çıktı.

“Çocukluğumdan beri bale yapıyorum,” dedi. “Şimdi de çocuklara ders veriyorum.”

Boğazımdan gelen kaba bir sesle sııttım. “Bale mi?”

“Evet. İsterseniz gösterebilirim?” Meydan okuyan bir tavırla konuşurken başını yana eğdi.

Sert bir kahkaha attım ve viskimden bir yudum aldıktan sonra dişlerimi altdudağıma sürterek onu daha iyi görebilmek için arkama iyice yaslandım.

“Beni asıl ilgilendiren şey, dansın senin burada garsonluk yapmanla ne alakası olduğu. Burası sana striptiz kulübü gibi mi görünüyor?”

“Hayır. Ben sadece... düşündüm ki...” Cümlesini yarıda kesip dudağını ısırды.

Kaşlarımı kaldırıp masanın üzerinden görebildiğim kadarıyla gözlerimi onun üzerinde pervasızca gezdirdim. Kız, boğazına kadar iliklediği bebek mavisi lanet bir bluz giyyordu, üstüne de sanki yerel bir bankada çalışmak için başvuruyormuş gibi ceket geçirmişti.

Kahrolası derecede ateşliydi ama buraya hiç uyum sağlamıyordu. Bu yüzden aksini kanıtlamaya çalıştığını hissediyordum.

Evet, belki dansçılarımız yoktu ama garsonlarımızın insanların hayal gücünü harekete geçirmekten çekinmediği de sır değildi. Kıyafetlerinin altında saklı olan her şeyi sergilemek yerine bedenlerinin bir kısmıyla herkesin zihnini arzuyla kışkırtmakta üzerlerine yoktu.

Çılgın kalabalığın arasında dolaşırken tıpkı düşmüş melekler gibi dokunulmazlardı.

Karşımda oturan kız da bir melek olabilirdi ama buralara ait olanlardan değildi.

Rahatsız edici bir sesle güldüm. “Üzgünüm, Kedicik. Söylemeye çalıştığın şeyi çok iyi anlıyorum ve bu iş için çok da uygun olmadığını söylemek yanlış olmaz.”

Yüzünde beliren alınganlık ifadesi neredeyse çaresizliğini bastırıyordu. “Tam olarak söylemeye çalıştığınız şey ne?”

Doğrulup ellerimi masaya koydum ve ona doğru eğildim.

Anında başka bir şok edici enerji dalgası beni ele geçirdi.

Hissettiği o korku ve güvensizliği fark etmiştim.

Ama bu sefer, inkâr edilemez bir şey daha açığa çıkmıştı; şiddetli olduğu kadar dehşet veren bir çekim.

Dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım. “Burada seni canlı canlı yiyeceklerini söylemeye çalışıyorum.”

Büyük ihtimalle o kişi ben olurdum.

Tüylerinin diken diken olduğunu hissettim.

Gerginliği beni de etkiliyordu.

Eğilip çenesini yalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Çünkü lanet olsun, tadına bakmak istiyordum.

Bir santim geriye çekildiğimde kızın aramızdaki boş alanı değerkendirerek güvenli bir yere kaçacağını düşündüm.

Ama hayır, bu kız kaçmak için en ufak bir harekette bulunmadı.

Aksine, meydan okuyarak çenesini tekrar kaldırdı. “Düşündüğünüz kadar kırılgan biri değilim.”

Onun balı andıran kokusunu içime çektim. Kırılgan olup olmadığını fazlasıyla öğrenmek istiyordum, yine de iyi bir çocuk olmak için çabalamak zorunda kaldım. “İnan bana tatlım, sana iyilik yapıyorum. Senin gibi kızlar böyle yerlere ait değil. Şimdi eve git ve kapını kilitle, yoksa buraya geldiğin için pişman olursun.”

“Buraya başvuran tüm kadınlara karşı bu kadar küçümseyici mi davranırsınız?”

Arzusunu ve küçümsemesini görebiliyordum, teninden adeta sızıyordu.

Bu kez burnumu hafifçe kulağının kenarına sürterek, “Sadece senin gibi görünenlere,” diye fısıldadım.

Geri çekildim ve yürümeye başladığım sırada aniden donakaldım. Elini bileğime doladığında sanki bir şimşek tarafından çarpılmış gibi hissetmiştim.

Ve o da aynı şeyi hissetmiş gibi sert bir nefes aldı. Sonra da dişlerinin arasından konuştu. “Sizin korumanıza ihtiyacım yok, Bay Lawson. İhtiyacım olan şey, bu iş.”

Düzenleme

Ny.ozlem

İkinci Bölüm

Eden

O NU BİLEĞİNDEN YAKALADIĞIM NOKTA ALEV almıştı. Sıcaklık artıp kolumu yaktı ve bir ateş gibi göğsüme yayıldı. Kalbimi kaosa sürükledi. Bir yabancıнын içimde böylesine bir karmaşa, kargaşa ve doyumsuz bir his uyandıracağını asla tahmin edemezdim.

Bu kulübün kapısından içeri adım attığım anda tehlikeli bir bölgeye girdiğimi biliyordum. Şeytanın ininde *dans ediyordum*.

Aslında adam haklıydı.

Muhtemelen burada beni canlı canlı yerlerdi. Buraya ait değildim. Buraya uymuyordum. Uyum sağlamak gibi bir isteğim de yoktu. Ancak bu yerde kendimi tedirgin hissediyor olmaktan utanç da duymuyordum. Alışık olduğum ortamlardan tamamen uzaktaydım.

Yine de başka seçeneğim yoktu.

Hayatınızda bazen yaşadıklarınızı kabullenip fedakârlık yapmanız gereken zamanlar olurdu. Önemseydiğiniz kişilere yardımcı olabilmek için alıştığınız ortamlardan uzakta olmanız gereken zamanlar.

Babamın hayatında ufacık bir fark yaratacaksa eğer, tüm bu uğraşlarım değerdi.

Adam, ona dokunma cesaretini gösterdiğim için pişman olacaktım gibi bana baktığında bileğini daha da sıktım.

Pişman olacağıma dair hiç şüphem yoktu.

Gururumu, korkumu, endişemi bir kenara bırakıp cesur biri gibi davranmaya çalıştım. “Lütfen.”

Koyu renkli güzel kaşları acımasız bir kuşkuyla çatıldı. “Demek dansçının bir işe ihtiyacı var.”

Benimle dalga geçiyor, beni kışkırtmaya çalışıyordu. Sesindeki alaycı tonu duyabiliyordum.

Bunu ona neden söylemiştim ki? Görünen o ki, çaresiz kaldığınızda tam olarak böyle oluyordu.

Durumu düzeltmek ve sevdiklerinize yardım etmek için her şeyi söylüyor, her şeyi yapıyordunuz.

“Evet, var.”

“Peki bu dansçının... başka yetenekleri de var mı?”

Ürkütücü bir şekilde sırtıttı.

Bu ifade bedenimin bir kez daha ürpermesine neden oldu. Karnım kasıldı ve içimde öğrenmek istemediğim bir his uyandırdı. Sanki bedenimdeki her sinir ucu bir anda canlanmıştı.

“Dediğim gibi, uzun yıllar garson olarak çalıştım ve bilmediklerimi çabuk öğrenen biriyim. Eminim bu iş için bilmem gereken her ne varsa siz bana öğretebilirsiniz.”

Ne ses tonumdaki sertliği ne de öfkemi engellememin bir yolu vardı. Bana tam olarak tanımlayamadığım bir şey hissettirmesinin önüne geçebilmem de mümkün değildi.

Sanki tiksinti ile arzu arasında keskin, ince bir çizginin üzerinde sallanıyormuşum gibi hissediyordum.

Üstelik onunla tanışalı henüz beş dakika bile olmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bu korkunç bir işaretti. Buradan gitmem gerektiği konusunda beni uyaran bir işaret. Ama yerimden kıpırdamadım.

Adam yine o şeytani tavrıyla güldü.

Bir adım geri gitmeyi bile nasıl yırtıcı bir davranış haline getirebilmişti bilmiyordum ama hareketin yarattığı tehdidi hissetmiştim. Varlığı bu küçük alanda havada süzülüp kıvranıyordu. Beni gölgesiyle örten muhteşem bir hayalet gibiydi.

Etrafındaki enerji saf elektrikle yüklüydü. Zayıf olanları yıkıma sürükleyen bir dürtüsü vardı.

Kuzgun siyahı saçlarının yanları kazıtılmıştı, üstleri biraz daha uzundu ve kül rengi, ateş gibi yanan gözleri vardı.

Bunlar insanı günaha sürükleyen tuzaklardı.

Korumalar kadar yapılı değildi. Bunun yerine, ince ve uzundu; vücudu etkileyici, güçlü kaslarla kaplıydı. Bir şekilde bu onu daha da korkutucu gösteriyordu.

Açıktaki kalan teninin çoğu dövmelerle kaplıydı. Deri ceketinin kollarının altından çıkıp ellerinin üstüne ve parmaklarına doğru uzanıyordu. Daha da fazlası tişörtünün yakasından süzülerek boynuna tırmanıyor, desenler kulaklarının arkasında kaybolduğu yere kadar uzanıyordu.

Ve orada öylece durup en belirgin, unutulmaz ve belirgin hatlarla keskinleştirilmiş bir yüzle beni içine çekiyordu. Göz korkutucu ve dehşet verici bir güzelliği vardı.

Daha önce bu kadar heyecan verici bir adamla karşılaşmış ve karşılaşmadığımdan emin değildim.

Tüm duygularımı anında harekete geçiren, bu kadar tehditkâr bir çekiciliğe sahip biriyle.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona dair bulabildiğim tek yumuşak şey, sürekli küçümseyici bir kıvrımla bükülmüş gibi duran o dolgun dudaklarıydı.

Etrafına tenimi ürperten ve ruhumda yankılanan bir his yayıyordu.

Tam anlamıyla kötü çocuktu. Hem de iliklerine kadar.

Ben de burada aptal gibi bana bir şans vermesi için ona yalvarıyordum. “Ne gerekiyorsa yaparım.”

Sanırım yanlış bir şey söylemiştim çünkü sırtımaya başladı. “Ah, şimdi anladım, Kedicik. Ateşle oynamayı seviyorsun.”

“Sevmiyorum,” dedim. Açık davranmıştım. Dürüsttüm.

Belaya bulaşmak istemiyordum ve görüldüğü üzere onda beladan daha fazla bir şey yoktu.

Ben sadece iş istiyordum.

Bu adam karnımın sıkışmasına ve parmaklarımın titremesine neden olsa da bu işi istiyordum. Hem de uzun, hatta çok uzun zamandır içimde ölü olan bir şeyi harekete geçirmiş olmasına aldırış etmeden bunu arzuluyordum.

Bakışları bir kez daha üzerimde gezindi, dikkatle inceliyor; gözlemliyordu.

Ardından başını kaldırıp, “Beni takip et,” dedi.

Topuklarının üzerinde dönerek daha fazla açıklama yapma gereği duymadan barın diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı.

Bu adam beni şaşkına çeviriyordu.

Telaşla onu takip etmeye çalıştım. “Nereye gidiyoruz?”

Cevap vermedi. Bunun yerine sanki oradaki herkese gelişini hissettiriyormuş gibi, yürüdükçe kalabalığı ikiye ayırdı.

Tıka basa dolu olan barın alt katında ilerlerken ona yetişmeye çalıştım.

Heyecan yüksekti. Kimse kendini kısıtlamıyordu. Sahneye çıkacak olan grubu sabırsızlıkla bekleyen insanlar fazlasıyla rahatlamış durumdaydı.

Fırtınalı, dalgalı bir denizin ortasında, beni kurtaracak bir sal arar gibi kendi güvenli limanımı bulmaya çalışarak yan tarafa baktım.

Dikkatim tüm gün boyunca burada vakit geçirmeme izin veren barmene takıldı. Bana karşı nazik davranmıştı ama tam şu anda yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş gülümseme vardı.

Bu gülümseme adeta *aptal*, diye çığlık atıyordu.

Bu ifadenin benim için mi, yoksa barın karşı ucuna doğru ilerleyen adam için mi olduğunu bilmiyordum.

Bay Lawson sola dönüp dar ve rutubetli bir koridora girdi. Yan tarafta *sadece çalışanlar* yazan bir tabela vardı. Çantamı göğsüme bastırarak keskin köşeyi döndüm ve topuklarım kaygan beton zeminde kayarken ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

Harika, gerçekten mükemmel ilerliyordum.

Bir saniye sonra aniden durup sağdaki kapıyı açtı. Arkasına dönüp bana bakarken bir yandan da kapıyı açık tutuyordu.

Derin bir nefes aldım ve ortamdaki yoğun gergin enerji yüzünden aniden durdum.

Hâlâ loş gölgelerin içinde dururken tek kaşını kaldırdı. “Peki söyle bana, Eden Murphy; heyecan mı arıyorsun, yoksa derdin para mı? Yoksa *babacığını* kızdırmaya mı çalışıyorsun?”

O kül rengi gözleri meydan okumayla parlıyordu.

Vay canına. Bu adama çenesini nerede kapatması gerektiğini söylemek istiyordum.

Çünkü buraya geliş sebebim, *babacığımı* kurtarmaktı.

Zor durumda olan babacığımı.

Üstelik ben, birçok fedakârlıkta bulunmuş, benim için her şeyi yapacak olan o adama yardım etmek için kesinlikle her şeyi yapardım. Beni her düştüğümde kaldıran, her zaman destekleyen ve sarıp sarmalayan babam için.

Şimdi iyiliklerinin karşılığını verme sırası bendeydi. Ama bu pislik ne kadar nefes kesici olursa olsun bir açıklamayı hak etmiyordu.

İçimdeki öfkeyi ve endişeyi bastırmaya çalışarak yutkundum.

“Size bu işe ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Sebebimin ne olduğu oldukça belli olmalı.”

“Ben de sana buraya ait olmadığını söylemiştim. Şehirde başka işler de var.”

Acının içime yayıldığını hissettim. Tabii ki ancak para içinde yüzen bir adam böyle konuşurdu.

“Var mı?” Sesimdeki alaycı tonu engelleyememiştim.

Vahşi gözleri sanki karşısında çıplak duruyormuşum gibi beni delip geçti. Gözlerimden başlayarak, sinirle kasılmış boğazıma oradan da titreyen ellerimle çantamı tuttuğum yere doğru ilerledi.

Aşağı, aşağı, aşağı... Kalem eteğimin açıkta bıraktığı bacaklarımdan topuklu ayakkabılarıma kadar bakışlarını üzerimde gezdirdi. Gözlerini tekrar yukarı çevirdiği sırada nasıl olduğunu anlamasam da hem daha sakın hem de açgözlü görünüyordu.

Hiç utanmadan dikkatli bir şekilde beni incelemesi yüzünden ürperdim, midem tiksinti ve merak karışımı bir duyguyla çalkalandı.

En sonunda bakışlarımız buluştuğunda görebildiğim tek şey, yüzünü kaplayan kordan bir ateşti.

“Senin daha... dikkatli biri olduğunu sanmıştım.” Sözler ağzından sanki bir hakaretmiş gibi çıkmıştı.

“Beni korkuttuğunuzu mu sanıyorsunuz?” Dudaklarımdan çıkan kelimeler etrafımı sarmalayan bir duvar gibiydi. Korucuyu kalkanımdı.

Aniden uzanıp dövmeli parmaklarının uçlarını boynumda, hızla ve düzensiz bir şekilde atan nabzımın üzerinde gezdirdi.

Bu vahşi ve pervasız bir dokunuştı.

Bütün vücudum titrerken dizlerim neredeyse bükülecekti.

Başını eğdi. “Korkutmuyor muyum?”

Yutkunmakta ve nefes almakta zorlanıyordum. Kapıldığım büyü-
sünden kurtulmak için başımı sertçe salladım. “Bana göre bir işiniz var mı, yok mu Bay Lawson? Çünkü buraya oyun oynamaya gelmedim.”

Alaycı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kapıyı daha geniş açarak içeriyi işaret etti. “Önden buyur, Kedicik.”

Dişlerimi sıkıp elimden geldiği kadar özgüvenimi toplayarak ofisine girdim. O kadar da zor olmamıştı. Dışarıdan narin ve kırılgan görünebilirdim. Dünyadan haberi olmayan biri gibi. *Toy*. Ama hayatım boyunca yeteri kadar trajedi ve kalp kırıklığı yaşamıştım, ne zaman ayaklarımı yere sağlam basıp doğru kararlar almam gerektiğini biliyordum.

İçeride, odanın karşısına konumlanmış masanın önünde duran sandalyeyi işaret etti.

Sanki bu bir teklifmiş gibi, “Otursana,” dedi.

Otururken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ama beklediğimden çok daha büyük olan ofisi incelemekten kendi alıkoyamadım. Her şeye göz attım. Büyük siyah bir masa ve siyah deri bir sandalye vardı. Ancak asıl dikkatimi çeken şey, yan duvardaki cam vitrin oldu.

Başka bir zamana ait kıymetli parçalar, antikalar ve çeşitli eşyalarla doluydu. Silahlar. Kılıçlar. Camın arkasında birkaç parça eski ve paslı işkence aletinin ödül gibi sergilendiğini görünce yutkundum.

Duyduğum rahatsızlıkla oturuşumu değiştirdim.

Odadaki her şey sadizmi çağırıyordu.

Göğsüm sıkıştı ve bir kez daha sandalyemde huzursuzca kıpırdandım.

Aniden yanımda belirdi, eğilip parmağını yanağımdan aşağı doğru kaydırırken kulağıma doğru fısıldadı. “Kaçmak için hâlâ vaktin var, Kedicik. Söz veriyorum seni kovalamayacağım bile.”

Bana buraya gelerek daha önce hiç yaşamadığım türden bir belaya bulaştığımı haykıran şüphelerimi yok saydım. Kendimi koruma içgüdüm, buradan kalkıp gitmem ve asla arkama bakmamam için beni zorluyordu.

Ama bir amacım vardı ve geri adım atmayacaktım. “Dediğim gibi bu işe ihtiyacım var.”

Yanımda oldukça uzun bir süre oyalandıktan sonra derin bir nefes aldı ve ardından masasının etrafından dolanarak kendini büyük deri sandalyeye bıraktı. Çekmeceyi karıştırdı, içinden bir yığın kâğıt çıkarıp bana uzattı. “Herkes bir gizlilik anlaşması imzalar.”

Aman ne şaşırtıcı.

Burada kim bilir neler yaşanıyordu. Bu adamla ilgili her şey, onun kaostan ibaret olduğunu haykırıyordu. Karanlığın derinlerine uzandığını, ellerinin kirli olduğunu...

Midem endişeyle çalkalanıyordu.

Bunu gerçekten yapıyor muydum?

Arkasına yaslanarak dirseğini sandalyesinin yanına, başını da parmaklarının üzerine yerleştirdi. Her nasılsa ben serseme dönmüş bir

haldeyken üstündeki ceketi çıkarmıştı, sanki yaptığım işin çılgınlığına kapılıp bir süre bilincimi kaybetmiştim.

O ise karşımda kötü bir kral gibi oturuyordu. Kolları ahlaksızlığın portresi gibi görünüyordu. Gözleri insanın derinlerinde yatan günahları çekip çıkarabilirdi.

O anda babamın sözlerini hatırladım. Hepimizin er ya da geç baştan çıkarılmak için şeytanın sunağına getirileceğimizi söylerdi. Ya diz çökerdik ya da sırtımızı dönerdik ama asla arada kalmazdık.

İsteyen bana aptal diyebilirdi ama arada kalmayı deneyecektim.

Çenemi kaldırdım. “Yasadışı hiçbir şey yapmam.”

Yüzünde şehvetli bir gülümseme belirdi. “Merak etme, Kedicik. Senin için çok daha eğlenceli bir planım var.”

Ciddi miydi?

Benim için *çok daha eğlenceli* bir şey mi planlamıştı?

Dişlerimi sıkarak endüstriyel gri mutfak lavabosundaki üst üste yığılmış tencerelerin sonuncusunu ovaladım ve akmak için mücadele eden gözyaşlarıyla savaştım. Hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştım.

Ona yetenekli olduğumu söylemiştim.

Daha önce hiç kokteyl barmenliği yapmamış olabilirdim ama insanlarla nasıl ilgileneceğimi ve bunu nasıl iyi bir şekilde yapacağımı biliyordum. Hayatım boyunca birilerine göz kulak olmuştum.

Ama eğitim için geri gelmemi söylemek yerine bana lanet bir önlük vermiş, hâlâ üzerimde topuklu ayakkabılarım ve eteğim olduğu halde beni mutfağa göndermişti.

Pislik.

Hissettiğim bu saçma öfkeyi kontrol etmeye çalışırken barın derinliklerinden gelen müzik yerleri titretiyordu.

Belki de öfkem hiç de saçma değildi.

Beni rencide etmek, utandırmak ve aşağılamak istiyordu.

Çekip gitmemiş olmamın tek sebebi amacına ulaşmasına izin vermek istemememdi, yoksa buraya geri dönmek gibi bir planım zaten yoktu.

Saatime baktığımda çoktan sabahın ikisi olduğunu gördüm.

Saat yedide *gerçek* işime gitmem gerekiyordu.

Sikeyim, yarın bir zombi gibi görünecektim. Fazla öfkeli, huysuz, oldukça fakir bir zombi.

Biraz para kazanmak için memnuniyetle uykusuz kalabilirdim.

Ama bu?

Serbest kalan bir damla gözyaşımı hızla sildim.

Lanet olsun. Beni ağlarken görmesine izin vermeyecektim. İsteddiği tam olarak buydu, beni küçümsemek. Ancak bundan daha fazlası vardı. Bu işin bir fırsat olacağını düşünmüştüm. Bir çeşit ödül bulmayı umuyordum ama onu böyle bir yerde aramamam gerektiğini bilmeliydim.

Belki de bu kurtulmam için bir işaretti. Alay dolu bir illüzyonun içine saklanmış bir hediye idi.

Buraya ait değildim, olmak da istemiyordum. Hepimizin hayatlarımızı nasıl yaşayacağımız konusunda yaptığı seçimler vardı ve benim yapmak istediğim seçimlerin burayla uyumsuz olduğunun farkındaydım. Ensemdeki tüylerin ürpermesine neden olan havadaki ani değişimi hissetmem bile bunun için yeterli bir kanıttı.

Havada dalgalanan ve arkamdan beni kaplayan o şiddetli yoğun enerji midemin çalkalanmasına neden oldu. Esir düşmeyi reddettiğim zincirler tarafından adeta sarmalanıyordum.

“Kedicik.” Sesi kulağa sert ve pürüzlü geliyordu.

Dişlerimi daha sert sıkarken, “Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?” diye sordum.

Kelimeleri hakaret eder gibi tükürürcesine söylemiştim.

“Mesain bitti. Tom bulaşık makinesini doldurup yerleri temizleyecek.”

Derin bir nefes almadan önce durdum ve ona saldırmamaya çalıştım. Yüzüme şimdiye kadarki en sahte gülümsememi yerleştirdim ama ona dönüp baktığımda deli gibi görüldüğümden emindim. “Harika.”

Etrafından dolaşarak geçtiğim sırada elimi yakaladı.

Kıvılcımlar havada uçuşurken, alevler kolumdan yukarı çıkıp damarlarıma yayıldı.

Benim kahrolası sorunum neydi?

Donakaldım, kendimi zorlayarak ona baktım ve ardından almam için uzattığı zarfı görünce kaşlarım çatıldı.

Oldukça kalın bir zarftı.

Titreyen elimle uzattığı zarfı temkinli bir şekilde alırken, “Bu ne?” diye sordum.

“Bu gecenin bahşişlerinden sana düşen pay.”

Kafam aniden o kadar karışmıştı ki yüz ifademi gizleyemedim. “Ne?”

“Garsonlar ve barmenler, bahşişlerden kazandıklarının bir kısmını diğer çalışanlarla paylaşır. Senin yaptığın şey, onların kendi işlerini yapmasını sağlıyor. Burada işler böyle yürür.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, eli hâlâ kolumu tutuyordu. “Teşekkür ederim,” derken fısıltıyla çıkan sesim ne kadar şaşırdığımı belli ediyordu.

Bana daha da yaklaştığında enerjisi beni tamamen ele geçirdi ve çenemin bir santim uzağındayken söylediği kelimeler karanlık bir tehdide dönüştü. “Bana henüz teşekkür etme.”

Ardından döndü ve sallanan kapıya doğru ilerledi. Arkasına bakma zahmetine bile girmeden, “Yarın akşam dokuzda görüşürüz, Kedicik,” dedi.

Ayaklarımın altındaki yerin sarsıldığını hissettiğime yemin edebildim.

Tereddüt ederek zarfın içine baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Burada en az üç yüz dolar vardı.

Aman Tanrım.

Elim göğsüme doğru gitti ve derin bir nefes almayı denedim.

Üzerimdeki sersemliği atmaya çalışıyordum.

Hislerim, *kalmamı* fısıldayan o cazibeli sese karşı koymam gerektiğini söylüyordu.

Önlüğümünden kurtulup çantamı almak için soyunma odasına giderken başım hâlâ dönüyordu. Bir yandan hayatın en sonunda bana bir fırsat verip vermediğini merak ediyor, diğer yandan da cehennemin en derin çukuruna sürüklenmemiş olmak için dua ediyordum.

Üçüncü Bölüm

Trent

YATAĞIMDA RICHTER ÖLÇEĞİNE* GÖRE SEKİZ şiddetinde bir sarsıntı hissettiğimde inleyerek yüzümü yastığa daha da bastırdım. Ufacık bir çocuktan yayılan enerji o kadar fazlaydı ki, evi yıkmaması resmen mucizeydi.

“Baba, baba, baba! Hemen kalkman ve çabucak hazırlanman lazım.” Yanıma atladığında küçük ayakları yatakta bir karmaşaya sebep oldu. “Bugün okulun ilk günü, asla geç kalamayız çünkü başımın belaya girmesini istemiyorum. Başını belaya sokmak kötü bir şey, değil mi baba?”

Yastığıma sarıldım ve yorgunluktan dolayı üzerime çöken yoğun sis bulutunu dağıtmaya çalıştım. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse üç saatlik uyku hiç de yeterli değildi.

Ama o, buna değmesini sağlayacak tek kişiydi.

Tek aşkım.

Sadık olduğum tek kişi.

* Richter ölçeği, sismolojide kullanılan; dünya genelinde meydana gelen depremlerin aletsel büyüklüklerini ve sarsıntı oranını belirleyen ve sınıflara ayıran uluslararası ölçüm birimidir.

Tek *nedenim*.

“Öyle değil mi baba? Değil mi?” Hiç durmadan zıplamaya devam ediyordu.

Bu sefer kendimi dönmeye zorlamadan önce inlemelerimi kuştüyü yastıkların arasına gizledim ve gözlerimi yeni doğan güne doğru açtım.

Ve işte oradaydı; sıcacık, sevgi dolu ve coşkulu bir şekilde bana gü-lümsüyordu.

Gage.

Oğlum.

Kararmış kalbimin ortasındaki büyük oyuğu dolduracak kadar de-ğerli ve büyük olan tek şey.

Bana kısa süreliğine de olsa umut verecek kadar parlak olan tek şey.

O, hayatımda sahip olduğum tek iyi şeydi ve onu hayatım pahasına koruyacaktım.

Kot pantolon, kısa kollu, düğmeli bir gömlek ve kareli *Vans*'lerini giymişti. Büyümekte olan bir baş belasına benziyordu.

Ancak açıkta kalan kolları ve boynu mürekkeple çizilmiş eğri çizgiler ile basit şekillerle kaplıydı.

Bu da ne sikimdi böyle?

Doğrulurken parmaklarımı yatak başlığına doladım ve kör edici ışık yüzünden gözlerimi kısıtım. “Neler oluyor, küçük dostum?” diye sorar-ken vücudunun her yanına çizdiği şekilleri işaret ettim.

Kollarını uzattı, fazlasıyla gururlu görünüyordu. “Ne düşünüyorsun baba? Onları beğendin mi? Artık tıpkı sana benziyorum.” Karamel rengi gözleri beklentiyle büyümüştü. “Henüz senin kadar büyük değilim ama yakında olacağım! Öyle değil mi baba?”

Tekrar zıplamaya başladı. Küçük bacaklarıyla kendini olabildiğince yükseğe çıkarıyor, kollarını başının üstüne kaldırırken altın sarısı saçları tombul yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Bu çocuk gerçekten lanet olası derecede sevimliydi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirirken onu belinden ya-kaladım ve sırtüstü düşeceği şekilde yatağa fırlattım. Yan taraflarını

gıdıklarken, “Benim kadar büyük olacağını mı sanıyorsun, ha?” diye sordum.

Gage kahkahalarla gülerken bir yandan karnını tutuyor, diğer yandan da havaya kaldırdığı ayaklarıyla boşluğa tekme atıyordu. “Öyle olacağımı biliyorsun baba! Olmam lazım.”

“Olman lazım, öyle mi?” Onu hâlâ gıdıklamaya devam ediyordum ama hareketlerim yumuşaktı, ona olan tüm sevgimi yansıtıyordu.

Ellerimi itekledi, gülerken kıvranıyordu. “Evet baba, evet! Büyümem gerek! Yoksa amcalarım hayatım boyunca bana ufaklık diyecekler!”

Gözlerimi büyütüp alaycı bir şekilde cevap verdim. “Bu çok kaba.”

Kararlı bir tavırla çenesini salladı. “En kabası.”

Bana kahramanıymışım gibi bakan bu çocuğu izlemekten başka bir şey yapamadığım için yavaşladım. Yüzüne yayılan altın değerindeki o gülümsemesi, yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkaracak kadar büyüktü.

Onun için öyle biri olmak istiyordum.

Kahramanı ve dayanağı.

Oğlumun bakışlarına layık bir baba olmak istiyordum.

Sanki yara izleriyle, günahlarla ve utançla kaplı değilmişim gibi.

Sanki ruhum yaptığım şeylerin lekeleriyle kaplanmamış gibi.

Elimi başının üstünde gezdirdim, hüznle dolu bir şefkat hissediyordum. “Bunu biliyorum. Büyüyeceksin. Çok güçlü ve oldukça iyi biri olacaksın,” diye söz verdim.

Karamel gözleri parladı. “Tıpkı senin gibi.”

Sıkıntılı bir his göğsümü kaplarken kendimi gülümsemeye zorladım. “Mümkün değil. Benden çok daha iyi olacaksın.”

Son derece ciddi bir şekilde, “Bunlar gerçekten oldukça yüksek standartlar gibi görünüyor baba,” dedi.

Kahkahama engel olamadım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

Kahrolası Logan.

“Sanırım Logan amcanla fazla vakit geçiriyorsun.”

Doğrulup oturdu, sesinde şimdi daha fazla ciddiyet vardı. “Delirdin mi? Logan amcayla asla yeteri kadar vakit geçirmek diye bir şey olamaz.”

Arkama yaslanıp parmak uçlarımla oğlumun çenesini tuttuğumda sırtışımla alaycıydı. “Bahse girerim, bunu da sana o söylemiştir.”

Gage kaşlarını çattı. “Bahse girmek kötü bir şeydir baba, bunu bilmiyor musun?”

Bu çocuk kurallara fazla bağlıydı ve bu durumun ironisi gözümde kaçmamıştı.

Başımı iki yana salladım, uğruna her şeyi yapabileceğim çocuğa bakarken gülümsemem daha yumuşak bir hal aldı. “Oldukça havalı görünüyorsun dostum ama sanırım okulun ilk gününde dövmelerden vazgeçmemiz gerekiyor, değil mi?”

Somurtarak, “Hadi ama, dostum. Neden ki?” diye sordu.

“Çünkü öğretmeninin senin ne kadar muhteşem olduğunu takdir edeceğinden şüpheliyim.” Tamamen ciddi olmama rağmen ona şakacı bir şekilde sırttım. İhtiyacım olan son şey, kuralcı bir sürtüğün bana sorun çıkarmasıydı.

Beni veya oğlumu yargılamasıydı.

“Hadi git ve temizlen. Amcana da söyle sana yardım etsin. Duş alıp birazdan aşağı geleceğim.”

“Tamamdır baba!”

Yataktan atlayıp hızla odamdan dışarı çıktı, merdivenlerden aşağı koşarken ayak sesleri duyuluyordu.

Sıkıntıyla iç çekip örtüleri fırlattım ve banyomdaki büyük duşa ilerledim. Çenemi kaşıyarak içeri girerken kendimi yatağa yeniden yüzüstü bırakma isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

Sıcak suyu açtım ve duş başlığının altına girebilmek için iç çamaşırımlı çıkarırken buharın banyoyu doldurmasına izin verdim.

Sıcaklığın etkisiyle gözlerim kapandı.

Ve bir anda onun yüzü gözkapaklarımın ardında belirdi.

Siktir.

Görünüşe göre ahlaklı olmak için ne yaptığım ya da ne kadar çabaladığımı fark etmiyordu. Sonunda kendimi her zaman belanın peşinde koşarken buluyor, sanki nasıl duracağımı bilmiyormuşum gibi onu avlıyordum.

Çünkü işte buradaydım; bulunduğu yere ait olmayan, beklenmedik bir şehvet şimşegi tarafından çarpılmıştım.

Eden Murphy.

Dün gece gözlerimi oymak ister gibi bakan, o saldırgan küçük kedi yavrusu.

Ancak o, normalde peşine düştüğümünden tamamen farklı türde bir belanın anahtarıydı ve ben, kilidi açmak isteyecek kadar aptaldım.

Onu kulüpten kovmama sebebimin bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Dün gece onu bir an olsun aklımdan çıkaramamamın ya da bu sabah ilk iş olarak kafamın içinde belirmesinin nedeni de aynıydı.

Kızarmasından, beceriksizce hareket etmesinden ve çenesini kaldırıp meydan okumasından oldukça etkilenmiştim. Fazla masum görünmesine rağmen içinde bir savaşçı yatıyordu.

Ofisimde son derece ciddi şekilde oturmasını, şiddetle atan kalbini, titreyen ellerini ve baştan çıkarıcı tatlılığını hatırlayınca sikim hareketlenip sertleşti.

Mutfağa girerken alev gibi parlayıp ardından tıpkı bir ipek kadar yumuşayışını ve nefesinin yüzüme çarparak bal gibi olan kokusunun duyularımı istila edişini düşündüm.

Ona dokunsam teninin de tıpkı ipek gibi hissettireceğine bahse girebilirdim.

Parmaklarımı tatlı bala batırmak gibi olurdu.

Dilim o saflığın üzerinde gezinirdi.

Ve bunları düşünmenin yanlış olduğunu biliyordum.

Bu kadının beni yoldan çıkarmasına izin vermeden önce hızlıca düşümü aldım ve beş dakikadan daha kısa bir sürede çıktım. Kurulanıp kot pantolonumu giyerek hâlâ saçlarımda gezdirdiğim havluyla aşağıya indim.

Evimiz şu lüks, birbirinin aynısı gibi görünen evlerdendi. Evinizin yan komşunuzunkiyle tamamen aynı olma ihtimali dörtte bir olmasına rağmen bu saçmalık yine de küçük bir servete mal oluyordu.

Tavanlar yüksekti, tezgâhlar kuvars taşından yapılmıştı, zeminler ise gri parke ve halı döşemelerin karışımından oluşuyordu.

Sanki orijinal bir Stepford kadını* tasarımını çizmiş *ve* dekorasyonunu yapmış gibi görünüyordu.

Ama bu saçmalıkların hiçbirinin önemi yoktu. Burayı seçmemdeki en büyük sebep, Gage için güvenli bir yer olmasıydı. Onu doğru şekilde yetiştirebileceğim bir konumdaydı. Büyük bir arka bahçe, arkadaşlık kurabileceği çocuklar ve caddenin karşısında bulunan bir park vardı.

Kardeşlerimle büyüdüğümüz yerden milyonlarca kilometre uzaktaydı. O pis şehirden, kötülükten ve acıdan uzaktaydı.

Arkamızda bıraktığımız tüm o iğrenç saçmalıkların hepsinden uzaktı.

Tek umudum, o boktan dünyanın bize burada asla ulaşmamasıydı.

Acınası hayatımdaki tek amacım, kardeşlerimi ve oğlumu güvende tutmaktı.

O kardeşlerden biri, içeri girdiğim sırada Gage ile mutfaktaydı.

Logan, *şu mutlu piç*.

Gage'in oturduğu mutfak tezgâhının önünde dururken bana kendini beğenmiş bir şekilde sırtıtarak baktı. Oğlumun vücuduna çizdiği izleri elindeki bezle silmeye çalışıyordu.

"Ah, şuraya bakın, bu gelen Prenses *Buttercup*" değil mi?" diyerek karşıladı beni Logan.

Gage'in başka tarafa bakmasını fırsat bilip Logan'a ortaparmağımı gösterdim.

Çocukluğumuzda ayağım takılmıştı ve bir tepeden aşağıya doğru bağırarak yuvarlanmışım. Pislik kardeşlerim de o zamandan beri bana bu şekilde sesleniyordu.

Logan kahkaha attı.

* Stepford Kadınları, Ira Levin'in 1972 tarihli "feminist korku" romanıdır. Hikâye, yetenekli bir fotoğrafçı, eş ve genç bir anne olan Joanna Eberhart'ın, Stepford'ün ortamındaki bir şeyin, eşleri özgür düşünen ve zeki kadınlardan, yalnızca ev işlerine adanmış uyumlu eşlere dönüştürdüğünden şüphelenmesiyle ilgilidir. Aynı adla çekilmiş uyarlama film de bulunmaktadır.

** *The Princess Bride* filminin ana kadın karakteri.

“Sorun ne, gün ışığım? Birileri... oldukça gergin görünüyor.” Gage’in kollarındaki mürekkebi silerken derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını büzdü. “Belki yalnızlıktandır? Kulüpte dolaşan kadınlar seni görmezden mi geliyor? Bu çok üzücü kardeşim. Biraz *rahatlasan* iyi olur, böylece buralarda p-i-s-l-i-k gibi dolaşıp surat asmayı bırakabilirsin. Sana bakmak bile bu muhteşem, güneşli günü mahvediyor.”

Ona tekrar hareket çekerken, “Ve sen de s-i-k-t-i-r-i-p gidebilirsin dostum,” diye fısıltıyla karşılık verdim.

Heceleyerek küfürleşme konusunda ustaydık.

“Ve kulüpteki kimseye dokunmadığımı biliyorsun,” dedim ters bir şekilde çünkü bu kural aniden rahatsızlık vermeye başlamıştı.

Kimseyle yakın ilişki kurmak yoktu.

Bağlanmak ya da birilerini gereğinden fazla umursamak yoktu.

Birini geçmişimin çirkinliğine sürüklememin ya da onun beni sırtımdan bıçaklayacak kadar yakınima sokulmasının imkânı yoktu.

Logan onaylamayan bir tavırla dilini şaklattı. “Vay canına, birileri fazla asabi.”

Kahve makinesine doğru ilerlerken, “Sana asabi ne demek göstereceğim,” diye homurdandım. Adam hayatının her saniyesinde beni sinirlendiriyordu ve ben de tüm bunlara rağmen onu hâlâ sevdiğim için aptalın tekiydim.

Ben kulüpteyken oğluma bakmak için gecelerini feda ettiğini düşünürsek, söyledikleri yanına kâr kalacaktı. Gerçek şuydu ki, burada kurduğumuz hayat, kardeşlerim ve onların verdiği destek olmadan yürümezdi. Dünyada gerçekten güvenilebileceğim yalnızca iki kişi vardı.

“Asabi mi?” Gage, konuşmanın konusunu anlamaya çalışırken sesini yükselterek söze girdi. “Ah, oley! Okulda bana test* yapacaklarını mı düşünüyorsunuz?”

Neyse ki konuyu anlamamıştı çünkü Logan ne zaman susması gerektiğini bilmeyen, çenesi düşük biri idi.

* İngilizcede “testy” kelimesi asabi anlamına gelmektedir ve burada karakter aslında *testy* ve *test* kelimelerini karıştırmıştır.

Yine de buna değmişti çünkü oğlumun yüzü test olma ihtimaline karşı heyecanla parlıyordu. Büyük bir kupayı ağzına kadar dumanı tüten sıcak kahveyle doldurduğum sırada dönüp bana baktı.

Hafifçe güldüm ve ilk yudumumu alırken tezgâha yaslandım. “İlk günden sana test yapacaklarını düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordum.

Gage gamzelerini göstererek tüm sevimliliğiyle bana sırıttı. “Umarım yaparlar. Hep A almam gerek. Yeni sırt çantama kurşunkalemlerimi, tükenmezkalemlerimi ve boyalarımı koydum. Yani tamamen hazırım.” Logan’a döndü. “Görmek ister misin amca?”

Oğlum Logan’ın elindeki bezi iterek kurtulmaya çalışırken, kardeşim onun başının üstünden bana baktı. “Bu çocuk da kim?”

Gage amcasıyla göz göze gelmek için başını geriye doğru eğdi. “Ben, Gage Michael Lawson’ım.”

Kahvemi yudumlarken kahkaha attım.

Logan başını iki yana salladı ve Gage’in burnuna hafifçe vurdu. “Mars’tan gelen Gage Michael Lawson.”

Gage, Logan’ın parmağının altındaki küçük burnunu kırıştırdı. “Mars mı? Bu mümkün değil amca. Redemption Hills, Kaliforniyalıyım ve 17 Ağustos 2016’da doğdum. Hatta bir *doyum* sertifikam bile var. Değil mi baba?”

Tıpkı her zaman yaptığı gibi onay almak için bana baktı. Kalbim kaburgalarımın baskı yapıyordu. Ona duyduğum sevgi gerçekten çok fazlaydı.

“Doğru, Gage.”

Logan’a döndü. “Gördün mü amca? Sen hiçbir şey bilmiyorsun.”

Logan şaşırılmış halde bana bakıyordu.

Tek omzumu kaldırarak, “Ne söyleyebilirim ki? Bu çocuk çok akıllı,” dedim.

Logan çenesini kaşıdı. “Evet ve görünüşe göre burada dersini alan tek kişi benim.”

Hafifçe omuz silkerek, “Belki de benimle gelip biraz eğitim almalısın,” dedi Gage.

“Belki de gelirim,” dedi Logan kahkahasını bastırmaya çalışarak. Yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. Adi herif müşterileri için hisse senetlerini yönetiyordu. Kendisini yaptığı gibi onların da çoğunu milyoner yapmıştı. Fazla *akıllı* olduğuna hiç şüphe yoktu.

Küçük kardeşim, benimle ve ortanca kardeşimiz Jud ile aynı siyah saçlara sahipti. Ama annemizin gözlerini; göz kamaştıran o kristal zümrütleri almıştı. Her zaman parlıyor ve ışıldıyordu. Tıpkı ondan aldığı nazik ruhu gibi.

Nathan da aynı onun gibiydi.

Keder bir şekilde içime sızmaya çalışırken suçluluk duygusu da bir bıçağın saplanıp döndürülmesi gibi kıvrılarak içimden geçiyordu.

Acıyı bastırmaya çalıştım böylece iblislerin içimde dönüp dolaşarak gezdiği o yerde iltihaplanmaya devam edebilirdi.

Oğlumla birlikte duran Logan’ı izledim. Yaşadığımız onca boktan şeye rağmen kardeşimin yarı yarıya da olsa nasıl normale döndüğünü bilmiyordum. Sanki çocukluğunun her günü mahvolmamış gibi hayatına devam ediyordu.

Gage konusunda güvendiğim tek kişinin Logan olmasının nedeni buydu. Bu zavallı herifin, üç bina ileride yaşadığı evden gelerek beş yaşındaki bir çocuğa, her lanet gece bakıcılık yapmak zorunda kalmasının sebebiydi.

Peki ya Jud?

Sakallı ve iki katım olmasını bir kenara bırakırsak tamamen bana benziyordu. Barın arkasındaki depoda bir motosiklet mağazası vardı, eski bir hayalini elinden geldiği kadarıyla en iyi şekilde yaşıyordu.

İkimiz enkazdan küçük bir imparatorluk inşa etmiştik.

“O halde okula zamanında gitmek istiyorsak yola çıksak iyi olur amca,” dedi Gage amcasına. “Geç kalamayız. Okul saat sekizde başlıyor, tam olarak sekizde.”

Kaygı omurgamdan yukarı doğru gezindi. Oğlumun başka birinin gözetiminde olması fikrinden nefret ediyordum.

Yine de kendime, ona elimden geldiğince normal bir hayat sunacağıma dair söz vermiştim ve onu evde sanki bir keşişmiş gibi tutmak bunu sağlamayacaktı.

Logan onu kollarının altından kaldırıp yere bıraktı. “Üzgünüm ufaklık ama sanırım bugün okulu asmam gerekecek. Eğer işe gitmezsem başım belaya girebilir.”

“Gitmezsen sana konuşmama cezası mı verirler?” Oğlum için bu ceza sanki bir savaş suçuyla eşdeğerdi.

Ben de tam olarak böyle olmasını istiyordum. Hayatımı, onun bu dünyanın zalimliklerini asla öğrenmemesini sağlayarak geçirecektim.

Tüm hayatım.

Sadık olduğum tek kişi.

Tek nedenim.

“Bunun olmasını istemem, değil mi?” Logan boğuk bir sesle cevap verdi. Sanki o da anlamıştı. “Şimdi buraya gel ve yola çıkıp şimdiye kadarki en güzel gününü geçirmeden önce bana kocaman sarıl.”

Dördüncü Bölüm

Eden

GÜNEŞİN ÖPTÜĞÜ MASMAVİ GÖKYÜZÜNDEN öğleden sonrasının ışıkları süzülüyordu. Bu ışık, yüksek çamların ve meşe ağaçlarının arasından esen serinliği kovan bir sıcaklıkla dağlarla çevrili kasabamızı sarmıştı.

Bir anlığına yüzümü güneşe doğru kaldırdım ve temiz havayı ciğerlerime çektim. Sahip olduğum şeylerin kıymetini bilip ruhumdaki sarsıntının içinden dışarı sızmak isteyen kederi yok sayıyordum.

Sevinç çığlıkları yükselirken dikkatimi anaokulu sınıfımın koşup oynadığı alana yönelttim. Tessa'nın sınıfı günün son teneffüsünde benim sınıfıma katılırken, onun bana doğru yürümeye başladığını görünce gülümsememi gizlemeye çalıştım.

En iyi arkadaşım, sinsi gülümsemesi ve merak dolu bakışlarıyla, oyun alanının yakınında durduğum yere yaklaştı.

"Birileri resmen ölü gibi görünüyor." Kulağıma eğilip sanki bu korkunç bir sırması gibi fısıldadı.

Mümkün olduğunca alaycı bir şekilde, “Vay canına. Teşekkür ederim,” dedim.

Tessa kahkaha attı, atkuyruğu şeklinde topladığı açık kızıl saçları omuzlarına değiyordu. “Hey, birbirimize karşı her zaman dürüst olacağımıza dair söz verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun? O anlaşılmayı şimdi bozarsam nasıl bir en iyi arkadaş olurum?”

“Şey... hoş, güzel, tatlı bir arkadaş?”

Alaycı bir tavırla omzunu benimkine vurdu. “Hiç de bile. Sana her zaman doğruları söyleyeceğimi bildiğin için beni seviyorsun. İnan bana, bu konuda dürüstüm.”

Bastırmaya çalıştığı gülümsemesinin altından sanki iğrenmiş gibi bir ses çıkardı.

Yorgunluğuma rağmen güldüm. “İyi. Tam olarak böyle hissettiğimi düşünürsek, dışarıdan da aynı şekilde göründüğümü bilmek beni hiç şaşırtmadı.”

Bugün yürüyen bir zombi olacağımı dün gecedен biliyordum. Fazla öfkeli, huysuz, oldukça fakir bir zombi.

Beni hâlâ sarsan o adam sayesinde, kan dolaşıma sızan o tuhaf enerjiden kaçamayıp bütün gece huzursuzca dönüp durmama rağmen artık eskisi kadar fakir sayılmazdım.

Yeni patronumdan mümkün olduğu kadar uzak durmam gerektiği dışında ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evet, tam bir aptaldım çünkü bu gece sürünerek tekrar oraya döneceğimi şimdiden biliyordum.

“Ama sonuçta işi aldın? Bu iyi bir şey, değil mi?” diye üsteledi.

Bütün gün boyunca bana detayları sormak için sabırsızlandığına hiç şüphem yoktu ama kendimize ayıracak tek bir saniyemiz bile olmamıştı. Okulun ilk günü her zaman kaos içinde geçirdi.

Geç kalan ebeveynler, kafası karışmış ağlayan çocuklar ve kuralları hiçe sayıp sınırları ne kadar zorlayabileceklerini test eden diğerleri. Unutulan öğle yemekleri ve ilk defa okula başlayıp yalnız bırakıldığı için kırılan bazı minik kalpler.

Her birine tüm sevgimi ve enerjimi vererek onlara buranın güvenli bir yer olduğunu gösteriyordum. Burası; öğrenecekleri, büyüyecekleri ve bunu yaparken eğlenecekleri yerdı.

Önemli olan da buydu.

Benim sorumluluğum altında olan çocuklara umut ve bilgi aşıl-mak, sahip olduğum en büyük mutluluk ve en güzel hediye-ydi.

Kalbim bunu kaybetme düşüncesiyle titredi. Buranın... kapatılması. Öylece yok olması.

Tessa ve ben, Redemption Hills'teki özel bir Hristiyan okulunda öğ-retmenlik yapıyorduk. Babam buranın sahibiydi. Bölgedeki en iyi özel eğitimi verdiğimiz için oldukça ünlüyduk ve bir kilometre uzunluğunda bekleme listemiz vardı. Aslında okul ücreti pek ucuz değildi ama babam paranın çoğunu kilise topluluğuna aktardığından zar zor kâr ediyorduk.

Gelirimizi insanlarla paylaşıyor olmaktan gurur duyuyordum. Elim-den geldiğince her alanda yardım ediyordum ama hiçbirimiz yeteri ka-dar para kazanamıyorduk.

Her zaman bunu halletmenin yolunu bir şekilde bulmuştuk.

Korku, göğüskafesimin etrafını sardı ve sıkıldı.

Zorlukla geçinmek bir şeydi. Her şeyi kaybetmenin eşiğinde olmak-sa bambaşka bir şey.

Her ne kadar yetersiz çabamın gerçekten bu kadar büyük bir fark yaratacağından şüphe etsem de dün gece beni *Absolution*'a sürükleyen, bunun gerçekleşme olasılığıydı.

Yine de... Tanrım, çantamda duran o para yığını belki de bunu ba-şarabileceğimi fısıldıyordu. Babam ne yapacağına karar verene dek bizi geçindirmeye yetecek parayı kazanabilirdim.

En azından parayı nasıl denkleştireceğini, her şeyi nasıl eski haline getireceğini bulana kadar.

Hem mali hem de ruhsal durumunu nasıl yeniden inşa edeceğini çözene kadar.

Tessa beni dalıp gittiğim yerden uzaklaştırdı. "Hey, Eden? Gerçekten çalıştın, değil mi? Ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

“Evet. Dün gece başladım.” Göğsümde vızıldayan çarpıntıya karşı koymaya çalıştım. Her bir düşüncem, o adamın yüzünün keskin açılarının hatırasıyla doluydu. Sanki bir şekilde içeri girip zihnimi ele geçiriyor gibiydi.

Böyle bir şeyin olmasına imkân yoktu.

Belki de onu aklımdan çıkaramıyor olmamın sebebi uykusuzluğun acımasız bir yan etkisiydi.

İlk görüşte aşk bir yana ilk görüşte birinden hoşlanmaya bile inanmıyordum ve... sanırım birine tutulabileceğime dair olan inancımdan vazgeçtiğimi kendime itiraf etmem gerekiyordu. O duyguyu hissedebilme ihtimalimden bile vazgeçtiğimi.

Artık mahvolmuş kalbimin tam anlamıyla düzgün atmadığına inanmaya başlamıştım.

Tessa'nın buz mavisi gözlerinin üzerindeki kaşları havaya kalktı, saçlarıyla uyumlu olan çilleri kırıştırdığı burnunun üzerine dağılmıştı. “Ve sonucunda bu hale mi geldin? Kulağa... acımasızca geliyor.”

Dudaklarımın arasından sıkıntılı bir nefes çıkarken, “İki buçuğa kadar eve dönmedim, sonra da uyuyamayacak kadar gergindim. Bunların hepsi senin hatan biliyorsun,” diyerek onu azarladım.

Tessa'nın dikkatini kendimden uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yaptım.

İç çekip sahte bir kızgınlıkla, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Reklamı gördüğünde *Absolution*'ın parayı en hızlı şekilde kazanabileceğim yer olduğunu söyleyerek oraya başvurmamı sen önerdin.”

En azından, kıyafetlerimi çıkarmama gerek kalmadan en hızlı şekilde para kazanabileceğim yer orasıydı. Yine de o kulübe adım attığım anda bunu sorgulamaya başlamıştım. İşte tam da bu yüzden...

O anın anısıyla yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Dans edebileceğimi işe alınmak için sunabileceğim bir cazibeymiş gibi öylece ortaya atmıştım. Bu gerçek sanki onu etkileyecek ya da fikrini değiştirecekmiş gibi.

Bu çok saçmaydı.

Ancak... işe yaramıştı, değil mi? Onu durdurup o sandalyeye tekrar oturmaya iten şey buydu. Şu an ona minnettar olduğum için aptal olup olmadığımı merak ediyordum.

“Ben... şaka yapıyordum. Bunu yapacak göte sahip olduğunu hiç düşünmemiştim,” dedi Tessa şaşkın bir ifadeyle.

“Götümün bununla ilgisi olmadığına eminim. Buna çaresizlik deniyor.”

“Hayır. Buna, en yakın arkadaşım belalı biri deniyor.”

“Ya da aptal,” diye cevap verdim.

Omuz silkti. “Bunu zaman gösterecek.”

Koluna vurarak, “Senden nefret ediyorum,” dedim.

“Dünyada en sevdiğin kişiden nefret edemezsin. En yakın arkadaşından. Bir numaralı dostundan. Seni ne olursa olsun destekleyecek tek kişiden.” Her bir cümleyi diğerinden daha yüksek ses tonuyla söylemişti.

Sonuncuya geldiğinde artık kıkırdıyordum.

Parmaklarımı birbirine yaklaştırarak gösterdim. “Tamam tamam, senden nefret etmiyorum. Ama etmeme çok az kaldı.”

Sırıttı. “O halde bana her şeyi anlat. Vahşi bir yer mi? Hiç para kazandın mı? Birileri sana asıldı mı? Yani kesinlikle asılan olmuştur, değil mi? Bana birkaç kişinin numarasını aldığını söyle. Kızımın artık biraz harekete geçmesinin zamanı geldi.”

Neredeyse ona tekrar vurmak üzereyken küçük masada tek başına boyama yapan küçük bir çocuk koşarak yanımıza gelince durdum. Resmen hayatımı kurtarmıştı çünkü... bu Tessa'ydı ve bu işin peşini bırakmayacağı kesindi.

Kendisinden oldukça büyük sırt çantası minik omuzlarında sallanırken başının üzerinde bir kâğıt parçası tutuyordu. “Bayan Murphy, Bayan Murphy, bakın sizin için bir şey yaptım!”

Altın sarısı saçları ve tatlı gözleriyle hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi. Onu masasında otururken ilk gördüğümde kalbimin göğsümün içinde titrediğine yemin edebilirdim.

Tessa sınıfımın kapısından içeri giren her çocuğa bağlanmamı bir tür hastalık olarak görüyordu. Ama bazı çocuklar o kadar içime işlemişlerdi ki, sonsuza dek bir parçamı kendileriyle birlikte taşıyacaktı. O parçam, muhtemelen imkânsız olduğunu bilse de bunu umutsuzca istiyordu. Ancak bu fırsatı kaçırmıştım.

“Benim için ne yaptın?” diye sorarken sesim nazikti.

Kayarak yanımda durdu ve kâğıdı uzatırken bana gülümsedi. “Bunu! Ne düşünüyorsunuz?”

Resmini incelemek için önünde diz çöktüm. Gözlerim basit çizimin üzerinde dolaştı; ikimizi temsil eden figürler, devasa bir güneşin altında ve çimenlerin üzerinde el ele tutuşmuştu.

Sevgi göğsümde nabız gibi atıyor, boşluktaki bir zonklamayı andırıyordu. “Bence çok güzel olmuş.”

Gülümsemesi genişlerken, “Testi geçtim mi?” diye sordu.

Ağzımdan şaşkınlıkla dolu bir kahkaha çıktı. “Test mi?”

“Hepsinden A almam gerekiyor, Bayan Murphy! Bilmiyor musunuz, A demek hepsinin en iyisi demek.”

Kendimi durduramadan elimi başının üstüne götürdüm ve saçlarını okşadım. “Endişelenme. Harika gidiyorsun.”

Gülümsemesi genişledi. “Bu gerçekten harika bir haber. Babama söylemeliyim. Onun dünyadaki en iyi baba olduğunu biliyor muydunuz?” Konuşmasının bir yerinde parmaklarımızı birbirine geçirmiş ve yanımda durmaya başlamıştı, ellerimizi aramızda sallarken kelimeler dudaklarından hızla uçup gidiyordu. “Beni mağazaya götürdü ve kâğıtlar, kalemler, boyalar ve sınavlarımın hepsinden A alabilmem için ihtiyacım olan her şeyi aldı. Yeni ayakkabılar da aldım.”

Sol ayağını havaya kaldırdı.

Dudaklarımda keyifli bir gülümseme oluştu.

“İyi bir babaya benziyor.”

“Evet. O en iyisi. Ama amcam biraz rahatlaması gerektiğini söyledi, böylece p-i-s-l-i-k gibi davranmayı bırakabilirmiş.” Harfleri tek tek söylerken sesini alçalttı, sanki onları ilk duyduğu haliyle taklit ediyordu.

Tessa boğazından yükselen kahkaha yüzünden neredeyse boğulur gibi ses çıkardığında ona uyarıcı bir bakış atmak için hızla arkama döndüm. Elini ağzına götürerek sessiz kalmaya çalıştı, gülmemek için çabalarlarken gözlerini durmaksızın kırıştıırıyordu.

Yine de başarılı olamadı ve bu sefer sırtını dönerek kahkahasını gizlemeye çalıştı.

Ben de kendimi tutmak için elimden geleni yaptım ve göğsümde titreyen kahkahayı yutkunarak bastırdım.

Tessa bana doğru döndüğünde hâlâ gülüyordu.

Aramızda oluşmaya başladığını hissettiğim kıkırdamaları engelleyebilirmişim gibi giydiğim yazlık elbiseyi düzelttim, eğer buna bir son vermezsem Tessa'nın yerde yuvarlanmaya başlayacağından emindim.

"Belki de okul bitmeden biraz daha sallanmalısın?" diye öneride bulundum. "Eminim baban kısa süre içerisinde gelecektir."

"Hayır. Sorun yok. Burada iyiyim," dedi beni daha sıkı tutarken.

Pekâlâ.

Tamam.

Tessa gülmeye devam ediyordu.

Bakışlarımı ona doğru çevirip, "*Şunu keser misin?*" diye dudaklarını oynattım.

"Ne?" Omuz silkti. "Bu gerçekten komikti. Ve cidden, *rahatlamak mı?*" diye dudaklarını oynatarak karşılık verdi. "Babasını gördün mü? Onu bu sabah bıraktı ve *Aman Tanrım.*" Eliyle kendine hava yaptı. "Yeterince rahatladığına oldukça eminim."

Çocuğu tutmayan elimle ona vururken, "Neyin var senin?" diye tısladım.

Gerçi bunun önemi yoktu çünkü bu tatlı, minik çocuk her şeyden habersiz, kendi kendine alfabe şarkısını söylemeye başlamıştı.

Tekrar omuzlarını silkti. "Sana daha önce de bahsettiğim gibi ben gerçekleri söyleyen biriyim. Ama gerçekten onu gördün mü?" diye sorarken beni kışkırtmaya devam ediyordu.

Bıkkınlıkla iç çektim. Tessa ısrarcı biriydi. “Hayır. Babamla toplantıdaydım.”

Okulu ve babamın evini kurtarmaya çalışıyordum. Yeni nesil babaları dikizlemekten farklı işlerim vardı.

Bu bilgi Tessa’nın kaşlarını çatmasına yetmişti, sesini biraz alçaltırken, “Baban nasıl?” diye sordu.

İçimde, göğsümü sıkıştıran bir hüznün belirdi. Bu hüznün, durmaksızın canımı acıtıyordu. Olanlara hâlâ inanamıyordum. “Endişeli. Kalbi kırık. *Onun* bize böyle bir şey yapmasını kabullenmekte bile zorlanırken parayı nasıl bulacağımıza dair hiçbir fikri yok.”

Babamın hâlâ inkâr aşamasında olduğunu düşünüyordum. Ablam için bahaneler uydurup duruyordu. Elimizde onun sorumlu olduğuna dair kesin kanıtımız olmasına rağmen polisi aramayı reddediyordu.

Babam yaşayan en cömert adamdı. Kocaman kalbini tüm dünyayı, arkadaşlarını ve yabancıları kurtarmaya adanmıştı. Ne yazık ki bu, çoğu zaman yaralanması anlamına geliyordu.

Ama bu kendi kanından biri tarafından yapıldığında... Kızı. Ablam. İşte bu yıkıcı olmuştu. İkimizin de hazırlıklı olmadığı bir darbeydi.

Acı bedenimi kapladı, o kadar yoğunlu ki onu bir yaraymış gibi hissedebiliyordum. Derinlerdeydi ve can yakıyordu.

Her şeye rağmen, çektiğimiz onca acıdan sonra ablamın buraya gelerek nasıl daha da fazla acı verebildiğini anlamıyordum. Yaptığı bunca şeyin ardından nasıl oluyordu da hiç vicdan azabı çekmiyordu?

Beni en çok yaralayan şey ise onu hâlâ seviyor olmamdı. O kendini kaybetmeden önce sahip olduğumuz ilişkiyi özlüyordum.

Yine de babam ve ben hâlâ birbirimize sahiptik ve eğer becerebilirsem her şeyi düzeltebileceğimden emin olacaktım. Onun her zaman benim için yaptığı gibi ben de onun kırgınlıklarının yükünü taşımaya çalışacaktım.

İçimdeki kaygıyı yok saymaya çalışarak konuştum. “Babama bunu çözeceğime dair söz verdim.” Diğer öğretmenlerin hiçbiri içinde bulunduğumuz durumu bilmediği için konuşmayı Tessa ile aramda tutmaya

özen gösteriyordum. “Ona en azından daha uzun vadeli bir çözüm bulana kadar haczi engellemek için biraz toplu para bulmaya çalışacağımı söyledim.”

Bunu nasıl başaracağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tessa iç çekti. “Her şeyi düzeltemezsin, Eden. Senin için endişeleniyorum.”

Elimden geldiği kadar alaycı bir şekilde, “Bunu beni aslanın inine gönderen kişi söylüyor,” dedim.

“Ben ne söylersem söyleyeyim, bütün bunları kendi başına çözmeye çalışacağın için sana doğru yolu gösterebileceğimi düşünmüştüm. Peki nasıl geçti? Gerçekten seni hemen işe başlattıklarına hâlâ inanamıyorum. Bu çok iyi bir fırsat.”

Dün gece hissettiğim rahatsızlığın bir kısmını öfkeyle iç çekerek içimden attım. “Hemen başlamak zorunda kalmamın sebebi mekân sahibinin beni test etmek istemesiydi.”

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Nasıl yani?”

“Oraya uyum sağlamadığımı kanıtlamayı kendine görev edindi diyebiliriz.”

Yüzünde bir kızgınlık belirdi. “Peki bunu tam olarak nasıl yapmaya çalışıyordu?”

Hâlâ şarkı söylemeye devam eden küçük çocuğun elini sıktım, yüzünde gülümsemesiyle orada durup diğer çocukların oynamasını izlerken olabildiğince mutlu görünüyordu. Tekrar Tessa’ya döndüm. “Bazı avcılar öldürücü darbeyi vurmadan önce avlarıyla oynamayı severler.”

Kaşlarımı imalı şekilde kaldırırken aradaki bağlantıyı kurmasına izin verdim.

Ne demek istediğimi anlarken, “Ah...” diye homurdandı. “O türden.”

“Evet.”

“Dur tahmin edeyim, inanılmaz derecede ateşli ve dünyanın kendi etrafında döndüğünü mü sanıyor?”

“Söylediklerin onun olduğu şeyi açıklamanın yanından bile geçmiyor,” dedim boğuk bir sesle.

Ateşliydi, muhteşemdi ve kabul etmek istemesem de korkutucuydu.

Tam anlamıyla bir pislikti ve her nasılsa hem hükmedici hem de tuhaf bir şekilde de koruyucuydu.

“Ateşli erkeklerden bahsetmişken...” Başını demir çitin diğer tarafındaki ebeveynlerin bekleme alanına giren beyaz bir *Porsche Panamera*’ya doğru çevirdi. “İşte orada.”

Bir şeyleri hayal edip etmediğimi merak ettim.

Belki de halüsinasyon görüyordum.

Bu bir tür zalimce, hastalıklı bir şaka mıydı, yoksa başka bir hayatta gerçekten korkunç bir şey yapmıştım da şimdi cezasını mı çekiyordum?

Çünkü kaldırımında durup ön camdan bana bakan ve alev alev yanan gözlerin kime ait olduğunu tanımamam imkânsızdı.

Çenesi nefret olduğunu tahmin ettiğim bir duyguyla kasılmadan önce yaşadığı şok, dayanılmaz derecede muhteşem yüzünün bembeyaz bir hale gelmesini sağlamıştı.

Ya da bu ifadenin sebebi sadece zevkti.

Bu adam için ikisinin de aynı şeyi ifade ettiğine emindim.

Çocuğun elini daha da sıkı tuttum. Bu tamamen içgüdüsel bir hareketti.

Onu korumak için kendiliğinden verdiğim bir tepkiydi.

Tüylerim ürperdi. İçimde bir şeylerin yaklaştığına dair huzursuz bir his vardı. Anlamlandıramadığım ama korkmam gereken bir şey.

Adam ona uyacağını hiç düşünmediğim ama bir şekilde o anda kendisine mükemmel derecede yakışan, gösterişli arabasının sürücü koltuğundan dışarı çıktı.

Ayaktayken tehlikeli derecede uzun gözüküyordu.

“Orada! İşte orada!” Çocuk aşağı yukarı zıplamaya ve elini sallamaya başladı. “Merhaba baba, merhaba! Buradayım!”

Aniden o yoğun gerginlik hissi şiddetli bir şekilde havada parladı. Başım dönüyordu, bir yandan dizlerim titrerken bir yandan da ağzım kurumuştı.

Trent Lawson, ailelerin arabalarında kalmalarını rica eden ve çocukların kendilerine getirileceğini belirten en az on beş tabela olmasına rağmen kasvetli ve umursamaz bir tavırla kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü.

Adamın kurallara uyan bir tip olmadığı izlenimine kapılmıştım.

İşte buradaydı, tıpkı dün geceki gibi giyinmişti; siyah kot pantolon, siyah V yakalı tişört ve bağcıkları çözülmüş siyah botlar. Kıyafetinin açıkta bıraktığı dövmeleleri, bir şekilde fazlasıyla müstehcen görünüyordu.

İçimden bu çocuğa sarılıp onu saklamak geliyordu. Geri kalan çocuklara doğru koşup onları güvenli bir yere götürmek istiyordum.

Acil tahliye.

Ancak orada öylece durdum çünkü gerçekten şaşkına dönmüş haldeydim.

En sonunda mırıldanarak, “O senin baban mı?” diye sordum.

Gage Lawson.

Tabii ki.

Bu gerçekten zalimce, hastalıklı bir şakaydı ve en çok etkilenen de bendim.

“Evet! Bu o.” Gage zıplayarak babasını işaret etti. “Ona A aldığımı söyleyin, Bayan Murphy! Benimle çok gurur duyacak!”

Trent Lawson, izin almadan içeri gireceğini belli eder şekilde hızla kapıya doğru ilerliyordu.

O bariyeri geçmeden hemen önce nihayet sesimi buldum ve konuşabildim. “Beyefendi, arabanızda beklemeniz gerekiyor. Okul birkaç dakika içinde bitecek ve çocuğunuzu size getireceğiz. Ailelerin ofiste isimlerini listeye yazdırmadan bu alana girmelerine izin verilmiyor.”

Eli kapı kolunun üzerindeyken duraksadı, dolgun dudaklarının köşesinde tehditkâr, kibirli bir gülümseme belirdi. “Öyle mi?”

Hâlâ oğlunun elini tutarken çenemi kaldırdım. “Evet.”

Bana sanki düşmanıymışım gibi bakıyordu. “Pekâlâ, şunu netleştirelim. Oğlumun buraya gelmesi için oldukça yüklü miktarda para ödüyorum ve onu ne zaman alıp alamayacağımı bana sen mi söyleyeceksin?”

“Çocuğunuzun eğitimi için para ödüyorsunuz efendim, sizin emirlerinizi dinlemem için değil.”

“Ah... sanırım bu konuda yanılmışım.”

Çenem biraz yukarıya kalktı. “Görünüşe göre fazlasıyla yanılmışsınız.”

İkimizin arasında adeta bir savaş başlamıştı. Dün gece var olan gerilimin aynısı düpedüz ortaydı ve açıkça belli ettiği düşmanlığı değişmemişti. Yine de tüm bunların altında başka bir şey daha vardı.

Birbirimize bakarken bir çeşit güç kazanmış gibiydim.

“Beklemen lazım baba! Sana her şeyden A almam gerektiğini söyledim ama sen kurallara uymayarak bunu mahvedeceksin. *Of.*”

Tessa yanımda kıkırdadı.

Bir saniye sonra zil çalarak adamın beni içine çektiği trans halinden çıkmamı sağladı. Sanki zaman durmuş ve ben ona yeniden yetişmek için hızlanmaya başlamışım gibi tüm varlığım bu sesle irkildi.

Çocuklar heyecanla çığlık atarak duvara dizilmiş çantalarını almaya koştular.

İsteksizce Gage’in elini bırakırken adama, “Lütfen yarın arabanızda kalın,” diye seslendim, ağzımdan dökülen kelimeler oldukça sertti.

Tıpkı dün gece olduğu gibi kendini beğenmiş, ukala ve sinir bozucu bir tavırla, “Ne yapabileceğime bakacağım,” diye karşılık verdi.

Gage o tarafa doğru koşmaya başladığında devasa sırt çantası etrafında sallanıyordu. Bana baktı, iki adım geriye doğru koşarken yüzünde güven dolu bir sırıtış vardı. “Merak etmeyin, yarın sizi görmek için döneceğim, Bayan Murphy!”

Gage babasının yanına gittiğinde Trent tutabilmesi için elini ona uzattı.

Gage’e baktığı ve çocuk ona gülümsediği anda tüm tavrı değişti.

Artık daha sakindi, nazikti ve koruyucu yanı tamamen ortadaydı.

Hayal görüyor olmalıydım.

Uzaklaşmak için o gülünç botlarının üzerinde döndü ama gitmeden hemen önce omzunun üzerinden, “Yakında görüşürüz, Kedicik,” diye seslendi.

Öfkem hızla yükseldi, yanaklarım kızarıırken kalp atışlarım hızlandı ve o mantıksız öfke beni ele geçirdi.

Hepsi de *o hisle* karışmıştı.

O imkânsızlıkla.

Porsche marka arabasına doğru yürüdüler. O, Gage'in arkadaki çocuk koltuğuna oturmasına yardım ettikten sonra öne geçerek sürücü koltuğuna otururken ben, olduğum yerde hareketsiz şekilde duruyordum.

Arabasını tekrar çalıştırıp kaldırımın kenarından uzaklaşmadan önce bana ters ters baktı.

Kolumun üst tarafına batan tırnakları hissettiğimde Tessa, "Aman Tanrım, Eden Jasmine Murphy," diye tısladı. "O da neydi öyle? Ve hemen bunu itiraf etsen iyi olur çünkü şimdiden inkâr etmeye hazırlandığını hissedebiliyorum. Üstelik az önce ne halt olduysa onu inkâr etmek diye bir şey söz konusu olamaz."

Sanki o duyguyu yakalayabilecekmiş gibi elini havada salladı.

Ulaşılmaz ama gerçek olay şeyi...

"O mu?" Gözlerimin oldukça hızlı şekilde yola çıkan arabayı takip etmesine izin verdim. "O benim yeni patronumdu."

Beşinci Bölüm

Eden

HAYAT BİR DİZİ SEÇİMDEN İBARETTİR VE BAZILARI diğerlerinden daha kolay yapılır. Bazı seçimler günler, haftalar, hatta yıllar süren bir düşünme süreci gerektirirken; bazıları bir saniyede tamamlanır. Bazıları hata olmaya mahkûmdur, bazıları mantığa ve akla dayanarak yapılır. Bilgelik, öngörü ve anlayışla beslenirler.

Siyah ve beyazdırlar.

Ama bazen de...

Yaptığımız seçimler gridir. Bulanıktır. Puslu bir duman bulutunun içinde gizlenmiş haldedir.

Buğulu ve sisli bir belirsizlikten ibarettir.

Az önce çantamı koyduğum soyunma odasının dışındaki koridorun karanlık gölgeleri arasına karıştığımda ve bu gecenin kıyafeti olarak seçtiğim kotla tişörtün üzerine temiz bir önlük takarken hissettiğim şey tam olarak buydu.

Sanki belirsizliğe adım atıyormuşum gibi hissediyordum.

Kurallarını bilmediğim farklı bir dünyaya giriyordum. İçinde olduğum ve hiç güven vermeyen bu yeri sorguluyordum.

Ya da belki içten içe bu yolu takip ederek hata yaptığımı çok iyi biliyordum. Resmen belayı kendime çekmek için yalvarıyordum.

Dar koridordan mutfığa doğru ilerlerken içimde bir şeyler olabileceğine dair bir his vardı. Sanki yoğun, ağırlaşmış havada süzülen ve koridorun dar alanlarına tutunan bir uyarı gibiydi.

Hemen seçim yapmam gereken bir çizgide duruyordum. Ya ilerlemeye devam edecektim ya da kaçıp gidecektim.

Sanırım o kadere doğru ilerlemeye devam ettiğim için aptalın tekiydim.

Arkamda aniden karanlık bir varlık hissettiğimde neredeyse mutfığa dönen köşeye varmıştım.

Sanki ofisinin önünden geçtiğimi hissetmişti ya da belki sadece izliyor ve bekliyordu. Tıpkı öldürmeden önce avıyla oynamak isteyen bir avcı gibiydi.

Kalbim hızla atmaya başladı, tenim ürperdi ve derin bir nefes aldım ama o nefes de titrememi engelleyemedi. Adımlarımı yavaşlatarak arkamı döndüm.

Trent Lawson ofisinin kapısında durmuş, o kül rengi gözleri ruhunun derinliklerini görmek istiyormuş gibi beni inceliyordu. Dikkatli bakışlarıyla sanki makyajımın ardındakileri görmeye çalışıyordu.

Muhtemelen içimde saklı olan her şeyi çoktan okumuştum. Kim olduğumun kokusunu çoktan almış, çaresizliğimi tatmıştı. Savunmasızlığımı hissetmişti.

Ama savunmasızlık ile ilgili bilinmesi gereken bir şey vardı ki, o da sizi her zaman zayıflatmadığıydı. Bazen tek yaptığı daha sert savaşmanızı sağlamaktı. Hayatınızda ihtiyaç duyduğunuz şeylerin peşinden gitme konusunda sizi daha kararlı hale getirirdi.

“Şuna bakın, bu küçük *Bayan Murphy*, değil mi?” Adım dudaklarından sanki bir günahmış gibi dökülmüştü. “Her şeye rağmen gelmişsin.”

Çenemi meydan okurcasına havaya kaldırdım. “Gelmeyeceğimi mi düşünmüştünüz?”

Sert bir şekilde güldü ve kapısının dışındaki duvara yaslanmak için hareket etti. Dövmeli ellerini ceplerine sokarak umursamaz bir şekilde geriye yaslandı. Bu hareketiyle herhangi biri onun masum bir insan olduğunu düşünebilirdi ama ben, her an saldırıya geçmeyeceğine inanamak kadar aptal değildim.

Başını yana doğru eğerek, “Bunu... uygunsuz bir durum olarak göreceğini sanmıştım,” dedi.

Hızla atan kalbimi görmezden gelmeye çalıştım, o kadar hızlı atıyordu ki gözle görülüyor olmalıydı. “Uygunsuz bir durum mu?”

Onun bana bu şekilde yaklaşması kesinlikle *uygunsuzdu*. Adam benim patronumdu. Belli ki bu umurunda bile değildi.

Sadece kuralları çiğnemekle kalmayıp kendi kurallarını koyan biri olduğu izlenimi veriyordu.

Günahla dolu ağızdan kaba bir varsayım çıktı. “İtiraf etmeliyim ki, bu öğleden sonra gelip seni oğlumun elini tutmuş halde ayakta dururken görünce çok şaşırdım. Ama aslında hiç şaşırmamam gerekirdi, değil mi? Sen tam olarak öyle bir yere aitsin.”

Tam da tahmin ettiğim gibi saldırıya geçmişti. Ama yavaşça ilerliyordu. Tıpkı bir kurt gibiydi. Sinsi ve sakince avına yaklaşıp onu köşeye sıkıştırana kadar hareket ediyordu.

Kaçacak yerim kalmamıştı.

Sırtım duvara çarptığında tam olarak dibimdeydi. Saf erkeksilikten ve aç gözlülüğünden oluşan bu adam kişisel alanımı işgal ediyordu.

Aramızdaki enerji çatırdadı.

Havayı delip geçen, kaynayan bir yoğunluk vardı.

Şaşkınlıkla keskin bir nefes aldım ancak bu bir hataydı çünkü sızlayan ciğerlerimin onun kokusuyla dolup taşmasına sebep olmuştu.

Deri, muskat* ve hafif sigara dumanı.

* Hint cevizi; hafif tatlı ve baharatlı bir aromaya sahiptir.

Sadece bir aptal daha yakına eğilip o kokuyu tekrar içine çekme dürtüsüne sahip olabilirdi.

Görünüşe göre o aptal bendim.

Aniden burnumu sıcak tenine bastırma arzusu duydum. Boynuna kadar çıkıp orada bulunan, uçarken kanatlarını iki yana açmış bir halde şekli bozulmuş bir kafatasıyla resmedilen baykuş dövmesinin üzerinde gezdirmek istedim.

Ona dokunma ihtiyacıyla parmaklarım kaşınıyordu.

Bende bir sorun olmalıydı çünkü hissettiklerime engel olamıyordum.

Bana bu kadar yakinken, gözlerim istemsizce açıkta kalan teninin her bir detayını ezberlemeye çalışıyordu.

Bu geceki tişörtü, göğsündeki renk ve desenler karmaşasının içine saklanmış olan kelimeleri üzerinden okuyabileceğim kadar açık tondaydı. *Sürmek İçin Yaşa, Ölmek İçin Sür.*

Zihnim karmakarışık, neden onu anlamaya mecbur hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ondan kim olduğunu, nasıl böyle biri haline geldiğini açıklamasını istiyordum. Nasıl bu sert ve dehşet verici adam, o sevimli, küçük çocuğun babası olabilirdi? Ve bütün bunları neden bu kadar umursuyordum?

Onunla daha dün tanışmış olmama rağmen aramızdaki birkaç etkileşim bile beni çoktan ele geçirmiş durumdaydı. Sanki bir sele kapılmış sürükleniyordum.

“Haksız mıyım, Bayan Murphy?” Daha da yaklaşırken sesi cezbedici bir şekilde alçaldı. “Olman gereken yer orası, tüm o çocuklarla birlikte. Bütün o masumiyetin ortasında.”

Dudakları aniden çeneme temas etti.

Dokunuyordu ve beni dıştan içe yakıyordu.

İçimde bir şeyleri yerle bir ediyordu.

Tüylerim ürperirken başım geriye doğru yaslandı. Heyecan tenime hızla hücum ederken midem arzuyla kasıldı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve sanki bu bir suçmuş gibi, “Emi-nim pazar okulunda* ders de veriyorsundur,” diye mırıldandı.

Tanrım.

Bu adam gerçekten pisliğin tekiydi.

Kendimi geri çekilmeye zorladım. “Yani, ne olmuş veriyorsam?”

Kesinlikle veriyordum.

Gerçi ona hiçbir açıklama yapmak zorunda değildim. Komik olan ondan bir açıklama bekliyor olmamdı.

Trent tehditkâr bir şekilde güldü. “Bu dün gece seni gördüğüm anda hakkında düşündüklerimde tamamen haklı olduğumu kanıtlar. Buraya ait değilsin.”

Aramıza biraz mesafe koymak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Bilmem gereken her şeyi öğrenmem için sana bir bakış atmam yeterli.”

“Senin kahrolası sorunun ne?” diye tısladım.

Aniden koridorun diğer tarafına geçtiğinde şaşkınlıktan nefesim ke-sildi. Sırtını duvara yaslariken sırtımaya devam ediyordu.

Aramızda bir metre olmasına rağmen tüm alanı kaplıyordu. Onunla ilgili her şey çok yoğun ve baştan çıkarıcıydı.

Bu adamın etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyordum.

“Benim sorunum mu? Burada sorunu olan kişi ben değilim. Sana iyilik yapıyorum, Kedicik.”

“Vay canına, tam anlamıyla parlak zırhlı bir şövalyesin, değil mi?”

Boğuk bir kahkaha attı. “Hayır, alakası bile yok. Ama senin için deneyebilirim.”

Ciddi miydi? Bu adamın beni memnuniyetle parçalara ayıracağından hiç şüphem yoktu.

* Pazar Okulu, genellikle Hristiyan çocuklara ve gençlere, kilise ayininden önce din dersinin verildiği yerdir.

Elini siyah saçlarının uzun tutamlarının arasından sertçe geçirdi ve ilk defa samimi hissettiren bir ses tonuyla konuştu. “Dinle... burası iyi bir yer değil, Eden.”

Aramızdaki hava değişti. Yüz hatlarında ufacık bir parça da olsa savunmasızlık belirtisi gördüğüme yemin edebilirdim. Kendimi yeniden sorgularken buldum. “Sen de iyi bir adam değilsin, değil mi?”

Sorunun gerçekliği tüm çıplaklığıyla ortadaydı.

Tessa’nın teşhis ettiği hastalıklarımın biri de buydu. Herkesin iyi yanlarını bulmak için çabalardım. İyiliğin orada bir yerlerde olduğuna inanırdım. Geçmişimizde ne yapmış olursak olalım, hepimizin sunabileceği iyi bir yanı vardı.

Ve ben, onunkini bulmak için umutsuzca yanıp tutuşuyordum.

“Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Murphy?” Sesi tehditkâr bir hal alırken, az önceki yumuşaklık çelik gibi sertleşmişti.

“Sanırım hepimiz hatalar yapmışızdır, Bay Lawson.”

Burun delikleri genişledi ve tekrar hareket etmeye başladı. Bana doğru ilerleyip uzun gövdesiyle beni gölgede bıraktı. Vücudunu benimkine yapıştırmadan hemen önce durdu, o kadar yakındı ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Aramızda yoğun bir enerji çatırdadı.

“Söyle bana, aynı şeyi tekrar tekrar yapmayı tercih ediyorsan ona hâlâ hata diyebilir misin? İşlediğin günahlar hayatının temelini oluşturuyorsa? Seni olduğun kişi yapan şey onlarsa?”

İstemedim, içgüdüsel olarak, belki de aptalca bir dürtüyle -hangisi olduğunu bilmiyordum- uzanarak parmak uçlarımdan göğsüne kazınmış kelimelerin üzerinde dolaşmasına izin verdim.

“Sen... motorcu musun?”

Gerçek bir motorcu muydu? Bu kulübü bir paravan olarak mı kullanılıyordu? Sorunun ağzımdan yakarış gibi çıkıp çıkmadığını düşünerek ona bakarken, şüphe ve korku beynimde uğuldayarak yankılanıyordu.

Titrek bir nefes verirken bir anlığına duraksadı.

Ardından uzanıp beni bileğimden yakaladı, sanki o hareketsiz saniyelerde parmaklarımı içeri daldırıp onun kim olduğunu keşfetmeye çalıştığımı hissetmişti; tıpkı onun bana yaptığını hissettiğim gibi.

Öfkeli bir ifadeyle, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Gerçekten bilmiyorum,” derken ağzımdan çıkan kelimeler şaşkınlığımı belli ediyordu.

Kaşları ciddiyetle çatıldı, öfkeyle kasılan çenesi kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi seğiriyordu. İhtiyaçla. Tehlikeli bir çaresizlikle. “Benden uzak durmalısın,” diye hırladı.

“Öyle mi?” Kelimeler ben onlara engel olamadan dudaklarımdan döküldü. Ama orada bir şey olduğunu biliyordum. Görünmeyen ama havada titreşen, daha önce hissetmediğim bir şey.

Aramızda tüm canlılığı ve keskinliğiyle uzanıyordu.

İçimde adeta uyarı çanları çalıyor, o şeyin en sonunda beni mahvedeceğini söylüyordu.

“Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun.”

Tüm cesaretimi toplayarak, “O halde neden beni duvara sıkıştırdın?” diye sordum.

“Ah...” Bir parmağının ucunu yüzümün kıvrımı boyunca aşağı kaydırırken o gözlerle beni izliyor, tenime yayılan ürpertiye adeta içine çekiyordu.

Trent başını yana eğdiğinde siyah saçları o tarafa dağıldı. “Asıl soru da bu, değil mi? Neden ilk andan itibaren gözlerimi senden alamadım? Neden artık seni göremediğim bile seni düşünerek yatağa girdim? Tenin ne kadar yumuşak olabileceğini merak ettim.” Dudakları kulağıma yaklaştı. “Tadının nasıl olabileceğini merak ettim.”

Tekrar geri çekildi. “Sanırım bu, beni sabahları uyanıp hâlâ aynı şeyleri düşünmeye devam eden bir aptal yapıyor.”

Aramızdaki çekim titreyerek alev aldı.

Sıcak havadaki anlamsız bir dansı.

Bu oldukça kötü bir fikirdi. Bu his her neyse ona teslim olmak resmen bir suç olurdu. Yapmamam gerektiğini çok iyi bildiğim bir *seçim*.

Siyah ve beyaz gibiydi.

Ama hissedebiliyordum, bu arzuydu ve sonunda bu duyguyu tadabilmem bir mucizeydi. Benim için imkânsız bir şeydi.

“Sen bir babasın.” Gage’in tatlı yüzü zihnimi doldurunca sesim olması gerekenden daha yumuşak çıktı.

Böyle bir çocuğu varken... Bu adamın sadece kötülük ve açgözlülükten ibaret olduğuna inanmayı reddediyordum.

Sevgi dolu bir nefes verdi. “Evet.”

“Gage...” Adı boğazımın derinliklerinden ağır bir şekilde döküldü. Adeta bir dua gibiydi. Belki de tam olarak buydu. “O...”

O çocukla aramda anında bir bağ oluştuğunu hissetmiştim. Bu tamamen içgüdüsel ve aslında görmezden gelmem gerekirdi.

“Sevimli mi? Kontrol edilemez mi? Bu zamana kadar gördüğün en tatlı şey mi?” Trent her birini sanki bir listeden okuyormuş gibi söylerken ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Çok tatlıydı. Hem de çok. Aşırı.

Kalbim bambaşka bir şekilde çarpmaya başladı.

Tanrım, gerçekten tehlikeli sularda yüzüyordum.

“Evet, öyle,” diye mırıldanırken dudaklarımda beliren gülümsemeyi engellemeye çalışıyordum. “Muhtemelen bu zamana kadar tanıştığım en tatlı, en sevimli çocuklardan biri.”

“Benim tek iyi yanımdır.” Sanki zihnimden geçenleri yüksek sesle dile getirmişim gibi konuşmuştu. Yüz ifademden her şeyi açıkça okuyor olmalıydı.

“Sende pek çok iyi şey gördüğün oldukça belli.”

Trent sert ve alaycı bir şekilde güldü. “O çocuk her zaman beni övüyor.”

Bakışlarımı tekrar yakışıklı yüzüne çevirmeden önce bir süre uzağa baktım. “Sen...” Sözcüklerimi zorlukla söylemeden önce yutkundum.

“Evli misin?”

Titrediğimi fark ettim. Bana verebileceği cevaptan korktuğum için nefesim boğazımda düğümlenmiş haldeydi.

Trent homurdaandı, yüzündeki acımasız ifadeyi görebilmem için hafifçe geriye doğru çekilirken, “Sana evli biri gibi mi görünüyorum?” diye sordu.

Dişlerimi altdudağıma geçirdim. Bu soruya cevap vermem gerekiyor muydu?

Başını hafifçe iki yana salladı. “Benim tek bağlılığım oğluma, bu kulübe ve kardeşlerime. Hepsi bu kadar.”

Pekâlâ.

Tamam.

Bu da başka bir uyarıydı ve aynı zamanda reddedilmişim gibi hissettirmişti.

Karnımda tuhaf bir hareketlenmeye sebep olan, göğsümde doluluk hissi yaratan bu duyguyu anlamlandırmaya çalışırken gözlerimi kırptırdım.

Hissettiğim şey bu muydu? Onu istiyor muydum? Bana dokunmasını mı istiyordum? Ona dokunmak mı istiyordum? Peki ya ne uğruna? Parmaklarımı yasak sulara daldırmak için mi? Daha önce yaşamadığım bir şeyi deneyimlemek için mi?

Aniden içimi kaplayan bu duyguyu doyumak için mi?

Sıcak, yapışkan ve midemi binlerce düğümle sıkıştıran bir hisle doludum. Bu uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu.

Suçluluk beni ele geçirdi. Bunu kendime itiraf etmek yanlış hissettiriyordu ama dürüst olmak gerekirse, bu daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Daha önce hiç bu kadar güçlü, bu kadar kaçınılmaz bir şey hissetmemiştim.

Bunun baskısı altında az da olsa nefesim kesildi. Trent bir adım daha yaklaşınca omurgamdan aşağıya doğru ilerleyen ve bacaklarımın arasına yayılan ürpermeyle titredim.

Üzerime doğru eğilen bu adamdan başka hiçbir şey yok gibiydi.

Trent kıkırdadı, gülüşü karanlık ve derindi. Sanki aklımdan geçen her düşünceye şahit oluyordu.

Uzanıp başparmağıyla yanağımlı okşarken, “Ah, yine ateşle oynuyorsun,” dedi.

Dokunuşuyla dudaklarım aralandı ve başparmağını altdudağımlın üzerinde gezdirmeye başladı.

Ateş gibiydi ve yakıyordu.

“Kahrolası şekilde tatlı,” diye fısıldadı. O kül rengi gözleri parladı, gecenin karanlığında beni inceleyen siyah alevleriyle kıvılcımlar saçıyordu. Orada öylece durduk. Sadece... birbirimize bakıyorduk.

İstekle ve ihtiyaçla doluyduk.

Korkuyla.

Gözlerinden geçen tüm bu duyguları kısa bir an için görmüştüm ama kendini benden koparıp uzaklaştığında, yüzünün her bir hattı sertleşti ve hepsi yok oldu. Sanki saf ve güçlü çelikten yapılmıştı. “Çalışmaya başlamalısın.”

Omurgamdan aşağıya buz gibi bir ürperti yayılırken tavrındaki ani değişiklik yüzünden neredeyse dizlerim bükülecekti.

Göğsüm sıkıştı.

Acı ve kafa karışıklığıyla düğümlendi.

Geri çekilmeye başladığında uzanıp onu bileğinden tuttum. *Aptal.* Tam bir aptaldım. Ama tüm vücudumun sanki canlanmış gibi hissetmesine engel olamıyordum.

Bu kadar uzun süre hiçlikle uyuşturulduktan sonra şimdi varoluşun aleviyle tutuşturulmuştum.

“Ben... anlamıyorum.”

Kendini tutuşumdan kurtardı ve kollarını hafifçe havaya kaldırdı. “Anlaşılmayacak bir şey yok, Kedicik. Ben kötü bir adamım ve sen iyi bir kızsın. Uzak durman senin yararına olur. Bu kadar basit.”

Başımı iki yana salladım. “Bana o kadar basit gelmiyor.”

İfadesi sertleşti. “Güzel şeyleri çirkinleştirmek gibi bir huyum var.”

Başka bir uyarı daha.

Gerçi bu seferkinde pişmanlığın izleri vardı.

Kendimi ona bakmaya zorlamadan önce bakışlarımı zeminde gezdirdim. Nasıl bir hayatı olduğunu bilmesem de karanlık olduğundan emindim ve tüm bunlara rağmen neden kendimi durduramayıp daha derine inmeye çalıştığımı da bilmiyordum.

İçeri girmenin bir yolunu arıyordum.

“Bu Gage için de geçerli mi? Onun için de bir tehlike oluşturduğunu mu düşünüyorsun? Ona zarar verebileceğini?”

Bunları sorarken sesimin titremesi umurumda bile değildi. Öğrencilerim her zaman ilk önceliğimdi. Ama söz konusu Gage olduğunda, olayın bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Onu ön sıradaki küçük masasında otururken ilk defa gördüğümde bambaşka bir duygu beni ele geçirmişti.

Trent tıpkı bir kurt gibi, bir anda saldırıp beni duvara yapıştırdı. Dengemi koruyabilmek için avuçlarımı arkamdaki duvara yasladım.

Ellerini başımın iki yanına yerleştirdi, tüm benliğinden vahşi bir enerji yayılıyordu.

Acımasız, yok edici bir güçle beni hapsedmişti.

Ağzından çıkan sözler hançer gibiydi. “Ben onun için bir tehlike miyim? Bayan Murphy... hataya düşmeyin. O çocuğa zarar vermeyi aklından bir kişi bile geçirirse ne olur biliyor musun? Bu dünyada onları benden kimse kurtaramaz. Onlara yaşatacağım acıdan. Bedenlerini delik deşik etmemden. Asıl tehlikede olan kişi onlar.”

Boğazım düğümlendi, giderek büyüyen yumruyla yutkunmakta zorlandım.

Dizlerim sözlerinin açık tehdidiyle titriyordu.

Çoğu ebeveynin kolaylıkla benzer tehditlerde bulunabileceğinin farkındaydım. Birçoğu çocuklarına zarar veren herkesi yok edeceklerini iddia ederlerdi. Öyle korkunç bir durumla karşı karşıya kaldıklarında intikam almak istemeleri normaldi.

Ama Trent Lawson? Sözlerinin boş bir tehdit ya da abartı olmadığı çok açıktı.

Bu adamın ellerinde kan vardı.

Kokusunu alabiliyor, neredeyse tadabiliyordum.

Etrafa yaydığı kötülükten gelen o enerjiyi hissedebiliyordum.

“İkinizin de böyle bir duruma düşmemesi için dua edeceğim,” derken oldukça ciddiydim.

Geri çekildi ama beni ruhunun hapsettiği tuzaktan kurtaramadı. Bakışlarımız sorularla doluydu ve o ateşli gözleri parlayıp beni derinlere çağırıyordu.

Derine ve daha derine.

“Gerçekten eve gitmelisin.” Bu sefer resmen bana yalvarıyordu.

Boğazımda düğümlenen duyguları geri yuttum ve ona kendi gerçeğimi verdim. “Hayatında sorun yaşayan tek kişi siz değilsiniz, Bay Lawson. Ailesini korumak için ne gerekiyorsa yapacak olan tek kişi de siz değilsiniz.”

Gerçekten birbirimizden bir farkımız olup olmadığını merak ettim. İkimiz de sevdiklerimize hak ettikleri umudu nasıl verebileceğimizi bulmaya çalışmaktan başka bir şey yapıyor muyduk?

Sanki yalan söylediğime dair bir kanıt arıyormuş gibi sertçe yüzümü inceledi. “Derdin bu mu? Ailen için paraya mı ihtiyacın var?”

Huzursuzca başımı salladım.

Dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılırken, “Evli misin?” diye sordu.

Keder içimde titredi, o boş alan hüznünü haykırdı. Ama onu susturarak başımı yana eğdim, sözlerini ona geri yöneltirken ses tonumda sakın bir teslimiyet vardı. “Sana evli biri gibi mi görünüyorum?”

Evli değildim ama bağlılığım ruhuma kazınmıştı. Verdiğim sözler, sevgim, içimde yankılanan en derin sızı... Hepsi benim gerçeğimdi.

Bir an sanki bana nedenini soracakmış gibi tereddüt etti ancak sonra bir karara varmış gibi görünerek başını salladı. “Tamam o halde.”

Kendini zorladığı zayıf bir gülümsemeyle geri çekildi.

Sanki aramıza bir duvar örmeyi seçmişti. Ne soğuktu ne de sıcaktı. Sadece kayıtsızdı.

Sanki az önce fırtınalı, azgın dalgaların içinde boğulduktan sonra kıyıya savrulmuşum gibi bir his uyandırıyor.

Çırpınıyor, öksürüyor ve hava almak için debeleniyordum.

Bir süre ona, güzelliğine ve gücüne, bende yıllar sonra ilk kez birine daha yakından bakma isteği uyandıran bu adama baktım.

Ruhum, onun içini beğenmeyebileceğime dair beni uyardı.

Önemli değildi, çoktan içimdeki o açlık hissi alevlenmişti.

Bu asla harekete geçmeyeceğim türden bir açlıktı. Asla o kadar pervasız olmazdım. Kalbimin, bu adamın getireceği türde bir kırılmanın üstesinden asla gelemeyeceğini çok iyi biliyordum.

Ama sanırım... sanırım bu fıkirden, bu duygudan, uzun zaman sonra bana kendimi ilk kez canlı hissettirmesi gerçeğinden hoşlanmıştım. “Teşekkür ederim, Bay Lawson. Gerçekten. Bu işe ihtiyacım vardı.”

Kendimi duvardan uzaklaştırıp dönmeye ve mutfığa doğru ilerlemeye zorladım.

“Kedicik.”

Dilinden çıkan o saçma lakap günahkâr bir şey gibi beni sarmaladı, durdum ama arkamı dönmedim.

“Deneme süren bitti. Git üstünü değiştir. Bu gece garson olarak eğitime başlayacaksın.”

Ağzından çıkan kelimeler arkama dönmeme sebep oldu. “Ne?”

Trent o kibirli gülümsemesini takındı. “Burada herkes bulaşık yıkayarak işe başlar. Bilmiyor muydun?”

Ardından topuklarının üzerinde dönüp ofisine girerek gözden kayboldu ve kapıyı arkasından kapattı.

Şaşkın, kafası karışmış ve minnettar bir şekilde, orada öylece durdum.

Kalbim sanki boğazımda atıyordu ve başım dönüyordu.

Tamamen sarsılmıştım.

Altıncı Bölüm

Trent

ARKA TARAFTA BİR SİGARA YAKTIM VE KİRLİ BİNAYA yaslandım. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi dumanla doldururken botlarımdan birini yere, diğerini de duvara dayadım.

Yıldızlarla kaplı, kararmış gökyüzüne baktım.

Kafamı toparlamaya ve ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyor, bu durumu nasıl idare etmem gerektiğini düşünüyordum.

Tanrı aşkına, resmen kendi kulübümün arkasında saklanıyordum.

Ama Eden Murphy'nin etrafında olup, içime işlediğini belli etmeden davranmak giderek daha zorlaşıyordu. Sanki sürekli onu izlemiyormuşum, asla istememem gereken bir şeyi istemiyormuşum gibi.

Geçen hafta okulun ilk gününde, onun Gage'in öğretmeni olduğunu öğrendiğimde sınır koymak konusunda kesin ve hızlı bir karar vermiştim. Barımdaki o büyüleyici varlığını ortadan kaldıracak net bir sınır.

Otoparka girip onu Gage'in elini tutarken gördüğümde sarsılmama sebep olan fırtına yüzünden bunun yapılması gerektiğini biliyordum.

Doğrudan kalbime saplanan kahrolası bir ok gibiydi.

Kalbimi delip geçmişti.

Hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkan bu *özlem* duygusunu kabul etmek tam bir delilikti.

Buna asla sahip olamayacağımı, Eden'ı mahvedeceğimi biliyor olabildim ama yine de doğru bir şeye baktığım hissinden kurtulamamıştım. İyi ve şimdiye kadar eksik olan bir şeye.

Sanki bana inanç, güzellik ve umur vaat ediyordu.

Evet.

Tam anlamıyla lanet bir aptallıktı.

Böyle bir şey benim kaderimde yoktu.

Zaten her şeyi berbat etmişim. Çok fazla yanlış yapmışım. Hepsinden önemlisi, asıl odak noktamı unutmamalıydım. Sahip olamayacağım bir şeyin peşinden giderek uğruna yaşadığım şeyi tehlikeye atamazdım.

Bu yalnızca diğerlerinin üstüne eklenen bir başka günah olurdu.

Okulun ilk gününden sonra Gage'in arabamın arkasına binip eve dönerken bütün yol boyunca *Bayan Murphy*'nin harikası hakkında konuşmasının da pek faydası olmamıştı. Ya da ne kadar güzel ve dünyadaki en zeki öğretmen olduğundan. Öğretmeninin en sevdiği öğrencisi olduğundan emindi ama diğer çocuklara bunu söylemiyordu *çünkü üzülmelerini istemiyordu.*

Dikiz aynasına bakıp muhteşem yüzüne yayılan o neşeye tanık olduğumda kahrolası göğsüm patlayacakmış gibi hissetmişim.

Benim için önemli olan tek şey buydu.

Ortalık karışmadan önce kulüpteki işi halletmem gerektiği kararını vermem çok da zor olmamıştı. Sınırlar belirlenmeliydi.

O benim çocuğumun öğretmeniydi ve aramızdaki ilişki bundan ibaret olacaktı.

İşte bu yüzden, koridorda onunla yüzleşmişim. Amacım onu özgür bırakmaktı ama bir şekilde tekrar etkisi altına girmişim.

Ona daha da yaklaşma dürtüsü beni adeta ele geçirmişti.

Parmaklarım saf bir şeye dokunmak için kaşınıyordu.

Eşi benzeri bulunmayan, keşfedilmemiş olan güzelliğine kapılmış haldeydim.

Bir pislik gibi davranarak kim olduğunu yüzüne vurmaya kalkmıştım çünkü nasıl başka biri olacağımı bilmiyordum. Onu kendimden uzaklaştıracığımı düşünmüştüm ancak tek yaptığım, onu kendime daha da yaklaştırmaktı.

Vücudu duvara yaslanmıştı, sığ nefesler alıyordu ve kalbi deli gibi çarpıyordu.

Sikimin çelik gibi sertleşmesine ve kot pantolonumun içinde çıldırmasına sebep olmuştu.

Bir şekilde, tüm bunların ortasında kendimizi ele vermiştik. Hayal ettiğimden farklı sınırlar koymuştuk ve sohbetimiz, onu garsonluğa terfi ettirdikten sonra iş için bana *teşekkür etmesiyle* bitmişti.

Evet. Kız işleri tamamen tersine çevirmişti, değil mi?

Artık ne yapacağını bilemeyen kişi bendim.

Temkinli hareket etmeye çalışıyordum.

Sanki her gece parmak uçlarımı vücudundaki kıvrımlarda gezdirmek, sonbaharı andıran gözlerinde ve bal gibi teninde kaybolmak istemiyormuşum gibi davranıyordum.

Onu bu kadar çok istediğim için aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

Kimseyle yakın ilişki kurmak yok.

Bağlanmak yok.

Sırtımdan bıçaklanma ihtimali yok.

Görünüşe göre bunların hepsinin beynime kazınmasına ihtiyacım vardı.

Aptallığıma gülerek başımı aşınmış tuğlalara doğru yasladım ve nefesimi verip ciğerlerimden çıkan dumanın hiçliğe karışarak kaybolmasını izledim.

Sağduyumla birlikte uzaklaşıyordu.

“Merhaba kardeşim.”

Yan taraftan gelen sert sesi duyduğumda dudaklarıma bir gülümseme yayıldı ve gecenin içine doğru bakmak için hafifçe yana döndüm. İşyerlerimizin arasındaki yolda yavaşça yürüyen Jud'ın devasa gövdesi, puslu gölgelerin arasından ortaya çıktı.

Her iki bina da terk edilmiş tek bir arsa üzerinde; bakımsız ve harap durumdaydı. Onun motosiklet dükkânının çatısı çökmek üzereydi, barın içi ise çürümüş ahşaptan ve çöp yığınının ibaretti.

Tam anlamıyla bir çöplük yuvasıydı.

Kardeşim ve ben, kirli paramızı bir araya getirerek temiz bir şeyler yapmaya yemin etmiştik. Hapse düşmeden ya da birlikte çalıştığımız herkes gibi ölüp gitmeden önce bir değişiklik yapmaya karar vermiştik. Her şey korkunç ve dehşet verici bir şekilde sona ermeden önce bu yola girmeyi planlamıştık.

Ne kadar çabalarsak çabalayalım, ikimiz de asla tamamen geride bırakamayacağımız günahlar işlediğimizi biliyorduk. Günahlarımızın hayaletleri çatlaklardan süzülüyor, kalplerimize musallat oluyor ve hayatlarımızı tehdit ediyordu.

Bana yaklaştığı sırada sigaramdan uzun bir nefes daha çekerek onu selamlamak için çenemi kaldırdım. “Nerelerdeydin?”

Pislik herifi günlerdir görmemiştim. Adam kendini her zaman işine kaptırırdı. Eskimiş, paslı metallere yeniden hayat verirken tamamen transa geçiyordu.

Eliyle beni işaret etmeden önce, “Meşguldüm,” diye homurdandı. “Gördüğüm kadarıyla birileri her zamanki gibi kaytıyor.” Sırıtırken iri avucunu siyah sakalının üzerinde gezdirdi.

Nefesimi dışarı verirken hafif bir kahkaha atıp, “Hayır. Günü bitirmiş olan birinin aksine, ben daha yeni başlıyorum,” diyerek ona karşılık verdim.

Homurdandı. “Son on gündür boğazıma kadar astar ve boya işiyle boğuştuğumu göz önüne alırsak, bunu hak ettiğimi düşünüyorum.”

“Büyük bir iş, değil mi?” diye sordum, son bir nefes daha çekip dumanı gökyüzüne üfledikten sonra sigarayı botumun burnuyla ezerek söndürdüm.

Sıkıntılı bir nefes verdi. “Evet.”

Sırtına vurarak, “O halde seni içeri alıp biraz içki içirsek iyi olur,” dedim.

“İşte şimdi aynı dili konuşmaya başladık.”

“Ah, demek ki benden beklediğin buymuş.”

Jud sırtıp omzumu sıkarken ağır metalden yapılmış yan kapıyı açtım. Burayı ve etraftaki alanı korumakla görevli olan Milo’nun yanından geçerek ilerledik.

Barın yan tarafı boyunca uzanan koridorda yürüyerek çalışanların odasının, deponun, ofisimin ve mutfağın önünden geçtik.

Yürüdüğümüz tüm bu yol boyunca Eden’in kokusunu aldığımı yemin edebilirdim. O bal tadındaki tatlılık havada süzülüyordu. Tatlı tatlı baştan çıkarıyor, ruhu boşlukları dolduruyordu.

Evet. Eğer aklımı kaçırmak istemiyorsam bu işi bir an önce kontrol altına almam gerekiyordu.

Jud’la birlikte koridorun sonuna vardık ve barın gürültüsünün içine daldık. Bu geceki grup yarım saat sonra sahneye çıkacak olmasına rağmen mekân şimdiden dolmuştu. İkinci katın tavanından sarkan ışıklar mekâna puslu bir ışıltı yayıyordu. Atmosfer hem baştan çıkarıcı hem de sakindi ancak özgürleşme ve kopmak üzere olan kargaşanın içinde kaybolacak olmanın beklentisiyle uğulduyordu.

Ben ve misafirlerim için kalıcı olarak ayrılmış olan arka taraftaki locaya doğru ilerledik.

Gözlerimi etrafta gezdirmemek ve onu aramamak için elimden geleni yapıyordum.

Jud kendini locanın sol tarafına attı ve alçak sesle inledi. Yorgunluktan kendini arındırabilirmiş gibi elleriyle yüzünü ovuştururken iri vücudu koltuğun üzerine yayılmıştı.

Bu adam durmaksızın çalışıyordu.

Karşısına oturup bana bakmasını bekledim ve bunu yaptığında, “Hâlâ buna değiyor mu?” diye sordum.

Benim yüzümden hayatımızın geri kalanı boyunca Redemption Hills’te saklanacaktık.

Jud homurdandı. “Gerçekten hâlâ bu soruyu soruyor musun?”

“Evet.”

“Pekâlâ, artık bırakmalısın. O çocuk için her şeyi yaparım.” Daha da geriye yaslanarak oturduğu alanı kapladı ve çenesiyle beni işaret ederek, “Senin için de yapacağımı biliyorsun,” diye ekledi.

Bira çeşitlerinin yazdığı menünün kenarıyla oynarken başımı iki yana salladım ve kardeşime baktım. “Sana engel olmak istemiyorum.”

Alaycı bir şekilde, “Bana engel olmak mı?” diye sordu. “*Fedakârlığı* yapan sensin, Trent. Yapması gerekeni yapan sensin. Bizi özgür bırakan. Sana olan borcumu ödemek için milyonlarca fedakârlık yaparım.”

İçimde acı ve nefretin çatışmasından oluşan bir rahatsızlık vardı.

Bunlar ruhumu sonsuza dek lekeleyecek olan, mide bulandıran ve kıvranan günahlar yığınıydı.

“Bana hiçbir borcun yok, dostum. Durum tam tersi.”

“Saçmalık,” dedi tükürürcesine.

Ağır bir nefes verdim.

Jud öne doğru eğildi, devasa vücudunu masaya yaslariken dudaklarından çıkan sözler sertti. “Kendini suçlamayı bırakmalısın, adamım. Senin hatan değildi.”

“Değil miydi?” diye ona meydan okudum.

“Değildi.” Ardından sırtarak, “Ayrıca bizi ait olduğumuz yere sen getirdin. Dürüst olmak gerekirse, burayı seviyorum. Sakin bir hayatımız var,” dedi.

Başımı yavaşça salladım, bunun bedelinin her zaman çok ağır olacağından emindim.

Bakışlarını sağ tarafına çevirdiğinde gülümsemesinin genişlemesini izledim. Gözleri barın oradaydı. Eden’in orada olduğunu anlamak için kardeşimin bakışlarını takip etmeme gerek yoktu. Kulübün içinde

Leann'i takip ederek masaların arasında dolaştığını gerçekten hissedebildiğimi düşündüm. Hâlâ eğitimdeydi ve işin nasıl yapılması gerektiğini öğreniyordu.

O zarif bedeni kalabalığın arasında süzülüyordu.

Ruhu yoğun, nemli havayı dalgalandıran küçük kıvılcımlar gibi titreyiyordu.

Sanki onlarca iğne etime batıyordu.

Orada olacağını zaten biliyordum ama yine de baktım ve dolup taşan kalabalığın arasından geçişini izledim.

Kendinden emin ve cesur olmasına rağmen, aynı zamanda utangaç ve hassastı.

Üzerinde askılı, siyah *Absolution* üniforması vardı ve ince kumaş narin kıvrımlarını sımsıkı sarmıştı. Altına da dansçı bacaklarını sergileyen lanet derecede seksi, oldukça kısa deri bir şort giymiş, kıyafetini dizüstü yüksek topuklu çizmelerle tamamlamıştı.

Motosikletimin arkasında kahrolası şekilde güzel görünürdü.

Bu düşünceyle irkildim. Aptallığım karşısında sarsıldım ama yine de bu istekten kurtulamıyordum.

O konulara giremezdim.

Ona dokunurdum. Bana izin verirdi. Vereceğini biliyordum. Ama sonunda benden nefret ederdi, buna hiç şüphe yoktu. Onu lekeler ve kirletirdim. Tanrı biliyor ya, Eden'ı kirletmeye can atıyordum.

Yemin ederim ben kahrolası sapkın herifin tekiydim. O tatlılıktan bir lokma koparıp almak için can atıyordum. Bu düşünce ağzımı sulandırıyor.

Hissettiğim arzu, o Leann'i masamıza kadar takip ettiğinde daha da arttı. Olduğu yerde dikleşip profesyonel bir yüz ifadesi takınmadan önce sonbaharı andıran gözleri, bir anlığına heyecanla benimkilerle buluştu.

Bir motorcu barında olduğumuz düşünülürse, ifadesi onu mekânla daha da uyumsuz hale getiriyordu.

Huysuz ama sevimliydi, ayrıca sikimin tekrar sertleşmesine neden olmuştu.

Leann güneyli aksarıyla yavaşça, “Şuna da bakın, merhaba... En sevdiğim iki Lawson da buradaymış,” dedi.

Tamamen yalan söylüyordu. Logan’ın bara geldiği nadir zamanlarda kızın neredeyse heyecandan baygınlık geçirdiğini hepimiz biliyorduk.

Jud, “Ah... beni utandırma, tatlım,” diyerek Leann’e sataştı çünkü o da gerçeğin farkındaydı.

Kahkahamı bastırmaya çalıştım.

Adam onunla uğraşmayı seviyordu.

Leann, Los Angeles’ta şöhret olma umuduyla Mississippi’den Kaliforniya’ya taşınmıştı. Görünüşe göre işler pek yolunda gitmemişti ve o da kendini bizim gibi toplumdan aforoz edilenlerle birlikte Redemption Hills’te bulmuştu.

Jud bu sefer samimi bir şekilde, “İyi misin?” diye sordu.

“Burada olduğuna göre artık iyiyim.”

Jud sıırttı. “Büyüleyicisin.”

Jud’ın omzuna dokundu. “Sadece senin için öyleyim.”

Leann kesinlikle bir kalabalığı nasıl idare edeceğini biliyordu. Ama aynı zamanda son derece tatlı ve iyi bir garsondu, bar için oldukça önemli hale gelmişti.

Sanki orada durduğunu fark etmemişim gibi yanındaki Eden’ı gösterdi.

Eden’in sıcaklığı gerginliğimi yatıştırmıştı.

O da temkinli davranıyordu.

“Bu, Eden. Kendisi burada yeni ve bu gece bana yardım ediyor,” dedi Leann.

Fırsatları kaçıran bir adam değildim, bu yüzden dikkatimi Eden’a çevirdim. Onu gözucuyla izlediğim ve içimdeki her duyguyu ortaya çıkaran bu kızdı başka hiçbir yere odaklanamadığım için bu pek de zor olmamıştı.

Titreşimler yayan bir vahşiliği ve keskin, iç burkan bir güzelliği vardı.

Dikkati Jud ile benim aramda gidip geldi. Önce şaşırıldı ardından etkilenmiş gibi gülümsedi, Jud ve benim kardeş olduğumuzu belli ki anlamıştı.

Elini kaldırıp zarif bir şekilde salladı. “Merhaba.”

Jud biraz daha geriye yaslandı. Gözleri sanki o vücuda yapabileceklerini düşünüyor gibi kızın üzerinde dolaşıyordu. “Tanıştığımıza memnun oldum, Eden. Ben, Jud. Buradaki herifin kardeşiyim.”

Öfkem alevlendi, tamamen mantıksız bir öfkeydi.

Çünkü o anda kardeşimin kıcını tekmelemek istiyordum ve bunun tek nedeni kızı gözleriyle becermesiydi.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Jud.”

Leann, Eden’in kontrolü ele alabilmesi için geri adım atarak, “Neden bu masayla sen ilgilenmiyorsun? Bence hazırsın,” diye tavsiyede bulundu.

Aslında bu, yeni garsonun eğitiminin bitişinden önceki son testiydi. Bana hizmet ederlerdi ve böylece iş için hazırlar mı, yoksa gidecekler mi karar verirdim.

Eden’in durumu gayet iyi idare ettiğinin farkında olacak kadar barımın işleyişine hâkimdim ama yine de kendinden emin bir şekilde öne doğru adım atarken sanki maraton koşmaya hazırlanıyormuş gibi nefes almıştı.

Ortama yoğun bir enerji yayıldı.

Kalbinin çılgınca attığını hissedilebiliyordum.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. Ne zaman yaklaşırsa içimdeki bu duyguyu görmezden gelip kıpırdamadan oturmak için çaba harcamam gerekiyordu.

Başını kaldırıp boğazını temizlemeden önce bana çekingen bir bakış attığında, ellerimi masanın altında yumruk yapıp sakın kalmaya çalıştım. Pembe dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarması neredeyse aklımı oynatmama sebep oluyordu. “*Absolution*’a hoş geldiniz. Bu gece başlangıç olarak size ne ikram edebilirim?”

Pislik Jud hemen konuştu. “Herhangi bir önerin var mı?”

“Genelde nelerden hoşlanırsınız?” Başını yana eğdi. “Bira seven birine benziyorsunuz.”

Jud güldü. “Sanırım beni çözdün.”

“Sanırım öyle.” Eden gülümsedi, tavırları baştan çıkarıcı ve kıskırtıcıydı.

Bedenim karıncalandı.

Sanki doğru yapıp yapmadığını görmek istiyormuş gibi bakışlarını bana çevirdi.

Ama orada öylece kilitlenip kaldık; o bana, ben de ona bakıyordum.

Yaydığı o tuhaf enerji bana bir şok dalgası gibi çarpıyordu.

En sonunda kendine gelerek boğazını tekrar temizledi ve Jud’a döndü. Sanki son beş gününü bir sınava çalışmakla geçirmiş gibi servis ettiğimiz biraları listelemeye başladı.

Görünüşe göre o ve Gage, gerçekten iyi anlaşıyordu.

Jud siparişini verince Eden dikkatini bana çevirdi, gerginliği havada yayılmasına rağmen gözlerinde hâlâ o tatlı yumuşaklık vardı. İkimizin de tam olarak anlamadığı o şey. “Peki sizin için ne getirebilirim, efendim?”

İçimde yükselen arzuyu kenara itip dişlerimin arasından konuşmak zorunda kaldım. “Sage neyi sevdiğimi biliyor.”

“Ama ben bilmiyorum.” Sesi o ince, baştan çıkarıcı tona bürünmüştü ve... kahretsin, onu becermek istiyordum.

Bu doğrudu.

Onu soymak ve masanın üzerine yatırmak istiyordum.

Kendimi zorlayarak gülümsedim. “O halde Bayan Murphy, orada üzerinde adımın yazılı olduğu bir şişe Macallan* var. Sek severim.”

O gözleri ve ağzı gibi sıcak... En az onun kadar lezzetli.

“Tamam,” dedi tek solukta. Sanki bu anı hafızasına kaydediyor gibiydi. Bu kız kafamın içine girmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Bakışları benimle kardeşimin arasında gezinirken, “İkinizden biri yemek menüsünü görmek ister mi?” diye sordu.

* Pahalı bir İskoç viskisi.

“Ben kesinlikle isterim, güzelim.” Jud’ın kalın sesi aramızdaki bağı bozdu. “Bu adam açlıktan ölüyor.”

Eden ona nazik bir şekilde gülümsedi.

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim ve parmak uçlarımla masaya vurmaya başladım.

“Ah, bunu hemen düzeltmeliyiz, değil mi? İçecekleriniz ve menüyle birlikte hemen döneceğim, böylece sizi doyurabiliriz.”

“Mükemmel olur, güzelim,” diye karşılık verdi Jud.

Eden, Leann’e bakmadan önce sanki kazandığını biliyormuş gibi rahat bir şekilde gülümsedi.

“Bu iyiydi, tatlım. Sanırım bu işi halletmeye hazırsın.”

Eden uzaklaşmaya başlamadan önce minnet dolu bir ifadeyle başını salladı ancak giderken bakışları üzerime takılınca hareketleri yavaşladı.

Utangaç, tatlı ve meraklıydı.

Sikeyim.

Son bir haftada aramızda bir şeyler değişmişti. Bu anlayıştı. Sanki Eden beni anlamıştı. Beni görmemesi gereken bir şekilde görmüştü. Ve belki benim de onu gördüğümü hissetmişti. Gözlerinde yüzen hüznle birleşen sessiz vahşiliğini görüyordum.

Ya da belki her şey başından beri ortadaydı ve görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Bunun üzerine düşmenin delilik olduğunu adım gibi biliyordum. Kim olduğunu keşfetmek için derinlerine inmek isterken, aynı zamanda kendimi o vücuda damgalamak istiyordum.

Görünüşe göre bunu bilmemin benim için pek bir önemi yoktu çünkü Eden, masaların arasından geçip Leann’i garsonların barmenlere içki siparişlerini verdikleri noktaya kadar takip ederken kendimi onu takip etmekten alıkoyamıyordum. Leann yol boyunca ellerini kullanarak konuşurken ona talimatlar veriyordu.

Dikkatim vücudunda, sırtından aşağı uzanarak ince omuzlarını okşayan o altın rengi dalgalarda, belinde ve kıcının lezzetli kıvrımlarındaydı.

Yan taraftan alaycı bir kahkaha duydum. Kardeşimle yüzleşmek için bakışlarımı çevirdiğimde Jud, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle oturuyor, koyu renk kaşlarını kaldırmış bir halde bana bakıyordu.

“Burada ne olduğunu bana anlatmak ister misin?”

Elimden geldiğince umursamaz bir şekilde omuzlarımı silktim ve sanki bu çok belli değilmiş gibi, “Yeni kızı eğitiyoruz?” dedim.

Jud alçak sesle güldü. “Kimi kandırdığını sanıyorsun kardeşim? Seni kendinden daha iyi tanıyorum ve on beş yaşından beri herhangi bir vajina yüzünden böyle berbat bir hale geldiğini görmedim.” Alnı kırıştı. “Buraya pek uyum sağlıyormuş gibi görünmüyor.”

Derin bir nefes alarak, “Hiç sağlamıyor,” diye mırıldandım. “Ama işe ihtiyacı vardı, ben de ona kendini kanıtlaması için bir şans verdim.”

Göğsünden şiddetli bir kahkaha yükseldi ve inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “İşe mi ihtiyacı vardı? Buraya başvuran herkesin işe ihtiyacı var kardeşim. İşlerin nasıl yürüdüğünü gözden kaçırmış olabilirsin diye söylüyorum.” Her kelimesi kinaye doluydu. “Asıl amacının ne olduğunu açıklığa kavuşturalım, olur mu? Senin aptal kıçın kızın işi almasını istedi. Bilirsin... ona istediğin zaman kolayca ulaşabilmek için. Ona aç gözlerle baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Orada oturup onu kıyafetlerinin içinden nasıl çıkaracağını hayal ettiğini göremediğimi mi sanıyorsun? Çalışanlarla yatmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

Kendini beğenmiş gülümsemesine rağmen bana anlamlı bir bakış attı.

Bu kuralı işe başladığımızda koymuştuk, kirli ellerimizi yasak olana sürmeyecektik.

Onlar bizim çalışanlarımızdı ve kesinlikle yasak bölgeydi.

Kaşlarımı havaya kaldırırken, “Böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmedi,” dedim.

Kelimeler dudaklarımı terk ettiği anda Jud bir kez daha kahkaha attı. “Ah, Trent, yalan söylediğinde çok sevimli oluyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “O kız benim tipim değil.”

Parmağını bana doğrulttu. “İşte dostum, tam olarak bu yüzden onu istiyorsun.”

Hayır, aslında bundan daha fazlası vardı ama bunu kabul edecek değildim.

“Bunun bir önemi yok. Ona dokunmayacağım. Buna güvenebilirsin.”

Leann ve Eden, Eden’den yayılan yoğun enerjiyle birlikte içkilerimizle geri döndüler.

Jud ve ben, Eden kardeşimin birasıyla menüyü önüne koyabilsin diye arkamıza yaslandık. Alçak sesle, “İşte burada,” diye mırıldandı, ardından dönüp kristal viski bardağını bana doğru kaydırды.

Ancak hareketleri daha yavaştı. Sanki bana yaklaştığı her anın tadını çıkarıyordu. Ya da belki de fazla yaklaşımdan çekiniyordu.

Bakışlarımız birbirini buldu, zihnimizde sorular yankılanırken kafa karışıklığı ve tutku her bir yanımızı sarmıştı.

“Buyurun, Bay Lawson,” diye fısıldadı.

Uzanıp bardağı alırken parmaklarımız birbirine sürttü. “Teşekkür ederim.”

Gergince başını salladı, geri çektiği eli titriyordu. Doğrulup odağını Jud’a çevirdiğinde yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Yemek siparişinizi öğrenmek için hemen döneceğim.”

“Güzel. Burada seni bekliyor olacağım.” Jud tüm cazibesiyle konuşmuştu. O pisliğin bunu nasıl başardığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Eden bakışlarını bana çevirdi, o çılgın duygunun havayı ele geçirmesi için gereken tek şey de buydu. Çalan müziğin ve sahnede kurulumlarım yapan grubun seslerinin ortasındaki güçlü bir uğultu gibiydi.

Kendini hızla geri çektikten sonra başka bir masaya ilerleyen Leann’i takip etti.

Tek yapabildiğim arkasından bakmak olmuştu.

Kendini beğenmiş kardeşim kahkaha attı.

“Ayın sonuna kadar onu yatağına atacağına yüz dolarına bahse girerim. Hatta bunun için *Absolution*’daki kahrolası hisselerimi bile ortaya koyabilirim.”

Elimi sinirle yüzümde gezdirirken, “Bu bahisten vazgeçmek isteyebilirsin çünkü o, Gage’in anaokulu öğretmeni,” dedim.

Kısa bir şaşkınlıktan sonra daha da fazla gülmeye başladı. “Bu iş git-tikçe daha da iyi bir hal alıyor.”

“Siktir git, adamım.”

“Şuraya bak, resmen koltuğunda kıvranıyorsun.”

Tam ağzımı açıp ona haddini bildireceğim sırada aniden duraksadım, etraftaki atmosfer değişirken dikkatli şekilde omzumun üzerinden arkama baktım.

Barda bir sıkıntı çıkacaktı.

Bunu hissedebiliyordum.

Yozlaşmış ve yasadışı bir şeylerin ortama yayılan hissiyle ensemdeki tüyler ürperdi. Bu hissin yarattığı dalgalar hızla uzanıyor, kıvrılıp etrafa bir hastalık gibi yayılıyordu.

Böyle durumları anlayabilmemin sebebinin geçmişim olduğunu düşünüyordum. Belanın kokusunu anında alırdım. İyiliği fark edebildiğim gibi kötülüğü de kolayca fark edebilirdim.

Jud da benim gibiydi.

Üç adam kalabalığın arasından geçip sahnenin önündeki ayrılmış alana yakın olan boş masalardan birine otururken ikimiz de tetikteydik.

Karanlık tiplerdi. İçlerinden taşan kötü niyet kendini kolayca belli ediyordu.

Gözlerim barın içinde gezindi, herkesi dikkatle inceledikten sonra ana kapının hemen önünde duran Kult’ın üzerinde durdu. Uyarı gibi çenesini kaldırdı.

Kötü havayı o da sezmişti.

Hareketine karşılık verip durumun kontrolümde olduğunu gösterdim.

“Bu pislikleri daha önce buralarda görmüş müydün?” diye sordu Jud.

“Hayır.”

Sahneye çıkan grubun gürültüsüne rağmen sert bir sesle homurdanışı duyuldu. Grup yereldi ve 70’lerden 2000’lere kadar *rock cover*’ları

çalıyorlardı. Genellikle pazartesi akşamı sahne alıyorlardı ve kalabalık her seferinde onlar için ölüp bitiyordu.

Dikkatim tekrar ona döndü. Lanet bir günah kadar tatlı olan Eden'a, Küçük Baştan Çıkarıcı.

O ve Leann, yeni bir masaya doğru ilerlerken kalabalığın arasından geçiyorlardı.

Solist mikrofona doğru ilerledi. *DJ*, setini kapatıp sırasını gruba verirken hoparlörlerden ses çıtırdadı. "Selam, *Absolution*. Biz *Deep Under Cover*'ız ve daha da derine inmek* üzereyiz! Hadi başlayalım!"

Tüm barı harekete geçiren 80'ler şarkılarından birine başladılar.

Sanki ortama, karmaşanın içine enjekte edilmiş bir doz kontrolsüzlük vermişlerdi.

Neredeyse herkes ayağa kalktı ve birkaç kişi özgürce hareket edebilecekleri sahnenin önündeki dans pistine doğru akın etti.

İşte tam olarak böyle anlarda, insanların çekincelerinden kurtulup, günlük hayatın zincirlerinden sıyrıldıklarında para kazanmaya başlıyorduk.

Garsonlar ve barmenlerin de aşırı derecede meşgul olduğu bir zamandı. Leann, Eden'a diğer müşterilere hizmet edebilmesi için bir masayı onun almasını işaret ettiğinde bu durum tekrar rahatsızlık duymama neden oldu.

Eden'in tek başına hareket etmeye hazır olduğu oldukça açıktı ama kahretsin, bu şekilde olmazdı.

Eden başını onaylarcasına salladı ve masaya doğru ilerledi.

Sinirlerimin gerildiğini hissettim. Ensem karıncalanıyor, ellerim titriyordu.

Hızla o tarafa gitmek, onun yerine başka bir garson göndermek istiyordum. Belki siparişlerini kendim bile alabilirdim.

Aptalın tekiydim.

* Grubun isminde geçen "deep" kelimesi Türkçede *derin* anlamına gelmektedir. Burada da solist grubun ismine yönelik bir kelime oyunu yapmıştır.

Eğer kız burada çalışacaksa başının çaresine bakması gerekiyordu. Ona bu şansı ben vermiştim ve Eden da fırsatı değerlendirmek istiyordu.

Ama onun bu kapılardan sıklıkla içeri doğru süzülen iğrençlik hakkında en ufak bir fikre sahip olduğunu sanmıyordum. Üstelik bunu çok güçlü bir şekilde hissedebiliyordum.

Masaya doğru yürüdüğü sırada kırılganlığının dalgaları da peşinden süzülüyordu ve çelik gibi sağlam kararlılığına karışırken yüzüne o sahte gülümsemelerinden birini yerleştirdi.

İşte sorun da buradaydı, Eden'ı fark eden tek canavar ben değildim. Onun içindeki iyiliği hisseden tek kişi ben değildim.

Açgözlülüğün masadaki gözleri aydınlattığını görebiliyordum.

Adeta alev gibiydi.

O sırada sıska, sarışın bir piç kurusu arkasına yaslanıp Eden'a doğru bakınca, vücudumdan neredeyse fırlayacak gibi olan koruma içgüdüünü bastırmak zorunda kaldım. Yağlı saçlı herifin yüzünde ürkütücü bir sırıtiş vardı.

Bu bok çuvalı kendisine ait olmayan şeyleri almayı seviyordu, bunu daha şimdiden tavrından anlayabiliyordum.

Eden'ı kucaklayıp güvenli bir yere götürmeye yönelik o karşı konulmaz arzu, yepyeni bir şekil aldı.

Kalbim göğsümde bir gök gürültüsü gibi şiddetle atıyordu.

Eden adamın ne dediğini duyabilmek için eğildi. Adamın dili, onun kulağının sadece bir santim uzağındaydı.

Piç kurusunun ağzından adeta salyalar akıyordu.

Zavallı kızın, adamın kendisini sanki taze ve çiğ bir etmiş gibi kokladığından haberi yoktu.

Eden onlardan uzaklaşıp bara geri dönene kadar nefesimi tuttuğum farkında değildim. Ağrıyan ciğerlerimde hapsolmuş hava hırıltılı bir sesle dışarı süzüldü.

Ama giderken şerefsiz herifin onu gözleriyle takip ettiği düşünülürse verdiğim nefesin üzerimdeki gerginliği azaltma konusunda bir işe yaradığı söylenemezdi.

Jud neşesiz şekilde güldü ve birasından bir yudum alırken, “Kendine hâkim ol kardeşim,” dedi.

Ancak şu noktada kendime hâkim olacak halde değildim. Eden’in barmenle konuşmasını ve barmen siparişi hazırladıktan sonra da içkileri tepsisine yerleştirmesini izledim. Ardından çılgın kalabalığın arasında süzölmeye geri döndü.

Kasvetin ortasındaki güzellik ve ışıktı.

Karanlıktaki bir melek gibiydi.

Her iki yana oturmuş koyu saçlı iki adama biralarını verdikten sonra sarışın piç kurusuna içkisini uzatabilmek için masanın üzerine daha fazla eğildi. Hasta şerefsiz bunu, sanki kendisine ait olmayan bir şeye dokunmaya hakkının olduğu bir davet gibi algıladı ve parmağını, Eden’in atletinin yakasına geçirip göğüslerini daha iyi görebilmek için kumaşı aşağı çekti.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi, öfke kan dolaşıma hızla karışırken dizlerim hiç durmadan hızla sallanıyordu.

Eden hızla geri çekildi. Dehşetle kaplı bir şok, o muhteşem yüzünü tiksintiyle buruşturmuştu. Aralarına mesafe koymak için hareket etti ama sikik herif onu bileğinden yakaladı ve sanki sınırların dışına çıkanın Eden olduğunu düşünüyormuş gibi bileğini yana doğru çevirdi.

İşte bu kadardı.

Dayanabileceğim son noktaya ulaşmıştım.

Bir anda ayağa fırladım.

Öfkeyle barın bir ucundan diğer tarafına adeta uçarak ulaştım.

Bu şerefsiz burada çalışan kızlardan herhangi birine de bu şekilde dokunsaydı onu yaka paça dışarı atardım. Ama konu Eden olunca? O herifin boğazını parçalayacaktım.

Sikik herif geldiğimin farkına bile varmadan onu ensesinden yakalayıp yukarı kaldırdım.

Piç kurusunun sandalyesi devrilip yere çarptığında Eden çığlık attı. Siktiğimin herifi çırpınıyor, tekme atıyor ve kurtulmak için mücadele ediyordu.

Jud hemen arkamdaydı. Kahverengi saçlı piçi yakaladığında adam tam bir sünepe gibi cıyakladı. Kult da anında yanımıza geldi ve bir saniye içinde diğerini yere indirdi.

Ben ise boğazını tuttuğum için elimin altında debelenen herifi kalabalığın arasından sürüklemeye başladım. Onu insanların arasından geçirip kapıya doğru götürürken grup çalmaya devam ediyordu.

Ellerimle gömleğinin arkasını tutarak onu tüm gücümle dışarıya fırlattım.

Hem de kelimenin tam anlamıyla.

Kuyrukta bekleyen herkesin gereken dersi alması için piç kurusunu onların önündeki kaldırıma doğru savurmuştum.

Yüzüstü şekilde yere yapışmadan önce birkaç metre yuvarlandı.

Başını kaldırıp baktığında yüzü öfkeyle doluydu, aldığı darbeden sonra dudağında oluşan kesikten akan kan damlasını yaladı.

Ellerim yumruk oldu. Nefret, sisli gecenin içinde yıkıma hazırlanan kırmızı bir kasırga gibi parlıyordu. Onu paramparça etmek istiyordum.

Yaklaşıp üzerine doğru eğildim, sesim boğazından aşağıya boşaltmak istediğim bir zehir gibiydi. “Kulübüme gelip kızlarımdan birine dokunabileceğini mi sandın?”

Arkadaşları da dışarıya, onun yanına fırlatıldığı sırada ayağa fırladı ve öfkeyle, “Siktir git dostum,” dedi. Elini, yüzündeki kesiğin üzerinde sertçe gezdirdi.

İşte böyle, seni piç kurusu, hadi şiddete başvuralım.

Yumruklarımı sıkıp içimden sessizce kavga çıkarması için dua ettim. Kötülük hâkimiyeti ele alıyor, iblisler ruhumu tırmalıyor ve bedenimi kontrol edebilmek için adeta çılgılık atıyordu.

Bu olduğum kişiye ait bir lekeydi.

Hayalet.

Saldırganlık damarlarımda içinde dolanıyordu.

Haklı olduğumu kanıtlayan kişi olduğu için bu herifi kanlar içinde bırakana kadar dövmek istiyordum.

Eden buraya ait değildi. Kapımızı tırmalayan bu çürümenin, benim olduğum gibi bu yozlaşmanın içinde yeri yoktu.

Absolution, günaha açılan bir kapıdan başka bir şey değildi.

Bu kız masumdu. Ruhumla çelişmesine rağmen bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

İyilikle ve merhametle doluydu.

“Bir daha yüzünüzü mekânımda görmek istemiyorum. Asla.” Kendimi sabit kalmaya ve arzu ettiğim şeyin peşinden gitmemeye zorlarken parmağımı üçünün arasında gezdirdim.

Jud ve Kult destek için yanıma geldi. Üçümüz birlikte, kontrolden çıkmak üzere olan öfkeli bir duvar gibiydik.

Sarışın pislik sanki bu onu hiç etkilememiş gibi sırtıırken parlak mavi gözlerini üzerime dikti. “Para ödeyen müşterilerine bu şekilde davranman pek de hoş değil, haksız mıyım?”

Sözlerinin tonu alaycıydı ama beni asıl rahatsız eden bana bakış şekliydi. Ters bir şeyler vardı. Sokaklarda dolaşıp mekânıma gelen bir keşten fazlası gibiydi.

“Artık *para ödeyen bir müşteri* değilsin, öyle değil mi?” diye araya girdi Jud. Kasları seğirip geriliyor, en az benim istediğim kadar bu göt herifi parçalara ayırmak istiyordu.

Öfkemizi zar zor dizginleyebiliyorduk.

Sarışın piç tekrar alaycı bir kahkaha attı.

İçimde bir rahatsızlık hissi oluştu.

Başını yana eğerken, “Bu tavrı takınmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

Öne doğru bir adım atıp yüzüne yaklaştım, sesimi alçaltırken tehditkâr bir şekilde konuştum. “Kendini beğenmiş, orospu çocuğu. Ben bütün bunlardan çok daha önemsiz şeyler için kaç tane boğaz kestim biliyor musun?”

Hâlâ benimle alay ediyormuş gibi gülerken geriye doğru bir adım attı ve başını arkadaşlarına çevirdi. “Hadi gidelim.”

Yürümeye başlamadan önce çenesini kaldırıp küçümseyici bir tavırla, “Sonra görüşürüz,” dedi.

Ardından döndüler ve otoparka doğru ilerleyerek kamyonetlerine bindiler. Motor gürleyerek çalışana ve farları sisi yarıp geçene kadar arkalarından baktık. Park ettikleri yerden hızlıca çıktılar, caddeye vardıklarındaysa gazı kökleyip gözden kayboldular.

“Siktir,” diye hırladım, arkamı dönüp hızla içeri girerken ön tarafta bizi izleyen gözleri yok sayıyordum. Birinin bardan atılması nadir görülen bir durum olmadığından izlemek için pek fazla kalabalık toplanmamıştı.

Ellerine hâkim olmayan ya da kurallara uymayan birçok pislik vardı ve dürüst olmak gerekirse, bazı serserilerin yumruk yumruğa kavga etmediği geceler oldukça azdı.

Ama bu...

“Doğru gelmeyen bir şeyler var.” Jud yanımdaydı, müziğin uğultusunun arasında onu duyabilmem için bana doğru yaklaştı.

“Evet.”

“Onları daha önce görmediğinden emin misin?”

“Eminim.”

“Pislik sanki seni tanıyormuş gibi dik dik bakıyordu.”

“Farkındayım.”

Kalabalığın içinden geçerken korku göğsümde kıvrılıyor, etrafa göz gezdirirken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

Eden’den hiçbir iz yoktu.

Jud hızıma ayak uydururken sözleri keskindi. “Sence birileri bizi mi arıyor? Eski borçlarımız yüzünden?”

Kötü bir şeyler olacağı hissi, adrenalini öfkeye dönüştürdü. Yıllar boyunca kaç düşman edinmiştik? “Bilmiyorum. Sikeyim, umarım öyle değildir ama ikimiz de arkamızı kollamayı bırakmamamız gerektiğini gayet iyi biliyoruz.”

Jud derin bir nefes verirken, “Hayaletler asla ölü kalmazlar, değil mi?” diye sordu.

Göğsüm sıkışırken, “Bizim dünyamızda değil kardeşim,” dedim.

Dehşet etrafımı sardı. Oğlumun işlediğim bir suçun, bir günahın ortasında kalabileceğinin düşüncesi bile korkunçtu.

Hayalet.

Neredeyse babamın, o boktan herifin, bu kelimeyi kulağıma tıslayışını duyabiliyordum. Beni olmamı istediği kişi olarak damgalayıp bir canavara dönüştürmüştü.

Acımasız ve asla merhamet göstermeyen gerçek bir canavara dönüşmüştüm.

Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, asla kim olduğum ya da ne yaptığım gerçeğini arkamda bırakamayacaktım. Borcum çok büyüktü. Çirkin ve zalimdi. Bir gün bunun bedelini ödemek zorunda kalacağımı biliyordum.

Tam da bu yüzden bu *hisse* teslim olmamam gerektiğini biliyordum. Beni kalabalığın arasından sürükleyen, onun peşinden gitmeme neden olan hisse. Bu kızın olması gerekenden daha fazlasını ifade ettiği hissine.

Hızla çalışanların dinlenme ve soyunma odasına daldım.

Ve işte oradaydı; Leann tam önünde diz çökmüş haldeyken o, banklardan birinde oturuyordu.

Kahrolası derecede güzeldi ve siktiğimin en yanlış yerindeydi. Onu gördüğüm anda bunu zaten anlamıştım.

Ona doğru hareket ederek, “İyi misin?” diye sordum.

Öfkem katlanarak artıyordu.

O, içime işleyen iyilik ve ılık gibiydi.

Eden zorlukla başını salladı. Yutkunurken boğazı titremesine rağmen meydan okuyan çenesini havaya kaldırabilmişti. “Evet, iyiyim. Önemli bir şey değildi.”

Leann onun dizini okşadı. “Kendimi kötü hissediyorum. O masayı ben almalıydım. Daha dikkatli olsaydım, onu masaya göndermeden önce adamların tam bir pislik olduğunu fark ederdim.”

Eden kendini gülümsemeye zorladı. “Sana söyledim, gerçekten önemli değil. Kendini kötü hissetme. Böyle şeylerin barda çalışmanın bir parçası olduğunu biliyorum.”

En başından beri boğazımda yükselen hırlama en sonunda beni terk etti ve ısınan havada gök gürültüsü gibi çatırdadı.

“Benim de sana anlatmaya çalıştığım kahrolası şey buydu işte,” dedim öfkeyle.

Leann beceriksizce ayağa kalktı, gitmesi gerektiği mesajını açıkça almıştı. Etrafımdan dolanıp kapıdan çıkmadan önce bana sorgulayan bir bakış attı. Arkama baktığımda Jud’ın koridorda gezindiğini, ellerini uzun saçlarının arasından geçirdiğini gördüm.

Bakışlarımı titreyen bacakları üzerinde ayağa kalkmış Eden’a çevirdim. Kahrolası derecede seksi bir vücuda sahipti ve sanki etrafında parlayan bir ışık halesi vardı.

Benden yayılan öfkeyi hissedip geri çekildiğinde ona doğru bir adım attım.

Dolapların olduğu duvara sırtını yaslayana kadar adımlarımı durdurmadım. Metale büyük bir gürültüyle çarptığı anda dışarı verdiği soluk tüm bedenimi sardı.

Sikim anında sertleşti.

“Şerefsizler gitti,” diye homurdandım öfkeyle. “Onları kovdum, bir daha da geri dönmeyecekler.”

Başını aşağı yukarı salladı, ağzından güçlükle çıkan kelimeler alaycıydı. “Buna neden şaşırmadım acaba?”

“Siktir... özür dilerim.” Özür dilemekte pek iyi değildim ama bu...

Başını iki yana salladı. “Ne için?”

İçimde bir şeyler hareketlenirken, “O pisliğin sana dokunmasına izin verdim,” dedim.

Ya da belki de sahiplenici bir şekilde ellerimi onun beline dolamak istediğim için özür diliyordum.

Bu kızı ruhumda kıvranan karanlıkla lekelemek, bir dakikalığına içeri girmesine izin vermek istiyordum.

Acımı dindirebilirdi. Bunu yapabileceğini biliyordum.

Sonbaharı andıran gözlerini yavaşça kapatıp açtı ve sanki işleri düzeltmeye çalışan kendisiymiş gibi yüzümü incelerken, “Gerçekten önemli bir şey değildi,” dedi.

Elini tutup kaldırdım, bileğindeki kırmızı izi gördüğümde öfkem yeniden alevlendi. “Saçmalık.”

Titredi.

Ağzım kururken, kanım kaynamaya başladı.

Yaşananlardan hiç etkilenmemiş gibi kendini toparladı, elini tutuşumdan kurtardı ve vahşi maskesini takındı. Gayet iyi tanıdığım, hayatta kalmak için her şeyi yapacağını vaat eden o maskeyi. “Sorun yok, Bay Lawson, oldukça iyiyim.” Kıpırdanarak onu sıkıştırdığım yerden kurtuldu. “İşe dönmem gerekiyor.”

Kapıya yöneldi.

Ona doğru dönerken söylediklerinin şaşkınlığıyla bir ses çıkardım. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu iş bitti. Seni oraya geri göndermeme imkân yok.”

Bu sefer Eden tekrar yanıma gelmek için dönerken söylediklerime alınmış gibi bir sesle güldü.

Nefesimi kesiyor, aklımı başımdan alıyordu.

Yüzüme yaklaşıp, “Beni siz işe aldınız, Bay Lawson. Şimdi bırakın da işimi yapayım,” derken kelimeleri bıçak gibi keskindi.

Bunu söyledikten sonra döndü ve sinirle koridora çıkararak beni boş kapı eşiğinde ağzı açık bir şekilde bıraktı.

Bu da ne sikimdi böyle?

Onu koridorda takip etmeye başladığım sırada Jud gölgelerin arasında saklandığı yerden çıkarak önümü kesti. Eden’in geçmesine izin verirken yüzünde bir sırıtış vardı. Eden uzaklaşırken Jud başını yana eğip konuştu. “Ona dokunmayacaksın, öyle mi?”

Onu göğsünden ittirmemek için kendimi zor tutarken, “Evet,” diye çıkıştım.

“Hadi ama Trent, bana sikinin şu anda çelik kadar sert olmadığını söyle. Hemen yanında baştan çıkarıcı bir güzellik var.”

Küçük Baştan Çıkarıcı.

Ve ben, o sirenin şarkısında* kaybolabilecek kadar aptaldım.

* Sirenler, Yunan mitolojisinde *Sirenium scopuli* denen bir adada yaşadıklarına inanılan deniz yaratıklarıdır. Efsaneye göre buralarda dolaşan denizciler, sirenlerin söylediği şarkılardan büyülenip gemilerini kayalıklara doğru sürerler ve sirenlere yem olurlar.

Yedinci Bölüm

Eden

VARDİYAM BİTER BİTMEZ SOYUNMA ODASINA koştum ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi hızla eşyalarımı aldım.

Belki de öyleydi.

Belki de bu kulübe ilk girdiğimde hissettiğim tehdit en sonunda insan formuna bürünerek kendini göstermişti.

Yaşadığım şeyi hatırlayınca omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

O pislikte midemi bulandıran bir şeyler vardı. Tüylerimi ürperten o korku, kirli parmakları bileğimin etrafına dolandığı anda hızla paniğe dönüşmüştü.

Sanırım kafamı en çok karıştıran şey, Trent ve kardeşinin olaya hızla müdahale etmesiydi.

O hiddet.

O nefret.

Onunla tanıştığım andan beri şüphelendiğim şeyleri kanıtlamıştı. O muhteşem bedenindeki her kas şiddetle dalgalanıyordu. Kana susamıştı. İntikam için açlık çekiyordu.

Herhangi bir kötü niyetli patronun olabileceğinden çok daha tehlikeliydi.

Olaydan hemen sonra bana nasıl baktığını hatırlayınca vücudumu bir titreme sardı. Sanki beni cehennemin içine sürükleyen oymuş gibi bağışlanmayı diliyordu. Aynı zamanda o kadar büyük bir öfkeyle doluydu ki, saniyeler içerisinde bir katliam başlatacağından emindim.

Gerginliğimi bastırarak başımı sertçe iki yana salladım ve titreyen ellerimle çantama parayla dolu başka bir kalın zarfı sokmaya çalıştım. Bu gece kendime ait birkaç masayla ilgilendiğimden bu zamana kadar aldığım en yüklü miktarı kazanmıştım.

Başımı döndüren türden bir paraydı.

Çok hızlı şekilde para biriktiriyordum, hatta tahmin ettiğimden bile daha hızlıydı.

Kalbim, yaklaşmakta olan bir yıkımın habercisi olan savaş davulu misali sertçe çarparken umut, kalp atışları gibi içimi dolduruyordu.

Boyumdan büyük işlere bulaştığıma hiç şüphe yoktu ama tüm bunların üstesinden gelebilmek için var gücümle dua ediyordum.

Yapmam gereken tek şey, birkaç hafta daha buraya gelmeye devam etmektir. En fazla altı hafta olmasını umuyordum; böylece borcun bir kısmını azaltmaya yetecek kadar parayı kazanıp buradan çekip gidebilirdim.

Bize yeterli zamanı kazandıracak kadar para kazanabilirdim. Alacaklıların yakamızdan düşmesini ve gecikmiş borçlarımızı ödeyebilmemizi sağlayabilirdim.

Sonra da burayı terk eder ve bir daha asla arkama bakmazdım.

Yine de içimden bir ses, burada çalışmaya devam edersem asla eskisi gibi olamayacağım konusunda beni uyarıyordu.

Burada kalırsam kökten ve geri dönülemez bir şekilde değişecektim.

Belki de sadece kendimi kandırıyordum. Zaten Trent Lawson'dan kolayca kaçabileceğimi zannetmiyordum. Adamın kulüpteki gecelerimi ele geçirdiği yetmezmiş gibi okulda da gündüzlerimi ele geçiriyordu.

Daha da kötüsü, rüyalarım da sızmaya başlamıştı.

En karanlık saatlerde, istememem gereken bir şeyi arzulayarak bomboş çarşafLARımın arasında dönüp duruyordum.

Yutkundum, başımı soğuk metal dolaba yaslariken derin bir nefes almaya çalıştım. Tüm bunların sebebi yalnızlıktı, hepsi o kadar. Yıllar sonra ilk kez birinin ilgisini görmek, çılgınca şeyler düşünmeme sebep olmuştu.

Tüm bunlar gerçek değildi.

Olamazdı.

Düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak çantamı omzuma attım ve soyunma odasından çıkıp koridora doğru ilerledim.

Korumalardan biri olan Milo, büyük metal kapıyı açık tutarak çalışanların otoparkında nöbet tutuyor ve her gece yaptığı gibi her birimizin arabalara güvenli şekilde ulaşmasını sağlıyordu. İlk bakışta adam gerçekten dehşet verici görünüyordu ama tanıdıkça iyi biri olduğunu anlıyordunuz.

“İyi geceler, Bayan Eden, dikkatli sürün.”

“İyi geceler, Milo. Teşekkür ederim, sen de dikkatli ol.”

“Her zaman, tatlım,” diye karşılık verdi. Devasa, dövmeli vücudu kapıya yaslanmıştı.

Dışarı çıkıp karanlık ve sessiz gecenin içine adım attım. Şehir ışıklarının soluk yansımaları gökyüzünü aydınlatıyordu ve dağ havası neredeyse soğuk denilebilecek kadar serindi.

Milo'nun beni izlediğini bilmeme rağmen otoparkın diğer tarafına park ettiğim arabama doğru yürürken içimdeki huzursuzluk bir an bile dinmedi.

Çakıllar çizmelerimin altında ezilirken kalbim şiddetle atıyordu, sinirlerim gerilmiş haldeydi. Titreyerek biraz daha hızlandım. Bu his, ortamda aniden enerjinin değiştiğini hissettiğimde daha da arttı.

Havada ilkel, dizginlenemeyen bir yoğunluk vardı.

Bense aptal gibi, bu duyguda bir tür rahatlık bulmuştum. Şiddetle çarpan kalbimin ritminde. Derin bir nefes alıp kulübün kasvetli arka tarafına bir göz attığımda daha fazlasını arzuluyordum.

Zaten orada olacağını biliyordum.

Beni beklediğinin farkındaydım, beni izliyordu.

Adam, şeytanın inine açılan duvarın önünde durmuştu. Elleri cebindeydi ve ayaklarından birini duvara yaslamıştı.

Tıpkı bir kral gibi rahattı.

O, kendi şeytani krallığının hükümdarıydı.

Binanın yarattığı gölgelerin arasında her zamankinden daha karanlık görünüyordu. Gözleri, gecenin karanlığında tehditkâr bir şekilde parlıyor ve doğrudan bana bakıyorlardı.

Bir an kendimi havada asılı kalmışım gibi hissettim, sanki ayaklarım artık yere değmiyordu. Midem düğümlenmiş, dizlerim güçsüz düşmüştü.

Bir şekilde kendimi onun bakışlarının pençesinden kurtarmayı başardım. Arabamın kilidini açarak beceriksizce içeri girdim ve çantamı yolcu koltuğuna atıp kontağı çevirdim. Arabamı geri vites taktığımda ellerimin titremesini kontrol etmeye çalışıyordum, park alanından çıkıp yola çıkarken çıldıracakmışım gibi hissediyordum.

Trent'in haklı olma ihtimalinden nefret ediyordum. Belki de gerçekten o duvarların içindeki yere ait değildim.

Arabamı caddeye çıkarıp hızla evime doğru sürmeye başladım.

On saniyeden kısa bir süre sonra dikiz aynamda tek bir far belirdi. Yaklaşıp görüşümü tamamen kapattı.

Sanki karanlığı kör edici bir ışığa dönüşmüştü.

Bir anda kalbim şiddetle atmaya başladı, göğsümde çarpan çılgın bir kaosa dönüştü.

Gittikçe daha hızlı atıyordu.

“Ne yapıyor bu?” Hırıltılı bir sesle kendi kendime konuşurken, beni sabit tutabilecekmiş gibi direksiyonu sıkıca kavrayıp tekrar dikiz

aynasına baktım. Bunu hoş mu karşılamalıydım, yoksa kaçmalı mıydım emin olamıyordum.

Kalbim ve aklım birbiriyle çatışıyordu.

Aklı başında olan herkes, en doğru cevabın kaçmak olduğunu bilirdi.

Aramıza yapabildiğim kadar mesafe koydum.

Hızlandım ve bir sonraki virajı biraz daha keskin bir şekilde döndüm. Yine de hamlemin faydasız olduğunu biliyordum çünkü onu atlatılma şansım yoktu. Bunu isteyip istemediğimden bile emin değildim.

Her dönüşümde içimi bir heyecan kaplıyordu.

Önce sağa ardından sola dönerek küçük şehrimize doğru ilerledim.

Orman etrafımızda yükseliyor, her daim yemyeşil olan ağaçlar karar-mış gökyüzüne doğru uzanırken adeta bir bariyer oluşturuyordu. Sakin gökyüzünde parlayan bir sürü yıldız vardı.

Motosiklet, tüm o tepeler, virajlar ve keskin dönüşlerden sonra bile hâlâ peşimdeydi.

Pürüzsüz ve zahmetsizce ilerliyordu.

Sanki beni takip etmek, yapması gereken tek şeydi.

Ruhum adeta çırpınıyor, kaygı içimi sıkıyordu ve adını koymaya bile cesaret edemediğim o his ben şehrin diğer ucundaki eski, sakın bir mahalledeki küçük evime doğru sürerken yeniden alevleniyordu.

Son dönüşü yapıp küçük, mütevazı evlerin, asırlık ağaçlar tarafından gölgede bırakıldığı sokağıma girdiğimde nefes alamıyordum.

Aramızdaki bu itme ve çekme mücadelesine yetişemiyordum. İtici bir güç gibi görünen bu çekime karşı koyamıyordum.

Sanki göğsümün içinde düzensiz şekilde çırpınan kanatlar varmış gibi hissediyordum.

Tek kişilik araç yoluna girerek arabayı hızla park konumuna aldım ve motosiklet arkamdaki caddede gürültüyle dururken kapıdan dışarı fırladım.

Motosikleti tehditkâr, karanlık ve korkutucu görünüyordu. Her bir parçası mat siyahtan oluşuyordu. Özel yapımdı, ayrıca soğuk ve sertti.

En az üstünde oturan adam kadar tehlikeliydi. O dövme eli elleri hâlâ gidonu tutarken başını bana doğru çevirmişti.

Öfkeyle ona doğru üç adım atarak, “Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” diye tısladım. Sözcükler ağzımdan o kadar kısık çıkmıştı ki, güçlü motorunun gürültüsünün arasından beni duymasına imkân yoktu.

Yine de tam olarak ne sorduğumu anlamıştı.

O siyah saçlarının uzun kısımları rüzgârda uçuşuyor, kollarını kaplayan desenlerin altındaki o sinir dolu kaslar gerilip esniyordu.

Olduğum yerde donup kalırken midem kasıldı. Hareket edemiyordum ama içimdeki kelekler kanat çırpmaya devam ediyordu.

Yavaşça uzanıp motoru durdurdu.

Bir anda yakıcı bir sessizlik bizi avucunun içine aldı. Artık duyulan tek ses, ağaçların fısıltısıydı.

Orada öylece yakalanıp hapsedilmiş gibiydik.

En sonunda standı tekmeleyerek motorunu sabitledi, üzerinden inip tüm heybetiyle karşıma durduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Adam bir kale gibiydi.

Cehennemin ta kendisiydi.

Ve işte buradaydı, sanki bunun nedenini benim kadar o da anlamıyormuş gibi evimin giriş yolunun sonunda duruyordu.

“Burada ne halt ettiğini sordum,” diyerek sorumu tekrarladım ancak bu sefer sesimin kulak tırmalayıcı tonu havayı delmişti. Kafa karışıklığı ve ihtiyaçla doluydu.

O da bunu hissediyor muydu?

Sert bir sesle homurdandı. “Hiçbir sikik fikrim yok, Kedicik.” Başını ağır botlarına doğru eğdi ve o delici gözleriyle bana bakmadan önce ellerini tekrar ceplerine soktu. “Tek bildiğim, iyi olduğundan emin olmam gerektiği.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı ama kendimi çenemi kaldırmaya zorladım. Kendimi korumam gerekiyordu, muhtemelen şu anda hayatım boyunca olduğumdan daha fazla tehlikedeydim.

“Sana iyi olduğumu söylemiştim.”

“Ama bu bir yalandı, değil mi?” O günahkâr dudaklarından dökülen yumuşak bir suçlamaydı bu. Beni ikiye bölüyor, çatlak zırhımı daha da kırıyordu. “Orada durup senin için sıradan bir günmüş gibi mi davranacaksın?”

Boğazıma oturan sertliği yutkunurken, “Yapabileceğim tek şey bu, öyle değil mi?” diye sordum.

Yüzünde şaşkınlık ve sorgulayıcı bir ifade belirirken sırtıttı, bir anlığına ifadesindeki sertlik kayboldu. “Öyle mi, Eden? Yapabileceğin tek şey bu mu gerçekten? Çünkü bana, hayatını her gece kulübümde harcamaktan daha önemli şeylere sahipmişsin gibi geliyor.”

Göğsümden buruk bir kahkaha yükseldi. “Evet, haklısınız, Bay Lawson. Okulu kurtarmak da bunlardan biri.”

Öğrencilerim. Mutluluğum. Babamın mirası.

Hayatım.

Bunların gerçekliği beni neredeyse yere serecekti. Aynı babam gibi benim de sahip olduğum tek şey buydu. Hayatım ve birbirimize olan bağlılığımız. Ve eğer bu bizden çalınırsa ikimizin de kim olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Trent duraksadı. Onu şaşırtmıştım.

Sanki söylediklerim saçmaymış gibi, “Okul için küçük bir servet ödüyoruz,” dedi.

Aniden boğazıma oturan, nefes almamı zorlaştıracak kadar yoğun olan yumruya rağmen burnumdan soluyarak güldüm. Nasıl oluyorsa kendimi tam da korumam gereken bu adamın önünde açığa çıkarıyordum. “Aldığımız paralar doğrudan okul ve kilisede yürütülen programlara gidiyor, Bay Lawson. Yardım için bize gelen ailelere veriyoruz. Oradaki hiçbir şey açgözlülükten yapılmıyor.”

Elini yüzünde gezdirdi. Sinirli, aynı zamanda da endişeliydi ve... ve Tanrım, kimdi bu adam?

O, kafa karışıklığı ve çelişkiden ibaretti. Anlam veremediğim her şeydi. En korkutucu kısmı da onu anlamayı ne kadar çok istediğimi fark etmemdi.

“Parayla ilgili sorun mu yaşıyorsun?”

Kendimi durduramadan acı dolu bir ses dudaklarımdan kaçtı ve itirafım dışarı fırladı. “Babam her zaman sınırları sonuna kadar zorlar. Bir şeyler kopma noktasına ulaşana, verecek bir şeyi kalmayana kadar verir. Ve onun en çok güvendiği, en çok sevdiği kişi, ablam...” Bu gerçeği dile getirirken göğsümü tuttum. “Geldi ve ondan para çaldı. *Bizden* çaldı. Bizi yok etti. O kırılgan dengeyi koruyan son ayağı da yıktı.”

“Baban mı?” diye sorarken her kelimesi kuşku doluydu. Hakkımda varsaydığı şeyleri kafasında yeniden düzenlediğini, benim ona sürekli yaptığım gibi onun da beni anlamaya ve içimi görmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Ama gerçek şu ki, birlikte çalıştığımız son bir hafta tamamen gizemden ibaretti. Barda gördüğüm adam, her günün sonunda oğlunu almaya gelen adamla birbirinden tamamen farklıydı.

Bu adam beni yapmaması gereken bir şekilde kendisine çağırıyordu.

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. “Evet, babam okulun sahibi ve aynı zamanda oradaki kilisenin de papazı.” Üzüntü bedenimi ele geçirirken kelimeler ağzımdan titreyerek çıktı. “Ya onları kaybederse?” Omuzlarım çöktü. “Her şeyi kaybederiz. Okul. Kilise. Dans stüdyosu. Sevdığımız ne varsa.”

Bunların hepsi benim için de son derece önemliydi.

“Ve babam bütün inancını kaybedecek,” diye fısıldadım, düşüncesi bile beni daha fazla parçalıyordu.

Bir anda o hayalet, beni gölgede bırakan karanlık bir fırtına misali yanıma sokuldu.

Hem soğuktu hem de sıcaktı.

Yara izi bırakacak bir yanık gibiydi.

Kalp atışlarım hızlandı, titremeye başladım. Ağrıyan ciğerlerimi doldurmaya çalışarak nefes aldım ama duyularım anında bu adamla dolup taştı.

Alkol ve deri kokuyordu.

Metal ve benzin gibi.

Doğrudan önüme servis edilen bela gibiydi.

Eğilip burnunu saçlarıma sürterken derin bir nefes aldı. Tüylerim ürperdi, eğer daha fazla yaklaşmasına izin verirsem bu adamın beni ele geçirmesinden korkuyordum.

“İyilik.” Dudaklarından çıkan kelimeyi sanki bu bir günahmış gibi homurdanmıştı.

“Hepimizin iyi ve kötü tarafları var, Bay Lawson.”

“Hayır, Kedicik, hepimizin yok. Bazılarımızın... sahip olduğu tek şey, karanlık. Günah, yalanlar ve utanç. Üstelik kulübümün de insanların içindeki tüm iyiliği emmek gibi kötü bir huyu var. O adi herif...”

Bıçak kadar keskin kelimeleri irkilmeme neden oldu.

Trent yüz ifademi okuyabilmek için geri çekilirken, “O piç kurusu sana ne dedi?” diye sordu.

Sanki beni karşımdaki adamın istilasından koruyabilirmiş gibi kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

“Fazla bir şey söylemedi.” Olanları düşünürken dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Bana en başından beri iğrenç bir his vermişti. Onda... bir tuhafılık vardı. Bunu göz ardı ederek siparişini aldım ama geri dönüp ona içkisini verdiğim sırada bana tüm *Absolution* kızlarının fahişe olup olmadığını sordu.”

Trent’in boğazından bir hırlama çıkarken dudakları kıvrıldı ve elleri aniden belimi kavradı. Neredeyse belimin tamamını avuçlarının içine almıştı.

Ateşle ve şiddetle doluydu. Güçlü ve acımasızdı. Alevler bedenimi sarıyordu.

İşte o anda emin olmuştum. Trent Lawson tehlikenin ta kendisiydi.

Vahşiydi. Zalim bir koruyucuydu. Günahkâr bir kurtarıcıydı. Tatlı bir savaşçıydı.

Bunu barda, yüzündeki ifadede görmüştüm. Ama şu anda bunu hissedebiliyordum, parmak uçlarından çıkan ateş bedenimi yakıyordu.

Ben ise kendimi buna maruz bırakmak isteyen bir aptaldım.

Dokunuşuyla beni işaretlemesine izin veriyordum.

“Başka?” Sanki ne olduğunu biliyormuş gibi konuştu. “Hepsi bu değil, değil mi, Eden? O *orospu çocuğu* başka ne dedi?”

Bir ürperti sırtımdan aşağı süzülürken kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. “Mekânın sahibinin, çalışan kızları fahişe kıvamında sevdiğini duyduğunu ve paylaşmaktan hoşlanıyor olmasını umduğunu söyledi.”

Öfke, yüz ifadesini ele geçirip saf kötülükle kapladı ve parmakları daha da sıkı kıvrıldı. “Peki sen ne düşünüyorsun, Eden? Kızlarımdan istediğim şey sence de bu mu? Benim böyle biri olduğumu düşünüyor musun?”

Başımı hızla iki yana salladım, bir yandan da boğazım cam kırıklarıyla kaplanmış gibi hissetmeme rağmen yutkunmaya çalışıyordum. “Hayır.”

İşkence çekiormuş gibi ağır bir nefes verdi. “Seni tuttuğunda... Elinin bileğine dokunduğunu gördüğümde...” Sözler süssüz, saf birer itiraftı. “Onu gebertmek istedim, Eden. Sırf sana dokunduğu için onu olduğu yere gömmek istedim.”

Titremem arttı.

Aynı anda birçok şey hissediyordum. Korku, tiksinti ve çekim.

Vahşi gözleri karanlık, kaynayan alevler gibi parladı. “Sence bunun sebebi ne, Kedicik? Neden seni kendime aitmiş gibi sahiplenmek istedim?”

Ağzım kurumaya başlarken beni daha da yakınına çekti. Başı yana eğildi ve kelimelerini dudaklarımın oldukça yakınına fısıldadı. “Neden bu tatlı, küçük bedenin üzerine çıkıp içinde kaybolmak istiyorum?” Burnunu çenem boyunca gezdirerek hareket ettirdi, nabzımın attığı noktada derin bir nefes alıp dolgun dudaklarını çenemin üzerinde gezdirirken, “Bahse girerim amın çok tatlıdır. Tıpkı bir zevk bahçesi gibi. Cennet gibi,” diye fısıldadı.

Onun arsız sözleri içimdeki arzuyu, ruhumun üzerindeki bir yanık misali alevlendirdi.

Nefes almak, beni uyuşturarak içine çektiği arzunun ötesini görebilmek ve yıkılmaması gerektiğini çok iyi bildiğim duvarları güçlendirmek için mücadele ediyordum.

Gözlerine bakacak kadar geri çekilip güçlkle konuştuğum sırada sesim oldukça tiz çıktı. “Kalbimi riske atmamak için elimden geleni yapıyorum, Bay Lawson.”

Bakışlarıyla beni delip geçerken gölgeler, etkileyici yüz hatları boyunca adeta dans ediyordu. Elmacıkkemikleri sert, çenesi daha da keskindi.

Uzanıp dövmelerle kaplı elini göğsümün üzerine koydu.

Ve her şey hızlandı.

“Ama bu güzel kalbin çok hızlı atıyor, değil mi? Hissediyor musun, Kedicik?”

Düzensiz bir nefes alarak çekiminden ve duyguların saldırısından kurtulmaya, dibe batmadan önce kendime sağlam bir zemin bulmaya çalıştım.

Ancak odaklanabildiğim tek şey, aramızda gidip gelen o enerjeydi. Tıpkı şiddetli bir gök gürültüsü gibiydi. Titreyen parmak uçlarımı uzatıp onun güçlü göğsünü okşarken aramızdaki mıknatısın çekimine kapılmış bir halde adeta kendimi yıkıma davet ediyordum.

Göğsünde *güm, güm, güm* diye çarpan ritmi hissedebiliyordum. “Senininki de öyle.”

Şaşkınlıkla dolu bir ses çıkardı. “Sorun da bu, değil mi? Bu his? Kendime; arkamı dönmemi, seni kulüpten kovmamı, oğlumu alıp ters yöne koşmamı söylediğim binlerce lanet uyarıyı görmezden geldim. Ve mantığımı dinlemek yerine doğruca sana koştum. Şimdi de burada durmuş, bu kıyafetleri üzerinden çıkarmanın en hızlı yolunu hayal ediyorum.”

“Bu bir hata olurdu.”

“Ama bu hatayı yapmak eğlenceli olurdu, değil mi?” Sırıtırken yumuşak dudakları iki yana kıvrıldı.

“Zaten bolca eğlendiğinize eminim.” Sesimin gergin çıkmasını engelleyememiştim. Sorularım vardı. Onu pek tanı mıyordum ama yine de hayatlarımızın birbirine oldukça zıt olduğuna emindim.

Büyük eli yanağıma doğru uzandı, sıcaklığı bedenimi istila ederken başparmağının ucu altdudağıma sürtündü. “En son ne zaman kendinizi bıraktınız, Bayan Murphy? En son ne zaman sadece çok iyi hissettireceğini düşündüğünüz için bir şey yaptınız?”

Aramızdaki o enerji hızla yükseldi. Çekiyor, itiyor ve zorluyordu.

Ben onları durduramadan zihnimden görüntüler geçmeye başladı.

Elleri. Ağzı. Çarşaf ların arasında kıvranırken bacaklarımın onun beline dolanışı.

Aniden duyduğum ihtiyaç bir şok dalgasıyla beni sarstığında dudaklarım dan kesik bir nefes çıktı.

Koyu gözleri açgözlü bir fırtınayla parlıyordu. İki eliyle çenemi kav rarken, “Kendini bana bırak. Sadece bir kere. Sadece bu gece,” diye hır ladı.

Söylediklerinin ağırlığıyla gözlerimi kırptırdım.

Gerçekler üzerime sertçe çarptı.

Sunabileceği tek şey buydu.

Birbirimize uymadığımız açıkça ortaydı. Ben ona göre *değildim* ve asla da olamayacaktım.

Bunun gayet farkındaydım, kesinlikle çok iyi biliyordum ve buna rağmen kendimi bırakmama bir saniye kalmıştı.

Reddedilmenin acısını bastırarak kendimi bir adım geri atmaya ve onurumu korumaya zorladım çünkü benden gitmemem gereken bir yere gitmemi istiyordu.

Ruhumun asla sağ çıkamayacağı bir yere.

“Siz benim patronumsunuz, Bay Lawson ve ben de oğlunuzun öğretmeni yim.”

Tutuşu daha da sıkılaştı. “Sikimde değil.”

“Ben böyle yapmam...” Kelimeler ben durduramadan ağzımdan çıkmıştı, neredeyse ne söyleyeceğimi fark ettiğimde telaşla sustum.

Yapmam gereken son şey, bu parçamı ona vermektir. Bunu yüzüme vururdu. Beni olduğum kişi için küçümserdi.

Bana bakmak için geri çekildi, burun delikleri genişlemişti. Tek bir bakışıyla beni mahvediyordu.

“Ne yapmazsın?” Ses tonu sanki konuşmam için emir verir gibi sertti.

Dudaklarımı ıslattım ve söylemek istediklerimin minik bir bölümünü dile getirdim. “Ben rastgele birileriyle birlikte olmam.”

Uzanıp işaretparmağının ucunu çenemin çizgisi boyunca gezdirirken aramızdaki yoğun elektriğin gücü arttı.

O küçücük anda, hayatım boyunca hatırlayabildiğimden çok daha büyük bir haz vardı. Dudaklarım aralandı ve güçsüz düşmüş dizlerimin üzerinde sağlam durmaya çalıştım.

“O zaman neden aramızdaki rastgele bir şeymiş gibi hissettirmiyor?” diye mırıldandı.

Sakın bu sözlerle düşme.

Sakın düşme.

“Daha fazla kırılmayı kaldıracak gücüm yok,” diye fısıldadım düzensiz bir nefesle. Ona kendimden bir parça daha vermiştim.

Zaten açıkça belli olan zayıflığımı görebildiğine dair hiç şüphem yoktu.

Sanki onu yakmışım gibi ellerini hızla indirdi ve geri çekildi. “Yapmakta iyi olduğum tek şey bu, değil mi?”

Cevabımı duymak istemiyordu. Çünkü o, cevabı çoktan kendisi vermişti.

Hüzün göğsümü doldurdu. Hem onun için hem de belki biraz da kendim için. Yine de, “Buna inanmıyorum,” dedim.

Alevlenen, derinleşen ve kararlı bakışları öyle yoğundu ki adeta içime işliyordu.

Belki benim ona güvenmekten korktuğum kadar o da bana güvenmekten korkuyordu.

“İnanmalısın. Sahip olduğum her şey oğlum için.”

“O senin dünyan. Olması gereken de bu.”

“Ve ben hâlâ onu hak etmiyorum,” dedi dişlerini sıkarak. Kendine olan nefreti, yüz ifadesinin acıyla kaplanmasına neden olmuştu.

Kimsenin görmediği, bana söylemeyeceğinden kesinlikle emin olduğum bir dünyası vardı.

Buna rağmen içimden bir parça daha dürüstlük çıktı. “İçimde, onun ihtiyacı olan şeyin tam olarak sen olduğuna dair bir his var.”

Trent ellerini cebine sokarken ilk defa bu kadar savunmasız ve endişeli görünüyordu. “Olmaya çalışıyorum, Eden. Çok çabalıyorum. Çoğu zaman ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.”

Her şey sızlıyordu.

Kalbim, bedenim ve içimdeki o boşluk.

“Çabalamayı bırakmadığın sürece ikiniz de iyi olacaksınız.”

Öfke bir an için yüzünü adeta taşa çevirdi. Anlamadığım bir şeyler vardı. Beni korkutan kısmı işte buydu ve nedense bunun iyi bir sebebi olduğunu hissediyordum.

“Onun için her şeyi yaparım, Eden. Ne gerekiyorsa. O benim hayatım. *Nedenim.*”

Ruhum bu adamın bağlılığı, göremediği iyiliği karşısında büyülenmiş haldeydi.

Bir dakika boyunca, ne söyleyeceğimizi bilmeden öylece birbirimize baktık. Bütün bunların üstüne ne denirdi ki?

Bildiğim tek şey, her şeyi açıklığa kavuşturmanın zamanının gelmiş olmasıydı. Onun, beni ihtiyacım olan şekilde anlaması gerekiyordu.

Kabul edeceğini umarak başımı eğdim. “Göründüğüm kadar kırılan olmadığımı bilmeni istiyorum. Barda kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Ama onunla birlikteyken bunu yapabileceğimden emin değildim.

“Biliyorum.”

“O halde bana çaresiz ya da zayıfmışım gibi davranmayı bırakmanı istiyorum.”

Trent sanki onu kıracak bir şey söylemişim gibi gözlerini kırptırırken, “Bunu asla düşünmedim. Bir kez bile,” dedi.

Kendimi ona yeniden bakacak kadar toparlamadan önce dağların ve ağaçların arasından geçen gecenin dokunaklı fısıltısına baktım. “Kapından girdiğim andan beri benden kurtulmaya çalışıyorsun. Oraya uygun olmadığımı söylüyorsun.”

Sesli bir nefes verdi ve parmaklarını endişeyle saçlarının arasından geçirdi. “Bunun nedeni senin zayıf olduğunu düşünmem değil, Eden. Sadece senin o yerden daha iyi olduğunu biliyorum. Seni gördüğüm anda bunu anladım ve inanmadığın bir dünyaya adım atmandan sorumlu olmak istemiyorum. O dünyanın içinde senin kalbin göz alıcı şekilde parlıyor. Çaresizlik, insanları hayatları boyunca pişmanlık duyacakları seçimler yapmaya zorlar. Senin bunu yapmanı istemiyorum.”

O zaman anladım.

Onları, yaralarını, o yaraların izlerini ve korkusunu gördüm.

İçindeki o tatlı savaşçıyı gördüm.

Acımasız kurtarıcıyı.

Son derece korkutucu ama bir şekilde de şefkatli olan bu adam... ruhunda iyilik, içinde iblisler taşıyordu.

“Kim olduğumu biliyorum. Bunu orada kaybetmeyeceğim.”

İfadesi sıcaklıkla dolarken sesi yumuşak bir dokunuş gibiydi. “Sanırım bu, senin en güzel özelliğin olabilir.”

Göğsüm sıkıştı, elimden gelen tek şey ona doğru hafifçe başımı sallamaktı.

“Bana oradaki diğer garsonlara davrandığın gibi davranmana ve başımın çaresine bakabileceğime inanmana ihtiyacım var.”

Bu sefer sırtıttı ve bakışlarıyla beni baştan aşağıya süzerken, “Bu mümkün değil,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Sanki diğer kadınlardan bir farkım varmış gibi.”

Sanki onlardan birine daha önce böyle yaklaşmamış gibi? Sanki hiçbirine dokunmamış, onlarla birlikte olmamış gibi?

Kıskançlığımla savaştım. Zihnime dolan görüntüleri engellemek için gözlerim adeta kısılmak istiyordu.

Oluşan sessizlikte aklımdaki düşünceleri anlamış olmalıydı çünkü yine yüzüme oldukça yakın durarak bana doğru eğildi ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı. “Asla. Bir kez bile.”

Karnım kasılıp başım dönmeye başladı. Bir kez daha bu adam hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kendimi, olduğu kişiden nasıl koruyacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Esen soğuk rüzgârdan çok kendimi ondan korumak için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Pürüzlü parmak uçları koluma dokunup hafifçe gezindi. Tüylerimi diken diken mi ediyordu, yoksa zaten diken diken olmuş tüylerimi mi okşuyordu emin değildim.

“Üşümüştün,” diye homurdandı. Sanki bu tepkim onu büyülemiş gibi tekrar ürpermiş kollarıma bakmadan önce gözleriyle yüzümü taradı.

Geri çekilip evime doğru baktım. “Üşüyorum ve gerçekten içeri girmeliyim. Erken kalkmam gerek.”

“Seni ısıtacak birçok fikir düşünebilirim.” Tekrar sıırıttı. Bu hem bir oyun hem de bir tuzaktı.

Duygularım karmakarışık.

Sürekli ve durmaksızın, onunla nereye varacağımı çözmenin hiçbir yolu yoktu.

Onu tanıdığım kısa sürede sessiz ve güvenli hayatımı kaosa sürüklemeyi başarmıştı. Ve ben de bu hayatın tamamen bir kargaşaya dönüşmesine izin vermeye çoktan razı olan bir aptaldım.

Her kural, kendim hakkında bildiğim her şey, kendim için istediklerim o kargaşanın içinde kayboluyordu.

Çünkü teklifi kulağa çok hoş geliyordu.

Tek bir gece.

Sadece bir gece.

Bir geceliğine yalnız olmamak o kadar güzel olurdu ki... O yalnızlık, doldurulmak için adeta çılgınlık atıyordu.

Kendime daha sıkı sarıldım ve bir adım geri çekildim. Çünkü benim arzuladığım şey, yalnızca bedensel bir rahatlamaya yönelik değildi.

“Ancak siz, Bay Lawson, yapmayı göze alamayacağım türden bir *hatasınız*.” Asla iyileşemeyeceğim türden bir hataydı. “Kim olduğumu biliyorum, hatırladınız mı?”

İsteksiz bir şekilde gülerken, “Tamam o zaman, Kedicik. Ait olduğun yere, içeri gir,” dedi.

Araba yolumun aşağısına doğru ilerlemeye başladı, yüzü hâlâ bana dönüktü. Elleri sanki onları kontrol edebilmesinin tek yolu buymuş gibi ceplerindeydi. Sonra yavaşladı, saçları rüzgârda dalgalanırken o muzip yüz ifadesi ciddiyetle dolmuştu. “Cennet,” dedi. “Cehenneme giderken bir dakikalığına da olsa sana sahip olmak, cennet gibi olurdu.”

Altımdaki zeminin sallandığını hissettim.

Bu noktaya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Durağan dünyam ekseninden çıkmıştı.

Başka bir şey söylemeden dönüp bütün ihtişamı ve karanlık cazibesıyla motoruna doğru yürüdü.

Orada, donmuş bir halde durup motoruna binmesini izledim. Motorsikletini sabit tutan metali tekmeledi, botlarını yanlara koyarak gürültülü motoru çalıştıran bir düğmeye bastı.

Ay ışığı yağmur gibi yağarak yüzünün keskin ve belirgin köşelerine çarptı.

Hayatıma gizlice giren bir şeytan gibiydi.

Çenesiyle kapımı işaret edince gitmeden önce benim içeri girmemi beklediğini fark ettim.

Kalp atışlarım hızlandı ve kendimi oradan kurtarıp araba yolundan kapıma uzanan kısa patikada hızla ilerledim. Doğru anahtarı bulmaya çalışırken elim deli gibi titriyordu, kilidi açıp küçük evime adım attığımda ise kalbim artık boğazımda atıyordu.

İçeri ilerleyerek uzanıp ışığı açtım ve dışarıdan beni izleyen adama baktım.

Aramızdaki o enerji yeniden parladı.

Bahçemde adeta dalgalandığını görebildiğim bir şok dalgası vardı. Tıpkı elektrik gibiydi.

Dikkatimi ondan ayırdım ve hızla kapıyı kilitledim. Kapıya yaslandım ve nefesimi düzene sokmaya, kim olduğuma geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Çantamı kanepenin üzerine bırakarak yatak odama geçtim ve yatağın kenarına çökerek komodinin üzerinde duran fotoğrafı elime aldım.

Gözyaşları anında gözlerime hücum etti.

Fotoğrafta Aaron ve ben vardık. Kolları arkadan bana dolanmıştı ve bitmek bilmeyen o saf *iyilik* gülümsemesinden yayılıyordu.

İçimdeki o boşluk tekrar yankılandı, tanıdık keder yeniden her zerreme hücum etti.

Derindi, acı vericiydi ve asla azalmıyordu.

Ardından da suçluluk geldi.

İlk kez başka birini istiyordum, hem de daha önce hiç istemediğim bir şekilde. Böyle hissedebilmenin mümkün olduğundan bile habersizdim.

Gözyaşlarım serbest kaldı.

Yaşlar yanaklarımdan aşağı akarken yüzümü tavana doğru kaldırdım.

Tanrım bana akıl ver, beni neden bu duruma soktun? Bu yanlış mı? Hissettiklerim yanlış mı?

Çünkü artık ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Sekizinci Bölüm

Trent

TRENT BECERİKSİZCE ARAZI BOYUNCA YÜRÜRKEN çalkantılı gökyüzünden sağanak yağmur boşalıyordu.

Zemin çukurlaşmış ve çatlamıştı.

Arazinin tam ortasında koca bir oyuk vardı.

Her şey yavaşlamıştı.

Dönüyor, dönüyor ve dönüyordu.

Dünya yerinden oynuyordu.

Kafası karışmıştı.

Zihni allak bullaktı.

Bu yanıltı, çok yanıltı.

Los Angeles'in uçsuz bucaksız ışıkları gökyüzünde parlarken o, dumanın arasında arayışını sürdürdü, görüşü bulanık ve kasvetliydi.

Çaresizdi.

Çıldırılmış durumdaydı.

Trent, onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Bir hıçkırık boğazını delip geçti ve elleri anında onun vücudunu yokladı; sanki içine ulaşıp bunu durdurabilir, olanları geri alabilir ve olması gerektiği gibi kendine saklayabilirdi.

Dudakları titrerken, "Hayır. Hayır. Hayır," dedi.

Trent'in elleri kanla kaplıydı, yağmur onları yıkayıp götürse de anında tekrar kırmızıya boyanıyorlardı.

Kirleniyordu.

Yok oluyordu.

Bu yanılttı, çok yanılttı.

Onun yaralarına ellerini bastırırken, "Hayır," diye boğulurcasına konuştu Trent. "Lütfen, hayır."

Eli Trent'in tişörtünü avuçlayıp onu kendine doğru çekti, fısıldadığı sözcükler kulağını tırmalıyordu. "Tek bir neden. Tek bir neden."

Trent'in yanaklarından süzülen gözyaşları, rüzgârın yüzüne vurduğu yerleri yakıyordu. Acı onu paramparça ediyor, ikiye bölüyordu.

Trent yere çöktü, onun ruhu serbest kalırken Trent kendi içinden bir parçanın da kopup gittiğini hissetti.

Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırarak haykırdı.

Tek bir neden, tek bir neden, tek bir neden...

Yataktan sıçrayarak doğruldum. Gözlerim odamı kaplayan karanlığa açıldı, ciğerlerimdeki hava hırıltılı ve uzun soluklar halinde dışarı çıkarırken kalbim eski bir acıyla çarpıyordu.

Bu resmen fiziksel bir acıydı.

İçinizde bir şeylerin sonsuza kadar eksik kalacağını ve onu geri almak için yapabileceğiniz hiçbir şeyin olmadığını tekrar hatırladığınızda hissettiğiniz türden bir acıydı. Sonsuza kadar sızlayacak, ağrıyacak ve kanayacaktı.

Bunun sorumlusunun tamamen ben olduğum gerçeği ise ruhumda zehir gibi kaynıyor, midemi bulandırıyor. Sanki içimde sürekli iltihaplanan bir hastalık vardı ve çürüyüp gitmeme sebep olurken aynı zamanda da bana bahşedilen hediye sayesinde bir şekilde de iyileşmeyi umut edebiliyordum.

Omuzlarımdaki yükün, pişmanlığın ve asla geri alamayacağım o lanet şeylerin ağırlığı altında sendeleyerek kendimi toparlamaya çalıştım.

Yağmur damlaları pencerelere çarparken rüzgâr ağaçların arasından uğulduyordu. Ne zaman yağmur yağsa, o rüya geri geliyordu. Sanki unutabilmem mümkünmüş gibi kim olduğumu ve ne yaptığımı bana sürekli hatırlatan bir işkenceydi.

Ağır bir nefes vererek elimi saçlarımdan arasından geçirdim ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye, beni sonsuza kadar esir tutacak geçmişten kendimi kurtarmaya çalıştım.

Mesafe ya da zaman önemli değildi.

Önemli olan sadece tek bir şey vardı.

Çarşafı kenara atarak yataktan kalktım ve yavaşça odadan çıkıp koridora yöneldim.

İlerideki kapıyı iterek araladım. Gece lambasıyla aydınlanmış olan oğlumun odası yıldızlarla doluydu ve tavandan bir galaksi sarkıyordu. Küçük bedeni yorganın altına gizlenmişti ve yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Usulca içeri girdim, yatağının kenarına oturup alnında düşen altın sarısı saçlarını okşarken tenine bir öpücük kondurdum.

Tek bir neden.

Sahip olduğum tek şey buydu.

Ve sonsuza dek ihtiyacım olan tek şeyin de bu olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Trent

Los Angeles, Yirmi Beş Sene Önce

YUMUŞACIK BİR SES TRENT'İ UYKUSUNDAN UYANDIRIP kıvrıldığı yatağından kaldırdı. Anneleri söylemekten en çok hoşlandığı şarkı olan *Amazing Grace*'i söylüyordu ve onun sesi tüm dünyadaki en güzel sesi.

O ses kulaklarına dokundu ve kalbine fısıldadı.

Annesi böyle şarkı söylediğinde kendini hem hafiflemiş hem de ağırlaşmış hissediyordu, göğsü sızlayıp duruyordu.

Örtülerin altından yavaşça çıktı ve annesinin odanın diğer tarafındaki yatağın yanında diz çöktüğü yeri görebilmek için doğruldu. Kalkıp ayaklarını halıya sürterek Nathan'ın uyuduğu yere yürürken tüm vücudunun kaşındığını hissetti.

* “ ” İngiliz-Anglikan din adamı ve şair John Newton (1725–1807) tarafından 1772 yılında yazılmış, 1779 yılında da basılmış bir Hristiyan ilahisidir.

Annesi sanki her şeyi daha iyi hale getirebilecekmiş gibi sözleri söylemeye devam ederken parmakları da Nathan'ın saçlarının arasında geziniyordu.

“*Nafan* yine mi hasta anne?” diye fısıldadı Trent. Annesinin üzülmesinden nefret ediyordu. Hatta ikiz kardeşinin bazı günler onunla oynamak için yataktan çıkmak istememesinden bile daha çok nefret ediyordu.

Annesi dikkatini ona çevirdiğinde yüzündeki gülümseme Trent'in göğsünü kabarttı. Annesinin kendisine böyle bakması hoşuna gidiyordu. Trent'e sanki çok ama çok özel biriymiş gibi hissettiriyordu.

“Az önce dışarıda oynarken hafif bir astım krizi geçirdi. Hepsi bu kadar. İyi olacak.”

Kardeşi hırıldayıp öksürürken Trent yavaşça yaklaştı. Endişe içini kaplarken kalbinde yine o acıyı hissetti. “Emin misin anne? Doktoru aramamı ister misin?”

“Ah, benim küçük koruyucum, buraya gel ve kendin gör.”

Trent uyuyan ikiz kardeşine bakarak yaklaşmaya devam etti. Kardeşi ondan yalnızca birazcık daha küçüktü. Bunun dışında neredeyse tamamen aynı görünüyorlardı. Diğer kardeşleri Jud, hemen yanlarındaki odada uyuyordu ve insanlar onların üçüz olup olmadıklarını sorduklarında bu annelerini güldürüyordu.

Aslında Jud onlardan bir yaş daha küçüktü. Trent ve Nathan gibi beş değil, dört yaşındaydı. Ancak Trent, Nathan'dan da tam on beş dakika daha büyüktü ki bu da onun kardeşlerinin koruyucusu olması gerektiği anlamına geliyordu.

“Bak, o gayet iyi. Tıpkı geri kalanımızın da olacağı gibi.”

Annesi uzanıp elini yanağına koydu.

Trent'in göğsü o kadar doluydu ki...

“Şimdi ben adam oldum, değil mi anne?”

“Evet, bu doğru.”

Annesi homurdanarak ayağa kalkmaya çalıştı, kocaman göbeği bir basketbol topu gibi öne doğru çıkmıştı.

Trent yeni doğacak erkek kardeşinin dışarı çıkıp oynayacak kadar büyüyene dek orada saklandığını biliyordu.

Annesi eğilerek elini Trent'inkine dolamadan önce kardeşinin alnına öpücükler kondurdu.

Trent'in elini sıktı. "Benim koca oğlum. Hadi seni yatağına geri götürelim."

Yatağına kadar onun peşinden gitti. Annesi yorganı üzerine çekip onu güzelce sardı. Trent hem yorganın hem de annesinin yeşil gözlerinin sıcaklığına iyice sokuldu.

Annesinin güzel gözlerine, özellikle de ona bakarken parlamasına bayılıyordu.

Annesi eğilip onu burnundan öptü, dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılırken, "Ne kadar da nazik bir koruyucu," diye fısıldadı. "Benim tatlı küçük savaşçım."

Trent genişçe sırıtarak, "Seni her zaman kurtaracağım," diye söz verdi.

Annesi keyifli bir sesle, "Bunu biliyorum. Erkek kardeşlerini de unutma," derken nazikçe onun çenesinin altını gıdıkladı.

Trent kıkırdadı. "Tabii ki anneciğim. Endişelenmene gerek yok."

"Şimdi biraz dinlen." Ayağa kalmak için kendini zorlarken bir kez daha inledi ve kapıdan sendeleyerek çıktı. Trent rahatlığa ve sessizliğe gömüldü. Ta ki gümbürtü zemini titretmeye başlayıp yüksek motorun sesi duvarları sarsana kadar.

Korku kalbine baskı yaptı, battaniyeye sımsıkı sarılarak onun buradan gitmesi ve uzak durması için dua etti.

Ama ses durmadan daha da yaklaştı ve mutfağın arka kapısı çarparak açıldı.

Trent gelmekte olan şeyden saklanabilecekmiş gibi gözlerini sımsıkı yumdu.

Çünkü gelen babasıydı.

O kötü, çok kötü bir adamdı ve Trent onun etrafta olmasından hiç hoşlanmıyordu.

Onuncu Bölüm

Eden

Hatırlıyor musun... biz küçükken...

Günlerimizi arka bahçede oynayarak nasıl geçirdiğimizi hatırlıyor musun? Çimlerde yalınayak koştuğumuz günleri? Peki ya yüzümüzde güneş, kalbimizde umut olan günleri? Durmaksızın dans ederdik. Annemle babam izlesin diye kendi bale gösterimizi hazırlardık. Annem alkışlardı, babam da annemin çiçek bahçesinden topladıklarıyla bize buketler yapardı. Dünyanın en iyi dansçıları olacağımıza dair bize yemin ederlerdi. Babam ikimizi de kollarına alır, bizim gibi iki kızı olduğu için yaşayan en şanslı baba olduğunu söylerdi.

Babamın annemin elini tutup onu çimlerin üzerinde dans etmeye çektiğini hatırlıyor musun?

Yaz mevsimindeki o gökyüzünün altında ona sınıksız sarılırdı ve biz de etraflarında daireler çizerdik. Gülp hayaller kurardık. Birbirimize sahip olduğumuz sürece hayatın harika olacağını bilirdik.

Hâlâ bir aile olduğumuz zamanları hatırlıyor musun?

En iyi arkadaşın olduğum zamanları hatırlıyor musun?

Ben hatırlıyorum. Keşke o günlere geri dönebilsem.

Harmony.

Acı etrafımı sararak beni delik deşik etti. Hafif bir esinti arka bahçemi çevreleyen ağaçların dalları arasında uçuşurken, bütün bunları sanki fiziksel bir darbeymiş gibi hissedebiliyordum.

Posta kutumu karıştırırken içinde ablamdan gelen bir mektup bulduğumda anında verandanın merdivenlerine yığılmıştım. Mavi zarfı yırtarken ayakta durmaya gücüm yetmemişti.

Zarfin üzerinde iade için bir adres yoktu ama mektup Washington'dan gönderilmişti.

Bu da neydi böyle? Özür müydü? Açıklama mıydı?

Gözlerim yaşlarla bulanıklaştıkça mektubu göğsüme bastırdım. Derin bir nefes alarak ablamın bahsettiği o mavi gökyüzüne baktım. Tıpkı benden yapmamı istediği gibi o günleri hatırlamak, mektubun içine girip o günlere geri dönmek istedim.

Tanrım. Neredeyse çaresizce onun yüzünü görmeyi, iyi olduğunu bilmeyi ve ona bunları neden yaptığını sormayı istiyordum.

Gerçi içimdeki bu yoğun öfkeyle boğuşurken bunu nasıl yapacaktım, hiçbir fikrim yoktu.

Kaçmıştı.

Bize ihanet edip yalanlar söylemişti.

Hiçbirini aklım almıyordu ve tüm bunların sebebini anlamayı deli gibi istiyordum.

Ama sanırım, o noktaya ulaşmanın bir yolu kalmamıştı. Hayatımızı saran tüm yanlışları geri almanın bir yolu yoktu. Yıllarca zaten oldukça kırılgan olan güvenimiz, üç ay önce geri dönmesiyle yaşananlardan sonra tamamen paramparça olmuştu.

Bize değiştiğini, hatalarını telafi etmek istediğini söylemişti. Ardından geri dönüp babama ve bana en sert darbeyi indirmiş, sahip olduğumuz her şeyi çalarak tekrar ortadan kaybolmuştu.

Mektubu göğsümden uzaklaştırdım ve tanıdık gelen o el yazısına baktım.

Onu bu kadar çok özlemekten ve sevmekten nefret ediyordum.

Dönüştüğü kişi için ondan nefret etmemden de nefret ediyordum.

Çünkü hatırlıyordum. Onun iyi olduğu zamanların hepsi aklımdaydı. Ve ben, o zamanlara geri dönmek, ablam kendini kaybetmeden önce onu değiştirmek için her şeyi yapardım.

Çakıllı yolda lastiklerin ezilişini ve bir arabanın yavaşlamasını duyduğumda irkildim. Yanaklarımdaki yaşları hızla silip ayağa kalktım. Mektubu katlayıp cebime sıkıştırdım ve küçük bahçemin etrafından dolaşıp yan kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda, tek araçlık sundurmanın altında babamın *Honda*'sının benim arabamın arkasına park edildiğini gördüm.

Tam kapıdan geçtiğim sırada aracın kapısı açıldı.

Babam karşımdaydı.

Onu görünce göğsüm sıkıştı.

Elli yedi yaşında bile çok yakışıklıydı. Bir zamanlar kahverengi olan saçları şimdi griye dönmüştü. Geçmişi, sevinçleri, üzüntüleri, başarıları ve trajedileri o nazik yüzüne kazınmış derin çizgilerde yazılıydı.

Onu sert biri olarak tanımlamazdım. Sakin bir ruha ve tehditkâr olmayan bir mizaca sahipti ama güçlü bir yanı da vardı.

O benim hem kurtarıcım hem de dayanağımdı. Güçlü ve yetenekliydi. Aynı zamanda ruhum onun ruhunu hissedebiliyordu. Hayatın ona yaşattığı kayıplar yüzünden nasıl yıkıldığını biliyordu.

“Merhaba baba. Burada ne yapıyorsun?” Kapıyı arkamdan kapattım.

Hayatım boyunca yaptığı gibi tanıdık sıcaklığı ile bana bakarken yumuşak gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. “Sadece en iyi kızımı görmeye geldim.”

İkimiz de söylediklerinin acısını görmezden geldik. Cebime sakladığım o mektubun alev almak üzere olduğuna yemin edebilirdim.

“Öyle mi? Beni daha dün gördün,” diye sataşırken ona doğru ilerledim ve beni sararken kollarının verdiği hissi memnuniyetle karşıladım.

Sıkıca sarılmış kolları sevgi doluydu.

Geri çekildi ve beni kollarının arasından uzaklaştırdı. “O iş yüzündendi, o yüzden sayılmaz. Ayrıca sanki seninle uzun zamandır konuşmamışım gibi hissediyorum. Seni özledim.”

Tamam, belki ondan biraz kaçıyor olabilirdim.

Kaçınılmaz olarak gelecek sorularla yüzleşmektense saklanmak daha iyiydi.

Hayır, o kulüpte çalışmaktan utanmıyordum. Ama babam? Anında koruma moduna geçerci. Bana bunun benim problemim olmadığını, endişelenmeme gerek olmadığını söylerdi. Bunun onun taşıması gereken bir yük olduğunu, ona bir çözüm bulmaya çalışacağıma dair söz vermiş olsam bile başka bir iş bulmamın delilik olduğunu iddia ederdi.

Ve gerçekte nasıl bir yerde çalıştığımı öğrendiğinde? İşte o zaman kafayı verdi. Zarar göreceğim diye endişelenmekten kendini hasta ederdi.

Hayatım boyunca alışık olduğum ortamın çok dışında, bağıllık duyduğum yerden çok uzakta bir yerde çalışıyordum.

Ait olduğum yerden uzakta.

“İçeri gelip çay içmek ister misin?”

“Çok isterim.”

Ön taraftaki yürüyüş yoluna çıkınca beni sevdiğim küçük evime kadar takip etti. Çok gösterişli bir ev değildi ama güvenli bir sığınaktı.

Huzurlu ve sessizdi.

Aynı zamanda yalnızlıkla dolu olduğunu kendime itiraf ettiğimde kalbim sızladı. Bazen duvarlardan yayılan huzur, göğsümün tam ortasında yanan bir deliğe benzeyen boşlukta hüznle yankılanıyordu.

Rahat bir kanepe, tonlarca yastık ve annemle babamın bir sürü fotoğrafıyla dolu küçük oturma odasına girdik. Fotoğrafların bir kısmında da öğrencilerim, Tessa ve ben vardık.

Sağ tarafta iki yatak odasına giden bir koridor bulunuyordu.

Solda tarafta eski mutfığa doğru açılan bir kemer vardı. Mutfağın köşesinde, dört sandalyeyle çevrili küçük, yuvarlak bir masa duruyordu ama en sevdiğim kısım, evin arkasındaki verandaydı.

İkimize birer fincan çay hazırladım, içinde yetiştirdiğim bitkiler ve çalılar sayesinde seraya benzetilebilecek kapalı verandama çıktım.

Babam çoktan arka bahçemin çevresini saran ormana bakan sallanan sandalyeye geçip oturmuştu.

“Al bakalım.”

“Teşekkürler, tatlım.”

İç çektim, gerginliği ve soruları bir kenara bırakarak yanındaki sallanan sandalyeye oturup kendimi rahatlığın kollarına bıraktım.

Sanırım basit şeyleri gerçekten seviyordum.

Trent’in yüzü gözlerimin önünde belirdi. Hayatım boyunca hayal ettiğim her şeyin tam tersiydi. Buna rağmen onu istememem gerektiğini bildiğim halde bu hissi içimden atamıyordum. Her gece onun kulübüne girip beni etkilemiyormuş gibi davranmak yalnızca onu daha çok istememe neden oluyordu. Her gün oğlunu kucağına aldığını gördüğümde içimdeki o sızı daha da şiddetleniyordu. O da tam olarak aynı şeyleri hissediyormuşçasına bana her baktığında içim aydınlanıyordu.

Sanki her şeyin karardığı yerde parlak bir ateş yanıyordu.

Ama ben daha iyisini biliyordum. En sonunda beni yaralayacak her şeyin o olduğunu biliyordum.

Düşünceleri kendimden uzaklaştırmak için silkindim ve dikkatimi bana baktığını hissettiğim babama çevirdim.

“Nasılsın, Eden?” diye sordu içten bir şekilde.

Pek de dürüst olmayan bir tavırla, “İyiyim,” diye yanıtladım.

Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar endişeyle derinleşti. “Son zamanlarda mesafeli görünüyorsun. Yorgunsun.”

Buharı tüten çaydan bir yudum alırken ne söyleyeceğimi düşündüm. “Üzgünüm. Ben sadece... endişeliyim. Bu karmaşadan nasıl çıkacağımızı merak ediyorum.”

Gergin bir şekilde iç çekti. “İstediğim son şey senin bu konuda endişelenmen, Eden. Bunu çözeceğim. Sen sadece öğrencilerinle ve kendinle ilgilen.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Peki seninle kim ilgilenecek?”

Derin bir nefes verdi. “Senin benimle ilgilenmen gerekmiyor, Eden. Bunun tam tersi olmalı,” derken hissettiği bağıllık ses tonuna yansımıştı.

Uzanıp elini tuttum. “Birbirimize sahip çıkmamız gerekmiyor mu? Sana yardım edeceğimi söyledim. Çözüm bulmaya çalışıyorum. Benden bunu görmezden gelmemi isteyemezsin.”

İfadesi üzüntüyle doldu. “Zaten yeterince şey yaşadın.”

Acı içimde dolaşırken başımı iki yana salladım. “İkimiz de yaşadık baba.”

Babam yutkundü, bana bakarken boğazı düğümlenmişti. “Bu noktaya nasıl geldik? İkimizin böyle bir başımıza kalacağını hiç hayal etmemiştim, Eden.”

Annemin kaybının yarattığı çaresizliği ve benim için duyduğu üzüntüyü derinden hissedebiliyordum.

Aaron’ın kaybı beni mahvetmiş, arkasında durmadan acıyla titreşen büyük bir boşluk bırakmıştı.

Ama babamın acısı? Onunki bir uçurumdu. Dipsizdi ve sonsuzluğa uzanıyordu.

Benimkinin de öyle olduğunu sanıyordum.

Suçluluk duygusu tüm bedenime yayıldı. Zihnimde karanlık, yıkıcı bir yüz belirdiğinde benliğimi tırmalayıp ruhumu parçalara ayırdı.

“Annemi, onun peşinden de Harmony’yi kaybettiğin için üzgünüm. Bu kadar acı çekmen beni mahvediyor.”

Annem öldüğünde Harmony kendini kaybetmişti. Onun düşüşünü, savrulup umudunu kaybetmesini gözlerimle görmüştüm.

Cebimdeki mektup sanki bin kilo ağırlığındaymış gibi geliyor, beni aşağı çekiyordu. Çünkü daha öncesini hatırlıyordum, her şeyimizi kaybetmeden öncesini.

“Her şeyi bu kadar zorlaştıran da bu. Elimizde kalan azıcık şey için savaşmak. Ama eğer seçme şansım olsaydı, hepsini ablan için seve seve feda ederdim,” diye itiraf etti.

“Baba,” dedim söylediklerine itiraz eder gibi.

Elimi sıktı. “Bu doğru. O çocukları, kiliseyi, hepsini seviyorum.” Yutkundu, gerçek gözlerinden okunuyordu. “Ama onu geri kazanmak için... ailem için her şeyi feda ederim, Eden.”

Ezici yoğunlukta bir sevgi bedenimin her hücresini sıkıştırdı. İşte tam da bu yüzden babam için her şeyi yapardım. Her şeyden vazgeçebilir, herkesi kurban edebilirdim. Çünkü geri kalanımız için o da her şeyini feda etmeye hazırdı. “Hâlâ bazı şeyleri araştırıyorum baba. Alacaklılardan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.”

Ümitsiz bir şekilde başını iki yana salladı. “Başka bir krediyi karşılayabileceğimizden emin değilim, Eden.”

İtirafımı yutup, kelimelerin ağzımdan fırlayıp serbest kalma dürtüsünü bastırdım. “Sadece bana biraz zaman ver.”

“Endişelenmeni istemiyorum kızım. Bunu çözeceğim. İşlerin her zaman kendi kendine çözülmesinin bir yolu vardır. Böyle olduğuna inanıyorum. Bu işte yalnız olmadığımızı biliyorum. Bu yükü ortalıkta dolaşmanı istemiyorum. Hayatını yaşamayı istiyorum.”

“Ben de aynısını senin için istiyorum.”

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Benim neşem öğrencilerimiz, Eden. Topluluğumuz, kapıdan giren insanlara yardım etmek, bunlar beni mutlu eden şeyler. Ama istediğim tek şey ne biliyor musun? Ölmeden önce görmek için dua ettiğim tek şey? Seni mutlu görmek. *Gerçekten* mutlu.” Uzanıp başparmağını gözümün altına dokundurdu. “Burada gördüğüm üzüntü olmadan. Bir gün istediğim tek şey onun yok olduğunu görmek. Eksikliğini hissettiğin her şeyin tamamlandığını görmek istiyorum. Bunların sana milyonlarca kez bahsedildiğine tanık olmak istiyorum.”

Hissettiğim duygular yüzünden dudaklarımdan çıkan kelime boğuktu. “Babacığım.”

Keder o yaradan sürünerek dışarı sızmaya ve beni ele geçirmeye çalıştı.

“Bir gün kalbin özgür kalacak.” Kısık sesle kıkırdadı, sözleri hayalperest bir tondaydı. “Daha doğrusu, çalınacak. Hiç beklemediğin anda

bir adam hayatına bir fırtına gibi girecek ve o muhteşem, güzel kalbini çalacak. Bunu başarabileceğini henüz düşünmeyebilirsin ama yeniden seveceksin.”

Yıllar sonra ilk defa buna, yeniden sevebileceğime inandım.

Ve bunun karşılığını da istediğime.

Sevilmeyi ve sahiplenilmeyi, benim diyebileceğim bir ailemin olmasını istiyordum.

Ama benim korktuğum asıl şey *fırtına* kısmıydı.

İzin vermemem gerektiği halde bir şekilde beni ele geçiren o adam, beni dehşete düşürüyordu.

Tüm bu hisleri, ihtiyacı, korkuyu bastırdım ve kendimi gülümsemeye zorlayarak, “Endişelenme baba, seveceğim. İkimiz de seveceğiz. Hem bahse girerim sen benden önce birini bulacaksın,” dedim.

Bir kahkaha attı. “Sanmıyorum, tatlım. Sanırım ben anılarda yaşamayı tercih ediyorum.”

Ama bazen canımızı en çok acıtan şey anılardı.

Düzenleme

Ny.ozlem

On Birinci Bölüm

Trent

KAHROLASI JUNA LAMB.

Tekrar konsoldaki saate baktım. Kırk dakika gecikmişti, bu da benim Gage'i almak için daha da gecikeceğim anlamına geliyordu.

Gerçekten bu kadın bana böyle bir kazık atacak mıydı?

Gözlerim patikanın belli belirsiz görünen kısmını taradı. Patika, şehrin biraz uzağındaki yaklaşık bir saattir beklediğim yolun hemen dışında, sık ormanın içine gizlenmiş bir çayıra çıkıyordu.

Burası her zaman buluştuğumuz yerdı.

Güvenli ve gözlerden uzaktı.

Ancak bunun bir önemi yoktu. Kaygı beni bir mengene gibi sıkarken, kaburgalarım kargaşa ve eski bir öfkenin gök gürültüsünü andıran çırpınışıyla kalbimi sıkıca sarıyordu.

Mesele şuydu ki, o öfke aslında o kadar da eski değildi. Aksine, gitgide büyüyordu. Şiddetlenen ve kabuk bağlamayan, hiç dinmeyen türden bir öfkeydi.

Korku ve endişeyle doluydum. Acı ve suçluluğu içimden atamıyordum.

Bu kadına karşı beslediğim katı ve amansız nefret gözlerimi kör ediyordu.

Ama en önemlisi de oğluma olan bağlılığımı.

Tüm bu duygular içimde çalkalandı ve deniz gibi taşarak dalgalar halinde bana çarptı.

Onun güvenilmez biri olduğunu biliyordum ama başka ne halt edebilirdim ki?

Onunla yılda bir kez burada buluşuyordum ve her seferinde diken üstünde oluyor, bana ne zaman kazık atacağını merak ediyordum. Ne zaman bana tekrar ihanet edip o lanet olası tetiği çekecekti?

Yine de tüm bunlara rağmen ona bir şekilde borcum olduğunu düşünüyordum. Her yıl buraya geliyordum çünkü yaşamam için tek bir nedenim vardı, bu yüzden öfkemi ve düşmanlığımı gömerek bunu korumak için yapmam gerekeni yapıyordum.

Tehlikeli bir çizginin üzerinde yürüdüğümün oldukça farkındaydım.

Derin bir nefes vererek telefonumun kilidimi açtım ve mesaj ya da cevapsız çağrı var mı diye kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Siktir.

Pes etmeden önce orada oturup biraz düşündüm. En sonunda yardım istemeye karar verdim çünkü istediğim son şey, oğlumu bekletip onu unuttuğumu düşünmesine neden olmaktı. Sanki bir milyon yıl geçse bile aklımdan çıkması mümkünmüş gibi.

Eden'a bir mesaj göndererek bana anlayış göstermesi ve hiçbir soru sormaması için dua ettim.

Ben: Eden, senden bunu istemekten nefret ediyorum ama karmaşık bir durumla uğraşıyorum.

Gage'e kırk dakikalığına göz kulak olabilir misin?

Sana büyük borcum olacak.

Onu düşünürken kalbimin ritminin bozulmasına engel olamıyordum.

Aklımdan çıkma ihtimali yokmuş gibi görünüyordu.

Yüzü, zihnimi istila ederek sürekli orada dolaşırken ne onun üstesinden gelebiliyor ne de onu alt edebiliyordum.

Zamanla ona verdiğim tepkinin azalacağını düşünmüştüm ama onun hakkındaki düşüncelerim her geçen gün daha da güçleniyor gibi görünüyordu. Her gece kulübün içinde dolaşıyor, atmosferi resmen ele geçirerek sıkık akıl sağlığımla oynuyordu.

Onu evine kadar takip edip söylememem gereken bir sürü saçmalığı dile getirmemden bu yana iki haftadan fazla zaman geçmişti.

Apaçık bir teklifte bulunmuştum.

Gerçek şuydu ki, o orospu çocuğu Eden'a dokunduktan sonra düşünemediğim tek şey, onu kollarıma alıp hâlâ bir bütün olduğundan emin olmaktı.

Tercihen o baştan çıkarıcı, lezzetli vücudunu örten kıyafetleri olmadan.

Onu evine sürüklemek, ona dokunmak, tadına bakmak ve ona sahip olmak arzusuyla çılgına dönmüş haldeydim.

Sorun şuydu ki, ihtiyacımın yalnızca onun sıkı vücudunda kaybolmayı istemekten daha fazlası olduğunu çok hızlı bir şekilde fark etmiştim.

Ona hiçbir şekilde vermemem gereken sözleri vermek istediğimde ortada gerçek bir sorun olduğunu anlamıştım.

Kimsenin ona zarar vermesine asla müsaade etmeyeceğimi söylemek, hangi savaşta savaşıyor olursa olsun benim de onunla savaşacağıma, hayatında kötüye giden ne varsa düzeltereğime, o tatlı, masum gülümsemelerinin bağımlısı haline geldiğim için hayatındaki her şeyi tekrar bir araya getireceğime söz vermek istemiştim.

O gözlerin neden zaman zaman soluklaştığını bulmak için hissettiği şeyleri öğrenmek, sonra da kaybolan şey her neyse o boşluğu doldurmayla çalışmak istiyordum.

Onun da bende kaybolan şeyin bir kısmını doldurabileceğini hissediyordum.

Ben aptalın tekiydim.

Benim tek bir nedenim vardı.

Tek nedenim.

Dikkatimin dağılması riskini göze alamazdım. Başka bir kalbi, başka bir hayatı daha riske atamazdım.

Ağaçların arasından süzülen kırmızı ışıkları gördüğümde göğsüm o rahatsız edici korkuyla kasıldı. Juna çimenli alana girerken telefonumu yandaki koltuğa fırlattım.

Hava ağırlaştı, ruhum sıkıştı.

Nefret ediyordum.

Nefret!

Güvensizlik, bu borç ve bunların arasında kalan binlerce berbat sorunla doluydum.

Arabamdan hızla indim, açık kapımın arkasında dururken kılıfındaki silahım kendini belli etmek istercesine adeta alev alıyordu.

Arabasını durdurup ön camdan bana baktı. Korku ve gerginlikle direksiyonu kavrarken topuz yaptığı kahverengi saçlarının tutamları yüzüne düşüyordu.

Oldukça etkileyici bir kadın olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ama vücudumdaki her hücreyi tiksintiyle dolduruyordu.

En sonunda arabanın motorunu durdurdu ve temkinli bir şekilde kapısını açarak çıktı.

“Juna,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Dudakları titrerken ürkek bir şekilde bana gülümsedi. “Merhaba.”

Şaşkınlıkla başımı sert bir şekilde iki yana salladım. “Hiç bana merhaba deme. İkimiz de neden burada olduğunu ve ne istediğini biliyoruz. Kibarca sohbet etmeye gerek yok.”

Yüzü bembeyaz oldu. “Trent, ben-”

Tekrar başımı iki yana salladım. “Sus artık, Juna.” Arabama geri dönüp içindeki spor çantayı aldım ve karşımdaki kadına fırlattım.

Bir patırtıyla çantayı yakaladı ve kollarını çantanın etrafına dolayarak tüm parayı göğsüne bastırdı.

“İstediyini aldın, şimdi git.”

Sanki ona tokat atmışım gibi irkilirken, “Bu doğru değil,” dedi.

“Değil mi? Olay her zaman paraydı. İnkâr etme.”

“Böyle olmasını asla istemedim.”

Öfkeyle dolu bir kahkaha attım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu boğmamak için ellerimle arabanın kapısının üstünü kavramak zorunda kaldım. “İstedin. Her bir sikik şeyi sen ayarladın. Sadece son anda buna cesaret edemedin.”

Kanımın kendi ellerine bulaşmasını istememişti, bu yüzden de beni ellerimde kardeşimin kanıyla tek başıma bırakmıştı.

Ben de hatalıydım.

Zaten onu hiç istememiştim. Tek istediğim bir düşmandan intikam almaktı ve bu kız da kolay bir hedefti.

Bakışlarını uzaklara doğru çevirdi, tereddütle bana bakmadan önce çenesi titriyordu. “Gage nasıl?”

Göğsüm sıkışırken boğazım düğümlendi, ellerim yüzeyi daha sıkı kavradı.

“Güvende.” Benden alabileceği tek cevap buydu. Hak ettiği ve bu anlaşmada ona vereceğim tek şey.

Gage.

Altdudağını ısırırken, “Böyle olması beni mutlu ediyor,” diye fısıldadı.

İçim binlerce düğümlerle sıkıştı. Nefret ve bir parça da minnettarlık bana aklımı kaybedecekmişim gibi hissettirdi. En sonunda omuzlarını düşürüp arabasına dönmek için hareket etti.

Sanırım kelimelerin ağzımdan fırlamasına neden olan şey, son birkaç aydır peşimi bırakmayan panik ve paranoyaydı. “Kimsenin senin nerede olduğuna dair bir fikri var mı?”

Juna kaşlarını çatmadan önce şaşkınlıkla bana baktı. “Hayır. Oraya asla geri dönmeyeceğimi biliyorsun.”

Başımı salladım. “İyi. Böyle devam et.”

Arabasına binmeden önce başka bir şey söylemedi ancak arabayı çalıştırıp engebeli yolda geri gidebilmek için hızla dönerken bana bir tür üzüntüyle baktı.

Olabilecek her türlü şeye hazır halde onun gidişini izledim.

Her zaman tetikteydim çünkü tek bir lanet olası insana dahi güvenmiyordum.

En çok değer verdiklerim bana ihanet ettiğinden beri böyleydim.

Bize ihanet ettiklerinden beri.

Bizi koruması gerekenler yok etmeyi tercih etmişti.

Ama bizim yaşadığımız türden hayatlar yaşadığınızda, ahlaksızlık ve kötülük içinde büyüdüğünüzde olan şey buydu.

Tek istisna kardeşlerim ve Gage'di.

Onlardan başka kimseyi içeri almamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Juna gittikten sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için orada bir on dakika daha oturdum, ardından telefonumu aldım ve Eden'a gönderdiğim mesajın hâlâ okunmamış olduğunu gördüm.

Gergince saati kontrol ettim. Okul çoktan bitmişti.

Eden'in numarasını çevirirken, "*Kahretsin*," diye mırıldandım, cevap vermesini umuyordum.

O tatlı, şehvetli sesi hatta duyulmadan önce telefon birkaç kez çaldı. "Eden'a ulaştınız, müsait olduğumda size geri döneceğim."

Hızla yola çıktım ve bu konuda ona *güvenmeye* dair hastalıklı bir dürtüye sahip olduğum için kendimden nefret ettim. Gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek ve diğer yalanların üzerini örtmek için ona başka bir lanet yalan söylemek zorundaydım.

"Eden, selam, yoldayım ama kulüpte bir sorun yaşadım. Gerçekten üzgünüm. Yakında orada olacağım."

Virajlı ve dolambaçlı dağ yolunu son hızla döndüm. Araba adeta uçarken kaygım her saniye daha da artıyordu.

Her yıl tam da bu zamanlarda içime çöken o huzursuzluk, beni yine etkisi altına alıyordu. Muhtemelen hayatımın sonuna kadar bu hisle mücadele etmek zorunda kalacaktım.

Normalde bir saat süren yolculuğu kırk beş dakikada tamamladım. Yollardaki ağaçların azaldığı, kısa ofis binaları ve apartmanların altında

yer alan popüler mağazalarla restoranların görüş alanıma girdiği küçük şehrimize ulaşırken neredeyse hiç yavaşlamamıştım.

Gözlerim sürekli gösterge panelindeki saatin üzerindeydi. Şehrin içinden hızla geçerken tam ortasında duran küçük özel okula doğru yol aldım. Gerçekten çok geç kalmıştım ve Eden'dan hâlâ ses çıkmamıştı.

Ellerim direksiyonun etrafını sımsıkı kavradı. Çocuğuma ulaşmadan önce içimdeki acıyı, pişmanlığı ve utancı kontrol altına almak için elimden geleni yapıyordum. İhtiyacı olan son şey beni böyle görmektir.

Tenimin altında kıvranan hayaletleri ondan gizlemeliydim.

O kaltağın her defasında bana dayatmaya çalıştığı saçmalıklara katlanmak zorunda olduğum için dişlerimi sıktım.

Juna Lamb'ın en sevdiği oyunun beni manipüle etmek olduğuna dair hiçbir şüphem yoktu. Sikeyim, hatta bundan delicesine zevk aldığından emindim. Beni taşaklarımdan yakalamış olduğunu ve yapması gereken tek şeyin biraz daha sıkmak olduğunu biliyordu. Bir yıl gelip taleplerde bulunuyor, tehditler savuruyordu, bir sonraki yıl ise turta kadar tatlı ve yapmacık bir pişmanlıkla dolu halde ortaya çıkıyordu.

Ama Gage buna değermişti.

Tek aşkımdı.

Sadık olduğum tek kişi.

Tek *nedenim*.

Tek yapmam gereken, o kan emiciye onu hayatımızdan uzak tutmak için para vermeye devam etmek ve kanımı tamamen emip beni kurutmaması için tanrıya dua etmektir.

En büyük sadakatsizliği yaptıktan sonra bile ona inanabileceğime kendimi inandırmaktı.

Oak View'a doğru sertçe sağa döndüğümde lastiklerden tiz bir ses duyuldu. Hızla okulun girişine ulaştım. Öğrenci toplama alanına girerken vites düşürüp zar zor yavaşladım.

Alan ne kadar kaç kaldığımı belli edercesine bomboştu.

Okul biteli neredeyse bir saat olmuştu.

Siktir.

Eden oyun alanında kaydırağın yanında duruyordu, ani bir şekilde dikkatini başka yöne çevirdiğinde midem kasıldı. Orada sadece ikisi vardı, çocukların geri kalanı çoktan gitmişti.

Lanet olsun, personel otoparkının da yarısı boştu.

Arabamın içindeyken bile enerjinin çarpıştığını hissedebiliyordum.

Karmaşa ve ihtiyaç iç içe geçmişti.

Ancak bu öğleden sonra durum daha farklıydı. Hava öfkeyle ısınmıştı.

Onu evine kadar takip ettiğim gecedan beri ikimiz de temkinliydik. Birbirimizden kaçıyoruz ve aramızdaki etkileşim sınırlarımızı net bir şekilde çizdikten sonra yalnızca ölçülü ve kibar bir şekilde sürüyordu.

Ben kulüpteysen onun patronuydum; o ise burada, okulda oğlumun öğretmeniydi ve hepsi bu kadardı.

Aslında tüm bunlar tamamen saçmalıktan ibaretti, değil mi? O sonbaharı andıran gözlerinin nasıl parlayıp alev aldığını görüyordum. Güneş ışıklarının gökyüzünü delip geçtiği o anda, altın rengi gözleri daha da parıldadı ve hayal kırıklığını tüm görkemiyle ortaya serdi.

Oğlumun önünde sırtını dikleştirirken her zerresinden korumacılık akıyordu.

Evet, ben hasta piç kurusunun tekiydim çünkü bu manzara karşısında sikiğim sertleşmişti.

Masumiyetinin, tatlılığının, bitmek tükenmek bilmeyen iyiliğinin tadına bakmak için ölüp bitiyordum.

İçimde onu kirletmek isteyen bir canavar vardı. Kutsal özünü altüst ederek onun kim olduğunu keşfetmek isteyen.

Hayatım boyunca gölgeler içinde yaşamışken, o ışığın tadına bakmak isteyen.

Çenesi kasılmıştı. Tavrı taş gibi sertti.

Lastikler kayarak dururken arabayı boşa alıp el frenini çektim. Saniyeler içinde dışarıdaydım, kaburgalarımı saran rahatsızlığı bastırmak için elimden geleni yapıyordum.

Aynı anda iki farklı duyguyu birden hissettim.

Hayal kırıklığı ve saf bir heyecan.

Yaklaştığımı duyunca Gage hızla arkasını döndü. Melek yüzünün etrafında hareket eden o altın rengi saçlarıyla Juna ile benim mükemmel bir karışımımızdı.

İkimizin de yarattığı tek iyi şeydi.

Yüzünde ruhumu ortadan ikiye bölen kocaman bir gülümsemeyle bana baktı.

Tek bir neden.

Tek bir neden.

Benim olduğum tarafı işaret etti. “Bakın, işte orada. Size söylemiş-tim, Bayan Murphy, onun geleceğini ve endişelenecek bir şeyimiz olma-dığını söylemiştim. Babam en iyisidir.” Orada durduğunu fark etme-mişim gibi elini havada sallayarak zıplamaya başladı. “Merhaba baba! Buradayım! Nerelerdeydin? Bayan Murphy, beni unutmuş olabileceğini düşündü ama ben ona asla böyle bir şeyin olmayacağını söyledim. Be-nim babam yapmaz. Değil mi baba, değil mi?”

Eden’in elini tutarak onu benim durduğum yere doğru çekmeye başladı, aynı anda benim botlarım da kapıya olabildiğince hızlı ulaşma çabasıyla umutsuzca yeri dövüyordu.

Her iki metrede bir asılan tabelaların canı cehennemeydi.

Zaten etrafta kimse yoktu.

Eden bana ters bir ifadeyle bakıyordu. Kahrolası derecede muhteşem ve tatlı Eden, beni sanki bir şeytanmışım gibi izliyordu.

Eh, yanılmıyordu.

Ruhundan taşan öfke ve tiksintiyi hissedebiliyordum.

Tüm bunlara rağmen onu gözlerimle yiyip bitirmekten kendimi alamadığım için tam bir aptaldım. Vücudu, yüzü ve o gözleri... Eğer onun varlığıyla sarmalanmak anlamına geliyorsa memnuniyetle onun gazabında boğulabilirdim.

Bir kere.

Sadece bir kereliğine onu kendime ait kılmak istiyordum.

Olmayacak olana sahip olmak istiyordum.

Sade bir yazlık elbise giymişti; krem rengi ve yakası dantelliydi, kumaşı ise dizlerinin hemen altında bitiyordu. Hâlâ bana çılgınca şeyler hissettiriyordu.

Eden, Gage'in elini daha da sıkı kavradı ve açık bir uyarıda bulunmak ister gibi çenesini kaldırdı.

Bu hareket de bana çılgınca şeyler hissettirdi. Biraz öfke ve bolca hayranlık ile çarpılmışım. Demek ateşli, küçücük Kediciğim çocukları korumak için tırnaklarını karşısındakine geçirmeye hazırды.

Hem de *benim çocuğum* için.

Ve yine o berbat duyguya kapıldım, doğru bir şeye baktığımı hissediyordum. *İyi* bir şeye.

Bu saçmalığı bir kenara attım çünkü insanın verecek iyi bir şeyi olmadığında *iyi* şeylerle ödüllendirilmezdi.

Gage bana doğru yaklaşırken bağırdı. "Baba tahmin et ne oldu?"

"Ne oldu, dostum?" diye sordum ama dikkatimin çoğu boğazıma yumruk atmak istiyormuş gibi görünen kadının üzerindeydi.

Hepimiz çitin yanında durarak bizi ayıran dövme demir parmaklıkların arasından birbirimize bakmaya başladık.

"Öğle yemeğinde battaniyeye sarılmış sosis* vardı. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Şimdiye kadar gördüğün en küçük sosisli sandviçi hayal et." Eden'in elini tutarken kıkırdadı. "Ve battaniye yerine de ekmekleri koy! Ta-da! Battaniyeye sarılmış sosisler."

Gage dünyanın en komik şeyini duymuş gibi kahkahalara boğuldu.

Ona bakarken göğsüm sıkıştı; sevgim bir sel gibi içimden akıyordu ve o sel, Eden Murphy'nin üzerime saldıgı öfke tufanından çok daha güçlüydü.

Duygularımla boğuşurken, "Yok artık," diye güçlükle mırıldandım.

"Var artık!" Sırtarak konuşurken minik dişleri ve iki yanağındaki gamzesi ortaya çıkmıştı. "Çooooook lezzetliydim. Bir sürü o ile!

* *Pigs in a blanket*, genellikle milföy hamuruna veya küçük ekmeklerin arasına koyulan minik sosislerden yapılan bir sandviçtir.

Akşam yemeği için evde de biraz yapabilir miyiz? Aşçı ben olabilir miyim baba? Onları çok iyi yaparım.”

“Ne yapabileceğimize bakalım, dostum.”

Bütün bu süre boyunca Eden yanında hareket etmeden durmuştu.

“Gördünüz mü, Bayan Murphy? Benim babam dünyanın en iyi babasıdır.” Yüzünde yoğun bir inanç duygusuyla öğretmenine bakıyordu. Eden, oğlumun bakışlarına karşılık verirken bir anlığına öfkesi yerini şefkate bıraktı ancak dikkatini tekrar bana çevirdiğinde o ifade kayboldu.

Sonbaharı andıran gözleri düşmanlıkla kısılmış ve tam olarak anlamlandıramadığım bir çeşit acıyla gölgelenmişti.

Sanki geçmişin hayaletleriyle doluydu. Ve ben, yüzünü avuçlarımın arasına alıp ona bu ifadenin ne anlama geldiğini sormak istediğim için tam bir aptaldım. Ona, katlanmak zorunda kaldığım şeyleri ve içinde bulunduğum durumu anlatmak isteyen bir aptal. Ancak kimsenin bunu anlamasına izin veremezdim. Bunları düşündüğüm için bile kafayı yemiş olmalıydım.

Kapının kilidine uzandım.

Eden oflayarak nefesinin altından, “Klasik,” diye mırıldandı.

Onunkinden daha alçak bir sesle, “Senin sorunun ne?” diye tısladım. Beni yerle bir etmekle tehdit eden o duygu karmaşasında bocalıyordum.

“Benim sorunun mu ne?” Dişlerini sıktı. “Bunun gayet açık olduğunu düşünüyorum.”

İçimdeki rahatsızlıkla boğuşurken, “Gage, neden bana kaydırdıktan nasıl kaydığını göstermiyorsun?” diye öneride buldum.

“Gerçekten mi?”

“Evet, hızlı ol.”

Elini Eden'dan kurtaran oğlum oyun alanına doğru hızla ilerledi ve tüm bu süre boyunca, “Beni izle, beni izle!” diye bağırıp durdu.

Kilidi açıp içeri girerken, “İzliyorum!” diye bağırdım. Eden sendeleyerek geri çekilirken ağzından şaşkın bir ses çıktı.

“Sizin sorununuz nedir, Bayan Murphy?” Az önceki sorumu tekrarladım. Sanki biri göğsüme bir bıçak saplayıp onu derinlere doğru

ittiriyordu. Gözlerim onun ve kaydıraktan inişini kaçırmamak için Gage'in arasında gidip geliyordu. "Söyle gitsin."

Kelimeleri sarsıcıydı. "Bir saatten fazla geciktin."

"Hiç fark etmemiştim." Sesimden alaycılık akıyordu.

Evet. Sinirlerime engel olamamıştım. Hiçbir şeyden haberi yokken karşıma geçmiş varsayımlarda bulunuyordu.

Kırgın bir sesle gülerken, "Oradaki... tam şuradaki," dedi nefesinin altından. "O küçük çocuk orada tek başına oturup seni bekledi. Diğer çocukların tam zamanında alınışını izledi çünkü aileleri onları önceliği haline getirmişti. Sen tanrı bilir neyle meşgulken, ben dikkatini dağıtmak için onu oyun alanına sürüklemek zorunda kaldım."

Bu kadın ciddi miydi?

Birkaç saniye içinde yüzünün hemen karşısındaydım. Önünde dikilirken dişlerimi öfkeyle sıkıyordum.

Eden'in göğsü korkuyla ve belirsizlikle yükselip alçaldı, sanki kim olduğumu çözmeye çalışıyormuş gibi bakışları yüzümün her bir santiminde geziniyordu. İşe yarar bir açıklama duymak için, bana *güvenmek* için bir neden arıyordu.

"Hiçbir lanet şey bildiğiniz yok, Bayan Murphy." Ona verebileceğim tek şey buydu ve bu da berbattı.

"Geliyorum!" diye bağırdı Gage.

Eden geri adım attı, orada durup burnundan solurken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. İkimiz de Gage'in pozisyon alıp kendini daha hızlı kaymak için kaydırığın kenarlarını kullanmasını izledik. Ardından ellerini havaya kaldırdı ve yol boyunca kahkahalarla güldü. Sonunda zemindeki toprağa düştü ve tam da o anda ayağa fırlayarak kollarını başının üstüne kaldırdı. "Sayı! Nasıldı baba? Hoşuna gitti mi? Ne kadar hızlı gittiğimi gördün mü?"

Öfkemi sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Mükemmel bir on!" diye bağırdım ama bakışlarımı öğretmenine çevirdiğim anda öfke tüm gücüyle geri döndü.

* Orijinal metinde "*Touch down*" olarak geçen bu ifadeyle yazar Amerikan futbolundaki sayı alma şekline bir gönderme yapıyor.

“O çocuk için neler yaptığımı tahmin bile edemezsin.”

Eden çenesi titrerken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. O gözlerden hüznün akıyordu. Bakışlarını yere indirerek bunu saklamaya çalıştı ama gözlerinde biriken yaşları fark ettim.

Göğsüm sıkıştı.

Tek bir bakışıyla beni yok etme gücünü nasıl kazanmıştı?

Nefesini verirken, “Burada olmalıydın,” diye fısıldadı. “Biz en-” Söyleyeceği her neyse vazgeçti ve dudaklarının arasından sertçe konuştu. “Gage endişelendi.”

Bakışları özlemle oğlumun üzerinde durdu.

“Evet, olmalıydım ama gelmememin sebebi umursamamam değildi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım için de değildi.” Ona iyice sokularak kelimelerin dudaklarımdan hırçın bir şekilde dökülmesine izin verdim. Ya da belki savunma mekanizmam devreye girmişti. “Aletimi *fahişelerimden* birine emdirmiyordum. Ya da tanrı bilir *aklından her ne geçiyorsa* öyle bir şey yapmıyordum.”

Bir deprem gibi sarsıldım.

Beni ele geçiren bu duyguya engel olamıyordum.

Beni anlamıyordu ve sikeyim, beni anlamasını istiyordum.

Kahretsin. Anlamasını o kadar çok istiyordum ki...

Yutkunduğunda boğazı titredi. “Öyle bir şey söylemedim.”

Ona doğru yaklaştım, nefesini yutup tüm enerjisini emdim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Hayır ama düşündüğün buydu, değil mi? Benim berbat bir baba olduğumu düşünüyordun?”

“Hayır.” Gözlerini kırptırdı ve yüzümü zorlukla görebileceği şekilde geriye çekildi. “Trent... ben-”

Gage son bir haftadır beni çileden çıkaran *The Wheels on the Bus* şarkısını söyleyerek yanımıza geldiğinde Eden’in cümlesi yarım kaldı. Şarkı tahammül sınırlarımı fazlasıyla zorluyordu ama çocuğumu çok sevdiğim için genellikle ona eşlik ediyordum.

* Verna Hills (1898–1990) tarafından yazılmış bir Amerikan halk şarkısıdır.

Eden ne kadar yakın durduğumuzu fark edince geri çekildi. Bizi kendine hapseden o enerji aramızda hızla akıyor, dönüyor ve bizi sımsıkı sarıyordu.

Tıpkı bir mıknatıs gibi bizi birbirimize çekiyordu.

Yapmamız gereken şeyin tam olarak bu olduğu gayet açıkken ikimiz de birbirimizden nasıl uzak duracağımızı bilmiyorduk.

Eden'a baktım. "Geciktiğim için üzgünüm. Mesaj attım. Aradım. Ceptelefonuna seni bilgilendirdiğim sesli bir mesaj bıraktım. Yapabileceğim bir şey yoktu. Bir dahaki sefere, seni bekletmemek için kardeşlerimden birini arayıp Gage'i almalarını söyleyeceğim."

Juna Lamb'in kontrolü altında olduğum sürece oğlumu birkaç dakikalık bir gecikme yüzünden kaybetmeyecektim. Ama eğer Eden'da böylesine bir tepkiye neden olacaksa, o zaman başka bir şey bulurdum. Oğlum konusunda ona biraz da olsa güvenebileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim.

"Hazır mısın baba?" Gage çite yasladığı sırt çantasını kaldırdı ve sırtına takıp elimi tuttu.

Küçük parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldığında bütün gün boyunca süren kaygım biraz da azaldı.

Elini hafifçe sıktım. "Evet, dostum, hazırım."

Yürümeye başladım ama sonra geri dönüp Eden Murphy'nin gözleriyle buluşmaktan kendimi alamadım. "Ne düşünmek istiyorsan düşün, Kedicik... ama ben, oğluma ulaşmak için gerekirse cehennemin içinden bile geçerim."

On İkinci Bölüm

Eden

KAPININ YANINDA HAREKETSİZ ŞEKİLDE DURMUŞ, kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi Trent ve Gage'in arabaya doğru ilerleyen silüetlerine kilitlemiştim. Gage babasının elini sıkıca tutmuş, yanında zıplarken durmadan konuşup duruyordu.

Bu esnada içimde bir savaş sürüyordu.

Tanrım. Kalbim tamamen parçalanmış ve kanayan bir karmaşadan ibaretti.

Yeni kabuk bağlayan yaralarım, tekrar açılmamak için ellerinden geleni yapıyordu.

Ama içimde, sanki ait olduğum yer orasıymış gibi ikisinin peşinden koşmak isteyen kocaman bir parça vardı.

Bütün bunlar olurken eski anılar kafamda dönüp duruyordu.

Bekliyorum, bekliyorum ve bekliyorum. Gökyüzünün maviden pembe-ye, sonra griye dönmesini izliyorum. Ve sonunda bir şerif aracının otoparka yanaştığını görüyorum.

Gage arka taraftaki çocuk koltuğuna oturdu. Ne dediğini tam duyamasam da tatlı sesi hâlâ sıcak havada yankılanıyordu.

Trent uzun ve karanlık bedeniyle oğlunun üzerine doğru eğilerek alnına bir öpücük bıraktı.

Adam hem o kadar hassas hem de o kadar sertti ki sakın kalmaya çabaladığım halde dizlerim titriyordu.

Adam doğrulup arabasının önünden dolanırken, bana öfke ve özür arasında gidip gelen bir bakış attı. O an aramızdaki hava öyle yoğun ve yüklüydü ki güçlü kalmaya çalışmam boşunaydı.

O da köşeye sıkışmıştı.

Biliyordum.

Bunu hissedebiliyordum. Park yerine sanki onu kovalayan bir hayaletten kaçmaya çalışıyormuş gibi hızlıca girdiğinde çaresizliği her halinden belli oluyordu.

Gözlerinde vahşi bir ifade vardı ve delirmiş gibi bir ruh hali içindeydi.

Sanırım ben de kendi hayaletimden kaçmaya çalışıyordum. Burada durmuş, değer verdiğim birinin gelmesini beklerken içten içe gelmeyeceğinden korkuyordum.

Değer veriyordum.

Farkındalık mideme bir yumruk gibi indi.

Değer veriyor ve umursuyordum. Hem de çok. Ve bu o kadar hızlı olmuştu ki, böyle hissetmeme izin vermemin aptallıktan başka bir şey olmadığını farkındaydım.

Peki ben ne yapmıştım?

Kendi öfkemin ve kafa karışıklığının onu yıkmasına izin vermiştim.

Yapmamam gereken suçlamalarda bulunmuştum.

Ama hissettiklerimi anlamlandırmak giderek zorlaşıyordu.

Temkinli olma sınırını çoktan geçmiş ve bu çocuğa karşı güçlü bir koruma duygusu hissetmeye başlamıştım. Bu öğretmen ve öğrenci ilişkisinin ötesindeydi.

Babasına nasıl bağlı ve bağımlı hissettiğim...

Arabasının kapısını hızla açarken bana bakan uzun boylu, ürkütücü ve tehditkâr duran o adama.

Ancak o vahşi gözler, daha önce hiç tanık olmadığım bir şeyle yanıyordu; acıyla. Öfkenin ardına saklanmış bir acıyla.

Oğluna karşı delicesine bir koruma içgüdüsüyle dolu olduğunu anlamadan varsayımlarımla onu incitmiştim.

Pişmanlık kalbimi sıkıştırdı. Trent sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırırken kendime daha sıkı sarıldım. Motor gürültülü ve güçlüydü, etraftaki sessizliği onun kaosu ile dolduruyordu.

O şeytani gözleriyle camın ardından beni izliyordu, bakışları parlak bıçak gibi keskindi, mahvediyor ve yok ediyorlardı.

Pişmanlık sırtımdan bir buz kütlesi gibi kaydı.

Soğuktu.

Sabit durabilmek için kendimi zor tutuyordum. Dışarı fırlayıp kendimi açıklayabilmek adına durması için ona yalvarmak yerine, olduğum yerde kalmaya çalıştım.

Ona fazlasıyla inandığımı, onu aslında gayet iyi görebildiğimi ve onu çok istediğimi açıklayabilmeyi diledim.

Korktuğumu ve yaralı olduğumu ona anlatmak, bu yaraların bir kısmını iyileştirebilecek tek kişinin de kendisi olmasından endişelendiğimi söylemek istiyordum.

Tanrım. Tüm bunlar beni fazlasıyla endişelendiriyordu. Böyle hissetmek yanlıştı. Günahtı. Ama Trent Lawson gibi bir adamın bana getireceği o acıyı istiyordum.

Kaldırımından hızla uzaklaşırken lastikleri çığlık attı, sanki benim ondan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu kadar onun da benden uzaklaşmaya çaresizce ihtiyacı vardı.

Çünkü gitmemem gereken bir yöne doğru tökezleyerek ilerlediğimi hissedebiliyordum.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir uçurumun kenarından yuvarlanmaya tehlikeli derecede yakındım. Orada ne bulacağıma, aşağıda beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Umut ya da kalp kırıklığıyla karşılaşabilirdim.

Eğer ikincisi olursa... Bu tür bir düşüşten sağ çıkabileceğimden emin değildim. Böyle bir kırılmaya dayanabilecek kadar sağlam bir

parçam kalmamıştı. Kendimi zaten zorlukla bir arada tutabildiğime yemin edebilirdim, iyileşen kırıklarım itiraf etmek istediğimden daha zayıf durumdaydı.

Araba sokağa çıkıp hızlanırken bakışlarımı ondan alamadım. Beyaz araba çoktan gözden kaybolmuştu ama motorunun sesi hâlâ duyuluyordu. Ben ise orada öylece durmuş, onların kaybolduğu boşluğa uzun süre bakakalmıştım.

Hatta o kadar uzun süre orada öylece durmuştum ki, bir ses aniden kulağımın dibinde, “Böö,” diye bağırınca aklımı kaçırmış gibi irkildim.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi hızlandı ve kollarımı savurarak hızla döndüm.

Sözde en iyi arkadaşım Tessa kahkahalarla iki büklüm olurken karnını tuttu. “Aman Tanrım, çok kolay bir hedefsin, Eden Jasmine.”

İçimdeki duygu karmaşası birbirine girerken kendimi silkeleyip elbisemi düzelttim. “Ha-ha. Ne kadar komiksin.” Gözlerimi devirdim.

Daha çok güldü. “Bir buçuk metre kadar havaya sıçradın.”

“Sıçramadım.”

“Şey... evet... aynen öyle yaptın çünkü bilmem farkında mısın ama ortadan kaybolduktan sonra bile on beş dakika boyunca burada durup patronunun arabasının arkasından bakakaldın. Sanki birisi önünde bir dilim çikolatalı pasta sallıyormuş da sen ulaşamıyormuşsun gibi ağzının suyu akıyordu. Ellerini bile uzatıp yakalamaya çalışıyordun.”

Ellerini havaya doğru kaldırıp bir şeylere dokunmaya çalışıyor gibi yaptı.

İnkâr ettiğimi belli eden bir sesle homurdandım. “Ben sadece öğrencimin evine güvenli bir şekilde döndüğünden emin olmak istedim.”

Ağzından söylediklerime inanamıyormuş gibi bir ses çıkarken, “Gerçekten bahane olarak bunu mu kullanacaksın? O *pastadan* biraz yemek istemiyormuş gibi mi davranacaksın?” diye sordu.

“O bir adam, yiyecek değil.”

Omzuyla benimkine vurdu. “Yani onu istediğini söylüyorsun.”

“Böyle bir şey söylemedim.”

“Bu yüzündeki ifadeden açıkça görünürken söylemene gerek yok zaten. Gözlerin açlığını ele veriyor, Eden. Gerçekten, açlıktan ölüyor gibi görünüyorsun. Belli ki çok uzun zamandır bu haldesin. Açıkçası zavallı adamı bir lokmada yiyip bitirmenden endişeleniyorum.”

Sözleri alaycıydı.

Ona kaşlarımı çattım. Gerçekten Trent için mi endişeleniyordu? Onu görmüş müydü? Asıl tehlikede olanın ben olduğuma dair hiç şüphe yoktu.

Gülümsemesi yumuşadı, bakışları dikkatle üzerimde gezinirken yüz ifadesi anladığını belli eden bir şekil aldı. Beni hafifçe dürterek, “Ondan hoşlanıyorsun,” dedi.

Dudaklarım ince bir çizgi haline geldi, nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

“Bunda utanılacak bir şey yok, Eden.”

Kaşlarımı daha fazla çatarken, “Yok mu?” diye sordum.

Neden bunu sorma gereği duyduğumu bile bilmiyordum. Hangi cevabı almak istediğimi, hatta doğru bir cevap olup olmadığını bile bilmiyordum.

Tessa dudaklarını büktü. “Yani... eğer bu bir günah olsaydı nüfusun yarısı suçlu olurdu. O adam son derece ateşli.”

İrkildim.

Kurnaz bir gülümsemeyle beni tekrar dürttü. “Ama sen onu lezzetli bir pastayı isteyeceğinden daha fazla istiyorsun.”

Eğlendiğimi belli etmemek için elimden geleni yaparak dişlerimle altdudağımı ısırdım. “Ne istediğime dair hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ettim.

En yakın arkadaşımın yüzündeki alay silinip gitti. “Bence var, Eden. Sadece uzanıp onu almaktan korkuyorsun.”

Duygular göğsümü sıkıştırırken bakışlarımı uzağa çevirmek zorunda kaldım. Derin bir nefes alıp gözlerime dolan yaşları durdurmaya çalıştım.

Yumuşak bir el bileğime dolandı ve beni hiç bırakmayacakmış gibi görünen geçmişin içinden çıkararak bulunduğumuz ana geri getirdi. Bakışlarımı Tessa’ya; sevinçlerimde ve üzüntülerimde beni asla yalnız

bırakmayan, sonsuza kadar yanımda olacak olan en iyi arkadaşşıma çevirdim.

“Ya acıtırsa?” Sorunun ağırlığını engelleyemediğim için sesim boğazımdan hırıltılı bir şekilde çıkmıştı. “Ya ben ona bir şans verirsem ama o aynı şansı bana vermezse?”

Ya o benimle aynı şeyleri hissetmiyorsa? Ya o da benim gibi karmaşık duygular içinde değilse ve teslim olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmiyorsa?

Ya iddia ettiği kadar korkunçsa ve sonunda beni mahvederse?

Tessa’nın dudakları şefkatle kıvrıldı ve uzanıp hafif esintiyle dalgalanan bir tutam saçımla oynadı. Sesi rüzgârın fısıltısı kadar yumuşaktı. “Peki ya denemezsen, Eden? Ya bir daha kendine hissetme izni vermezsen? Ya hayatının geri kalanını sırf korktuğun için istediğin ve ihtiyaç duyduğun bir şeyleri deneyimlemekten alıkoyarak geçirirsen? Ya seni bekleyen her fırsatı kaçıırırsan? Ya bu güzel kalbi dünyanın geri kalanından saklarsan? Ya şansını denemezsen? O zaman ne olacak?”

Boğazım keder ve umutla yanıyordu. “O ve ben...”

“Tamamen zıtsınız?” Sırıttı. “Tam anlamıyla yanlışsınız? O, senin istememen gereken her şeyi temsil ediyor?”

Onaylayarak kafa salladım. “Onu tanımıyorum bile.”

Az önce saydığı listenin bundan çok daha derinlere gittiğini düşünüyordum.

Trent tehlikeliydi.

Onun gerçekten kötü, şeytani ve güvenilmez olan bir yanı vardı.

Onun hayatı, benim istediğim her şeyle çelişiyordu.

Tabii o küçük çocukla olan ilişkisi, bana hissettirdikleri ve olmadığını ısrarla söylediği bir şeye inanmamı sağlaması hariç.

“Kimsenin sana kimi sevmen ya da neyi istemen gerektiğini söylemesine izin verme, Eden. Sakın unutma, buna sen karar vereceksin. O aradığın adam olabilir de olmayabilir de.”

Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce çenesiyle boş sokağı işaret etti. Bana bakarken masmavi gözleri duyguyla dolup taşıyordu. “Ama

denemeden bunu bilemezsin. Ta ki kendini açıp istediğın şeyin peşinden gidene kadar.”

Ağlamaklı bir ses çıkararak güldüm. “Sorun da bu, ne istediğimi bilmiyorum.”

“Yalancı,” diyerek beni azarlarken sırtışı tüm yüzüne yayılmıştı. Bana doğru eğildi ve alaycı bir şekilde fısıldadı. “Pasta istiyorsun.”

Şaşkınlıkla gülerken, “Çok tuhafsin,” dedim.

Tessa elimi çekiştirdi ve geri geri yürüyerek beni okula doğru sürükledi. “Ama beni böyle seviyorsun. Şimdi hadi, baban seni görüp görmediğimi sordu. Seninle konuşmak istiyor.”

Kahretsin.

Beni özlediğini söyleyerek evime gelmesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Yükü üstlenmesine izin vermem için bana yalvarmasının üzerinden de. Onu tamamen görmezden gelip kazandığım tüm parayı alarak ödenmemiş borçlara yatıralı da iki gün olmuştu.

Ah, soruları beni şimdiden terletiyordu.

Arabama atlayıp eve giderek yorganımın altında saklanma isteği duydum. Belki aniden şiddetli bir gribe yakalanırdım.

Tessa parmaklarımızı birbirine kenetledi ve dönerken beni yanına çekti. Ellerimizi sallayarak okulun ana binasındaki ofislere yürürken bana doğru eğilip, “Bunu itiraf edene kadar gitmene izin vermeyeceğim. Bana pasta istediğini söyle,” diye mırıldandı.

Gerçekten acımasızdı.

Yanaklarıma kırmızılık yayılırken gözücuyla ona bakıp itirafın dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. “Tamam. Pekâlâ. Küçük bir ısı- rık istiyor olabilirim.”

Şaşkınlıkla iç çekerek elini kalbinin üzerine koydu. “Seni sürtük.”

Şakacı bir tavırla onu ittim. “Seni aptal.”

Kendine gelene kadar deli gibi güldü ve tekrar elimi tutup beni yanına çekti. “Seni seviyorum, Eden. Sadece yeniden yaşamaya başlamanı istiyorum. Eskisinden daha özgür bir şekilde. Kalbin ve mutluluğun için.”

Başımı omzuna koydum ve ona sıkıca sarıldım.

Bir zamanlar öldüğünü sandığım bir yerden inanç doğuyor gibiydi. “Bunu ben de istiyorum. Hem de çok fazla.”

Sadece bunu yanlış yerde arıyor olabileceğim ihtimali ödümü koparıyordu.

Kendimi kalbimin kırılmasına hazırlıyordum. Öyle olacağını biliyordum. Ufukta fırtına bulutları toplanırken etrafımın titrediğini, uzaktan hafif bir gök gürültüsünün yaklaştığını hissedebiliyordum.

Bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordum. Rüzgâr esmeye ve bununla birlikte kalbim de hızla çarpmaya başlamıştı.

Olacakları, ufacık bir temasla anlamıştım. O gözler tarafından esir alındığımda başıma geleceklerin farkındaydım.

Hepsini biliyordum ve yine de bu duyguları kovalamaktan nasıl vazgeçeceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Ayrıca bugünden sonra? Trent Lawson, oğlunu umursamadığını ima ettiğim için benden nefret ediyor olabilirdi. Ve bunun dayanabileceğim bir kader olup olmadığından emin değildim.

Kapıyı yavaşça tıklatıp aralıktan içeri bakarken, “Babacığım? Beni mi görmek istedin?” diye sordum.

Babam her yana dağılmış kâğıt yığınıyla kaplı masasının arkasında oturduğu yerden başını kaldırıp bana baktığında midem kasıldı. Yüzünü yorgun bir gülümseme kapladı. “Eden. Gelip otursana.” Sandalyeyi işaret etti.

İçeri girip kapıyı kapattım ve karşısına oturmak için öne doğru yürüdüm. Kendimi müdürün odasına çağrılan küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum.

Gerginliğim tüm bedenimi titretirken hareketlerim yavaşladı, sanki herhangi bir ürkme ya da kıpırdanma beni ele verecek gibiydi.

Zaten çoktan suçlandığımdan oldukça emindim.

Babam gözlüğünü çıkarıp masaya bıraktı ve gözlerini ovuşturmadan önce sandalyesine yaslandı. Uzun zamandır beni görmemiş gibi bakıyordu. “Nasıl gidiyor, Eden?”

Göğsüm sıkıştı. “Harika.” Sezdiği şeyi aklından savuşturmak için umursamaz bir kahkaha attım. “Aynı bu sabah sınıfıma uğradığın zamanki gibi.”

İşte böyle.

Her şey yolundaymış gibi davranıp biraz numara yaparsam işler bizim için de iyi sonuçlanırdı.

“Senin nasıl gidiyor?” diye sordum. Bir yandan da sanki korkunç bir suçla itham ediliyormuşum gibi kıpırdanma dürtüme karşı savaşıyordum çünkü tam olarak öyle görünmekten korkuyordum.

Yine de o nazık, anlayışlı bakışıyla beni incelemeye devam etti, sıca-cık bakan yeşil gözlerinde dolaşan belirsizlik anlaşılmayacak gibi değildi.

İçimi görebilmesi sinir bozucuydu.

İnsanların sıkıntısını her zaman sezebiliyordu. Hissederdi, izlerdi ve onları desteklemek için her daim orada olurdu. Yargılamadan sabırla dinler, güzel şeyler söyler ve elinden gelen her şeyi onlar için yapardı.

Harmony’nin ihanetinin babamı daha da derinden yaraladığını düşünüyordum çünkü gelip başının belada olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyduğunu söyleseydi, babam ona son kuruşunu bile seve seve verirdi. Oysa o, bizi kandırarak başımızdaki çatıya bile göz dikmişti. Kırılan güveni onarmak, yapılacak en zor şeylerden biriydi.

Ellerini rahat bir tavırla karnının üzerine koydu ve ayak bileğini diğer dizine yasladı. “İşler iyiye gidiyor, Eden.”

Sözlerindeki ima olmasaydı rahat bir nefes verebilirdim.

Kendimi ona büyük bir gülümseme vermeye zorladım.

“Bu harika.”

Rol yap. Rol yap.

Belki de benimle sadece öğrencilerimden biri hakkında konuşmak istiyordu. Muhtemelen konu, zavallı küçük Ben’in gömleğini boyamadan önce anaokulunun duvarlarını keçelikalemle boyayan Myla’ydı.

Ancak babamın yüzündeki ifade endişeye dönüştü. Yüksek pencereden içeri süzülen parlak güneş ışıklarının arasından beni izlerken bir dirseğini sandalyesinin kol dayanağına koydu ve başını kaldırdı. “Evet, kesinlikle öyle.”

Öne doğru eğildi, sanki eksik olan bilgileri bulacakmış gibi kâğıt yığınını karıştırırken tam bir işinsanı gibi görünüyordu.

“Çok tuhaf bir şey oldu. Bankayı arayıp bir erteleme daha vermeleri konusunda onlarla konuşurken bana ilginç bir şey söylediler. Ödemenin bir kısmını zaten aldıklarını ve ertelemeye gerek olmadığını söylediler.”

Koltuğumda kıvranırken, “Ah, ne kadar harika!” diye cıyaktım.

Berbat bir yalancıydım. Gülümsemem o kadar sahteydi ki yüzümün kırılacağından oldukça emindim.

Başını eğerken, “Öyle mi?” diye sordu. “Ödemenin senin tarafından yatırıldığını biliyorum, Eden. Bu rastgele yapılan bir bağış değil.”

Huzursuzluğum artarken bu sefer parmaklarımı kıvırmaktan kendimi alamadım.

Gerçekten bunu öğrenmeyeceğini mi düşünmüştüm? Tessa ve tepemizden inmeyen banka dışında şu anki durumumuzu kimse bilmiyorken yardımsever bir yabancıнын bağış yaptığına hiç inanır mıydı?

“Babacığım... ben... durumu düzeltmek için çabaladığımı ve bu işte yalnız olmadığını sana söylemişim.”

Kelimeleri vurgulayarak hızlı hızlı konuşmuştum. Beni anlamasına ihtiyacım vardı.

Babamın etrafımdaki en iyi adam olduğunu, herkesi sevdiğini, her zaman olaylara daha derinlemesine bakıp peşin hükümlü davranmamak için elinden geleni yaptığını biliyordum ama aynı zamanda oldukça geleneksel bir adamdı.

Her zaman çocuklarının sağlam ve düz bir zeminde durmasını ummuştu.

Ve Harmony’nin dibe vurması onu bana karşı daha da korumacı hale getirmişti.

Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar bana olan bağlılığının getirdiği endişeyle derinleşti. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, Eden. Parayı nasıl buldun?” Yalvarır gibi konuşmuştu.

Başını öne doğru eğip titreyen elini endişeyle saçlarının arasından geçirdi.

Ona *Absolution*’da çalıştığımı nasıl söyleyebilirdim ki?

Ama esas sorun kulüp değildi, değil mi? Asıl sorun oranın beni götürdüğü yoldu. Sonunda Trent Lawson'ın beklediği karanlık, kapkaranlık bir yol.

Tehlikeli bir yöne doğru uçuyordum, çarpışmaya mahkûmdum ve nasıl duracağımı, hatta durmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Babam Trent'e bir kez baktıktan sonra beni ondan uzaklaştırıp saklayacaktı.

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Borç için üç bin dolar yatırılmış, Eden."

"Baba-"

"*Senin* yatırdığın üç bin dolar." Artık daha ciddi konuşuyordu, başını iki yana salladı. "Nereden buldun? Bir şey mi sattın? Tatlım, sırf böyle bir şey uğruna-"

"Bir restoranda yarı zamanlı çalışmaya başladım." Her zaman yaptığı gibi beni övmeye başlamadan önce sözünü kestim. Muhtemelen böbreğimi sattığımı düşünmüştü. "Bir süredir orada çalışıyorum."

Tamamen yalan sayılmazdı. *Absolution*'da yemek servisi de yapılıyordu.

"Ve üç bin dolar mı kazandın? Yanlış sektördeymişim gibi görünüyor." Kaşları sorusuyla birlikte çatılırken sesi alaycıydı.

Sevgi tüm varlığımda yankılandı. Babam her zaman benden en iyisini beklerdi. Sandalyemin kollarını tutarken ses tonum samimiydi. "Aynı etkiyi yaratacağını sanmıyorum baba. Bu..." Elimle etrafı gösterdim. "Bu yer? Burası öyle önemli ki... Gerçekten önemli. Onu kaybetmeyeceğimizden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

İç çekerek sandalyesine yaslandı. "Benim için endişelendiğini biliyorum, Eden ve Tanrım..."

Sesi hissettiği duygulardan dolayı titriyordu.

"Bunu tahmin edebileceğinden daha fazla takdir ediyorum. Sana sahip olduğum için çok minnettarım. Desteğin, inancın..." Başı neredeyse sesi kadar şiddetli bir şekilde sallanıyordu. "Benim için çok fazla şey ifade ediyor. Bu okul için de öyle. Ama bu, senin ödemekle yükümlü olduğun bir borç değil."

“Senin de değil.” Hissettiğim öfke ve acı, savunmayla birlikte ortaya çıktı.

“Eden,” diye fısıldadı.

“Harmony senden çaldı baba. Bizden. Buradaki çocuklardan. Ailelerden.”

Keder içimde dönüp duruyordu.

Birlikte New York’a gitmek istemiştik. Ünlü bir bale gösterisinde yer alabileceğimiz prestijli bir dans okuluna kabul edilmek en büyük hayalimizdi.

Hayatımızı birlikte dans ederek ve dünyayı dolaşarak geçirecektik.

Ama sonra... annemiz öldüğünde, Harmony on altı, ben de on dört yaşındaydım. Bir bakıma annemi ve ablamı aynı gün kaybetmişim.

Onun karanlığa düşüşünü, kendini kaybedişini izlemiştim. Dene-miştim. Hepimize yetecek kadar güçlü olabilmek için çok çabalamıştım.

Babamın, ablam için endişelenmeden yas tutmasına izin vermek istemiş, onu bu acıdan kurtarabilecek kadar güçlü olabilmek için sürekli dua etmişim.

Ancak başaramamıştım.

Harmony on sekizinde evden ayrılmıştı. Beni geride bırakarak dans etmek için Las Vegas’a gitmişti.

Bunca zamandır onu bir kez bile görmemiştik. Yıllar boyunca elimizde sayılı aramalar ve birkaç mektuptan başka bir şey yoktu.

Ta ki üç ay önce kocaman bir gülümseme, bir daha asla bizden ayrılmayacağına dair verdiği yalan sözlerle aniden tekrar ortaya çıkana kadar. Bizi hayatından çıkarmanın bir hata olduğunu söylemiş, anlattıklarına ikna olmamızı sağlamıştı ve bir daha gitmemek üzere eve dönmüştü.

Ona inanmıştık. Onu kollarımızı açarak karşılamıştık. Deliler gibi özlenen o yaramaz çocuk geri dönmüştü.

En iyi arkadaşım.

En büyük sırdaşım.

Hayatım boyunca örnek aldığım kişi.

Bir hafta sonra okuldaki ve babamın banka hesaplarındaki parayı son kuruşuna kadar çalarak eşyalarını toplayıp gitmişti. Adi, acımasız bir hırsız gibi çaldığı annemin mücevherlerinden bahsetmiyordum bile.

Ruhum acıyla ürperdi çünkü onun değiştiğine, eve temelli dönmüş olduğuna umutsuzca inanmak istemiştım.

Babam Harmony ortadan kaybolduğunda yıkılmış, yerle bir olmuştu.

Üstelik polisi arayıp onu ihbar etmeyi reddettiği için mahvolmuş durumdaydı.

Ve Tanrım, ablamı ben de seviyordum ama onun yüzünden babamın her şeyi kaybetmesine seyirci kalamazdım.

Üstelik bu, hesaplardaki paranın ilk kayboluşu da değildi. Belki de inancımı kaybedip şüphelinin teki olmuşum çünkü ortada hiçbir kanıt olmamasına rağmen içten içe her zaman bundan Harmony'nin sorumlu olduğuna inanmıştım.

Sandalyeden yavaşça kalkarak masasının etrafında dolaşıp babamın önünde sakince diz çöktüm ve elini tuttum. "Baba, senin acın benim acım demek. Senin incinmiş duyguların. Senin endişen. Senin *borcun*. Onlar aynı zamanda da *benim*."

Uzanıp başparmağını akan gözyaşımın üzerinde gezdirdi. "Bütün sorun da bu zaten, Eden. İncinmeni ya da endişelenmeni istemiyorum. Mümkün olan en iyi hayatı yaşamayı istiyorum. Doya doya ve hiçbir kısıtlama olmadan."

"Gerçekten yaşıyorum," diye yemin ettim, kelimeler ağzımdan bölük pörçük çıkmıştı. "İzin ver biraz da senin için yaşayayım."

"Korkarım uzun zamandır zaten böyle yapıyorsun, Eden. Benim için. Bu okul için yaşıyorsun."

Ne kadar şeffaf olduğumu merak ettim. Acı çektiğimi gerçekten bu kadar net görebiliyor muydu? Geceleri huzursuzca dönüp durduğumu, yalnızlığın beni nasıl tükettiğini biliyor muydu?

Elini biraz daha sıktım ve hızlıca konuştum. "Burayı, seni, çocukları, dans ve pazar okulu derslerini seviyorum. Hepsini. Gerçekten. Endişelenmene gerek yok. Bunu yapmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

“Ama sen tüm hayatını bu okula adayıp gecelerini de bir restoranda çalışarak geçirmekten daha fazlasını hak ediyorsun, Eden.”

Parmaklarını gözümün altındaki koyu halkaların üzerinde gezdirdi. Uykusuzluktan kaynaklanan yorgunluğumu gizlemem mümkün değildi. Sesine korku yansırken, “İçimde bana söylemediğin bir şeyler varmış gibi bir his var, Eden. Almaman gereken bir riski alıyormuşsun gibi geliyor,” dedi.

Nefesimi verirken, “Ben iyiyim,” diye fısıldadım.

Tanrım. Kesinlikle şeffaftım.

Parmaklarını saçlarımın bir tutamının arasından geçirip kulağımın arkasına sıkıştırdı, gözleri rica ve hayranlıkla doluydu. “Zaten bir kızımı kaybettim. Birini daha kaybedemem.”

“Baba...”

Onun acısı bana mızrak gibi saplandı.

Kederli bir şekilde, “Elimde sadece sen kaldın,” diye fısıldadığında dizlerimin üzerine oturup ona elimden geldiğince sıkıca sarıldım.

“Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Endişelenmene gerek yok. Fazladan çalışmamın asıl amacı da bu. Böylece sana güvenen, sana gerçekten ihtiyacı olan insanlara odaklanabilirsin.”

Beni de yerden çekerek ayağa kalktı. Etrafıma doladığı kolları güçlüydü. Çocukluğumdan beri her daim yaptığı gibi bana sıkıca sarılıyordu.

Benim kahramanım.

Benim gücüm.

Ne olursa olsun, yargılamadan, sevgisi ve inancıyla her zaman yanımda olan kişi.

“Sana dünyaları vermek istiyorum, Eden.”

“Benim dünyam zaten burada.”

“Bundan daha fazlasını istediğini biliyorum.”

“Ben gayet mutluyum,” diye fısıldadım.

Saçlarıma doğru yumuşak bir sesle mırıldandı. “Memnunsun. Ama biliyorum. Biliyorum tatlı kızım. Daha fazlasını arzuladığını biliyorum. Ve onu bulman için her gece dua ediyorum.”

On Üçüncü Bölüm

Eden

BU GECE KULÜPTEKİ MESAİM BULANIKLIKTAN ibaretti. Sinir, enerji ve endişe doluydu.

Müzik her yeri titretiyordu ve ışıklar kısılmıştı. Bas seslerinin, güm-bürdeyen zeminin ve bardaklarının yeniden doldurulmasını talep eden insanların oluşturduğu büyülü atmosferin içinde sersemlemiş haldeydim.

Masanın üzerinde, boş bardakların altına sıkıştırılmış nakit paralar vardı ama asıl bahşişlerin çoğu kredi kartlarıyla bırakılıyordu. Alkol insanların bol bol para harcamalarına neden oluyordu, orada bulunmanın tek amacı da buydu zaten. Ama bardağın altından bir tane yirmilik aldığında normalde yapacağı etkiyi şu anda yaratmıyordu.

Bu gece borcuma, burada bulunma amacıma konsantre olamıyordum. Odaklanabildiğim tek şey, *Absolution*'da çalışmaya başladığımdan beri ilk kez Trent Lawson'ın hiçbir yerde görünmemesiydi.

Ondan herhangi bir iz, bakışlarından yayılan enerji ya da sıcaklık yoktu.

Pus içindeki saatleri sersemlemiş bir halde geçirdim, o öğleden sonra Trent'e karşı olan davranışım yüzünden midem düğümleniyordu. Nazik olmalıydım. Önyargılı davranmamalıydım. Ona hakaret edip suçlamalar yöneltmek yerine, problemin ne olduğunu ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormalıydım.

Şimdi, aklımdaki tek şey buydu.

İyi miydi? Başı dertte miydi? Gage ile ilgili bir sorun mu vardı?

Bunun düşüncesi bile kalbimi sıkıştırmaya yetmişti. Gözlerim gide-rek kalabalıklaşan, hareketli alanı izledi.

Karanlığı arıyor, o karanlığa girmek ve derinlerine inmek istiyordum.

Trent'in yerinde karşı duvara yaslanmış, devasa kollarını göğsünde kavuşturmuş kardeşi Jud'ın olmasının da hiç faydası olmuyordu.

Nöbetçi bir asker gibi, hiddetli ve göz korkutucu görünüyordu.

Farklı şekilde olsa da her bakımdan kardeşi kadar tehditkâr duruyordu.

İri bedeni, güçten ve saf kuvvetten oluşuyordu.

Ancak onda, Trent'ten daha yumuşak olan bir şeyler vardı. Beni terdirgin edecek bir şekilde izlemeye devam etmesine rağmen gür sakalının altındaki ağzının seğirişinde şakacı bir şeyler gizliydi.

Sanki bir şeyler biliyormuş gibiydi.

Sanki değerlendirme yapıyordu.

Sanki Trent'in gelmeme sebebinin bir parçasıymışım gibi bana bakıyordu.

Belki de ben narsistin tekiydim, ha?

Ama kendime engel olamıyordum. En az on beş kez telefonumu gizlice elime alıp Trent'e mesaj göndermemek için kendimi zor tutmuştum. Ona üzgün olduğumu, korktuğumu ve onu görmeye ihtiyacım olduğunu söylemek istiyordum.

Onu... özlediğimi söylemek istiyordum.

Farkındalık bir ürperti dalgasıyla bedenime yayıldı.

Onu özlemiştim.

Tanrım, gerçekten başım dertteydi.

Bu geceki son birkaç masam da ayrılırken kulübün içine özlem dolu bir bakış daha attım. Saat geç olmuş, bar artık kapamıştı. Bu yüzden hızlıca etrafı temizleyip Sage'den bahşişlerimi aldım ve günlük kıyafetlerimi giymek için soyunma odasına yöneldim.

Koridora girmeden hemen önce yan taraftan sert bir ses bana çarparak beni olduğum yerde durdurdu. “İyi bir gece miydi?”

Gerginlik içimi titretti ve arkamı döndüğümde Jud’ı tekrar gölgelerin arasında duvara yaslanmış halde buldum.

Adam barın başında nöbet tutarken adeta devasa bir kale gibi görünüyordu.

“Evet, sanırım öyleydi.” Bahşişlerle dolu olan zarfı söylediklerimi kanıtlamak ister gibi parmak uçlarımda tutarak kaldırdım. İçinde beş yüz dolara yakın bir para vardı. Bu kulübe yağan paranın miktarına asla alışamayacaktım.

Mürekkep gibi koyu gözleriyle durumu değerlendirirken, “Böyle bir yerde çalışırken şikâyet edecek çok şey olmuyor,” dedi.

Usulca gülerken, “Hayır. Şikâyet edilecek pek bir şey yok,” dedim.

“Yine de üzgün görünüyorsun.”

Gülüşüm bambaşka bir şeye dönüşürken ne demek istediğini anlamaya çalışarak etrafıma baktım. Nereye varmaya çalışıyordu? Dikkatimi tekrar ona yöneltip istediği dürüstlüğü ona verdim. “Bugün istemediğim halde birini incitmiş olabilirim.”

Jud sakallı çenesini kaldırdı. “İstemediğin halde mi?” Bu öylesine sorulmuş bir soruydu, kelimeleri esas niyetimi çözmeye çalışıyordu çünkü o da korumacı biriydi.

“Bazen korktuğumuzda, kendimizi korumak için kastetmediğimiz şeyler söyleriz,” diyerek onu yanıtladım.

“Ve bazen yapacağımız tek şey bu olur, kendimizi korumak. Sevdiklerimizi korumak.” Sözlerinde sanki gizli bir mesaj vardı.

Boğazım düğümlenirken, “Evet, bunu anlıyorum,” dedim.

Başını yana doğru eğdi. “Anlıyor musun?”

Dudaklarım titrerken zarfla oynadım, sorularım karanlık ortamda uçuşuyordu. “Anlamak istiyorum ama dezavantajlı bir durumda olabilirim.”

Beni inceledi, benimle bazı ipuçlarını paylaşmadan önce kendi içinde bir mücadele verir gibiydi. “Sanırım bilmen gereken tek şey, bazen iyi insanların kötü şeyler yapmak zorunda olduğu.”

Pekâlâ.

Tamam.

Başka bir uyarı daha. Kasvetli olduğu kadar belirsizdi de ama şaşırmamıştım. *Absolution*’ın duvarlarının ardında çok daha derin şeyler döndüğü açıktı.

Bu dünyanın büyüğü beni hayali şeylere inandırmıştı. Ancak bu ne bir peri, masalıydı ne de Trent Lawson parlak zırhlı bir şövalyeydi.

“Anlıyorum.”

“Bunu kaldıracabileceğinden emin değilim, tatlım.”

Beni mi, yoksa kardeşini mi korumaya çalışıyordu bilmiyordum.

“Göründüğüm kadar kırılgan değilim.”

Gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezindi. “Kırılmaya neden olan şey her zaman fiziksel yaralar değildir ancak onların da aynı derecede derinden kestiği bir gerçek.”

Her şey titredi, ruhum ve zihnim.

Kendimi neyin içine sokuyordum? Ama daha en başından bu çizginin sınırında olduğumu biliyordum. Beni ikiye bölebilecek, jilet gibi keskin bir sınırın eşiğindeydim.

Ortada sorgulanamayacak bir yanlışlık, bir kötülük vardı. Ve hâlâ bu resmin neresine sığabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

“Kendini de aynı gruba dahil eder misin?”

İç çekerken, “Bunun seninle Trent arasında yapılması gereken bir konuşma olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Kardeşinin ayrıntıları açıklayacağından şüpheliyim.” Üstelik konuyu açan kişi Jud’dı.

“Bir dene. Sanırım onun da kafası en az seninki kadar karışık.” Sanki içimde yaşanan kargaşayı görüyormuş gibi ifadesi samimi bir hal aldı.

Trent’in kafasının benim o anki halimden daha karışık olduğuna inanabileceğimden emin değildim. Bu yüzden, “Bundan şüpheliyim,” diye cevap verdim.

Sakin bir şekilde, “Bana şüpheli biri gibi görünmüyorsunuz, Bayan Murphy. Bana inançlı biri gibi görünüyorsunuz. İçinde aydınlık olan biri gibi,” derken tekrar barı işaret etti. “Buranın aydınlığını karartmasına izin vermesen iyi edersin.”

Başka bir uyarı daha.

Bu adamın tatlı ve şefkatli mi, yoksa ürkütücü mü olduğunu bir türlü çözemiyordum. Tavsiyesi beni rahatlatmak için miydi, yoksa uzaklaştırmak için mi anlayamıyordum.

Duygular boğazımı tıkadı. “Öyle bir niyetim yok.”

“Akıllı kız.”

Ona başımı sallayıp uzaklaşmaya başladım ancak arkamdan sesini duyunca yavaşladım. “Onu gerçekte olduğu gibi görecektir hak ediyor, Eden. Yapmış olduğu şeylerden ibaret olan birini değil.” Omzumun üzerinden Jud’a bakmak için temkinli bir şekilde hareket ettim.

Korku, Jud’ın verdiği bilgiyle birleşerek bedenime kıvrılarak yayıldı.

“Onun, gözümün görebildiği tek şey haline gelmesinden korkuyorum,” diye fısıldadım.

Başı öne eğildi ve bir süre birbirimize baktık. İkimizin arasında sessiz bir anlayış ortaya çıktı.

En sonunda kendimi o andan kurtardım ve koşarcasına soyunma odasına doğru gittim.

Hızla üstümü değiştirdim. Deri şortumdan, uzun çizmelerimden ve bir çeşit damgalanma hissi veren *Absolution* tişörtünden kurtuldum. Ardından o gün giydiğim elbiseyi tekrar giyerek babetlerimi ayaklarıma geçirdim ve rahat bir nefes aldım.

Her şeyi çantama tıkıp yine görev başında olan Milo’ya hafifçe gülümseyerek yan kapıdan dışarı çıktım.

“İyi geceler, Milo.”

“Dikkatli sür, küçük güvercin.” Sesi derin ve erkeksiydi. Milo iriyarı, acımasız bir canavar gibi görünen ama sıcak bakışları olan bir adamdı.

Gergin bir şekilde etrafıma bakınırken hâlâ tereddütlüydüm. Bu öğleden sonraya geri dönüp olayı farklı şekilde halletmenin bir yolunun olmasını diliyordum. Bıçaklar ve kırbaç yerine nezaket ve şefkatle.

Park yerindeki tek kişi Leann'di ve sanki uzun zamandır tanıdığı arkadaşımıymışım gibi bana el sallayarak veda etti. Ben de otoparkın karşı tarafına bıraktığım arabama doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamadan önce ona el salladım.

Ayakkabılarımın tabanları çakıltaşlarıyla dolu yolda tıkırdıyordu. Gecenin karanlığı her yeri sarıyor, hava kollarıma değdikçe ürpermeme sebep oluyordu. Hızımı arttırdım alanın en sonunda saklanmış bir motorun gürültüsünü duyduğumda neredeyse arabamın arkasına varmıştım.

Kalp atışlarım çılgına dönerken donup kaldım, kendimi o tarafa dönmek zorundaymışım gibi hissediyordum ancak karanlığın içinde parlayan far yüzünden adeta kör olmuştum.

Kim olduğunu anlamam için görmeme gerek yoktu.

Havayı parçalayan bir yoğunluk vardı.

O karanlık, kışkırtıcı enerji gökyüzünü titretiyor; beni zincirlere doluyor, kurdelelere sarıyordu.

Motor yaklaştı, avına atılmadan önce zincirlenmiş bir canavar gibi homurdandı. Arabamın arkasında durana kadar yavaşça ilerledi. Trent bacaklarını açarak dengesini sağladı, dövmelele kaplı elleri gidonu sıkıca kavramıştı, botları zemine sağlam basarken güçlü makinenin üzerinde oturuyordu.

Motosiklet ve bu adam sanki bir bütün olarak yaratılmışlardı. Aynı çelikten kesilmiş, aynı deriden dikilmiş gibilerdi.

Tehlikeli ve güçlü görünüyorlardı.

Onun büyüleyici güzelliğinin esiri olmuş, ağzımı kurutan ve dizlerimin titremesine neden olan bir trans haline geçmiştim.

Tessa haklıydı. Pastanın tadına bakmak istiyordum. Tanrım, gerçekten çok istiyordum ve bedelinin ne olacağından ölümüne korkuyordum.

O yoğun gözler beni içine çekerken nefesim kesildi. Orada öfkeyle özür arasında gidip gelen bir vahşilik vardı.

Orada olmasının tek sebebi sanki benmişim gibi bakıyordu.

Amacı buydu. Avını parçalayıp yutmak için can atıyordu.

Yıkıp yok etmek istiyordu.

Yine de rahatlayarak adını mırıldanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. “Trent.”

“Atla,” dedi içinde hiçbir yumuşaklık barındırmayan hırıltılı bir sesle.

Ne?

Panik beni ele geçirdiğinde kaşlarım yukarı doğru kalktı. “Sen delirdin mi?” diye tısladım.

Sertçe gülerken, “Bazıları öyle söylüyor,” dedi.

“O şeye binmiyorum,” diye homurdandım ve sanki bu hareket beni güvende tutabilecekmiş gibi bir adım geri çekildim.

“Hadi ama, Kedicik, biraz hayatı yaşa.” Kelimeleri söyleyiş tarzında eğleniyor olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Birazcık bile.

Bu bir meydan okumaydı. Bir talepti.

Kalbim hızla çarpmaya başlarken midem düğümlendi.

“Endişelendiğim şey yaşamak değil. Kaldırıma böcek gibi yapışmak.” Tavrımı elimden geldiğince sakın tutup gerçekte bu olayın ne kadar yabancısı olduğumu belli etmemeye çalıştım.

O karanlık yüz, vahşi bir ifadeyle bana bakıyor olmasaydı belki gülebilirdim bile. “Gerçekten sana bir şey olmasına izin vereceğimi düşünüyor musun?”

Ruhum titredi. İçimde tam anlamıyla bir savaş vardı. Çünkü ona güveniyordum. Hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermeyeceğine dair inancım tamdı ki, onun şimdiye kadar tanıdığım en tehlikeli adam olduğunu düşünürsek bu çılgıncaydı.

“Seninle konuşmam gerek.”

Tereddüt ettim, sanki daha iyi bir çözüm bulabilecekmışim gibi sağa sola baktım. Ardından söylediğine karşı çıkararak, “Arabam burada,” dedim.

“Arabanın sana ulaşacağından emin olacağım. Sadece motora binmene ihtiyacım var.” Kendi savaşını veriyormuş gibi görünüyordu.

İkilemdeydi.

Bu tavrı pek tanıdık değildi çünkü ağzından çıkan bir sonraki şey homurdanarak söylediği o cümle oldu. “Lütfen, Eden. Motosikletime bin.”

Hançer gibi keskin ve ateşle dolu olan gözleri beni yerle bir ediyordu. Tereddüt ederek arabama baktım.

“Bana anahtarlarını ver, onu biz hallederiz. Seni sağlam şekilde eve götüreceğime söz veriyorum.”

Sersemlemiş bir halde anahtarları, uzattığı eline bıraktım. “Pekâlâ.”

Ardından sadece baktım. Öylece arkasına oturmam mı gerekiyordu?

“Daha önce hiç motora binmedin mi?”

Kendimle alay edercesine bir ses çıkardım. “Tehlikeden hoşlanan biri sayılmam. Bütün bunlara uyum sağlayamayacağımı söyleyen sen değil miydin?”

“Sanırım motorumun arkası tam olarak ait olduğun yer olabilir.” Trent sanki ona katılmamı istermiş gibi elini uzattı.

Tehlikeli ve riskliydi.

Söylediği şeyler ve yaptığı ima başımı döndürdü.

Sanırım ilk kez kulübüne adım attığımda, ilk kez gerçekten tehlikenin içine girmiştım.

Şimdi ise, bile bile bu tehlikenin içine atlıyordum.

Çantamın uzun askısını omzuma astım, titrek bir nefes alarak elini tuttuğum anda bir ateş parladı ve ihtiyaç dolu bir ses çıkardım. Onun kolu da dokunuşumla birlikte gerilmişti.

Bu zehir saçan adamın beni arkasına yönlendirmesine izin verirken nefes almaya çalıştım, dokunuşuyla, *yakınlığıyla* vücuduma hücum eden sıcaklıkla savaşmam gerekiyordu.

Tanrım. Bana ne oluyordu? Ama bu her neyse, iyi hissettiriyordu.

Kollarımı beline doladığımda bütün hücrelerime yayılan sıcaklığın tadını çıkardım. Kalp atışlarımın hızlanışını, zamanın kavramının dışında bir yerde şiddetle atan bu eşsiz ritmi seviyordum. Beni vücudunun sertliğine yaklaştırdığında kalçalarımın sallanma şekline, arzusunun karnımda titreşmesine ve her şeyin sanki tırmanışa geçmiş gibi hissettirmesine bayılmıştım.

Gittikçe daha yükseğe çıkıyordum.

Bu ihtiyaç, uzun zamandır deneyimlemediğim bir şeydi ve hiçbir zaman böyle hissettirmemişti.

Çünkü farklıydı. Bu his güvenli değildi. Tatlı değildi. Yavaş yavaş içine düştüğüm şefkat dolu bir aşk değildi.

Düşüncesiz ve aceleciydi.

Kalbim tehlikede, inancım ise bu kötü adamın ellerindeydi.

İnce dallar gibi titreyen kollarımı onun sıkı belinin etrafına doladım. Ellerimi tıpkı hayallerimdeki gibi olan sert ve güçlü karnına bastırdım.

“Bana tutun ve ayaklarınızı pedalların üzerinde tut. Akışa karşı koyma, sadece kendini ona bırak. Bırak tüm işi ben yapayım. Sen sadece beni takip et. Tek yapman gereken bu.” Eli, elbisemin kumaşının toplandığı kısımdaki çıplak bacağıma sıktı.

İçimde yükselen iniltiyi bastırmaya çalıştım.

Sesi rüzgârın arasından gelen hırçın bir fısıltı gibiydi. “Yapman gereken tek şey bu, Eden. Beni takip etmek.”

Trent’e daha sıkı sarılırken onu her yere takip edebileceğim gerçeğiyle yüzleştim. Bunu atlatabilmem için sessizce dua ediyordum. Aptallık etmemem, bunun şimdiye kadar yaptığım en kötü hata olmaması için tanrıya yalvarıyordum.

Sanki hayattaki yaratılış amacım buymuş gibi motorunun arkasına binmiştim. Sanki muhteşem vücudunun şekline uyum sağlamak biçimlendirilmiştim.

Sanki ikimiz bir bütünün iki yarısıydık.

Trent motosikletini park alanından çıkartıp sokağa ilerlerken altımızdaki motordan boğuk bir ses geliyordu.

Motoru kontrol altında tutmaya çalıştığına emindim. Tutturduğu yavaş temponun sebebi bendim. Kendi ortamımdan hiç bu kadar uzaklaşmadığım için beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Yine de ona sıkıca tutunmaya devam ettim, açık yola karşı tamamen savunmasızdım. Yüzüme, kollarıma ve bacaklarıma çıplak kısımlarına çarpan hava soğuktu; elbisemin eteğini hareket ettirip saçlarımı dağıtıyordu ama en sonunda... en sonunda neden bu kadar çok kişinin motor tutkunu olduğunu anlamıştım.

Bu özgürlüktü.

Zincirlerimden kurtulmuş gibi hissediyordum.

Yaşıyordum.

Biz başka bir bara yanaşmadan önce Trent yalnızca iki dönüş yaptı. Gerçi burası, az önce ayrıldığımız kulüpten tamamen farklıydı.

Dış duvarında Milly'nin Yeri yazan küçük, eski bir tuğla binaydı. Ucuz barların özeti gibiydi. Ön taraftaki otopark, birkaç loş ışık ve karartılmış pencerelerden sızan yanıp sönen neon ışıklar dışında karanlıktı. Kapanma saatini geçeli çok olmuştu ama ön tarafta hâlâ düzgünce park edilmiş uzun bir motor sırası ve park yerinde de birkaç araba vardı.

Gerginlik her yanıma sardı ve Trent aradan geçip motorunu döndürürken ona daha sıkı sarıldım. Ayaklarını kullanarak bizi barın tam önündeki bir noktaya yönlendirip motoru kapattı.

Bir anda her şey fazlasıyla sessizleşti. Yalnızca kalplerimizin ve duvarlardan sızan klasik *rock* müziğin kısık sesi duyuluyordu.

“Burada ne yapıyoruz?” diye fısıldadım. Hâlâ sırtına yapışmış haldeydim, kolay kolay da bırakamayacağımdan emindim.

Zaten bırakmak istemiyordum.

Homurdanınca sesinin titreşimi vücuduma yayıldı. “Açlıktan ölüyorum ve Milly de şehirdeki en iyi gece kahvaltılarını yapıyor.”

Bana tekrar elini uzatabilmek için kıpırdandı ve inmeme yardım etmeye başladı. “Bacaklarını metallerden uzak tut.”

Temkinli bir şekilde kafa sallayıp çırpınan bir balık gibi motordan beceriksizce indim. Baştan çıkarıcı dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle motorundan inip bana yaklaşırken elimi tuttu.

Bu kapkaranlık kale beni bütünüyle yutacaktı.

Uzanıp başparmağını çenemin köşesinde gezdirmeden önce gecenin karanlığında bana baktı.

Dokunuşu çok yumuşaktı.

Çok doğruydı.

“İçeri girmeliyiz,” dedi.

Cevap olarak usulca başımı salladım.

Elimi daha sıkı tutarak beni çift kanatlı kapıdan geçirdi. Tıpkı *Absolution*’da olduğu gibi içeri girer girmez herkes onu fark etmiş, yanlarından geçerken sanki bir kralın önünde diz çöküyormuş gibi ona başlarıyla selam vermişlerdi.

Görünüşe göre nereye giderse gitsin, insanlar onu dikkate alıyordu.

Sanki ona bakmaktan başka çareleri yokmuş gibi hem korku hem de merak içindeydiler.

Rengi solmuş oturma alanlarından sadece birkaçı doluydu. Trent bizi arkadaki bir tanesine götürdü ve kendisi diğer tarafa geçmeden önce benim oturmama yardım etti.

Masamıza hemen bir kadın geldi. Yüzü solgundu ve yıpranmış, gri saçları gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Göğsünde Harley yazan dar bir atlet giyiyordu, tenindeki dövmeler zamanla solmuştu.

Bir insanın karşı karşıya kalması gerekenden daha zor bir hayat yaşamış gibi görünüyordu. Ya da belki de hayatını dolu dolu yaşamıştı.

Kadın samimi bir ilgiyle, “Ah, kimleri görüyorum? *Law*’ gelmiş,” dedi.

Law mı?

Gülümsememi önüme koyduğu menünün arkasına saklamak zorunda kaldım.

* “Law” İngilizcede “kanun” anlamına gelmektedir. Trent’in soyadı Lawson, burada “The Law” denilerek onun kötü ve kural tanımayan tarafına ironi yapılıyor.

Trent ona, “Bu gece nasılsın, Milly?” diye sordu. Sesi ilk kez rahattı. “Favori oğlum burada olduğuna göre şimdi daha iyiyim.”

Trent nazikçe güldü. “Kibar şey.”

“Doğruları söylüyorum sadece.”

Önümdeki sahneyi izlerken Trent’in yumuşak yanını görmek içimi aydınlattı. Oğluyla olan ilişkisi elbette farklıydı ama şu an sanki eski bir dostunda huzur bulmuş gibiydi.

Milly bakışlarını bana çevirdi, yaşlı gözleri merakla ve biraz da sorgulamayla parlıyordu. Açıkça hayranlık duyduğu bir adamın karşısında oturmaya layık olup olmadığını anlamak için hesaplamalar yaptığını hissettim. “Peki bu hanımefendi kim?”

Trent arkasına yaslanıp, “Bu Eden, Milly,” derken ses tonunda şefkat olduğuna yemin edebilirdim.

Kadının soru soran bakışları yumuşadı. “Pekâlâ, seninle tanıştığıma memnun oldum, Eden.”

“Ben de tanıştığıma memnun oldum,” diye mırıldandım.

Trent gözlerini benden ayırmadan, “Sanırım kahveye ihtiyacımız var, Milly,” dedi.

“Tabii ki. Hemen geliyorum.”

O uzaklaşırken atmosfer değişti. Trent’in gerginliği gerçek ve canlıydı, neredeyse benimki kadar yoğundu. Bakışlarının içinde sıkışıp kalmıştım ve tereddüdünü hissediyordum. Birine güvenmeye açıkça ihtiyacı olduğu halde bana güvenmekten korktuğu belliydi.

Bir arkadaş, bir sırdaş.

Belki onun da bana ihtiyacı vardı, tıpkı benim ona ihtiyaç duymaya başladığım gibi.

Pişmanlık boğazımda düğümlendi. “Bu öğleden sonra olanlar için çok üzgünüm, Trent. Ben-” Fısıltıyla ağızımdan çıkan kelimeler ben konuştuğumca boğuklaştı.

Milly kahvelerimizle geri dönmüştü bile. Onları önümüze kaydırıp ve ortaya bir kâse süt tozu koydu. “İşte burada. Bu akşam yemek yiyor muyuz?”

Trent ona baktı. “Bu gecenin spesiyallerinden iki tane.”

“Kulağa hoş geliyor, tatlım. Hemen yolluyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye homurdandı. Kadına olan aşinalığı açtı.

Kadının da Trent’e duyduğu saygı açıkça belli oluyordu. Trent’i bir kahraman gibi izlediğini hissettim, sanki ona bir şey borçlu gibiydi.

Birlikte Milly’nin uzaklaşmasını izledik ve nihayet dikkatimizi birbirimize çevirdiğimizde Trent çoktan konuşmaya başlamıştı. Benden gelen soruları hissedebildiğine hiç şüphe yoktu.

“Milly birkaç yıl önce başını belaya soktu. Durumu onun için düzelttik.”

Düzelttik sözcüğünü kullanışı bedenimde bir ürperti yarattı.

“Anlıyorum,” dedim. Kelimelerim bir sır kadar sessizdi ve en sonunda neden burada olduğumuzu anlamıştım. Trent kendini bana açıyordu. Bana tutmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir şey veriyordu.

Trent geriye yaslanıp az önceki sözlerinin ağırlığı fark etmiyormuş gibi sakin ve soğukkanlı bir tavırla bir kolunu bölmenin üst kısmına attı.

Oturduğumuz alanın üzerinde sarı bir ışık asılıydı ve duvarda duran kırmızı bir neon tabela, Trent’in keskin, sert yüz hatlarının üzerinde titreşiyordu.

Bu onun gerçeküstü görünmesini sağlıyordu. Ölümcül. Neredeyse ilahi.

Başını yana eğerken, “Gerçekten anlıyor musun?” diye sordu.

Sessiz, inandırıcı olmayan bir kahkaha attım. “Gerçekten sizin hakkınızda ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yok, Bay Lawson.”

“Sanırım Bay Lawson safhasını çoktan geçtik. Öyle değil mi, Kedici? Artık bana Trent demelisin.”

“*Law* olmaz mı?” Bir şekilde ona takılmayı başardım. Belki de bu akşamı atlatabilmemin tek yolu buydu.

Bir kahkaha attı. “Hayır, Law olmaz. En azından senin için.”

“Peki beni farklı kılan ne?”

Trent öne doğru eğilince geniş göğüs açığa çıktı, oradaki sözler gün gibi ortadaydı.

Sürmek İçin Yaşa, Ölmek İçin Sür.

“Seninle ilgili farklı olan şey ne mi, Eden? Her şey farklı. Her şey daha iyi. Sende nasıl görmezden geleceğimi bilmediğim bir şeyler var.”

Yutkundum. Enerjisi beni sarsıyor, kavırıyor ve delik deşik ediyordu. “Peki ya görmezden gelmeni istemiyorsam?”

Arkasına yaslandı. “Sana sunabileceğim hiçbir şeyim olmadığını söylemiştim,” derken kelimelerinde hoşnutsuzluk vardı.

“Bunun bir bahane olduğunu düşünüyorum. Bu bir savunma.”

“Senin iyiliğin için bir savunma. Bu durumdan memnun olmalısın.”

Kalbim çalkantılı duygularla sarsılıyordu. Masanın üzerindeki kâğıt peçeteyle oynamaya başladım. Çaresizce kendimi oyalayacak bir şeyler arıyor, ona kaçamak bir bakış atmaya bile zar zor cesaret edebiliyordum. “Yine de burada oturuyorum.”

Trent sertçe başını salladı. “Bir şeyi anlamana ihtiyacım var.”

Bakışlarımı kaldırıp söyleyeceklerini bekledim.

Gözleri karardı. “Gage hakkında.”

Kaygı ruhumu ele geçirdi. O çocuğa duyduğum sevgi o kadar büyüktü ki altında ezilebileceğimi düşünüyordum. “Bugün olanlar hakkında mı?”

Trent çenesini eğdi. “Söylediğin... ima ettiğin şey hakkında,” diyerek beni düzeltti. İçime bir ağırlık oturdu. “O çocuk benim için her şey demek, Eden. O benim dünyam. *Nedenim.*”

“Geç kalmanın nedeni de o mu?” diye tahminde bulundum. Olayın kulüpteki bir soruna takılıp kalmaktan çok daha derinlere gittiğinden emindim.

“Evet.” Öfke derisinin altında kaynıyordu. Sanki içinde güçlkle tuttuğu bir şeyler vardı.

Yine de üsteledim. “Ne oldu?”

“Annesi.” Ağzından çıkan kelime sanki onun ayağına takılan bir engel gibiydi.

Durumları hakkında gerçekte ne kadar az şey bildiğimi fark ettiğimde kafamın içinde binlerce soru birbirini kovaladı.

Korumacılık duygum artarken, “Gage onunla iletişim halinde mi?” diye sordum.

Suçluluk duygum gün yüzüne çıktı. Hiç etik olmayan bir şekilde Gage’in okuldaki kayıtlarına göz atmış, bakmamam gereken bilgileri araştırırken kendime engel olamamıştım. Sadece Trent’in ve kardeşlerinin Gage’i okuldan almaya izni olduğunu görünce hissettiğim rahatlatma ne kadar aptal olduğumu kanıtlıyordu.

“Hayır,” dedi öfkeyle. “Planım da bu şekilde kalmasını sağlamak.”

Sesi, kendine özgü bir tehditmiş gibi geliyordu.

“Ve sen...” Sözlerimin devamını getiremedim.

“Onunla uğraşıyordum,” diyerek benim yerime cümlemi tamamladı.

Gözlerimi kırpıştırıp onu anlamaya çalışarak yüzünü inceledim.

“Bazı insanların motivasyonu açgözlülüktür, Kedicik. Üstlerine biraz para fırlatırsan sorunun hemen ortadan kalkar.”

Kendimi toparlamak için dikkatimi yıpranmış masaya verdim.

Pekâlâ.

Tamam.

“Ona para mı veriyorsun... Gage’den uzak durması için?” Başımı kaldırdım ve sözlerini netleştirmeye çalıştım.

Nasıl tepki vereceğimi görmek istercesine bana baktı. “Yılda bir kez. O parayı alıyor, ben de çocuğumu. İkimiz de istediğimiz şeye sahip oluyoruz. Bunu iki tarafın da kazanç sağladığı bir anlaşma gibi düşün.”

Ancak sesi küçümseme, düşmanlık ve nefret doluydu.

“Onu umursamıyor mu? Gage’i görmek istemiyor mu?”

Trent alay eder gibi güldü. “Kendisinden başka hiçbir şeyi umursamıyor. Sanki Gage’in nasıl olduğundan endişeleniyormuş gibi sorular sorarak oyun oynuyor ama parayı alır almaz ortadan kayboluyor.”

Hüzün ruhumu bir örtü gibi kapladı. Çocuğuma sırtımı dönme fikrini anlamam mümkün değildi. Bana göre bir çocuk, insana verilecek en büyük hediyeydi.

Trent benim kendisini yargıladığımı sanmış olmalıydı çünkü kollarını koltukların arkasına yerleştirdi. Sesinin düşmanlıkla dolu olduğu göz önüne alındığında duruşu fazlasıyla sakindi. “Merak etme, Kedicik, bıçağı ilk çeken oydu. Hâlâ da sırtımda.”

“Seni incitti.” Bu bir soru değildi.

Güldü ancak sesinde eğlendiğine dair hiçbir belirti yoktu. “Beni kahrolası şekilde *mahvetti*, Eden.”

Kıskançlık yoğun bir biçimde beni sarsarken rengim attı. Buna hiç hakkım yoktu ama tenimin altında zehir gibi dolaşmasını engelleyemiyordum.

Trent bunu hissetti. Gözleri üzerimdeydi, ardında yatan gerçekleri içine çekiyordu. “Senin düşündüğün şekilde değil. Bana ihanet etti. Beni sattı. Son dakikada korktu ve geri adım atmaya çalıştı ama yine de yaptıkları erkek kardeşimin hayatına mal oldu.”

Buna hazırlıklı olmadığım için nefesim kesildi. Cümlelerinin arasını okumaya çalışırken gözlerimi kırptırdım, bir yandan da görebileceğim gerçeklerden ölesiye korkuyordum.

Ama görebildiğim tek şey, onun yas tuttuğu ve hissettiği suçluluktur. Koyu renkli gözleri kararmış, çenesi sertçe kasılmıştı. Üzüntüsü, öfkesiyle birleşerek vahşi ve kötü bir şeye dönüşmüştü.

Kıvrılıp bükülebilen metal bir ip, onu perişanlık zincirleriyle birlikte sıkıca bağlamış gibiydi.

Hem de sonsuza kadar.

O kadar derine batmıştı ki, sanki ben de onun varlığından yayılan umutsuzluk dalgaları tarafından emilip aşağı çekiliyormuşum gibi hissediyordum.

“Erkek kardeşin mi?” Anlamaya çalışarak fısıldadım, bir yanımda onu zorlamaktan çekiniyordu. Ama burada olma amacımız zaten buydu, değil mi?

“Dört kardeştik, şimdi üç olduk.” Kelimeleri güçlkle dudaklarından dışarı çıkarırken dişlerini sıktı. “Nathan.”

Sanki bu isim onu parçalara ayırmıştı. Tek bir isim hem tüm sevgisini hem de kayıptan doğan kederini barındırıyordu.

O vahşi gözleri, “O benim ikizimdi,” diye fısıldarken kapandı.

Darbenin etkisiyle tüm vücudum sarsıldı.

“Ah, Trent... çok üzgünüm.”

Yutkunduğunda boğazındaki baykuş dövmesi titredi. “O aramızda en iyi olandı. Her zaman fedakârdı. Başka bir şey olduğunu sandığım bir işin tam ortasına düştü. Aslında o işin asıl amacı beni ortadan kaldırmakmış.”

Bu sözler ağzından birer itiraf gibi döküldü. Benliğinden öyle bir suçluluk duygusu yayılıyordu ki, sanki diz çöküp dehşet ve utanç içinde bağışlanmak için dua edecek gibiydi.

Uzanıp ona dokunmak ve sarılmak, onu anladığımı, benim de değer verdiğim çoğu kişiyi kaybettiğimi söylemek istedim.

Söylediklerinin altındaki gizli anlam ayaklarımın etrafında dolanıyor, beni gerçekte olduğu kişinin derinliklerine sürüklüyordu. Ayakta duramadığım, yüzemediğim veya yardım çağıramadığım bir yere.

Bir iş.

Bir iş. Ne demek istediğini anlamıştım çünkü normal işlerde insanlar ölmezdi.

Çenesi meydan okurcasına havaya kalktı. “Bana şaşırmış gibi bakmayı bırakabilirsin, Eden. Sana iyi biri olmadığımı, arkamda detaylarını bilmek istemeyeceğin türden bir hayat bıraktığımı zaten söylemiştim.”

Milly aniden ortaya çıkarak ekmek, *gravy* sos, yumurta ve sosis yığınınan oluşan tabaklarımızı önümüze koyup bana biraz nefes alma imkânı tanıdı.

Aceleyle, “Başka bir şey ister misiniz?” diye sordu. Aramızda oluşan gerilimi hissetmiş gibi rahatsızca ayaklarını kıpırdatıyordu.

Trent ona bakma gereği bile duymadan, “Hayır, bu kadarı yeterli,” dedi.

“Teşekkürler, Milly,” diye mırıldandım titreyen bir sesle. Kadın ortadan kaybolduktan sonra temkinli bir şekilde bakışlarımı tekrar Trent’e çevirdim.

Çatalımı bir kenara bırakmadan önce yalnızca bir lokma yiyebilmiştim. “Dövme...” diye mırıldanırken kaşlarım çatıldı.

Bakışlarımı, sonsuza dek göğsüne kazınmış olan kelimelere yönelttim.

“Buraya gelmeden önce yaşam biçimim buydu.”

“Sen bir motorcuydun.”

Gerçek bir motorcuydu. Yasaların dışında yaşayan %1’lik insanlar gibi miydi? Kendilerini böyle etiketliyorlardı, değil mi? Kendilerini diğerlerinden bu şekilde ayırıyorlardı.

Bu korkunç şeyler yaptıklarını öne süren gururlu bir unvandı.

“Baba olacağımı öğrendiğimde artık ayrılma zamanımın geldiğini anladım. Kardeşlerimi de zorla içine atıldığımız bu hayattan çıkarmam gerekiyordu.”

“Zorla mı?”

Başını sallayarak beni onayladı. “Babamız Los Angeles’ta küçük ama kötü bir kulübün başındaydı. Biz bu hayatın içinde büyüdük. Ona uyum sağlamaya mecburduk. Bunun iyi bir hayat olmadığını fark ettiğimizde hepimiz fazla derine girmiştik. Ama bundan farklı bir hayat da bilmiyorduk. Bu bizim kaderimiz gibi görünüyordu. Ama öylesine bir dünyaya çocuk getirme düşüncesi?” Şiddetle başını iki yana salladı. “Gitme zamanının geldiğini o zaman anladım. Kardeşlerimi ve çocuğumu da yanıma alıp yeni, daha iyi bir hayata başlayabileceğimiz bir yere gitmem gerekiyordu. Gidişatımız iyi değildi ve eğer bir değişiklik yapmazsak ya hepimiz ölecektik ya da hapse girecektik.”

Tekrar konuştuğunda boğazından çıkan ses bir hırıltıyı andırıyordu. “Elbette babamız bu konuda pek istekli değildi. Gideceğimize dair bir plan yapmıştık. Eşyalarımızı toplayıp ayrılacaktık. Çok fazla bilinmeyen küçük bir şehre yerleşip sonsuza kadar ortadan kaybolacaktık. Gage’in annesi Juna ile bir anlaşma yapmıştım.”

Duraksadı, belki de nefesimin kesildiğini görmüştü. Her kelimesini dikkatle dinleyerek onu takip etmeye çalışıyorum.

“Juna benimle takıldığı sıralarda rakip bir motosiklet kulübünün başındaki adamla da takılıyormuş. Bebeğinin babasının gerçekte kim olduğunu bilselerdi diri diri gömülürdü, o yüzden ben de ona bir çözüm sundum. Çocuk için yüklü bir ödeme. Bir daha asla para konusunda düşünmek zorunda kalmayacaktı. O da kabul etti ama asıl yaptığı beni babamıza satmakmış. Fazladan para kazanmak için planımızı ona anlatmış.” Kelimeler ağzından çıkarken, sesinde zehir ve gözlerinde nefret vardı.

Geçmişinin dehşetiyle bunaldığımı hissettim.

Bu karanlık, adeta kötülüğü temsil eden adam, içinde çok fazla acı barındırıyordu.

“Beni ortadan kaldırmak için bir pusu kurulmuştu. Benim ölmem karşılığında Juna, çocuğu ve parayı alacaktı. Ancak son anda olacaklara dayanamamış ve evime gitmiş. Kardeşim Nathan’a her şeyi itiraf etmiş. Nathan da pusuyu durdurmak için koşarak geldi ve... çapraz ateşin ortasına kaldı.”

Trent irkildi. Dudaklarından çıkan itiraf onu terk ederken dilinden saf bir perişanlık akıyordu.

Üzüntüsünü, duyduğu utancı ve suçluluğu hissedebiliyordum.

Tüm bu duygular tenini adeta parçalayarak dışarı çıkıyordu.

Nefeslerim sık ve kısaydı. Bu adam için duyduğum üzüntü tarif edilemezdi. Korkuyordum da. Artık dengesiz ve sallantılı, çatlayarak beni yutacak bir zemine adım attığıma dair hiçbir şüphe yoktu. Kendimi, kim olduğumu ve kim olmak istediğimi kaybedeceğim bir yerdeydim.

Trent Lawson’ın başından beri söylediği her şey doğrudu. O tehlikeliydi ve ben, onun dünyasına ait değildim. Ama yine de dudaklarım benden bağımsız şekilde hareket etti. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

Yıkıcı sözler ağzından dökülürken sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi elleri masanın kenarını kavradı. “Benim hatamdı.”

Başımı iki yana salladım. “Neye bulaştığını bilmediğini söylemiştin.”

Tehditkâr bir sesle keyifsizce güldü, kelimeleri hırıltılıydı. “Çocukken bilmeyebilirim, Eden ama bir adamın ruhu böyle şeyleri bilir. İşlediği günahların onu ne zaman cehenneme, tam olarak ait olduğu yere sürükleyeceğini bilir.”

Ağzım kurudu, iştahım tamamıyla kaçmıştı. Bakışlarım onun dışındayken her yere odaklandı, aşmamam gereken bir sınırı aştığımı biliyordum. Bilmek istemiyordum ama buna mecburdum.

“Ve sen yine de ona para mı veriyorsun? Yaptığı şeyden sonra?”

Başım dönüyordu. Anlattıkları sindiremeyeceğim kadar fazlaydı. Onun dünyası anlamadığım bir yerdi. Yine de bildiğim tek şey, bu kadının yüzünün zihnimde iğrenç bir şeye dönüşmüş olduğuydu.

Kötü, şeytani ve zalim.

Trent zorlukla yutkundu. “Bizi uyardı, çok geç olmadan geri kalanımızı oradan çıkardı, oğlumu doğurup anlaştığımız gibi bana teslim etti. Ben de onu bağışladım.”

Onu bağışladım.

Artık bunu inkâr etmek, oyalamak ya da numara yapmak yoktu.

Artık olup bitenleri bilmiyor gibi davranamazdım.

Yine de onun bu gerçeği dillendirmesine ihtiyacım vardı. Karanlığın ne kadar derinine indiğini itiraf etmesine. Belirsiz bir öngöründe bulunmayı, gölgede kalmayı istemiyordum. Kendini benden saklanmasını istemiyordum.

Onun gerçeğini bilmem gerekiyordu.

“Sen... daha önce birilerini öldürdün mü?” Bu çaresiz sorunun nasıl ağzımdan dökülebildiğini bilmiyordum. Alacağımdan emin olduğumdan farklı bir cevap almak için dua ettim.

Öfkeli gözleri intikamla parlarken başını sertçe bir defa salladı.

İçim altüst oldu. Bulantı midemi kıvrandırırken safra boğazıma kadar yükseldi.

Aman Tanrım.

Trent’in yaptığı gibi masaya tutunarak öne doğru eğildim.

Acaba buraya aynı nedenlerle mi tutunuyorduk?

Bu durum beni lanetlediği gibi delicesine arzuladığım bu adamı da mı lanetlemişti?

Dizlerim titriyor ve ruhum kendisiyle savaşıyordu.

İçimden bir ses kalkıp hemen kaçmamı, ona arkamı dönmemi ve o daha fazla derine inmeden saklanmamı söylüyordu.

Her şeyi daha net görmeden önce kaçmalıyım.

Diğer yanımda ise donmuş, olduğu yere zincirlenmiş gibi hissediyordum. Sanki denesem de bu adamdan kurtulamayacaktım.

O anda Jud'ın sözleri zihnimde belirdi. *“Onu gerçekte olduğu gibi göreceğ birini hak ediyor, Eden. Yapmış olduğu şeylerden ibaret olan birini değil.”*

Bu bir şeyi değiştirdi miydi?

Zaten biliyordum, değil mi? Kötülüğün enerjisini hissetmiştim. Ellerinde kan olduğunun çoktan farkında değil miydim?

Buna rağmen bu gece onun karşısında otururken tarif ettiği adamdan daha farklı birini görüyordum.

Zorlukla, “Kaç kişi?” diye sorarken gözlerim kısıldı. Cevabını kaldırmışım gibi gözlerimi dikkatle ona çevirdim.

Yüzünün keskin kenarlarında şeytanları gölge gibi dolaşırken inanmaz bir sesle alaycı bir şekilde güldü. “Buna cevap vermeyeceğim, Eden.”

Her şey canımı acıttı. Yaşlar gözlerime doldu ve boğazım tılandı, dünya etrafımda hızla dönüyordu.

Trent sanki sırtında bir baskı varmış gibi duruşunu dikleştirdi. “Şu anda ne düşündüğünü biliyorum, Eden. Sana başka bir şeyimin olmadığını söylemiştim. Ben iyi biri değilim. Seni uyardım. Ama içimde bunu tamamen anlamana ihtiyaç duyan bir parça var. Bunu *görmek* gerek. Tek bir nedenim olduğunu *bilmen* gerek. Oğlum. Sahip olduğum her şey onun için var. Yaptığım her seçimi onun için yapıyorum. Ve deniyorum, Eden. Lanet olsun, onun hak ettiği gibi bir baba olmaya çalışıyorum. Geçmişte olduğum adamı arkamda bırakmaya çalışıyorum. Verebileceğim tek şey bu ve onun güvende olduğundan emin olmak için

her şeyi, kesinlikle her şeyi yaparım. İyi bir hayat yaşamasını sağlamak için elimden ne geliyorsa yaparım.”

Uzun ve acı dolu bir nefes aldı.

“Bu öğleden sonraki tepkini görünce, bugün neden ortadan kaybolduğumu tüm gerçekliğiyle açıklamadan hayatıma devam edemezdim ve bunun için özür dilemeyeceğim.”

Uyuşmuş hissediyordum.

Bir kâbusun içinde yüzüyor gibiydim.

Bu gerçek olamazdı.

Çünkü sanırım içimdeki o aptal, bir şekilde umut etmeye başlamıştı.

Daha güzel, daha basit bir şeyin peşinden gitmeye...

Onunla, beklenmedik ve parlak bir hayatı deneyimleme ihtimaline...

Ama Trent Lawson gibi bir adamda basitlikten eser yoktu.

O sadece yıkım getirirdi.

Acı vaat edebilirdi.

O kötü krallığın hükümdarıydı ve ben ilk tanışmamızda onun tehlikeli olduğunu düşünmüştüm, şimdi ise gerçeği biliyordum.

Ayağa kalkıp gitmem, yapabildiğim kadar hızla koşmam gerekiyordu

Kilometreler, uzay ve sonsuzluk boyunca koşmalıyım.

Ama hareket edemez bir halde orada oturdum. Sürekli kalbime sızan bu tehditkâr adamdan başka bir şey göremiyordum. Dehşete kapılmıştım ama bir yandan da korkusuzca oturmaya devam ediyordum.

Midem bulanıyordu ama cesaretim kırılmamıştı.

Çünkü başka türlü hissetmeyi nasıl başaracağımı, ikinci şansını arayan bu adamdan nasıl kaçacağımı bilmiyordum.

On Dördüncü Bölüm

Trent

KARŞIMDA OTURURKEN GÖZYAŞLARIYLA SAVAŞIYORDU. En sonunda beni olduğum şekilde, bir canavar olarak görmüştü.

Bu komikti, defalarca onu uyarıp gerçeği anlaması için yalvarmıştım ve şimdi bunu yaptığında da ruhum bedenimi terk etmek istiyordu.

Utaniyordum.

Kendime olan nefretim ise utancımdan daha yoğundu.

Ama bizim gibi adamların geçmişi geri sarma ya da her şeyi baştan yazma şansı yoktu. Bu kadar kötü bir yanlış telafi edemezdik.

İkinci bir şansa sahip olamazdık.

Kaçsak bile şeytanlarımız da hemen arkamızda olurdu. Günahlarımız ruhlarımıza yazılmış, korkular zihinlerimize kazınmıştı.

Unutulmaz kâbuslar asla peşimizi bırakmazdı.

Onun rahatsızlığına bir saniye daha dayanamadım. Bakışları benim dışımda her yere bakarken ayağa kalkıp oturma alanının dışına çıktım. “Hadi gidelim.”

Eden şaşkınlıkla başını kaldırdı. Uzun sarı bukleleri tatlı bir baştan çıkarıcılıkla omuzlarının etrafında dökülmüştü, akmayan yaşlarla nemlenmiş sonbaharı andıran gözleri güvensizlik ve korku içinde yüzüyordu.

Ama yine de gözlerinin derinliklerinde olmaması gereken bir şey vardı.

Eden, bana hep olduğumdan daha iyi biriymişim gibi bakıyordu. Sanki orada bir yerlerde, derinlere gömülmüş bir şeyler görüyordu. Tekrar hayata döndürülecek bir şey.

Bu imkânsızdı.

Çünkü içimdeki her türlü iyilik, motor kulübü adına ilk kez tetiği çektiğim an ölmüştü. Bunu hayatta kalmak için yapmıştım. Pislik herifin teki olan babam için yapmıştım.

Kafası karışmış bir halde, “Ne?” diye fısıldadı. Emin değildi, kararsızdı ve kahretsin, onu kollarıma alıp sarmak; ona asla zarar vermeyeceğimi söylemek için yoğun bir istek duyuyordum.

“İştahın kaçmış gibi görünüyorsun.”

Sanki söylediklerimi kabul etmek istemiyormuş gibi bakışlarını kaçırdığında elimi cebime attım ve yüz dolar çıkarıp masanın üzerine fırlattım.

Bir süre başı öne eğik bir şekilde oturduktan sonra o güzel yüzünü bana doğru çevirdi. “Trent-”

Elimi uzattım. “Yapma, Eden. Bir şey söylemene gerek yok. Zaten biliyorum.”

Kötü olduğumu, yanlış ve uzak durulması gereken bir adam olduğumu biliyordum.

Kaşlarını çattı ve dudakları söylediklerimi bir inkâr etmek ister gibi aralandı ama ikimiz de bunun bir yalan olacağını biliyorduk.

İkimiz de biliyorduk ki, biz diye bir şey olamazdı.

Bu istek doyurulamazdı.

Onu bu şekilde görmek midemin düğümlemesine sebep oluyor, zihninde dolaşan karmaşık düşünceler vücudumu harekete geçiriyordu.

Bastırılmış arzular. Ona olan ihtiyacımı zar zor dizginliyordum.

Uzattığım elimi tereddütle tuttu.

Sikeyim.

Beni yakıp öldürüyordu. Ateş tenimi sararken bir kez daha anladım ki, bu kız beni bir anda yok edebilecek türden bir alevdi.

İyi bir şeye doğru yürümemem gerektiğini biliyordum. Kirli parmaklarımı onun saflığına daldırmak istiyordum ama bunu yaparsam işimiz bittiğinde ikimiz de mahvolurduk.

Ama bunu bilmek pek de işime yaramıyordu çünkü kahrolası kalbim göğsümde titrerken ve onun parmaklarını benimkilerin arasına geçirirken onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Eden'ı dışarı yönlendirdiğim sırada yanımda sinmiş haldeydi, yine de elimi tutuşunda cesur bir tavır vardı. Sanki bana cesaret veriyor, içimi rahatlatıyordu.

İnancı ve onu aydınlatan iyiliği göz alıcıydı.

Bardan çıkıp gecenin karanlığına daldık. Gökyüzü, dünyayı kucaklayacak kadar yakında görünüyordu. Üstümüz, gecenin içinde umut şeritleri gibi dizilmiş yıldızlarla doluydu. Onun altındayken, aslında tüm bunların daha büyük bir amacı olabileceğini düşünmek çok kolaydı.

Benim layık olmadığım bir amaç.

Rüzgâr yüksek ağaçların arasından uğuldayıp yerdeki yaprakları uçuşturuyor, soğuk gece havası tenimize çarpıyordu.

Eden motorumun yanında donup kalmıştı, titriyordu.

Sanki oradan nereye gitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaybolmuş gibiydi.

Ben de ona yolu gösterebileceğini düşünen bir aptaldım. Yüzüne hüznün çöktüğünde zihinsel olarak gittiği o yoldan nasıl çıkacağını ona gösterebileceğini düşünen bir aptal.

Hayatını mahveden ablasından uzaklaşmasını sağlayabilirdim.

Ama işin bundan çok daha derinlere gittiğini hissedebiliyordum.

Bu kadının kalbi paramparça olmuş ve o parçalar her yere dağılmıştı.

Yerimde kıpırdandım, ona dokunmak, tenindeki ürpertileri takip etmek ve o güzel yüzünün ışıldadığını görmek istiyordum.

Sesim gerginlikten zar zor duyulurken, “Üşüyorsun,” diye mırıldandım.

Eden kocaman açtığı gözleriyle bana baktı.

Dehşete kapıldığı halde hâlâ bana hak etmediğim bir güven duyuyordu.

Dili dudaklarının üzerinde temkinli ve yavaş bir şekilde gezindi. Bana o kadar yakındı ki, kelimeleri güçlkle söylediğinde kalbinin teklelediğini hissettim. “Bir şeyi bilmem gerekiyor. Gage... o tehlikede mi? Sen tehlikede misin?” Başını belli belirsiz salladı, dikkatini gölgelerdeki sessizliğe kaydırarak etrafı taradı, korkularıyla savaş halindeydi. “Biz tehlikede miyiz?”

Görüntüler aklımdan geçti.

Karanlığın parıltıları, ışık huzmeleri.

Yalvarışlar. Yakarışlar. Kan. Sıçramalar. Utanç.

Kendime geldiğimde neredeyse nefes alamıyordum. Tam anlamıyla bir aptal gibi elimi uzattım ve kolunda belirginleşen ürpertileri takip ettim. Elbisesi bacaklarının etrafında uçuşuyor, saçları güzel yüzünün hatlarına çarparak savruluyordu.

Kaybedecek başka bir şeyim olmadığını düşünerek yaklaştım ve parmak uçlarımı nazikçe onun teninde gezdirdim. “Babam olacak o herif var ya? Hani beni cehenneme göndermek isteyen? Önce ben onu gönderdim.”

Eden’in gözleri kapandı ve titrek bir nefes verdi, tatlı ruhu gerçeğin ağırlığı altında adeta sarsılıyordu.

“Hâlâ Kaliforniya’da olmamın tek nedeni bu. Ancak bu, olanları tamamen kaçabileceğimiz anlamına gelmiyor. Asla tamamen güvende olmayacağız. O zamanlar pek çok düşman edindim, Eden. Çok kötü, hatta korkunç şeyler yaptım. Ama hayatımı Gage’in bu saçmalıktan

etkilenmemesini sağlamak için harcayacağım. Ona mümkün olduğunca normal bir hayat yaşatacağım.”

Bana olan yersiz güveninin işareti gibi, “Tamam,” diye fısıldadı.

“Hadi, seni evine bırakalım. Saat çok geç oldu.”

Temkinli bir şekilde kafasını salladı. Bacağımı motorun bir yanına atıp arkama binmesine yardım ettim. Sanki bunu yapmak için yaratılmış gibi kollarını etrafıma dolayarak beni şok ettiğinde içim arzuyla kasıldı. Bana daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılmıştı.

Beni tutarak sanki bana daha yakın olmaya ihtiyacı varmış gibi yüzünü boynumun arkasına gömdü. Sanki içime işleyip benimle bir olmak istiyormuş gibi vücudunun benimkiyle uyum sağlamasına izin verdi.

Beni ele geçiriyordu.

Benden bir parçaya sahip olursa bana bütünüyle de sahip olabilirdi.

Sanki ait olduğu yerdeydi.

Aptallık ediyordum.

O yola giremezdik. İkimizin de buna gücü yetmezdi, bu yeterince açıktı.

O ve ben, birbirimize tamamen zıttık.

İyilik ve açgözlülük.

Saflık ve yozlaşma.

Üstelik gardımı düşüremeyeceğim gerçeği de vardı. Odaklanmalı ve verdiğim sözün arkasında durmalıyım.

Tek bir neden.

Motoru çalıştırdım. Kükreme sessizliğin içinde yankılanırken oradan uzaklaşıp gecenin bu saatinde neredeyse ıssız olan yola girdim ve kendimi toplamaya çalıştım.

Eden’in evinin olduğu yöne doğru ilerledim.

Uyuyan şehrin sokaklarında zikzak çizerken motorumun farları karanlığın içinde güneş gibi parlıyordu.

Kolları belime sımsıkı sarılmıştı. Kahrolası derecede sıkı. Vücudunun sıcaklığı benimkine işliyor, beni tamamen içine çekiyordu.

Ayrıca o da titriyordu. Öylesine şiddetliydi ki, düz yola girdiğimizde ellerimden birini bırakıp karnımın üzerinde kenetlediği parmaklarının üzerine koydum. Elim sanki korkularını tutabilecekmişim, doğru bir yola girip onun yanında durabilecek kadar iyi biri olabilirmişim gibi onun elinin üzerinde kıvrılıyordu.

Son dönüşü yapıp mahallesine girdim. Devasa ağaçlardan oluşan bir çitle çevrili, açık yeşil saçaklı, krem rengindeki evi görüş alanıma girdi.

Onu kaldırımın kenarında indirmeliydim.

Eden'i bırakmalı ve gitmesine izin vermeliydim. İyi bir adam böyle yapardı.

Ama benim sorunum da buydu, değil mi? Ben iyi bir adam değilim. İyi olmanın yanından bile geçmiyordum.

Bu yüzden evinin yanındaki tek arabalık garaj yoluna girdim. Yavaşça durup motoru kapattım ve standı tekme attım.

Aşağı uzanıp titreyen parmaklarını karnımın üstünden ayırarak motordan inmesine yardım ettiğimde hiçbir şey söylemedim ancak onu bırakacak gücü de kendimde bulamıyordum.

Durduğu yerde yalpaladı, parmakları benimkilere kilitlenmiş haldeydi. Bana toprağı ve sonbaharı andıran o gözleriyle bakıyordu. Beni sanki olduğum canavardan farklı bir şeymişim, sanki ona dokunmaya, onu tutmaya layık biriymişim gibi izliyordu.

Öyle biri değildim ama yine de sakince motorumdan indim. Bedenim onun ateşli, tatlı vücudunun üzerinde bir gölge gibi yükseliyordu.

Kahrolası derecede güzeldi.

Farklıydı.

Cesur, cüretkâr ve nazikti.

Her açıdan benden daha iyi biriydi.

“Trent.” Adımı bir dua gibi fısıldadı.

Dilinden akan tatlılık duyularıma doğru süzülüyordu.

Boşta kalan elimle yanağını kavradım ve başparmağım teninin üzerinde gezindi. “Eden.”

Cennet.*

Cennet, gece vakti gökyüzünün altında öylece duruyordu.

Boğazı titredi ve dönüp yürümeye başladığında parmakları ellerimin arasından kayıp gitti. Ön kapıya doğru ilerlerken başka hiçbir şey söylememişti.

Bunun bir davet olup olmadığını bilmiyordum. Bildiğim tek şey, onu takip etmekten başka bir seçeneğimin olmadığını.

Onun cazibesine karşı güçsüzdüm.

Aramızdaki bağ aniden canlandı.

Bu kızda beni ona sürükleyen bir şey vardı.

Havadaki elektrik fırtına gibi çatırdıyor ve kabarıyordu.

Soğuk gecenin içinden şok edici ve sinirlerimi çılgına çeviren bir sıcak hava dalgası gibi bana çarpıyordu.

O iyiliğin, o kırılganlığın arkasından giderek parmaklarımı onun sıcaklığına daldırmak, bedeninde kaybolup geri kalan her şeyi unutmak istiyordum.

Onu pek tanımıyor olmama rağmen belki de bu kızın açıkça hak ettiği adam olabilirdim ancak az önce ortaya saçtığım bilgiler göz önüne alındığında bu tam bir saçmalıktı.

Yine de onun hakkında önemli olan her şeyi zaten bildiğimi düşünüyordum.

Onda kötü olan hiçbir şeyin olmadığını ya da herkese ne kadar değer verdiği gerçeğini biliyordum.

Sikeyim, çocuğumu gerçekten sevebileceğini bile hissediyordum.

Beni asıl mahveden şey de vücudumun ona verdiği tepkiydi. Sikim kaya gibi sertleşmişti, kasıklarım ihtiyaç içinde zonkluyordu, parmaklarımı o sapsarı saçlara dolayabilmek için can atıyordum.

Ona sahip olmak, tadına bakmak; o kalbin, gözlerin ve vücudun içinde kaybolmak istiyordum.

Eden çantasını karıştırarak bana verdiğini unuttuğu anahtarlarını aradı. Cebimden çıkarıp kapısının kilidini açmak için arkasından öne

* Eden ismi İngilizcede aynı zamanda cennet anlamına gelmektedir.

doğru eğildim. “İşte oldu.” Kelimeler kulağının yanında nefes gibi dö-
küldü.

Bedeni ürperirken bana dönüp bakmadan önce uzanıp ışığı açtı,
sanki kapısında beliren bir kâbus değilmişim gibi bakışlarıyla beni sü-
zerken gergin olduğu her halinden belli oluyordu.

Kapı eşiğinden geçip içeri girdi.

Enerji havada adeta patladı.

Yutkunarak onu takip ettim ve böylece ilk kez onun evine girmiş
oldum.

Arkamızdaki kapıyı kapatırken gözlerimle etrafı taradım ve tam ola-
rak ona benzediğini fark ettiğimde kısık sesle güldüm.

Ev, her detayıyla Eden’a göreydi.

Saf. Mütevazı. Tatlı.

Her şey rahat, sıcak ve aydınlıktı.

Ev sanki Eden’ın ışığıyla parlamaktan ve göz kamaştırmaktan başka
bir şey yapamıyordu.

Küçük alanda yavaşça döndü, hâlâ bu öğleden sonra beni cezbeden
o sade elbisesini giyiyordu. O elbisenin içindeyken bu kız, hayatım bo-
yunca gördüğüm en seksi şeydi.

Akıl sağlığımın, hatta kalbimin ölüm sebebi tam karşımdaydı.

Çünkü siktir.

Hislerim bana Eden Murphy’nin beni mahvedeceğini söylüyordu.

Hayatta kalabilmek için örmek zorunda kaldığım kaleyi yok etme
gücü vardı.

Beni zar zor bir arada tutan tüm kirli ipleri çözebilir, beni yeni baş-
tan yaratmak için o ipleri ustalıklarla tekrar sarabilirdi.

Kırık bir adamı bütün yapabilirdi.

O çarpıcı yüzünden akan sorularla bana bakıyordu.

Ona doğru bir adım attım. Aramızdaki hava titreşirken Eden’ın göğ-
sü hızla inip kalktı.

Tanrım, hâlâ burada dikilerek ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim
yoktu.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek dikkatimi botlarıma verdim. “Dinle, tüm bu saçmalıklarla başını ağrıttıysam özür dilerim.”

Eden’in yüzü reddedilişle bir anda gerildi, çenesi her zamankinden daha sert bir şekilde belirginleşti. “Sakın bunun için benden özür dilemeye cesaret etme.”

Onun bu vahşiliği karşısında neredeyse kalbim duracaktı.

Yalvarırcasına öne doğru bir adım attı ve parmakları gömleğimin ön kısmından aşağı doğru kayd. “Bu konuda bana güvendiğin için özür dileme.”

Şiddetle atan kalbim göğsümde yankılanan bir gök gürültüsüne dönüştü.

“Hayatımda gurur duyduğum pek fazla şey yok, Eden.” Ona yaklaştım. “Ama bütün gücümle oğlum için bir şeyler yapmaya çalışıyorum.”

Yüzümde gezinen gözleri, araştırıyor ve sorguluyordu.

“Hiçbirimiz kusursuz değiliz, Trent. Hiçbirimiz suçsuz değiliz.”

Acı dolu bir kahkaha attım. “Bebeğim, benim suçum utançtan başka bir şey değil. Kabullenilemez. Affedilemez. Bunu oldukça net ifade ettiğimi düşünüyorum.”

Fısıltıyla, “Buna inanmıyorum,” dedi. “Bir an için bile inanmıyorum. Acını görmediğimi mi sanıyorsun?”

Eden bana bir adım daha yaklaştı.

O bir günahtı. İlkel ve masum bir baştan çıkarıcıydı.

Ya da belki bana tam olarak ne yaptığını biliyordu. Kalp atışları arasındaki doldurulmayı bekleyen boşlukta çılgınca atıyordu.

Ruhum çırpınıyordu.

“Senin nasıl göstereceğini bilmediğin iyiliğini göremediğimi mi sanıyorsun?”

Sikeyim, parmaklarımı saflığına daldırmak için ölüp bitiyordum.

Bir rüya gibi ondan yayılan tüm o masumiyetin ve iyi niyetin içine atlamak istiyordum.

“Seni görmediğimi mi sanıyorsun?” diye fısıldadı parmak uçları yüzümün yanından aşağı doğru süzülürken. “*Absolution*. Sanırım sen de o arınmayı arıyorsun.”

Dokunuşunda, gözlerinde öyle bir şefkat vardı ki...

Zar zor görebiliyordum. Zar zor düşünebiliyordum.

Odaklanabildiğim tek şey damarlarında dolaştığını hissedebildiğim kanın akıntısıydı. Öyle şiddetle pompalanıyordu ki aklımı kaçırarak gibi hissediyordum.

Yaklaştım, burnum çenesine temas ederken kelimeleri soludum. “Dokunduğum her şeyi mahvediyorum, Eden. Zarar verip yok ediyorum. Aynısını sana da yapmaktan korkuyorum, tıpkı bir gün o küçük çocuğa yanlış yapmaktan korktuğum gibi.” Son kelimeler boğazımda düğümlenirken elimi beline doladım.

Sanırım bu sefer savunmasız olan, ezilmiş, çirkin kalbini kesme tahatasının ortasına koyan bendim.

Yanağıma götürdüğü avucu sıcak ve yumuşaktı. “Trent.” Bakışları yüzümde gezindi, dudaklarından çıkan ismimi kısık ve kırılğan bir şekilde söylemişti ama bir o kadar güçlüydü. “Seçme şansın var. Geçmişte nasıl yaşamış olursan ol, bundan sonraki hayatını nasıl yaşayacağın artık senin kontrolünde. Artık kim olacağına karar verme gücün var. Nasıl bir güvenlik sağlamak istiyorsan, nasıl bir baba olmak istiyorsan, hepsi sana kalmış. Onu, sahip olduğun her şeyle sevme şansın var.”

Elim bileğinin etrafında kıvrılırken ikimiz de transa geçtik. “Seviyorum zaten, Eden. Birini bu kadar sevmenin mümkün olacağını hiç düşünmemiştim. Onun için yapacağım şeylerin sınırı yok.”

Ama bunun bir bedeli vardı.

Kardeşıme, ruhuma ve hepimizin güvenliğine mal olmuştu. Hayatımızın sonuna kadar kaçmak, saklanmak zorundaydık.

“Odağımı kaybedemem, Eden. Bu noktadan sonra elimde başka bir şey kaldığını düşünerek kendimi kandıramam.”

Yutkunduğunda boğazı titredi. “Seni görüyorum, Trent. Ona baktığındaki duygularını hissedebiliyorum. Başkalarıyla olduğun halinden

çok farklısın. İçinde senin bile farkında olmadığın bir güzellik var. Ama ben her şeyi tüm açıklığıyla görüyorum. Verecek daha çok şeyin, paylaşabileceğin çok fazla duygun var.” Sesi bir tuzak gibiydi.

Elini çılgınca atan kalbimin üzerine bastırdı. “Tam burada. Burada o duyguların yaşadığını görüyorum. Sen de herkes kadar sevgiyi hak ediyorsun. Sadece onu serbest bırakacak kadar cesur olmalısın. Hem başkalarına verebilmek hem de geri alabilmek için. Başarısız olduğunu düşünsen bile bunu hak ettiğine inanmalısın.”

Alnım onunkine yaslandı.

Eden, bana çok az kişinin inandığı bir biçimde inanıyordu. Kardeşlerim ve Gage. Listem bu kadardı. Daha fazlasını istemek imkânsız gibi geliyordu.

“Ya başarısızlıklarımız zaten çok büyükse? Ya zaten sevdiklerimizin çoğunu kaybetmişsek? Ya tekrar bir bütün ve doğru hissetme şansımızı çoktan yok ettiysek? Lanet olsun, o zaman kim oluruz?”

Acı boğazımı kavradı. Annemin tatlı sesi kulaklarımda yankılandı, Nathan’ın yüzü gözlerimin önünde belirdi. İkisinin de hayaletlerinin çığlık attığını duyabiliyordum. Kayıplarını atlatabilmemin tek nedeni Gage’di.

Acı onu da ele geçirirken Eden’in nefesi kesildi. Vereceği cevabı bulmak için çabalıyormuş gibi göğsünü tuttu. Onun da kaybettikleri vardı.

Hiç düşünmeden, “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. Sesi o kadar alçaktı ki onu zar zor duyabiliyordum. “Hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum.”

Tüm benliği kederle doluydu, sanki geçmişin hayaletleri zihninin içinde çığlık atıyormuş gibiydi. Beni hazırlıksız yakalayarak aniden döndü. Oturma odasının arkasındaki kısa koridorda yürürken geçmişinden de kaçmaya çalışıyor gibiydi.

Ben de lanet olası bir sadist gibi onu takip ettim. Acıyı kovalamayı bırakamıyordum. Benim de sonunda ona acı vereceğimi biliyordum. Aramızdakileri mahvetmek benim kaderimdi.

Odağımı veya yönümü kaybetmeyeceğime dair yemin etmiştim.

Tek bir neden.

Tek bir neden.

Yatak odasının kapısına ulaşip elini eşiğe koyduğunda göğsüm neredeyse içe çökecekti. İki büklüm olarak karnını tuttu ve nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Ve sendeleyerek odasına girdi.

Kapı eşliğinde duraksadım.

İçeri girmek için davetiyeye ihtiyacı olan bir kan emici gibiydim. Kollarımı uzatıp kapı eşiğinin üstüne asıldım, hava ciğerlerimden zorlukla dışarı çıkıyordu.

Eden, yatağın kenarına çöktüğünde inanılmaz derecede baştan çıkarıcı görünüyordu ve işin kötüsü bunun farkında bile değildi. Hassastı, zarifti ve çok seksiydi.

Sarı bukleleri omuzlarına uzanıyor, elbisesinin vücudunu saran kumaşı her bir harika kıvrımını ortaya çıkarıyordu.

Küçük Baştan Çıkarıcı.

Ama bakışlarında çok fazla kafa karışıklığı ve hüznün vardı.

Bu bakış beni yiyip bitiriyor, tüketiyor ve mahvediyordu.

“Gitmem gerekiyor, Eden. Bunu biliyorum. Ama senden nasıl uzak duracağım hakkında hiçbir sikik fikrim yok.”

Elektrik havaya yayıldı.

Şehvetin çatırtıları, bir ihtiyaç patlaması yarattı.

Dudakları aralandı, arasından kısık bir ses çıktı.

İçeriye doğru bir adım attım.

“Asla öyle bir amacım olmamasına rağmen seni inciteceğim,” dedim, ses tonum yaptığım uyarı yüzünden sert ve kabaydı.

Biraz ihtiyaç biraz da koruma içgüdüleriyle yatakta kıpırdanıp dizlerini birbirine bastırdı.

“Ne hissettiğimi ben bile bilmiyorum, Trent.” Doğrudan bana bakıyordu. “İçimde yarattığın bu duyguya anlam veremiyorum,” derken elini göğsüne götürdü.

Sanki hissettiklerini anlamak için yalvarıyordu.

Çaresiz bir sesle gülerken, “Muhtemelen şu dünyada isteyeceğimi düşündüğüm son adamsın. *İstemem gereken* son adam. Hayatım boyunca hayal ettiğim her şeyden çok farklısın,” dedi.

Sözlerine kırılmadım bile. Benim başından beri söylediklerimden farklı bir şey söylemiyordu.

“Ama istiyorum.” Bu itiraf dudaklarından bir yakarış gibi döküldü. “Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

Dikkati utançla komodinin üzerine kaydı.

Sanki mıknatısla oraya çekiliyordu.

Bakışlarını takip edince gözlerim oradaki fotoğrafa takıldı ve vücudumdaki her kas aniden gerildi.

Fotoğrafta bir adam kollarını Eden’in etrafına sarmıştı. Tıpkı Eden gibi aydınlığa ait, iyi ve nazik görünüyordu.

Eden’in hak ettiği türden bir adamdı. İkisi birlikte mükemmel bir tablo çiziyordu.

Çerçeveye iki yüzük yaslanmıştı. Kaybedilmiş eski bir umudu temsil ediyor gibilerdi.

Midem bir anda isyan ederek altüst oldu.

Onu sahiplenme dürtüsüyle çarpılırken bir yandan da onun üzüntüsünü içimde hissedebiliyordum.

Lanet olsun, gerçekten fazla derinlere inmiştim.

O kadar derine ki, onun titrek tek bir nefes alışı bile beni ona biraz daha yaklaştırdı. Sözleri odanın içinden geçen yumuşak kırbaç darbele-ri, duvardan duvara sıçrayıp yok olan yankılar gibiydi.

“Kocamın gitmesinin üzerinden altı yıl geçti.”

Bunun sonu kötü biten bir evlilik olmadığına dair hiç şüphe yoktu. Adam onu terk etmemişti ya da onu kendi seçimiyle bir başına bırakmamıştı. Bu terkedilme hiç kimsenin suçlanamayacağı türdendi. İnsanı sorularla yarıp açacak, hayatının geri kalanı boyunca kanatıp acı verecek türden bir terk edişti.

Yavaşça onun önündeki halıda dizlerimin üzerine çöktüm.

Bu kez onu kucaklamak, acısını avuçlarımın içine alıp ruhundaki hüznü güzel bir şeyle değiştirmek istiyordum. “Kahretsin, çok üzgünüm, Eden.”

Yüzünde şefkat belirdi ve tekrar yüzüme dokundu. “Bu gece birbirimize aynı şeyleri söylememiz ne komik.”

Elimin onun bileğinin etrafında kıvrılmasına ve avucunu dudaklarına götürüp yumuşacık tenine hafif bir öpücük bırakmama engel olabilmem mümkün değildi.

“Aynı şey değil,” diye fısıldadım.

Bunu nasıl idare edeceğimden emin olamayarak ona baktım. Kendi acımı yaşarken değil, başkası için acı çektiği belli olan bu kız için acı çekerken, bu durumla nasıl başa çıkacaktım? “Ona ne oldu?”

Başını iki yana sallayarak bana temkinli bir şekilde baktı, sesi kısık ve kederle doluydu. “Sıradışı bir şey değil. Gün ortasında bir araba kazası.”

Dizlerini nazikçe sıktım. Neden devam etmesi için onu cesaretlendirdiğimi bilmiyordum. Bu boktan olayların hiçbirini bilmeme gerek yoktu.

Ama yine de acısını paylaşmak istiyordum.

Konuşmadan önce diliyle dudaklarını ıslattı. “O gün okuldan sonra beni alması gerekiyordu.” Yüzü anının ağırlığıyla karardı, bakışları fotoğrafa odaklanırken sesi uzaklara gitti. “Uzunca bir süre beklediğimi hatırlıyorum. Köşeden çıkıp geleceğini ve geç kalmakla ilgili büyük bir şaka yapacağını biliyordum. Beni güldürecek ve endişelerimi giderecek çılgın bir hikâye uyduracaktı.” Acısını bana çevirdi. “Ama o hiç gelmedi.”

Uzanıp yüzünün yanındaki kalın, sarı bir tutamı okşadım. “Çok üzgünüm. Sikeyim, çok çok üzgünüm.”

Ayağa kalkıp gitmem gerekiyordu. Çünkü bu benim başa çıkmayı başarabileceğim bir şey değildi. Ayaklarının dibinde diz çöktüğüm için bile tam bir pisliktim. Eden benden o kadar yüksekteydi ki uzanıp ona dokunmayı, onu tutmayı istemek tam bir aptallıktı.

Daha da kötüsü kıskançlıktı. Sanki bir başkası, benim olması gereken bir şeye sahip olmuş gibi iğrenç, hastalıklı bir histi.

Hiçbir zaman sapkın bir pislik olmadığını iddia etmemiştim.

Duyguları, gözyaşları içinde parlayan yüzünde apaçık ortadayken bana bir kez daha farklı biriymişim gibi baktı. Sanki hayranlık duyan oymuş gibi. Oysa ben sadece onu görebiliyordum.

Elim hâlâ saçlarını okşuyor, var olmaması gereken o bağlantıyı harekete geçiriyordu.

Biz zıt kutuplardık.

Baştan aşağı yanlıştık.

Ama tam şu anda, burada, onun yanında olmam gerektiği hissinden de kurtulamıyordum.

“Onu özlüyor musun?” Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Ama kelimeler beni tökezletecek bir engel gibi çoktan havaya karışmıştı.

“Her zaman özleyeceğim.” Kelimelerinden yıllanmış bir sevgi taşıyordu, kırık olsa da gerçektir.

Aramızdakileri tam şu anda bitirmeliydim. Boyumu aşan bir durumdaydım. Bu tür bir sevgiyle, böyle bir bağlılık ve sadakatle rekabet etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onun ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu çok iyi biliyordum.

Geri çekilip ayağa kalkmaya başladım.

Eden yüzündeki o ifadeyle yanaklarımı daha sıkı kavrayıp beni olduğum yerde tutmak için çabaladı. Bizi olmaması gereken bir şekilde birbirine bağlayan bir şey vardı. Aramızdaki bağ ne kadar şiddetli de olsa kopmaya mahkûmdu.

Merak ve yalvarışla dolu sözleri odayı doldurdu. “O benim en iyi arkadaşımdı, Trent. Onu seviyordum. O öldükten sonra bir daha kimseye karşı hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşündüm. O uyuşukluğa teslim oldum. Ömür boyu hapis cezası olduğunu düşündüğüm bir boşluğa ve hissizliğe mahkûm olmuşum.”

Kalk. Buradan uzaklaş. Git.

Onun önünde diz çökerken durmaksızın bunları tekrarlıyordum, aklımın mantıklı olan her yanı bana gitmemi söylüyordu. Geri kalanıysa sıkışmış, eli kolu bağlanmış haldeydi.

Onun yüzü de en başından beri bana baktığı gibi, aynı karmaşayla kıvranıyordu.

“Sonra seninle tanıştım. Seninle tanıştım ve ilk kez bir şeyler hissettim. Bu nasıl olabilir, Trent? Bunca yılın ardından, bunca zamandan sonra seninle karşılaştım ve içimde bir şeyler yeniden alevlendi. Uzun zaman önce ölmüş bir parçam seni görünce yeniden canlandı.”

İtirafıyla birlikte içimde bir şeyler düğümlendi. Duygularımın karmaşası bir fırtına gibi içimi dağıtıyordu.

“Eden, lanet olsun. Seni incitmek istemiyorum.”

“Sanırım o riski çoktan aldım. Bugün Gage’i almaya gelmediğinde...”

Sesi yavaşça kesildi. Sözlerinin imasını anlamamam mümkün değildi. Gerçek korkuları ve öfkesi açığa çıkıyordu.

Benim gelmemi beklerken eski korkularının tekrar bir çığ gibi üstüne düştüğüne hiç şüphem yoktu.

Boğazımdan bir inleme çıktı. “Eden, bebeğim, çok özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim... verdiğim tepki yanlıştı.”

“Özür dileme. Seni anlıyorum.”

Eden başını yana doğru eğdi. “Gerçekten mi? Ne hissettiğimi anlıyorsunuz? Hissediyor musun?”

Boğazım Sahra Çölü kadar kurumuş ve alev almak üzereydi.

Parmaklarımı çenesinde gezdirirken başımı zar zor sallayabildim. “Sana dokunan son adam o muydu?”

Oldukça tehlikeli bir yolda ilerliyordum. Ama bilmem gerekiyordu.

Çenesini tutuşumdan kurtardı, ciğerlerinden kopan sert ve düzensiz nefesler havayı doldurdu. Gözlerini yeniden benimkilere çevirdiğinde sesi kısık ve pürüzlüydü. “Hayatım boyunca bana dokunan tek adam oydu.”

Ellerim dizlerine doğru hareket ederek onu sıkıca kavradığında, zorlukla hırıltılı bir nefes verdim.

“Siktir... Eden.”

“Bunu nasıl durduracağımı, bununla nasıl savaşaacağımı bilmiyorum. Sana karşı hissettiklerim, senden istediğim şeyler...” Kelimeleri ihtiyaç ve çaresizlikle doluydu. “Bu daha önce deneyimlediğim her şeyden farklı. Bu istek. Sen yakınımdayken her yerimde hissettiğim o sızı. Üstelik bundan daha fazlası var, Trent. Çok daha fazlası.”

Alçak sesli gülüşüm aklımı kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu açık ediyordu. “Benim için durumun farklı olduğunu mu düşünüyorsunuz, Eden? Buraya nasıl geldiğimi, Gage’e nasıl sahip olduğumu bugüne dek kimseye söylemedim. Sende ne tür bir büyü var ki hayatımda ilk kez kendimi güvende hissediyorum?”

Bir daha asla dışarıdan birine güvenmeyeceğime yemin etmeme rağmen ona güveniyordum.

“Sadece... bu his,” diye fısıldadı. Çılgınca bir tavırla ellerimden birini alıp göğsünün üstüne yasladı. Kaburgalarının altında çılgınca atan o sert ritmi hissedebiliyordum. Dikkatsiz ve kontrolden çıkmıştı. “Bunu hissediyor musun? Bana senin de aynı şekilde hissettiğini söyle çünkü yalnız kalmaktan çok yoruldum.”

“Her şeyi elime yüzüme bulaştıracam.” Doğrudan bir cevap verip itiraf etmeme gerek yoktu. Dizlerimin üstündeki vaziyetim her şeyi açıkça ortaya koyuyordu zaten. Ama bilmesi gereken bir şey vardı. “Seni mahvedeceğim. Uyarmadığımı söyleme.” Ağzımdan hırlama gibi çıkan kelimeler, onun dikkate almayacağını bildiğim bir uyarı gibiydi.

Çünkü ikimiz de bu çekime karşı koyamıyorduk.

Elimi daha da aşağı bastırdı. “Sorun değil çünkü en çok acı veren şey yalnızlık.”

Ve ben, birkaç dakikalığına da olsa o acıyı ondan alacaktım.

Açgözlülük boğazımdan bir homurdanma gibi yükseldi ve öfkeyle atan kalbine bastırıldığı elim daha da açıldı. Kendini ileriye iterken o muhteşem bal gibi tenini okşadım ve eğilip yüzümü karnını örten elbisesinin kumaşına bastırdım. “Eden.”

Dudaklarımdan çıkan ismi hırıltılıydı. Uyarı ve yalvarış doluydu.

Çünkü ikimizin de buradan nasıl geri döneceğini bilmiyordum.

Yürüyüp gitmeliydim.

Lanet olsun, hatta yürümemeli sadece *koşmalıyım*. Motoruma atlayıp aramıza bir iki eyalet koymalı ve bunu daha karmaşık bir hale getirmeden sonlandırmalıydim.

Ama parmaklarını saçlarımın içine sokup acı verecek derecede sıkışığında elbisesinin kumaşına doğru, “Sana dokunacağım, bebeğim. Kendini iyi hissetmeni sağlayacağım,” diyerek bir vaatte bulundum.

İnlediğinde onu daha iyi görebilmek için biraz geri çekildim. Bu sayede yatağının kenarına yaslanarak oturan bu çekingen, baştan çıkarıcı kadına daha iyi bakabiliyordum.

Nefesi düzensizdi, kalbi kontrolden çıkmış bir biçimde atarken göğsü umutsuzca inip kalkıyordu.

Elimi titreyen karnından aşağıya, kalçasının kıvrımına doğru kaydırıp dizlerini iki taraftan tuttum. Aşağıya eğilerek burnumu sol uyluğunun iç kısmına bastırdım.

Ardından yavaşça yukarı doğru sürterek nefesimi tenine doğru verdim ve o tatlı, bal kokusunu içime çektim.

Titredi ve saçlarımın arasındaki eli beni daha sıkı kavradı. “Trent.”

“Yanımdayım. Tuttum seni.”

Bu değerli kız nihayet avuçlarımın içindeydi ve ben onu mahvedecektim.

Yine de duramadım. Duramıyordum.

Ve yemin ederim ki bundan hoşlanacaktı. Bu yıkımdan ve yok oluştan zevk almasını sağlayacaktım.

Avuçlarımı elbisesinin altına sokup ipeksi kalçaları açığa çıkana kadar yukarı kaydırıldığında titredi.

Çekici ve kıvrımlıydı. Mükemmel bir fantezi gibiydi.

Onu bu şekilde görünce şehvet kan dolaşımımı hızlandırdı. Çok seksiydi. Lanet olası şekilde tatlıydı. Sahip olmamam gereken her şeydi. İstememem gereken her şeydi. Ama nasıl duracağımı bilmediğim için sonuna kadar alacağım bir şeydi.

Tenine doğru, “Çok güzelsin, Eden. Kahrolası cennetin ta kendisi gibisin,” diye mırıldandım. Burnumu içinde kaybolmak için can attığım o tatlı noktayı kaplayan dantelli beyaz kumaşa bastırıp uyluğunun iç kısmında ilerledim.

“Küçük Baştan Çıkarıcı.”

Burnumla dikişin üzerinden geçtim ve dilimi uzatıp hafifçe dokundum.

Bu kızın minicik bir parçasının tadı bile beni delirtmeye yeterliydi. Kontrolümü kaybetmek üzereydim.

Eden’in göğsü havaya doğru kalkarken nefesi kesildi. Dişlerinin arasından bir tıslama çıktı. “Trent... B-ben...” Kelimeler dilinin ucunda kayboldu, sığınacak bir yer arıyordu.

Kumaşa doğru, “Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Kedicik,” diye homurdandım. “Bu gece bunun için seni yalvartmayacağım bile.” Parmaklarımı külotunun kenarlarına dolarken yarısı kapalı gözlerini görebileceğim kadar geriye çekildim. Ardından uzun bacaklarının sıkı ve pürüzsüz teni boyunca kaydardım.

Gözlerim önümde açılan her bir santimi yutuyordu.

Gözleri, yüzü... Titreyen ihtiyaçla dolu bedeni.

Bana duyduğu arzusu ve açlığı.

Ama bu kızın göz kulak olunmaya ihtiyacı olduğu gerçeğini de unutmamıştım. Bakışlarında dolaşan ve ruhunu titreten korkunun gerçekliğini de.

Yani, siktir, ona dokunan son ve aynı zamanda da tek adam çoktan gitmişti ve şimdi onun yerinde benim gibi bir canavar vardı.

Ve ona daha önce kimsenin bu şekilde dokunmadığını hissediyordum. Onun beni işaretlediği gibi ben de onu işaretleyecektim.

İç çamaşırını ayak bileklerinden çıkardığımda elbisesi uyluklarının etrafında toplandı.

Her santimi pembe ve kızarmıştı. Parmağımla o rengi takip ettim, iç bacağına doğru ilerlediğimde keskin bir nefes aldı.

“Çok güzel,” diye mırıldandım.

Gözleri parladı ve ışıldadı.

“Çok mükemmel.”

Elbisesini daha yukarı itmeye devam ettim.

“Çok doğru.”

“Bana böyle baktığında hissettiklerim bunlar,” diye itiraf etti. “Hissetmemeliyim ama kendime engel olamıyorum.”

O mükemmel amına bakabilmek için dizlerini iki yana açarken gözlerim açıklıkla parıldadı.

İnledi, elleri yatağını örten çarşafı kavramak için uzandı.

Onu bu şekilde görünce sahiplenme duygusu bedenimi ele geçirdi. Ayaklarının dibinde şeytan olan bir melekti.

Sadece benim için.

Bakışlarım onun her santimini yutuyordu. Bedeninin büyük bir kısmı o mütevazı elbiseyle kaplı olmasına rağmen ben onun en mahrem yerini tüm açıklığıyla ortaya çıkarmıştım. Onun saflığını kötülüğümle saracaktım. Mükemmelliğini lekeleyecektim.

Ve bunu yaptığımda, onun beni asla unutamayacağından emin olacaktım.

“Cennet... amının tadına daha bakmadım bile ama öyle olacağını biliyorum.”

Eden inledi, arzusu öyle yoğundu ki kalçaları yatağın üzerinde kıpırdanıyordu. Benim için sıırılsıklamdı. Dilimle içine daldım ve ıslak dudaklarının arasından derinlere ilerledim.

Tatlıydı.

Kahrolası derecede tatlıydı.

Darbelerimin etkisiyle sarsılıp titredi, ondan gelen baştan çıkmış inlemeler beni bir rüyaya sürüklüyordu.

Kalçalarını sıkıca kavrayıp bacaklarını iyice açtım, dilimi gezdirerek klitorisinden kıkına kadar onu keşfettim ve aynı şeyi tekrarlamaya devam ettim.

Onu yalayıp emiyordum.

Eden ise her bir anın içinde, her bir kalp atışında, dilimle her bir dokunuşumda kıvranıyordu.

Dikkatimi zonklayan ve ıslanıp şişmiş o noktaya çevirdiğimde aklını kaybedercesine dağıldı.

Dilimi kıvrırarak onu uzun ve sert vuruşlarla yalamaya devam ettim. Eden bacaklarını biraz daha açarken onu kavrayan ellerim bacaklarının iç kısmına kaydı.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

“Trent. Lütfen. *Tanrım*. Ben... yapamam.” İsmimi kafa karışıklığı ve çaresizlikle harmanlamış bir ilahi gibi söylemişti.

“Seni yakaladım,” diye homurdandım. Parmaklarımı derinlerine daldırmadan önce dilimi teninde bir kez daha gezdirdim.

Amı sıcak ve sıırılsıklamdı. Henüz içine bile girmemiştim ve o buna rağmen şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi.

Sikim bir kaya kadar sertleşmişti. Eğer onun içine girmezsem ölebiliirdim.

Ama yapamazdım. Yapamayacağımı biliyordum. Ona verebileceğim tek şey buydu.

O yüzden onu yiyip bitirmeye devam ettim. Dilimle, dişlerimle ve ruhumla.

Eden kıvranıyordu. Sarsılıyor ve inliyordu. Çıkardığı o tatlı, küçük sesler o kadar güzeldi ki her an boşalabileceğimi düşündüm.

Eden’in nefesi kesilirken kolları başımın etrafında kıvrıldı. “Hissediyor musun?” diye sordu.

Ruhu her yerdeydi.

İyiliği, inancı ve güveni havada süzülüyordu.

Hissediyordum.

Lanet olsun, gerçekten hissediyordum.

Hepsini.

Parmaklarımı daha derine ittim. Sinirleri patlama noktasına gelene kadar onu okşadım. Gittikçe daha yukarı tırmanıyordu.

Doruğa ulaşmak üzereydi.

Ve onun parçalandığı anı hissettim.

Başını geriye doğru attı, kalbi çılgınca atarken kadınlığının duvarları parmaklarımın etrafında kasılıyor ve zonkluyordu.

İnleyerek adımı fısıldadı. Bu bir rüyaydı. Bir sahipleniş.

“Trent. Trent.”

O anda onun iyiliğinin bizi bir bütün haline getirdiğini hissettim. Böyle olabilecek olan bir hayatın fısıltılarını.

Bir kadın ve bir adam.

Kötü olmayan bir adam. Kirlenmemiş, onun yanında durmaya layık olan bir adam.

O adam hareket etmeden, kadının elbisesinin kumaşı boyunca öperek yukarılara çıkmaktan kendini alamadı. Göğsünün üzerinden boğazına yukarıya doğru ilerledi. Ellerini saçlarına daldırdı, ağzı dudaklarına kapandı.

Onu yavaşça, çaresizce ve verebileceği her şeyle öptü.

Dilleri birbirine usulca dokundu, çılgınca bir istekle inilti ve sızlanmalar yankılandı.

Kadının parmakları omuzlarına gömüldü ve ruhuna bir fısıltı gibi adını duydu.

“Trent.”

Trent. Trent. Trent.

Ne yazık ki o adam gerçekte var olmayan biriydi.

Ancak belki ikimiz de o anda bunun farkında değildik.

Çünkü Eden öpüşüme karşılık veriyordu.

Ağzı boğazıma doğru ilerlerken elleri gömleğimin altında kaydı. Tek hamleyle onu başımın üzerinden çıkarıp bir kenara fırlattı.

Sonbaharı andıran gözleri, nazik bir okşayış gibi üzerimde gezindi. Nefesi sığ ve düzensizdi, yan tarafıma kazınmış dövme dokunan elleri titriyordu.

Hayalet.

Eden’in bakışları bir tür tanıma duygusuyla benimkilere kaydı. Arımda asla bırakamayacağım o adamı görüyordu.

Yataktan kayıp dizlerinin üzerine çöktüğünde odayı aydınlatan şeyin güven ve şefkat olduğuna yemin edebilirdim.

Eden'in asla unutamayacağım yüzünü kavradım. "Bebeğim... buna gerek yok... bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Ama o çoktan kotumun fermuarını açmış, kalçalarımдан aşağı doğru itiyordu. En sonunda sikim serbest kaldı. Bir canavar gibi seğirdiğinde beni eline aldı.

Bakışlarını bana çevirip, "Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Bir şekilde, ikimiz için de durum aynıydı.

Belki sadece bir anlığına, bir saniyeliğine... O bağışlayan gözlerin zarafetinin altında ben de öyle hissediyordum.

Beni yumuşakça sardı ve ürkek bir şekilde okşadı. Tıslayarak elimle onun elini sıkıca sardım.

"Sert severim, Kedicik," diye homurdandım. "Benimle birlikteyken utanmana gerek yok."

Eden inledi, göğsümden başlayıp karnıma kadar öpücükler bırakarak ilerledi.

O anda bittim.

Ellerim başının arkasına kayarken sikim boğazının derinliklerine gömüldü.

Ağzının ıslak sıcaklığında boğuluyordum ve bir daha asla tek bir soluk dahi almak için yukarı çıkmak istemiyordum.

On Beşinci Bölüm

Trent

Los Angeles, On Sekiz Yıl Önce

“CUTTER*, BIRAK ONU. BUNU YAPAMAZSIN.”

Annese hızla arkalarından koşarken babası onu gömleğinin yakasından tutup kaldırımın kenarına park edilmiş kamyonu doğru sürükledi. Trent'in damarlarındaki kan öyle hızlı kaymıyordu ki bunu kulaklarında ve göğsünde hissediyordu. Midesi bulanıyordu.

Babasını son görüşünün üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve bu yüzden hayatlarından tamamen gittiğini düşünmüştü. Artık gelip annesini ağlatmıyordu. Annese babasına, burada hoş karşılanmadığını söylemişti. Onun kötü ve rezil hayatıyla hiçbir ilgisinin olmasını istemiyordu.

Babası hızla dönerek kadının yüzüne doğru yaklaşıp tükürür gibi kükredti. “Ne demek yapamam? Haddini bil kadın.”

* İngilizcede cutter, “Kesici, canı” anlamları taşır. Trent'in babasının lakabı.

Trent'in annesinin yüzü hem kızarıp hem de bembeyaz kesildi. Annesinin endişesi Trent'i korkuya boğarken yeşil gözleri sanki Trent'i kurtarmak için savaşmaya hazırmış gibi babasının üzerindeydi.

"Haddimi mi bileyim? Ben bu saçmalıkların hiçbirini asla kabul etmedim ve öylece durup oğlumu bu pisliğin içine sürüklemene izin vermeyeceğim!"

Trent'in göğsünde tuhaf bir his vardı. Sanki içi doluydu ve patlayacakmış gibi vızıldıyordu. Elleri öfkesi yüzünden karıncalanıyordu.

Babası Trent'i sarstı. "Bu çocuğun saygı nedir öğrenmesinin zamanı geldi. Hepsinin. Nereye gittiklerini, kim olduklarını anlamaları lazım. Önce onunla başlıyoruz."

Trent çırpınarak kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni. Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Babası onun kafasının arkasına vurdu.

Annesi öfkeyle ileri doğru atıldı. "Sakın ona dokunayım deme!"

Trent'in babası aniden annesini boğazından kavradı. Trent hem ağlamak hem de savaşmak istiyordu.

Boğazı düğümlenirken gözleri yaşardı.

Ama canavar tıslayarak konuşurken orada donup kalmaktan başka hiçbir şey yapamadı. "Ne istersem onu yaparım. Senin işini uzun zaman önce bitirmeliydim, sürtük. Benimle bu şekilde konuşabileceğini mi sanıyorsun? Oğullarımla ne yapacağım konusunda söz hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Burada yaşıyor olabilirler ama bana aitler. Anladın mı? Nefes almana izin verdiğim için şanslısın."

Annesi inledi ve boğazını tutan eli tırmaladı. Babası onu daha sıkı kavrarken, "Anlıyor musun?" diye sordu.

Annesi kaskatı bir biçimde kafasını aşağı yukarı salladı.

Ne kadar mücadele etse de bir damla yaş Trent'in gözünden aktı. Annesi bunu görünce irkildi ve babası onu serbest bırakıp ittirince tökezleyerek geri çekildi. Daha sonra babası Trent'i kamyonun ön koltuğuna fırlatıp kapıyı çarparak kapattı.

Trent koltuğuna çöküp kaldı. Babası kamyonun önünden dolanırken yan pencereden bahçenin ortasında duran annesine baktı, midesi iğrenç bir hisle kaynamaya başlamıştı.

Annesinin yüzünde dehşet ve utanç vardı. Trent parmak uçlarını cama bastırdı.

Annesinin yüzü gözyaşlarıyla yıkanıyordu.

Aniden bir darbe yediğinde bakışları hâlâ kadının üzerindeydi. Trent darbenin etkisiyle ileri doğru sarsıldı ve bakışlarını ona katıksız bir nefretle bakan babasına çevirdi.

Trent'in ruhunun derinliklerinde hissettiği nefretin aynısıydı.

Çirkin, çok çirkin bir nefretti.

Trent bu nefretin kapkaranlık bir şeye dönebileceğini düşünüyordu.

Babası kontağı çevirip sokağa çıkarken, "Benim hiçbir oğlum sikik bir korkak olmayacak," diye hırladı. "On iki yaşındasın. Zavallı ikizinin sanki kendi başına nefes alamıyormuş gibi sürekli o solunum cihazını emiyor olması zaten yeterince kötü. Anneniz hepinizi birer korkağa çevirdi. Güçsüzsünüz. O gözyaşların kuruyana kadar seni döverim, evlat. Kesilmek mi istiyorsun? Kanala mı atılmak istiyorsun? Bu dünyada zayıflık gösterirsen işin bitti demektir. Şimdi kendine gel çünkü yapman gereken bir iş var. Bir gün ben gittiğimde, *Iron Owls*'un başına sen geçeceksin ve bu pozisyonu almanın ne demek olduğunu öğrenmenin artık tam zamanı."

Trent sanki ortadan kaybolabilecekmiş gibi koltuğa daha da gömüldü.

Annesinin korktuğu, onu gözleri morarmış ve ağzından kan sızarken bırakan bu adamla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ama böyle bir adamdan nasıl kurtulabilirdi ki?

Ayak sesleri sessizce odasına doğru ilerlerken Trent kendini yorganının altına daha da gömdü. Sanki saklanabilirmiş, sanki o hiç var olmamış, gördüğü şey asla gerçekleşmemiş gibi davranabilirdi.

Bu sadece kötü bir rüyaydı.

Yatağının kenarı bir ağırlıkla çöktü ve o yumuşak ses havayı doldurdu. Annesi en sevdiği şarkıyı mırıldanıyordu. Kötü şeyler yaptığınızda affedilmeyi anlatan o şarkıyı.

Ama babasının onu izlemeye zorladığı şeylerin bunlardan biri olmadığından oldukça emindi. Onlar üzeri kapatılabilecek ya da unutulabilecek şeyler değildi.

Bunu asla unutamayacağını biliyordu.

Titriyordu, midesi bulanıyordu, başı dönüyordu.

Kan vardı.

Çok fazla kan vardı.

O sırada kusmuştu ve babası ona yine tokat atmıştı.

Annesi yorganı üzerinden kaydırıp ve parmaklarını onun saçlarının arasından geçirip okşadı.

Hareketleri Trent'in küçüklüğündeki gibi yavaş ve nazikti.

Sanki hâlâ iyi biriymiş gibi.

Sanki babası onu çimlere fırlatıp yakında döneceğini söylediğinde gömleğine o kan sıçramamış gibi.

"Her şey yolunda benim cesur oğlum. Benden saklanmana gerek yok. Seni asla incitmeyeceğim. Seni asla yargılamayacağım."

Trent yüzünün üzerine çektiği yorganın altından zar zor dışarı bakarak kıpırdandı. "Geri dönmek istemiyorum anne. Onun gibi olmak istemiyorum."

Annesi eğilip onun alnına bir öpücük kondururken, "Şşt..." diye fısıldadı. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Bir yolunu bulacağım. Ortadan kaybolmamızın bir yolunu bulacağım. Sen, kardeşlerin ve ben. Kulağa hoş geliyor mu?"

Trent şiddetle başını aşağı yukarı salladı.

"Bu bizim sırrımız, tamam mı? Biz buralardan gidene kadar kimseye söylemeyeceksin."

Trent tekrar başını salladı. "Nereye gidersek gidelim, hepinize göz kulak olacağım anne."

"Biliyorum, tatlı savaşçım, biliyorum."

On Altına Bölüm

Eden

TESSA DİKKATİNİ BAŞKA YÖNE ÇEVİRDİĞİ ANDA başımı eğdim ve fark edilmeden öğretmenler odasından sıvışmaya çalıştım.

“Hey, ne oluyor? Orada kal, Eden Jasmine Murphy. Saklanabileceğin hiçbir yer yok. Nerede yaşadığını biliyorum.”

Yeterince hızlı olamayacağımı bilmeliydim.

Arkamı döndüğümde kendimi yemek standına yaslanmış halde buldum. Halbuki kapıdan iki adım ötedeydim. Kaçmaya çok yaklaşmıştım.

Şimdiyse köşeye sıkıştırılmış haldeydim.

Tessa yanıma yaklaşırken beni işaret etti.

Yemin ederim, bu kadın yarı taziydi. Tanrı onu bu sebeple yaratmış gibi bir sırrın kokusunu yüz metre öteden alırdı.

Gergince kıpırdanıp ona yapabildiğim en masum, en sahte ifadeyle baktım. “Şey... affedersin, ne oldu?”

İşte bu kadar. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranırsam bu iş hızlıca çözüldü.

Bu sabahki sorgusuna hiç hazırlıklı değildim ama dün gecemin nasıl geçtiğini sorunca ağzımdan çıkan saçma sözler ve kırmızı yanaklarımla durumu daha da kötüleştirmiştım. Hem de bu, diğer beş öğretmenin gözü önünde yaşanmıştı. Sonra veda bile etmeden gizlice dışarı çıkmaya çalışmıştım.

Resmen havada sarı bayrak* sallamıştım. Faul yapıp dikkatini şüpheli kötü davranışıma çekmiştim.

Aslında, dün gece yaşadıklarımız o sırada yanlış gelmemişti ama Trent kapımdan çıkar çıkmaz aklımdaki her soru ve tereddüt beni istila etmeye başlamıştı.

Gecem çarşaflarımın arasında huzursuzca dönüp durarak geçmişti.

Tenim alev alevdi.

Bunalmış ve alt edilmiş gibi hissediyordum.

Kalbim şiddetle atıyor ve *Ne yaptım ben?* diye haykırıyordu.

Tessa safkan bir avcı gibi başını yana eğdi, gözleri büyürken dudakları hafifçe aralandı. Öğretmenlerin geri kalanının bize dikkat etmediğinden emin olmak için etrafına bakarken, “S-e-k-s yapmışsın,” diye fısıldarken adeta tısladı.

Sanki heceleyerek konuşmasına kulak misafiri olan biri ne söylediğini anlamayacaktı.

“Yapmadım,” derken ben de ona tıslayarak cevap verdim.

Mavi gözleri kısıldı. “Yalancı.”

Savunmaya geçerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ben... tam anlamıyla yapmadım.”

O da anlamayan bir bakış atarak kendi kollarını bağladı ve kaşlarını havaya kaldırırken, “Tam anlamıyla ne yapmadın?” diye sordu.

Ah...

Hiç düşünmeden, “Resmen yapmadım,” diye hızlıca konuştum.

Ortada büyük bir olay yokmuş gibi davranıyordum.

* *Yellow Flag* kişilerin duygularını, düşüncelerini ve davranışlarını nasıl yönettiğini temsil eder.

Sanki en iyi arkadaşım beni fazlasıyla iyi tanımıyordu. Sanki bunun *gerçekten büyük bir olay* olduğunu bilmiyordu.

Ağzı şaşkınlıkla açılırken beni bileğimden yakaladı ve büyük malzeme dolabına sürüklemekten önce bir kez arkamıza baktı. Kapı peşimizden kapandığı anda saldırıya geçti. “Az önce ne dedin sen?”

Kıpırdandım, kelimeler ağzımdan o kadar sessiz çıkıyordu ki beni duyabildiğinden şüpheliydim. “Resmen yapmadım dedim.”

Bileğimin etrafındaki elini daha da sıktı. “Aman Tanrım... Şaka yapıyordum. Sadece sana sataşmaya çalışmıştım ama sen... gerçekten biriyle mi yattın?!” Çılgınlığını güçlkle kontrol edebilmişti.

“Sana zaten yatmadığımı söyledim.”

“Ama yaptın. Yaptın. Ortada seksi, ateşli bir *çıplaklık* var mıydı? Bana bunun doğru olduğunu söyle.” Sesi sanki en büyük dileği yerine getirilmiş gibi tizleşmişti.

Bileğine vurdum ve tutuşundan kurtuldum. “Derdin ne senin? Burası babamın okulu ve kapının diğer tarafında beş öğretmen daha var.” Vurgulamak için parmağımla işaret ettim.

Küçük bir kız değildim ama ihtiyacım olan son şey babamın dün gece neler karıştırdığımı öğrenmesiydi. Ben onun daha fazla endişelenmesine sebep olmadan da aklında yeterince şey vardı zaten.

Ve kesinlikle endişelenirdi.

“Hımm. Burası aynı zamanda bizim de okulumuz. Ve flaş haber, baban da tıpkı benim gibi senin mutlu olmanı istiyor.”

“Tabii. Trent’e bir bakış atsa beni doğrudan dolabıma kilitlerdi.”

Aklımı kaybettiğimi düşünürdü.

Muhtemelen kaybetmiştim.

“Şuna bir bak, bizim küçük Eden’ımız patronuyla yatıyor.” Bunu sanki ahlaksız, uygunsuz bir şeyden bahsediyormuş gibi söylemişti. Gözleri heyecanla parlıyordu.

“Tekrar söylüyorum, onunla yatmadım.”

Beni incelemek için geri çekildi. “Öyle olsun ama artık her ne yaptırırsanız, adamın aklını başından aldığı açıkça ortada.”

Dişlerimi altdudağıma geçirdim, dün gecenin hatırasıyla göğsüm neredeyse patlayacaktı. İçimde bir savaş verirken gözlerimi kaçırdım, ardından en yakın arkadaşşıma tekrar baktım. “Sanırım hayatım boyunca hiç dün geceki gibi hissetmedim.”

Güzel ve arzulanan.

Bu hayranlıktan daha farklı bir şeydi. Onun ötesinde, belki de tam tersiydi.

O kadar tutkulu bir çarpışmaydı ki neredeyse suç teşkil ediyordu. Baştan çıkarıcı bir günah gibiydi. Sanki tadıma bakmazsa ölecekmiş gibi hissettiğini biliyordum ve tüm bu hisler karşılıklıydı.

Birbirinden çirkin sırlara sahipti. Karanlık geçmişine göz atmama izin verip beni güveniyle onurlandırmıştı.

Bana güvenmişti.

Buna rağmen ne kadar yozlaşmış olduğunun sadece yüzeysel bir kısmını görebildiğime bahse girebilirdim.

Yine de sonunda bunların hiçbir önemi kalmamıştı.

Benim için tamamen yanlış insan olduğu gerçeğini, tehlikeli oluşunu umursamamıştım.

İstememem gereken her şeydi, korkmam gereken her şeydi.

Bütün bunlara rağmen yine de o çekime teslim olmuşum.

Tahminde bulunarak, “Kendini suçlu mu hissediyorsun?” diye sordu Tessa yumuşak bir sesle.

“Hissetmemeli miyim?”

İfadesinde bana cesaret veren bir şeyler vardı. “Altı yıl oldu, Eden.”

Gerçek olabileceğinden emin olmadığım bu yeni başlangıca karışan eski acılar göğsümü sıkıştırıyordu. Bu beni diri diri yakmadan önce söndürmem gereken bir şeydi.

“Ama ben her zaman düşünmüştüm ki...” Cümlemi tamamlamadım.

Tessa biraz daha yaklaştı, tüm alaycılığı gitmiş onun yerini anlayış ve nazik bir tavır almıştı “Ne?”

Kelimeler utanç verici bir fısıltı halinde ağzımdan çıktı. “Her zaman düşünmüştüm ki... eğer yeniden bir şeyler hissedersen, yeniden birini istersem, birini yeniden seversem, bu öncekine kıyasla daha sönük, daha eksik olacaktı.”

“Ve bu Trent denen adamın, Aaron ile ilgili anılarını gölgelemesinden korkuyorsun.”

Derin bir nefes alıp ona gerçeği tüm çıplaklığıyla anlattım. “Beni tüketmesinden korkuyorum. Bir bakışıyla beni mahvedebilir. Ve bu kez, bu işin sonunda, sağlam çıkamayacağımı biliyorum.”

“O senin joker kartın.”

Kaşlarım çatıldı.

“Beklemediğin, öngöremediğin biri. O kadar çok sevebileceğin biri ki denemekten korkuyorsun. O senin asın. Kazandıran kartın.” Öne doğru eğilirken ses tonu keyifli bir hal aldı. “Eden, o senin pastan.”

Bunun üzerine dudaklarında bir gülümseme oluşurken görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı, acı bir kahkaha boğazımdan yukarı tırmandı. “Korktuğum şey onun bir kırık kalp olması.”

Gerisini ona anlatmaya cesaret edemedim. Geçmişini, içinde gizlenen karanlığı, kaçmaktan biraz daha fazlasını yaptığını; günahlarından, acısından ve kaybından saklandığını.

Hiç şüphe yoktu ki yoluna çıkabilecek herkesle savaşmaya, onları ortadan kaldırmaya hazır durumdaydı. Ben de bir şekilde, tüm bunlara rağmen onun yanında olmak isteyen kadın olmuştum.

Tessa uzanıp yüzüme düşen gözyaşını sildi. “Korkularımız sonunda bizim için en çok anlam ifade eden şeylere dönüşür.”

Derin bir nefes verirken, “Benimle bir hayat istemediğinden oldukça eminim, Tessa,” dedim. Dudaklarımdan çıkan kelimeler keskindi çünkü kendimi kandırmaya başlamayacaktım.

Adamın bunun nasıl olacağını bildiğinden bile şüpheliydim. Tek bir odağı vardı ve onun dışına nasıl bakacağını bilmiyordu. Ama dün gece... dün gece sanki bunu yapabilirmiş gibi hissettirmişti. Sanki ikimiz de

kendimizin dışına, kaderimizde olduğunu düşündüğümüz şeyin ötesine bakabilir ve birbirimizi bulabilirdik.

Ortada buluşabilirdik.

Tessa'nın gülümsemesi yumuşaktı. "Tabii ki de böyle bir şey isteyeceğini düşünmüyor. Onun da senden korktuğuna hiç şüphem yok. Onun için ifade edebileceklerinden korkuyor."

Kalbim de başım kadar şiddetli bir şekilde titreyip sarsıldı. "Eninde sonunda beni paramparça edeceğini bildiğim halde bana dokunmasına izin verdim."

Yaklaşan yıkımın titreşimini şimdiden etrafımda hissedebiliyordum.

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Sana dokunmasına izin verdin çünkü birine şans vermek böyle bir şeydir, Eden. Kendini açıp inancınla bir adım attın. Onun da senin için aynısını yapmaması aptallık olur. Çocuğunun şimdiye kadar tanıştığım en zeki beş yaşındaki çocuk olduğu göz önüne alındığında, bu adamın kafasının biraz da olsa çalışması gerekiyor."

Şakacı bir tavırla sırıttı.

Tuhaf bir şekilde kıkırdamayı başardım. "Eh, onun da az da olsa iyi yanları var."

Gözleri neşeyle büyüdü. "Ah, umarım o iyi yanlardan biri gerçekten büyük bir aleti olmasıdır," dedi neşeli bir tavırla.

Boğazıma kaçan kahkahayla nefesim kesildi. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun. Beni seviyorsun. Hem de çılgınlar gibi. Delicesine!" Kollarını etrafıma dolayıp beni göğsüne doğru çekerken sesi alçaldı. "Çılgın bir aşk diyorum, Eden. İster Trent ile ister başka biriyle olsun, hak ettiğin böyle bir aşk. Henüz işin bitmedi. Pes etmene izin vermeyeceğim."

Göğsüm sıkıştı. İçimi yoğun bir sevgi kapladı. "Seni gerçekten çok seviyorum, Tessa. Çılgın, delicesine bir aşkla."

Kafama doğru sırıttığını hissettim ama hoparlörlerden gelen zil sesiyle geriye doğru sıçradı. "Kahretsin. Geç kaldık."

Arkasını döndü ve kapıyı hızla açtı, iki beşinci sınıf öğretmeni biz çıkarken şaşkınlıkla zıpladığında kahkahasını gizlemeye çalıştı. Tessa hâlâ beni arkasından çekiştiriyordu. Odanın kapısından geçip koridora çıktığımız anda kahkahasını serbest bıraktı.

Yanıma geçerken, “Az daha yakalanıyorduk,” diye soludu. Eli hâlâ benimkinin üzerindeyken beni kendine çekerek sanki ‘ ‘ r mücevher soygunundan kurtulmuşuz gibi arkasına baktı.

“Sadece bir uyarı, eğer babam bugün benimle *konusmak* isterse suçu sana atıp yerime seni göndereceğim.”

“Peki.” Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Ne istersen yap. Adam bana tapıyor.”

Elini sıktım, her zaman beni koruyup kollayan, ne olursa olsun, benim için mücadele edip beni umursayan arkadaşım için minnettardım.

“Tabii ki tapıyor. Senin gibi birine nasıl tapmaz?”

Bana sıkıca sarıldı. Ayrılmadan hemen önce, “Aynı şey senin için de geçerli, bebeğim,” diye fısıldadı. Tessa yol ayrımındaki koridora doğru ilerlerken ben de sola döndüm. “Umarım harika bir gün geçirirsin, dostum!” diye bağırdı, ilerledikçe sesi zar zor duyuluyordu.

Arkamdan, “Ah,” diye bağırdığında yavaşladım. Ona doğru döndüğümde gözlerinde bir parıltı vardı. “Sırf dikkatimiz dağıldı diye bana o pastadan bahsetmeyeceğini sanma. Bütün detayları istiyorum. Ne kadar lezzetli olduğunu ve tam olarak ne kadar yediğini merak ediyorum.”

“*Senden nefret ediyorum,*” dedim sessizce ağzımı oynatarak.

Elleriyle bana kalp yaparken gülümsemesi devasa, saçma bir sırıtmaya dönüştü.

Ağzımdan minik bir kıkırdama kaçtı. Topuğumun üzerinde dönüp sınıfıma doğru koşmadan önce ona hızlıca el salladım. Öğrencilerime oyun alanında göz kulak olan yardımcılardan biri onları sıraya dizmiş, sınıfa doğru yönlendiriyordu.

Ben de hemen arkasından takip ettim.

Çocukların kahkahaları ve yeni günün heyecanını yaşarken çıkardıkları keyifli sesler, kalbimi kaotik bir huzur ve neşeye doldurdu.

Her zaman onların küçük yüzlerinin daha iyi şeylerin vaadi olduğunu düşünürdüm. Her şeyin parçalanabileceğini hissettiren bu dünyanın umudu onlardı.

Ama içimde devasa bir oyuk oluşturan, ayaklarımın titremesine ve kalbimin taşacak kadar şişmesine neden olan tek bir yüz vardı. Sınıfın içinden koşarak bana doğru gelirken devasa sırt çantası sırtında bir sağa bir sola savruluyordu. “Bayan Murphy, Bayan Murphy!”

Gage kolunu havaya kaldırmış, elini bana doğru sallıyordu. Sevimli gülümsemesi, tombul yanaklarında gamzeler oluştururken karamel gözleri neşeyle dans ediyordu. “Bakın, Bayan Murphy. Sizin için bir şey yaptım! Görmek ister misiniz? Görmek ister misiniz?”

Önünde diz çöktüm.

Zaten ayakta durabilecek gibi hissetmiyordum.

Yemin ederim, ruhumun onunkıyla iç içe geçtiğini, bu çocuğun adeta bir mıknatıs gibi beni kendine çektiğini hissedebiliyordum.

Çekiyor, büküyor, sarıyordu.

Ta ki kendimi tanıyamayacak hale gelene kadar.

“Öyle mi?” diye fısıldarken şiddetli ve durdurulamaz sevgim dışarı sızmıştı.

Başım dertteydi. Hem de fena halde.

Bana gülümsedi. “Evet. Hatta babam gerçekten çok erken kalkıp bana yardım etti çünkü ona bunun çok ama çok özel olması gerektiğini söyledim.”

Havada salladığı minik elini uzattı. Avucunda mavi ipten yapılmış ince bir bileklik vardı, üzerine rastgele renklerde boncuklar dizilmişti.

“Bakın, Bayan Murphy!” Yanıma iyice yaklaşmaya çalıştı. Açıklamaya başladığında küçük bedeni heyecanla dolup taşıyordu. “Bir kitap boncuğu ekledim çünkü siz bir öğretmensiniz ve öğretmenler kitapları sever, değil mi Bayan Murphy?”

Onay almak için bana baktığında usulca başımı salladım. Konuşmıyordum.

“Ayrıca dansçı olduğunuz için bir bale ayakkabısı var ve sanırım okuldan sonraki derslerinizden birine gelmek istiyorum.”

Göğsüm sıkıştı. Zar zor nefes alabiliyordum.

Sonuncuyu işaret etti. “Bu da bir yıldız çünkü babam sizin cennet gibi olduğunuzu ve yıldızların da cennetin çok çok yukarısında olduğunu söyledi, öyle değil mi?”

Cümlesini bitirince bana baktı, gözleri sorgulayıcı bir şekilde kışılmıştı. Sanki tam olarak emin değildi.

Kalbim şiddetle atıyordu. Kısık kısık nefes almaya başlarken boğazım düğümlendi.

Burnunu kırıştırdı. “Ee, ne düşünüyorsunuz? Bunun şimdiye kadar aldığınız en iyi hediye olduğunu mu düşünüyorsunuz? Çünkü siz bana göre dünyadaki en iyi öğretmensiniz ve ben sonsuza kadar burada sizinle kalmak istiyorum! Sorun olur mu, Bayan Murphy?”

Sevgi varlığını ezip geçerek, içimdeki her şeyi parçaladı.

Bildiğim her şeyi yok ederek, baştan aşağı şekil veriyor, yeniden inşa ediyordu.

Uzanıp yüzüne dokundum. Tamamen etkisi altındaydım.

Benim favorim. Benim favorim.

Ancak bundan daha fazlası vardı. Gerçek apaçık ortadaydı. Her iki Lawson erkeğine de kalbimi kaptırıyordum.

Ve ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

On Yedinci Bölüm

Eden

KLASİK MÜZİK KORİDORDA YANKILANIRKEN stüdyo-
nun parke zemini ayaklarımın altında tanıdık hissettiriyordu. Işıklar kısılmıştı, yalnızca tavanındaki çıkıntılardan süzülen loş bir parlaklık dağınık alana hafifçe yayılıyordu. Duvarlar aynalarla kaplıydı ve günün son dersinden sonra bale parmaklıkları kenara itilmişti.

Saat altıyı biraz geçiyordu ve aslında bu gece kulüpteki vardiyama gitmeden önce evde biraz kestirmem gerekiyordu.

Ama buna, dans ederken vücudumun tempoyla akmasına izin verip hareketlerin ve müziğin beni büyülemesine, kalbimin o ritimle yükselip düşmesine ihtiyacım vardı.

Burada sadece ben ve hareketlerin güzelliği vardı.

Ayağa kalkıp *grande jeté* 'ye' atlamadan önce bir *plié* ** yaparak eğildim. Bir hareketten diğerine süzülüyordum. Zarif ve sertin bir karışımı

* Balerinin ya da balerin havada bacaklarını düz bir şekilde açarak bir an için yere paralel olarak durdukları sıçrayış şekline verilen ad.

** Dizleri bükerek yapılan bir bale hareketi.

gibiydi. Müzik, *mini kreşendo** heyecanına ulaşmadan önce sessizleşti ve beklenti içinde havada asılı kaldı.

Sanki bale benim içimde doğuştan vardı ama yine de kendimi inanılmaz derecede özel hissetmemi sağlıyordu.

Burası kendimi bulduğum ve aynı zamanda da kendimi kaybettiğim, endişelerimle kaygılarımın hiçliğe sürüklendiği yerd. Burada önemli olan tek şey damarlarımda akan o duyguları hissetmekti.

Sanki uçuyormuş gibi özgür ve canlıydım.

Şu an hissettiğim bu duyguların, Trent Lawson'a karşı hissettiklerimle bu kadar benziyor olması sinir bozucuydu.

O anda tüm mantıklı düşünceler ve sağduyu ortadan kayboluyordu. Dans ederken uğruna yaşadığım tek şey, en yükseğe ulaşmaktı.

Ve Trent'le o anın sıcaklığında önemli olan tek şey, parmak uçlarının tenimde gezinmesi, o bakışlarının yakıcı etkisi ve ellerinin üzerimde yarattığı etkiydi.

Tamamen farklı bir yüksekliğe, tamamen farklı bir hazzın içine çekiliyordum. Bu duygunun peşinden koşmayı bırakabileceğimden hiç emin değildim.

Tam da bu yüzden buraya gelip saklanmam ve başka bir yerde kaybolmam gerekiyordu. Sadece adrenalinden ve uyduğum koreografiden başka bir şey yoktu.

Sanat.

Burası ne istediğimi, kim olduğumu ve nerede durduğumu anlayabildiğim; korkunun titreşimlerinin ya da ihtiyacın ateşinin olmadığı bir yerd.

Müzik zirveye ulaşırken *pirouette*** hareketine geçtim. Durmadan dönmeye başladım. İki ayağım üzerinde dönerken arada tek ayağa geçiyordum. Daireler çizerek tekrar tekrar dönüyordum. Kalbim hızla atıyor, vücudumdaki her kas esnerken göğsüm sarf ettiğim eforla geri liyordu.

* Bir müzik parçasında, seslerin gittikçe en yüksek bir noktaya doğru güçleneceğini belirten terim.

** Balede, kendi etrafında dönme hareketidir. Bazen tek ayak üzerinde de yapılır.

Aşkla yaptığım bu işin güzel yorgunluğuna sarılmış haldeydim.

Tüm bedenim ürperirken o his tekrar yükseldi. Tenimde parlayan, bir anlığına beliren bir his, kıvılcım gibiydi; büyüyor ve çoğalıyordu.

O hisse tamamen teslim oldum. Tüm çekingenliğim ayaklarımın gü-rültüsü altında ezilip yok oldu.

Dönüp duruyordum. Aynalar, ışıklı şeritlerden oluşan bulanık bir görüntü haline geldi. Sanki uçabilmenin, gerçeküstü olana ulaşabilme-nin ve imkânsız sorularıma cevap bulabilmenin tek yolu buymuş gibi hissediyordum.

Bu his gitgide artarak güçlendi. Şarkı ani, sarsıcı ve tiz bir notayla sona erdiğinde nefes nefeseydim.

Bir saniye sonra tavandaki hoparlörlerden daha yumuşak ve kasvetli bir melodi süzüldü. Fakat kendimi ne kasvetli ne de huzurlu hissediyordum.

Sıcaklık sırtımdan aşağıya doğru daireler çizerken inerken çoktan terle ıslanmış olan cildimi biraz daha ısıttı ve tüylerim diken diken oldu. Benliğimde ihtiyaç dolu bir kıvılcım tutuşarak ruhumu sarstı.

Nefes nefese olduğum yerde donup kalırken, girdiğim transtan çıktım. Gözlerim dans stüdyosundaki loş ışığa alışırken aynadan, arkada zaten orada olduğunu bildiğim silueti gördüm.

O tehditkâr ve korkutucu adam elleri ceplerinde, çift kanatlı kapının hemen önünde duruyordu.

Baştan çıkarıcı bir günah, gerçekleşmesini dilediğim bir düştü.

Açlıkla dolu gözleri aynadaki yansımadan benimkilerle buluştu. İç-leri açgözlülük ve hayranlıkla doluydu. Aramızdaki enerji o kadar güç-lüydü ki neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti.

Şaşkınlık ve arzu arasında sıkışan duygularımdan güçlkle sıyrıldım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Seni görmeye ihtiyacım vardı,” diye homurdandı.

“Girişte imza attın mı?”

Yüzünde bir gülümseme belirdi, tatlıydı ama benimle dalga geçer gibiydi.

“Her zaman kurallara uyuyorsun, değil mi, Kedicik?”

Kızarıklık boynuma kadar tırmanıp yanaklarıma sıçradı. Dün gece kendi kurallarımdan binlercesini çiğnediğimden oldukça emindim. Kendimi ona teslim etmiştim. Ve şimdi bundan pişmanlık duymanın tek bir yolunu bile bulamıyordum.

Özellikle de Trent öne doğru bir adım atıp ayaklarımın altındaki yerin titremesini sağlamışken hiç bulamıyordum.

Küçük bir deprem yaratıyordu. Üzerime gelen bir yıkımın habercisiydi.

Bana doğru ilerlerken karanlık, dans pistine gölge gibi yayılıyordu. Bir avcının avına yaklaşması gibi yavaş ve temkinliydi. Gözleri hem vahşi hem de açlıkla doluydu.

Zaten kesik kesik olan nefesim tamamen düzensiz hale geldi. Gerginlik kan dolaşıma karışıyor; heyecan, kafa karışıklığı ve arzuyla birleşerek tüm duyularımı altüst ediyordu.

Çünkü o isteyeceğimi asla düşünmediğim her şeydi. Asla peşinden gitmeyeceğim türden bir adamdı. Oysa ben güven istiyor, huzur ve barış içinde yaşamamın hayalini kuruyordum.

Tanrım, daha önce onun gibi bir adamdan kaçmak zorunda bile kalmamıştım çünkü kendime böyle birine bu denli yaklaşma iznini asla vermemiştim.

Ama işte buradaydım. Ruhum çırpınıp beni sarsıyor, Trent’in bana daha fazla yaklaşması için yalvarıyordu.

Hızla ilerledi. Odanın köşelerinden yükselen kapkaranlık bir fırtına gibiydi.

Yaklaşıyor, beni ele geçiriyordu.

Nefesi ensemeye çarpıp tenimde bir ürperti dalgası yaratırken gelecek olanın beklentisiyle tüylerim diken diken oldu.

Parmak uçlarını sağ kolum boyunca gezdirdi, dokunuşuyla içimde yükselen heyecanı takip etti. Ciğerlerinden çıkan baş döndürücü nefesler havada kıvrılıyor ve duyularımı istila ediyordu.

Deri, muskat ve kendine has o koku.

Şehvet karnımda toplanırken aynaların arasından beni esir alan o sert ve vahşi gözlerden başka bir yere bakamıyordum.

“Sanırım az önce seni burada dans ederken görünce bir rüyanın içine düştüm, Eden. Sadece benim görebileceğim, küçük bir dağ kasabasına saklanmış kahrolası bir *süperstar* gibisin.” Sözlerini çıplak omzuma doğru fısıldarken aynadan beni izliyordu. “Kendine bir bak.”

Dudaklarının tenime teması varla yok arasındaydı. Yumuşacık, nazik bir okşama gibiydi.

Ama yansımadan bakan o gözler hiç de nazik değildi.

Gözü dönmüş, fitili ateşlenmiş ve aklı başından gitmişti.

“Ne görüyorsun?” diye sordum düşünmeden, kelimelerim yoğun, sıcak havada kıvrılan ince dallar gibiydi.

Tutkulu gözleri parladı ve büyük elini *leotard* ile kaplı karnımın üzerine uzatıp ağzını kulağıma doğru hareket ettirirken bir nefes verdi. “Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadını. Her bakışımda ciğerlerimdeki nefesi kesen bir güzelliği var. O kadar seksi ki lanet olsun, doğru düzgün düşünemiyorum bile. O kadar tatlı ki bana kendi adımı unutturuyor.”

Kelimeleri hem ağırlığıyla üzerime çöküyor hem de beni kaçınılmaz bir şekilde kendine çekiyordu.

Bacaklarım titredi, konuşmasına devam ederken nefes almakta zorlanıyordum. “Bir hazine görüyorum. Bir hayal görüyorum. Işığı, iyiliği ve zarafeti görüyorum. *Cenneti* görüyorum. İstememem gereken, hak etmediğim her şeyi görüyorum.”

Beni güçlü vücuduna doğru daha sıkı çekti. Ruhlarımızı birleştiren yavaş bir dansla sallanmaya başladık. Bedenlerimiz birbirine karışarak eriyordu.

“Ama aynı zamanda bir trajedi de görüyorum, Eden. Acı ikimizi de yutmak için ileride bekliyor. İstedığimi alamayacağımı da biliyorum, bu tür bir bencillik sonunda bizi mahveder. Yine de işte buradayım, açgözlü bir piç kurusu gibi seni kollarımda tutuyorum çünkü senden nasıl uzak duracağıma dair en ufak bir fikrim yok.”

* Dansçıların giydiği tek parça streç mayo.

Yutkundum, güçlü kalmak ve hayatım boyunca savunduğum şeylerin arkasında durabilmek için çabalıyordum.

Ama bir şekilde... bir şekilde kafamdaki o katı resim değişmişti. Fırça darbeleri yeni bir resim çiziyordu. O kadar çarpıcı bir şeydi ki, insan kendini ona bakmaktan alıkoyamıyordu.

Çoğu zaman en paha biçilmez güzellikler, en zorlu tuvallerin üzerinde yaratılırdı.

“Peki sen bana baktığında ne görüyorsun, Kedicik?” Sert sesi bir meydan okuma gibiydi. Dün gece anlattıklarından sonra korktuğumu itiraf etmemi istediğini hissediyordum. Bildiği tek şey bu olduğu için çünkü itiraflarından sonra ondan iğrenmemi bekliyordu.

Bu kısmen de olsa doğruydı. Bütün varlığımın korkuyla titrediği bir gerçektir. Hayatının daha önce nasıl görüldüğüne, şiddetin ve vahşetin ne boyutlarda olduğuna dair teoriler üretince korkmamak elimde değildi.

Ama dahası, o geçmişin bu ana ve zamana nasıl yayılabileceğini merak ediyordum.

Ne yapabilecek güçteydi?

Şu anda bana sarılan, beni güvenli çemberine almış gibi saran bu adam kimdi? Bir kalkan mıydı? İkimizin de kasvetle dolmuş karanlık hayatında bir umut ışığı mıydı?

“Onunla tanıştığım andan itibaren beni sarmalayan bir adam görüyorum. O kadar muhteşem bir adam ki, ayaklarımı yerden kesip kalbimi ateşe verdi ve yıllar sonra ilk kez yanmasını sağladı. Hem de daha önce hiç olmadığı şekilde.”

Hissettiğim tüm çekincelere rağmen itiraf dudaklarımdan kaçtı.

Sahiplenme duygusuyla ağzından bir inilti çıktı, fısıldadığım kelimeler havayı doldururken kollarını bana daha sıkı doladı. “Bir zamanlar ölü olanı hayata döndürme gücüne sahip bir adam görüyorum. Bir baba görüyorum. Bir koruyucu görüyorum. Bir savaşçı görüyorum. Ne kadar iyi ve nazik olduğunu fark etmeyen birini görüyorum. Daha önce hiç tanımadığım türde bir güzellik görüyorum.”

Tehlike ve mükemmelliğin bir arada olduğu devasa vücudundaki her kas gerildi.

“Eden,” diye mırıldandı.

Olduğumuz yerde sallanıyorduk, sürükleniyor ve süzülüyorduk. Uzuvarımız birbirine dolanmış, hislerimizin akışına kendimizi bırakmıştık.

Yine de onun bana kendi gerçeğini verdiği gibi ben de ona kendi gerçeğimin daha fazlasını vermek için konuşmaya devam ettim. “Ayrıca bunun daha ileri gitmesine izin verirsem kalbimin paramparça olacağını da görüyorum. Korkunu görüyorum, Trent ve o korkunun neye dönüştüğünü de görüyorum. Saf bir vahşete, her an gerçekleşebilecek bir yıkımın tehdidine dönüşüyor.”

Trent derin bir nefes verdi ancak kolları hâlâ sıkıca üzerimdeydi. “İlk günden beri bu hep böyleydi, Eden. Olan buydu. Vahşet ve yıkım. Bunu yumuşatan tek şey, Gage.” Burnunu enseme bastırıp saçlarımın arasına gömülene kadar yukarı doğru kaydırıldı. “Ve sen. Bu şeytani kalbin yumuşamasını sağlayacak tek şey sensin ve muhtemelen en tehlikeli olan da bu. Gardımı indirmek istememe sebep oluyorsun. Uğruna yaşayacağım tek bir nedenim vardı ve şimdi *iki* tanesiyle nasıl yaşanır hiç bilmiyorum.”

İtirafı umutsuzlukla kaplıydı, sesi sonsuza kadar sahip olacağı tanıdık bir acıyla çatlamıştı.

Ona sarılmak ve deneyebileceğimizi, birlikte iyi olabileceğimizi söylemek istiyordum.

Belki ortada buluşursak...

Sanki yüksek sesle sorduğum bir soruya cevap veriyormuş gibi mırıldandı. “Bu ilişki asla yürümez.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Hayatım için istediğim, senin de asla istemediğinden emin olduğum bazı şeyler var.”

Sevgi, güzel bir yaşam ve istikrar.

Beyaz çitlerle kaplı bir ev istemesem de bir aile istediğimin farkındaydım. İçini çocuklarla dolduracağım bir ev istiyordum. Her gece

benimle aynı yatağa giren bir adam tarafından değer görmeyi, onun önceliği olmayı ve sevimliymiş arzuluyordum.

Gage'i düşününce bu senaryo çok da imkânsız görünmüyordu ancak Trent'in yaraları tahmin ettiğimden daha da derine işlemiş olabilirdi. Çocukluğuna dair yalnızca küçük detaylar açıkladığı için büyürken çok da sağlıklı deneyimler yaşadığı hissine kapılmamıştım.

Hepsinden önemlisi çocuklarım için güvenli bir ortamın olmasını istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Gage'in yüzü zihnimde belirdi. O gözleri, yanakları ve tatlı sözleri. Kalbim ona duyduğum sevgiyle patlayacakmış gibi hissediyordum. Beni baştan aşağı sarsan bir koruyuculuk duygusuyla dolup taşıyordum.

Bununla birlikte bir şekilde bu adamın onu korumak için her şeyi yapacağına, her zerremle güveniyordum. Bundan emindim.

Tenime doğru, "Yine de şu yüzüne bir bak. O güzel gözlerin sanki beni tanıyormuşsun gibi bakıyor," dedi hırıltılı bir sesle. Ayaklarımın altındaki yerin titrediğini hissedebiliyordum.

"Gözlerimi senden nasıl alacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Manzara hiç hoş değil, Kedicik."

"Yanılıyorsun. Büyüleyici."

Başını sert bir şekilde iki yana salladı. "Hayır. Benim manzaram çok daha iyi."

Dudakları boynumun kıvrımı boyunca gezindiğinde neredeyse dizlerim çözülüyordu. "Cehennemin penceresinden cennete bakmanın nasıl bir işkence olduğunu bilmiyorsun. Belki de sonsuz cezanın gerçek anlamı budur."

Kaşlarımı çatarken, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Sonsuza dek cehenneme mahkûm olduğunu?" diye sordum.

Boğazından inançsızlık dolu hafif bir homurtu çıkarken eli boynumdan yukarı doğru kaydı ve parmakları sıkıca topladığım saçlarımın içine daldı. "Öteki taraf diye bir şey varsa, inan bana, bebeğim, tam olarak nereye gideceğimi çok iyi biliyorum."

Göğsüm ağrıyordu. "Buna inanmıyorum."

“Çünkü aslında olmayan bir şeye inanıyorsun.”

Vay canına. Bu acıtmıştı.

“Bana inanıyorsun,” diyerek kendini açıkladı.

Gözlerim aynadan onunkilere takıldı. “Sence de artık birinin inanasının zamanı gelmedi mi?”

Günahkâr dudaklarının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı, hafifçe gülümsedi. “İşte tam da bu yüzden buradayız, bunun nasıl yürüyeceğini bulmaya çalışıyoruz. Birbirine uymadığını bildiğimiz iki zıt şey nasıl bir araya gelebilir?”

“Denemek eğlenceli olurdu.” Beni eve kadar takip ettiği ilk seferde bana söylediklerinin bir benzerini ona söylerken sesim bir yakarış gibi çıkmıştı.

Ama bu kez, artık bir hataymış gibi hissettirmiyordu.

Sert ve pürüzlü bir kahkaha attı.

Sıcaklık ve ışık beni sardı, bedenimi istila edip içimi doldurdu.

Üstelik o bunu bilmiyordu bile.

Eli sol kolumu okşarken arkasında alevlerden oluşan bir iz bırakarak ilerliyordu. Oğlunun yaptığı bilekliğe dokunana kadar eli hareket etmeyi bırakmadı. Onu bileğimden çıkaracağımdan şüpheliydim. “Daha fazla acı verici olmadan bunu sonlandırmalıyız. Oğlum sana çoktan yarı yarıya âşık oldu.”

Ben de sana çoktan yarı yarıya âşık oldum.

Kelimeleri sesli olarak söylemeye cesaret edemedim.

Duygular boğazımda düğümlenirken kelimelerim boğuk ve titrek bir hal aldı. “Onu çok önemsiyorum,” diye itiraf ettim.

Çok fazla.

Hislerimi tüm çıplaklığıyla yansıtan gözlerim aynadaki yansımamda parlıyordu ve Trent sanki bunu söylememe ihtiyacı yokmuş gibi beni izliyordu. Sanki hissediyor, yüzüme baktığında görebiliyordu. Aynı benim de onda bir şeylerin parladığını gördüğüm gibi.

“Senin uğruna farklı bir adam olmak için her şeyi verirdim.”

Ama işte mesele de buydu. Ben kimsenin farklı olmasını istemiyordum. Onu istiyordum.

Bu tehlikeli bir düşünceydi.

Bizi birbirimizden uzaklaştıran bir engel daha. Onun haklı olduğunu kabul etmem için bir zorlama daha.

Asla yürütemezdik.

Başım istemsizce sallandı, sanki iradem dışında hareket ediyordu.

Trent'in başını sallayışı ise yavaş ve teslim olur gibiydi.

Daha sonra çenemin altına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Dudakları orada kalarak oyalandı. Öpücüğün tadını çıkarırken gözlerini sıkıca kapattığını hissedebiliyordum. Tadını çıkarıyor, hafızasına kazıyordu. Beni bir anlığına daha sıkı tuttu, ardından kendini zorlayarak beden uzaklaştı ve odanın karşı tarafına doğru ilerledi.

O uzaklaşırken fırtınayı da beraberinde götürdüğünü fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Uzaklaşan rüzgârın uğultusuyla birlikte ardında bir boşluk bırakmıştı.

Nefesimin ve kalbimin bir parçasını almasına asla izin vermemeliydim.

Hissettiklerimin etkisiyle ciğerlerim yandı, aynadan uzaklaşmakta olan adamı izlerken bedenim donup kalmıştı.

Kapının önünde durdu ve başını hafifçe yana çevirerek bana nazikçe gülümsedi. "Görüşürüz, Kedicik."

Hüzünle dudaklarım kıpırdandı. Tam bir gülümseme sayılmazdı ama yine de ikimizin de göze alamayacağı kadar fazla sevgi taşıyordu.

Bir saniye sonra Trent kapıyı açıp gitti.

Bunu yaparken yanında asla geri alamayacağım bir parçamı da götürmüştü.

On Sekizinci Bölüm

Eden

Hatırlıyor musun...

Aaron'ın yan eve taşındığı zamanı hatırlıyor musun? İkinizin birbirinize nasıl çekildiğinizi? Çok hızlı yakın arkadaş olmuştunuz. Sanki birbirinizi tüm hayatınız boyunca tanıyormuşsunuz gibi. Sanki birbirinizin her şeyini biliyormuşsunuz gibi.

Nasıl kıskançlıkla dolduğumu hatırlıyor musun?

Böyle hissetmek istememiştim ama sanırım hep bencil bir tarafım vardı. Her şeyin istediğim gibi olmasını bekleyen bir taraf. Tam istediğim gibi. Senin sadece benim olmanı istiyordum.

Nasıl öfkелendiğimi hatırlıyor musun? Sinir krizleri geçirip Aaron'ı bana kötü davranmakla suçladığımı? Aaron'ın sizinle oynamama izin vermediğini söylemiştim. Bunu yapan ben olduğum halde yalan söyleyip bebeğimin kafasını kopardığını iddia etmiştim. Annemin yanına gidip nasıl da ağladığımı hatırlıyor musun?

Belki de hatırlamıyorsundur. Belki o zaman bile o kadar iyi ve naziktin ki, hâlâ içimdeki en iyi tarafı görüyordun.

Bazen öfkemi senden nasıl çıkardığımı hatırlıyor musun? Seni nasıl yere düşürdüğümü ya da dalga geçtiğimi ve sonra geceleri üzgün olduğunda yatağına girip kollarımı sana dolayıp nasıl özür dilediğimi?

Ben hatırlıyorum, Eden. Keşke o günlere geri dönüp üzgün olduğumu söylediğimde bunu ciddiye kastedebilseydim. Keşke o zaman her şeye yeniden başlayabilseydim.

Harmony

On Dokuzuncu Bölüm

Trent

KULÜBÜN ARKASINDA YERDE DURAN TEKİLA ŞİŞESİNİ gereğinden fazla güç kullanarak tekmeleyip yolumdan çekmeye çalıştım. Ancak kendimi kontrol edebilmemin bir yolu yoktu. Öfke damarlarımda dolaşarak her hücreme ulaşıyor, aklımı kaçıracaktı gibi hissetmeme neden oluyordu.

Şişenin kenarı bir şeye takılınca camlar şangırdadı ve şişe sıkıştırmaya çalıştığım noktaya sığmadı.

Sanki bu bir şeyi çözecekmiş gibi botumla şişeye daha sert bir tekme attım.

Kımıldamadı bile.

Tekrar tekme attım.

Sonra bir daha, bir daha ve bir daha.

Bar tezgâhını tutup sanki bu duyguyu vücudumdan atabilirmişim gibi var gücümle hıncımı şişeden çıkardım.

Tüm bu duyguların beni mahvetmesine izin vermek yerine başka bir şeyi mahvetmek istiyordum.

“Hey, hey patron. Ne haltlar dönüyor burada? O *Milagros** şişelerini ancak boğazından aşağı indirirsen sana iyi gelir, yere dökersen değil. Demek istediğimi anladın mı?”

Sage’in alaycı sesiyle irkilip öfkemden sıyrıldım. Tezgâha tutunmaya devam ederken başımı öne eğdim ve derin nefesler alıp vererek saldırganlığımı ona yöneltmeden önce akıl sağlığımı yeniden kazanmaya çalıştım.

“Bir halt falan döndüğü yok,” dedim sinirle. Doğrulup aptallığımı uzaklaştırmak için elimle yüzümü ovuşturdum.

Dalga geçer gibi bir ses çıkardı. “Geçen haftadan beri huysuz bir orospu çocuğu gibi davranıyorsun.”

“Belki de bunun sebebi tüm bu pisliklerin olması gerektiği yerde durmamasıdır. Temizlet şunu, tamam mı?” Kelimelerin hepsini sıkıştırdım dişlerimin arasından söylemişim. Ne kadar engel olmaya çalışsam da hayal kırıklığım hâlâ dışarı taşıyordu.

Sage teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Bak, teslimat daha bu öğleden sonra geldi ve senin de çok iyi bildiğin gibi bu gece personel sayımız az. Todd barı kapatmadan önce stokları yenilemek için elinden geleni yapıyor. Şimdi, biz buraları temizlerken sana da bir kadeh doldurmama izin verir misin? *Godzilla*’ya” dönüşmeden önce seni biraz sakinleştirebilir.”

Elimin tersiyle ağzımı sildim. Bu herifin öfke patlamasının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yan taraftan gelen alaycı bir kahkaha dikkatimi sağ tarafa kaydırma neden oldu.

Jud orada durmuş sanki bu saçmalığın komik olduğunu düşünüyor-muş gibi alçak sesle gülüyordu.

Sakallı çenesini kaldırarak Sage’e işaret etti ve gürültüyü bastırmak için bağırdı. “Neden ikimize de birer tane doldurmuyorsun?”

Kulüp tam anlamıyla dolu sayılmazdı ama bu gece çalan grup insan-ları o kadar kıskırtmıştı ki, kapanmadan hemen önce bile ortam hâlâ hareketli ve vahşiydi.

* Bir tekila markası.

** Kurgu bir Japon canavarı. Şehri yakıp yıkmasıyla bilinir.

“Benim için bir zevktir. Bekle. Düzelteyim. Can güvenliğim için bunu yapıyorum,” diye bağırdı Sage. Çenemi sıktığımı, pislik kardeşimin de güldüğünü görünce geriye adım attı ve yoldan çekildi.

Sikik herifler.

İkisine de ortaparmağımı gösterdim.

Jud bar taburesine oturup yanındakine hafifçe vurdu. “Havai fişek gibi patlamadan önce gel otur abi. Şu anki ruh halinle burayı yakıp kül etme potansiyelin var ve bildiğin gibi bu yere çok fazla para harcadık.”

İç çekerek barın ucundan dolaştım ve yanındaki tabureye yerleştim. Daha ben tam oturmadan Sage çoktan içkilerimizi önümüze koyuyordu bile.

Göz kırparken, “Müessesemizin ikramı,” dedi.

Bu herif gerçekten kıcına bir tekme yemek istiyordu.

Jud güldü ve bardağını ona doğru kaldırdı. “Mekânın sahibi olmanın avantajları, dostum.”

“Tam istediğim gibi bir hayat.”

Bardağı kavrayıp dudaklarıma götürdüm ve içimdeki yangını söndürebilmesi için dua ettim.

Çünkü bütün vücudum yanıyordu. Baştan aşağı berbat durumdaydım.

Hepsi o kız yüzündendi.

Ne yaparsam yapayım aklımdan çıkmayan o kız.

Geçen hafta işkence gibi geçmişti. Her gece onun *Absolution*’ın kapılarından geçişini izleyip yanına gidememek, ona dokunamamak, sarılamamak ve Gage’i okuldan almak için kaldırıma her yanaştığımda oğlumun elini onunkine dolanmış vaziyette görmek bana korkunç bir acı veriyordu. Sanki birbirlerine uyum sağlamak için yaratılmışlardı.

Birlikte kusursuzlardı.

Bense, onları ayıran suçluydum.

Her gece bu hissin zamanla azalacağını düşünmüştüm ama bu akşam da onun yan kapıdan içeri girdiğini gördüğüm anda o his, aynı yoğunlukla geri gelmişti. Şiddetle atan o tatlı kalbinin atışları, barın diğer ucundan uzanıp adeta beni okşuyordu.

Vücudu tam oradaydı, çok yakında ama aynı zamanda ulaşılamayacak kadar uzakta.

Görünüşe bakılırsa bu bana verilen başka bir cezaydı, ödemem gereken başka bir bedeldi.

Lanet olsun, bu beni deliye çeviriyordu.

Tam bir kısır döngüydü. Bu gece de aynı girdabın içine düşmüştüm.

Tüm vardiyayı aramızdaki bu kaçınılmaz çekimi görmezden gelmeye çalışarak geçirmiştım. Ben ondan uzağa bakmaya çalıştıkça daha da güçleniyordu. Onun varlığı beni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. En başta yapmamız gerektiği gibi çizdiğimiz sınırlara saygı duymaya çalışıyorduk.

Ancak koyduğumuz sınırların başardığı tek şey, Eden her yaklaştığında aramızdaki enerjinin bana kırbaç gibi çarpması olmuştu. Üstelik kulübün sınırları içinde sıkışıp kaldığımızı düşündüğümüzde, bütün lanet gece boyunca kırbaçlanmışım.

Paramparça ve tamamen yerle bir olmuşum.

Jud'ın bakışlarının gücünün yan taraftan beni yaktığını hissedebiliyordum. "Sikik derdinin ne olduğunu bana da söylemek ister misin? Bir haftadır tam bir pislik gibi davranıyorsun."

İçkimden bir yudum daha alırken sıkıntılı bir nefes verdim. "Yok bir şey."

Jud da kendi içkisinden bir yudum almadan önce kahkaha attı. "Sen tanıdığım en kötü yalancısın, Trent. Taş kadar sert olabilirsin ama yüzüne bakınca he hissettiğin apaçık ortada. Öfke. Kızgınlık. Aşk."

Her kelimenin altını çizmek ister gibi onları söyledikçe yumruğuyla omzuma vurdu.

Sözleri sarsılmama neden oldu. Adamın her zaman düşündüğü şeyi doğrudan söyleme gibi bir huyu vardı. Başımı sevgi dolu bir rahatsızlıkla iki yana salladım. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Alaycı bir şekilde, "Ben *her şeyi* biliyorum," diye fısıldarken yüzünü kendinden emin bir sırıtış kapladı. "Ve bahse girerim ki tüm bunlar, buralarda bir rüya misali dolaşıp duran ateşli bir garsonla ilgilidir."

Bir rüya.

Bir sığınak.

Cennet.

Dişlerimi altdudağıma geçirdim. “O çok fazla, Jud.” Bardağı dudaklarıma götürürken karşıya bakarak itiraf ettim. Viski dilimde ısındı, boğazımdan aşağı yumuşak bir okşayış gibi kaydı.

Ondan dalgalar halinde gelen soruları hissedebiliyordum. “Çok mu fazla?”

“Sahip olduğumdan daha fazlası. Verebileceğimden daha fazlası.”

Kaşlarını çattı. “Bu tam bir saçmalık, dostum. Neden hepimize bir iyilik yapıp kendi kendine dayattığın bu sefaletine son vermiyorsun?”

“*Kendi kendime dayattığım mı?*” Bu öfkeydi. Geçmişe duyduğum nefretti. Bizi içine sürükledikleri hayatın, çocuk yaşta şahit olduğumuz dehşetin öfkesiydi. Bize bunun normal olduğu öğretilmişti. Ve zamanla *gerçekten* de öyle oldu.

“Sadece kabul et, dostum. Kendinden, oğlundan ve bizden başka birini önemsemekten kahrolası derecede çok korkuyorsun.”

Tek bir neden.

“Nathan’a söz verdim.” Dilimden dökülen kelimeler saf acı ve ıstırap doluydu. Ettiğim bu yemini asla unutamayacaktım.

Jud irkildi, sonra bana doğru eğildi. “Demek istediği şeyin bu olmadığını biliyorsun.”

“Bunun için canını verdi. Bunu kastettiğinden eminim.”

Büyük avucuyla omzumu sıktı. “Evet, onun istediği şey yaşamandı. Lanet olası saklanman değil.”

“Bunu Gage için yaptı.”

Jud’ın yüzü kederle kaplandı. “Bunu yaptı çünkü o en iyisiydi, Trent. Çünkü o, geri kalanımız için kendini feda edecek kadar iyi biriydi.”

Acı beni ele geçirdi.

İkizim.

O benim ikizimdi. İyi ve nazik tarafımdı. Eline kan bulaşmış olmasına rağmen de ölen o olmuştu.

Dudaklarım ince bir çizgi haline gelirken, “O kurşunlar benim içindi,” dedim.

Jud omzumu biraz daha sıktı. “Evet çünkü geri kalanımızı oradan çıkarmak için riske giren sendin.”

“Ve Nathan, bu yüzden öldü.”

Silah sesleri, çığlıklar ve kan.

Acı, öfkesini ruhuma boşalttı. Boğuluyordum. Keder kalbimi parparça edecekmiş gibi hissediyordum.

Jud’ın sesi çaresizlikle doldu. “Bunu artık geride bırakmalısın, dostum. Bu suçluluk duygusunu. Nathan’ın istediği bu değildi. Lanet olsun, bu yükü nasıl taşıdığını görseydi mahvolurdu.”

Jud’a döndüm. “Mahvolurdu, ha? Haklısın, Jud. Şu an zaten tam olarak öyle. Mahvolmuş durumda. Ölü. Benim yüzümden.” Kelimeleirim kısık ve jilet kadar keskindi.

Yaptığım seçimlerin sonuçlarıyla savaşırken yumruğum bara çarptı.

Hepsi yasak bir kışın peşine düştüğüm içindi.

İntikamın bedeli kardeşimi mahvetmiş ve bana hayatımın en büyük hediyesini vermişti.

Gage.

Tek bir neden. Tek bir neden.

Jud hayal kırıklığıyla dolu bir nefes verdi ve birasından bir yudum alırken dirseklerini bara dayayarak döndü. En sonunda gözucuyla bana baktı, ses tonu eskisinden daha yumuşaktı.

“Evet. O gitti. Sikeyim, o gitti ve bu lanet derecede çok acıtıyor. Hepimizin canı yanıyor, Trent. Hepimiz onu deli gibi seviyorduk ve içimizde, eskiden onun olduğu yerde şimdi kocaman bir boşluk var. Ama bu senin suçun değil kardeşim. Sen kendini suçlamaya, olanların tek sorumlusu gibi kendini hırpalamaya devam ettiğin sürece *o piç kurusu* senin bir parçanı kazanmış olacak. Onu senden çalmış olacak.”

Öne eğildi, sesi düşmanlıkla doluydu. “Bahse girerim, denizin dibinde çürürken bunu bir veda ödülü gibi tutuyordur. Onu tutmaya devam etmesine izin mi vereceksin?”

Jud kaburgama yumruk atmış gibi hissettim. Nefesim ciğerlerimden adeta söküldü.

Duyguların istilasını uğruyordum. Kırılıyor, yıpranıyor, acı çekip nefretle dolup taşıyordum. Kayıplarımın yasında boğulurken aynı zamana lanet olası umudu hissediyordum.

Siktir.

Elimi saçlarımın arasına geçirip sıkıca kavradım.

Sage önümüzde belirip bara yaslandı. “Hey, ortalık sessizleşiyor, ben de Eden’a gitmesi için izin verdim. Bütün gece koşturdu ve sabah erkenden diğer işine gittiğini biliyorum. Bu gece biraz olsun uyumak ister diye düşündüm.”

Zorlukla başımı sallarken, “İyi yapmışsın,” dedim.

Onun gözümün önünden, düşüncelerimden ve lanet olası kalbimden uzaklaşmasına ihtiyacım vardı.

En başında oraya girmesine, beni böyle paramparça etmesine bile nasıl izin verdiğimi bilmiyordum.

Böyle olmamalıydı. Olamazdı. Bunu gayet iyi biliyordum.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü bir saniye sonra havadaki değişimi hissettim. Uğursuz bir merak dalgası titreşiyordu. Müşterilerin girmesinin yasak olduğu uzun koridorun aşağısından yükselen bağırışların korku dolu fırtınası etrafa yayılmıştı.

Yine de bir grup insan neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için o tarafa doğru koşuyordu.

Ayağa fırladım. Jud hemen yanımdaydı, itişip kakışan kalabalığın içinden geçmeye başladığımızda bana endişeyle baktı.

Onları bir kenara ittirdim, damarlarımda süzülen çaresizlikle koridora çıkmak için çabalarken panik kemiklerimin derinliklerine işliyordu.

Gözlerim kaosun içinde bir anlığına da olsa Eden’ı görmek için geziniyordu.

Cennet. Cennet.

En sonunda koridorun başındaki kalabalığı geçmeyi başardım. Tam o sırada Kult gözleri irice açılmış halde, sarsılmış bir dev gibi dışarı fırladı.

Gürültüyü bastırarak bağırdım. “Neler oluyor?”

İfadesi öfkeyle yanıyordu, vücudundaki her kas kasılmıştı. Saldırma-ya hazırды.

Başıyla geriye işaret etti. "Personel otoparkı."

"Sorun ne?" diye sordum, köşeden dönüp koşar adımlarla uzun koridorda yürürken ona bakıyordum.

"Berbat bir şey, patron."

"Kim?"

"Eden-" diye başladı ama adını duyduğum anda gerisini dinlemeden koşmaya başladım. Yolun geri kalanını uçarak geçtim ve zaten kısmen açık olan kapıyı itip dışarı fırladım.

Otoparkın karşı tarafında bir hareketlilik vardı.

Dikkatim Eden'in arabasının yanında duran Milo'ya ve diğer figüre takıldı.

Eden iki büklüm olmuştu; titreyerek nefesini çekiyor, hıçkırarak ağlıyordu. Bir yandan başını sallarken diğer yandan da bedeni dehşetle sarsılıyordu.

O tarafa doğru fırlamadan önce bir saniye kadar bocaladım, ben ona ulaşmadan bir adım önce arabasının ön kısmı görüş alanıma girdiğinde neredeyse düşecektim.

Dünya etrafımda yıkılırken hiddet, tiksinti ve kalp ağrısı üzerime yığılıp beni sarstı. Öfke zihnimde dönüp dururken midem bulanır hale gelmişti.

Ön camı paramparça edilmişti ve üzerine boğazı kesilmiş bir domuz atılmıştı. Kırık bir bilardo sopası domuzun içinden geçirilmişti ve arabanın kaputuyla yan tarafına kan fişkırmıştı.

Görüşüm kahrolası şekilde bulanıklaşırken vücudum tiksintiyle sallandı.

Çünkü kanla yazılmış bir mesaj vardı.

Benim için yazılmış bir mesaj.

Hayaletler bile ölümsüz değildir.

Yirminci Bölüm

Eden

SERT KOLLAR BENİ ARKAMDAN SAĞLAM BİR KALE, bir kalkan gibi sardı.

Bana remas ettiği anda boğazımdan derinden gelen bir hıçkırık kop-
tu ve ona dönerek acı dolu çığlığımı Trent'in göğsüne gömdüm.

"Böyle bir şeyi kim yapar ki?" Sözlerim korkuyla kaplıydı. "Neden?"

Onun da titrediğini hissedebildiğim halde Trent kollarını bana daha
da sıkı sardı ve beni kendine doğru çekti. Öfkeden ve kendine has kor-
kusundan titriyordu.

"Yanımdayım, Eden. Güvendesin. Kimse seni incitmeyecek. Hiç
kimse." Trent'in sesi taş gibi sağlam ve sarsılmaz geliyordu. Hâlâ beni
teselli edip rahatlatabiliyordu.

Tanrı biliyor ya, son bir haftadır bu kolları çok özlemiştim. Ve tam
bu anda onlara ihtiyacım vardı. Onlara her zamankinden daha çok ih-
tiyacım vardı.

Göğsüne daha çok gömüldüm ve arabamda bulmam için bırakılan vahşeti görmezden gelmeye çalıştım.

İğrenç, korkunç ve acımasızcaydı.

Böyle bir şeyi kim yapardı ki?

Kesilmiş bir hayvan... sebebi neydi? Beni korkutmak mı? Başkasını korkutmak mı? Yoksa rastgele bir olay mıydı?

Trent avucunu başımın arkasına doğru kaydırды ve beni kendine biraz daha çekerek defalarca, "Güvendesin, yanıdayım," diye fısıldadı.

"Trent, anlamıyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Bunu söylerken sesi yumuşaktı ama bakışlarının sertliğini hissedebiliyordum. Etrafımızda toplanan insanlara sessizliğiyle ne anlatıyorsa, o sessizliğin içindeki tehdit açık ve netti.

Trent'in kardeşinin emir veren sesini tanıdım. "Polisi arayın."

"Hemen," diye karşılık verdi birisi.

Trent, "Bana bir battaniye getirin," dedi hırıltılı bir sesle.

Etrafımızda bir hareketlilik başladı. Trent beni tekrar kollarına alıp dışarıdaki merdivenlere götürmeden önce vücuduma bir battaniye sarıldı. Beni hiç bırakmadan yanına oturtup daha da yakınına çekti.

Dudaklarıyla durmaksızın şakaklarımı, saçımı ve yanağımı okşuyordu. "Ben yanıdayım."

Bir süre sonra olay yerine dört polis memuru gelerek yanıp sönen ışıkları karanlık alanın üzerinde parıldarken binlerce soru yönelttiler.

Her şey bulanıktı. Sanki olanları uzaktan, sisli bir aynanın içinden izliyordum. Her şeyin dışında, katılmak zorunda olmadığım bir yerden bakıyordum.

Polislere elimden geldiğince cevap verdim.

"İşe ona çeyrek kala geldim."

"Geldiğimde olağandışı bir şey fark etmedim."

"Hayır, dışarı çıkıp saat bir buçukta arabamı bu şekilde bulana kadar arabama yaklaşmamıştım."

Gerçekten nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bir soruya geldiğimizde yüzüm buruştu, başımı şiddetle iki yana salladım. “Hayır, bana bu kadar berbat bir şey yapabilecek birini tanımıyorum.”

Beni bu şekilde incitmek isteyecek kimseyi tanımıyordum.

Benden bu kadar nefret edebilecek birini de.

Sanki her şeyin çözümü o olabilirmiş gibi Trent’e tutunmaya devam ettim.

Sanki arabamda yazan kelimeyi tanımıyordum.

Hayalet.

Çalışanların geri kalanı da memurların sorularına cevap vermişti, hiç kimse bir şeylerin ters gittiğini anlamamıştı.

Dışarıda birine eşlik etmesi gerekmediği sürece çalışanların kapısını kilitli tutan Milo da bunlara dahildi. “Böylesi daha güvenli oluyor,” diye homurdandı.

Daha da kötüsü Trent’in polislere verdiği cevapların tarzıydı. Doğrudan ama belirsizdi. Sanki açıklamaları önceden planlanmış gibiydi.

Ya da belki de onu kimsenin göremeyeceği şekilde tanıyordum. Kaslarına hâkim olan ve ruhunu kemiren gerilimi hissedebiliyordum. Bunun onun taşıyacağı başka bir yük olacağını biliyordum.

Polisler, güvenlik kamerası görüntülerini de alarak ayrıldı ancak arabam otoparkın karşı tarafında, kameraların zorlukla görebildiği ormanın yakınına park edildiğinden kesin bir şey görebileceklerinden umutlu değillerdi.

Tüm bu süre boyunca Trent yanımdan ayrılmamıştı. Elini sırtımda gezdirirken tutmaya niyeti olmadığını bildiğim sözler fısıldamıştı.

Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim.

Seni gözüümün önünden ayırmayacağım.

Ben yanımdayım.

İki saat sonra polis arabasının sonuncusu da otoparktan ayrıldı. İncelemek için arabamı da götürmüşlerdi götürmüşlerdi. Jud, Milo ve Kult dışında herkes çoktan gitmişti. Üç canavar, herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmaya hazır bir şekilde çevreyi sürekli kontrol ediyorlardı.

Yorgunluktan yığılıp kalmak üzereydim ama hâlâ sistemimde dolaşan endişe yüzünden sakinleşme şansım yoktu.

Trent şakağıma bir öpücük bıraktı. Ona doğru eğilerek bu duygunun tadını çıkardım. Asla yürütemeyeceğimizi, bizden olmayacağını ve hayatlarımızın bir araya gelemeyecek kadar çelişkili olduğunu açıkça belirtmiş olmasına rağmen bu hissi içime sokup sonsuza kadar saklamak istiyordum.

Milo yanımıza geldiğinde Trent ona belli belirsiz baktı, dikkatinin çoğunluğu hâlâ benim üzerimdeydi. “Başka ne yapabiliriz, patron?”

“İçerisi temiz mi?”

“Evet. Her şey kontrol altında. Arkadaki kapı hariç tüm kapılar kilitli.”

“Teşekkür ederim. Bu gece yapabileceğiniz her şeyi yaptınız. Evlerinize gidin.”

“Tamam, efendim,” dedi Milo ancak o ve Kult motorlarına binip gecenin karanlığına doğru yolu çıkarken bizi geride bırakmaya pek de istekli görünmüyorlardı.

Jud kardeşine çok benzeyen ama bir o kadar da farklı olan tavriyla, elleri cebinde tereddüt içinde geride kaldı. “İyi misin kardeşim?”

Sesi gerçekten endişeli geliyordu.

“Evet. İyi olacağız. Bu konuyu yarın konuşuruz.”

Aralarında sessiz bir konuşma geçti. İkisi de gergindi, endişeli duruyorlardı. Bir şeyi kendilerine sakladıkları belliydi. İkisinin de bildiği ya da en azından şüphelendiği bir şey vardı.

Korku içime bir ürpertiyle yayıldı.

Kelimeyi aklımdan çıkaramıyordum. Geçen hafta Trent’in vücuduna kazılı olduğunu keşfettiğim o tek kelime, bu gece arabamın üzerine kanla yazılanın aynısıydı.

Hayalet.

“Onu güvenli bir şekilde evine götür.” Jud bunu söylerken bana baktı. Koyu gözlerindeki bakış yumuşaktı ve şefkatle doluydu.

“Götüreceğim,” dedi Trent sert bir sesle.

Yavaşça başını sallayan Jud, botlarının üzerinde döndü ve dükkânına doğru giden yolun sonunda gözden kayboldu.

Bir anda ikimizi de içine alan sessizliğin içinde yalnız kalmıştık. Omzuma doladığı koluyla beni kendine çekerken, “Hadi, seni eve götürelim,” dedi.

Kararsız bir şekilde başımı salladım ve ayağa kalktık. Saatler önce Trent Lawson’dan olabildiğince çabuk uzaklaşmaya çalışırken unuttuğum çantam da yanımdaydı.

O sırada Trent’in varlığının ağırlığına bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüm. Son bir haftadır birbirimizden köşe bucak kaçmıştık ve bundan nefret etmiştim. Sanki birbirimizi hiç etkilemiyormuşuz gibi davranmak için elimizden geleni yapmıştık.

Şimdi ise beni bırakmayı reddediyordu. Dönüp ağır kapıyı arkamızdan kilitlerken kolunu belime sıkıca sarmıştı. Beni basamaklardan aşağıya, otoparkın ön tarafına park ettiği motosikletine doğru yönlendirirken daha sıkı sarılmıştı.

Havada dalga dalga yayılan bir enerji vardı.

Aramızdaki bağ çok güçlüydü.

Ağaçların arasından esen rüzgârın uğultusuyla birlikte, kaçınılmaz darbeler halinde bize çarpıyordu.

Bu çekimden kaçabileceğimizi sandığımız için ne kadar aptal olduğumuzu bağılıyor gibiydi.

Trent kolunu belimden çekti ama fazla uzaklaşmadı. Bacağını motorunun üstüne atabilmek için parmaklarını benimkilerden ayırdı. Dengesini sağladıktan sonra motoru çalıştırdı. O gözler yumuşacık bir okşama gibi üzerimden geçerken beni arkasındaki soğuk metal kürtlesinin üzerine bindirdi.

Ama vücudu sıcaktı.

O kadar sıcaktı ki onun o güzel, trajediyle dolu bedenine doğru kıvrılarak iyice sokuldum. Kollarım onun ince beline dolandı ve o da bir an için iki elini de benimkilerin üzerine koydu.

Bir söz veriyordu.

Yemin ediyordu.

Tanrım. Bana ne yapıyordu böyle? Kime dönüşüyordum? Çünkü bildiğim bir şey vardı, bu gece yaşadıklarımın sonra bile kendimi hiçbir zaman şu anki kadar güvende hissetmemiştim.

Derin bir iç çekip yanağımı sırtına yasladım ve onun sıcaklığının, soğuğu kovalamasına izin verdim.

Trent yola çıktı. Motorun kükremesi yoğun gece havasını dolduruyordu. Biz ıssız sokaklarda uçarcasına ilerlerken dünya etrafımızda titriyordu. Sanki sadece bize aitti. Yıldızlar çok yakın görünüyordu; başımızın hemen üzerinde, kancalara asılmış ulaşılması zor dilekler gibi sallanıyordu.

O yüzden evime doğru gitmediğimizi fark etmem uzun sürdü. Yavaşlayıp bizi, benimkinden çok daha yeni ve daha güzel bir mahalleye yönlendirmesi yalnızca birkaç dakikamızı almıştı.

Biraz doğrulup çevremi inceledim, garaj yoluna doğru sola döndüğünde kafa karışıklığı içinde kaşlarım çatıldı. Motoru durdurup denge de kalabilmek için ayaklarını iki yana koyarken telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez dokundu. Bir anda garaj kapısı açılmaya başladı.

Motosikletini, her gün Gage'i almak için kullandığını bildiğim arabanın yanına park etti. Sessizlik neredeyse sağır ediciydi.

İçinde kaybolduğum anı bozmak istemeyerek ona bir anlığına sarıldım, ardından kulağına, "Burada ne işimiz var? Beni eve götüreceğini sanıyordum?" diye fısıldadım.

Söylediklerime inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı, yüzüme bakacak kadar dönerken koyu renk saçları yana doğru düştü. Dişlerini sıkıca birbirine kenetlemişti. "Bu akşam olanlardan sonra seni tek başına yaşadığın evine bırakır mıyım sandın? Bu mümkün değil, Kedicik."

"Trent-"

Başını sert bir şekilde iki yana sallayarak beni susturdu ve belinin üstündeki ellerimi çözerek beni motosikletinden indirip ayağa kaldırdı. Metal yığının üstünde durmaya devam ederken elimi bir an bile bırakmadı, elimi sanki kurtarıcı bir halatmış gibi tutarak beni yanına çekti.

Gözlerimin içine bakıyordu.

Acımasız, vahşi bir güzelliği vardı. Her bir parçasını nasıl görmezden geleceğimi bilemediğim karanlık bir cazibeyle kaplıydı.

Bana sanki ben güneşmişim, gecenin içindeki ışıkmışım, yeni doğan günmüşüm gibi bakıyordu.

Huzursuzca ayaklarımı kıpırdatarak, kırılmış kalbimin parçalarını yerine oturtmaya çalıştım. Ona çok daha önce vermiş olduğum ve onun bir hafta önce paramparça ettiği parçalardı bunlar. Şimdi ise daha fazlasını çaldığını hissediyordum. Hepsini alıyor, beni tamamen ele geçiriyordu ve ben bu belirsizliğin içinde savruluyordum.

Trent Lawson söz konusu olduğunda bir ileri bir geri gidiyordum. Beni uzaklaştıracak mıydı, yoksa kendine mi çekecekti? Beni sahiplenip parçalayacak mıydı, yoksa tamamen mahvedecek miydi?

Sanırım onun için hepsi aynı anlama geliyordu.

Garajın loş ışığının altında koyu gözleri umutsuzlukla parladı; keskin hatlarına kazınmış bir çaresizlik, donukluk ve parlaklığın bir çarpışması gibiydi. Elimi olması gerekenden biraz daha sert sıktı. Sanki özür diliyordu. “Bunun bana verilen bir mesaj olduğuna hiç şüphe yok, Eden.”

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırmaya çalışırken, “Neden?” diye sordum.

Sıkıntılı bir nefes vererek bakışlarını başka yöne çevirdi ve karanlığa doğru konuştu. “Bunun için milyonlarca neden var. Sayısız düşman. Saymakla bitmeyecek kadar çok hata. Tüm bunlar benim yüzümden.”

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde ifadesi hüzünlüydü. Çarpıcı ve muhteşem yüzünün derinliklerinde derin, kanayan yaralar vardı.

Jud’ın söylediklerini, kardeşine olan inancını bir kez daha anımsadım.

“Onu gerçekte olduğu gibi görecektir birini hak ediyor, Eden. Yapmış olduğu şeylerden ibaret olan birini değil.”

Ben onu görüyordum. Onun çok daha iyi biri olduğunu görüyordum. O kadar harikaydı ki bu beni sürekli şaşırtmayı başarabiliyordu.

Bunu yapmamalıydım ama titreyen ellerimle uzanıp avucumu yanağına yasladım. Sanki onun bir parçasına dokunabilirmişim gibi, oysa tek yapmak istediği beni korumaktı. “Hepsi senin geçmişinde kaldı.”

Bir anda ayağa kalktı. Beni gölgede bırakacak kadar büyük, ezip geçecek kadar güçlü görünüyordu.

“Olay *bu gece* oldu, Eden. Şu anda. Bu şehirde. Bu bana pek geçmişte kalmış gibi gelmiyor. Sikeyim, ben asla...” Kelimeler boğazına takılıp kaldı, sanki her şey zehirli bir hal almış ve tehdit, acıyla harmanlanmış gibiydi. “Asla kimsenin sana ya da Gage’e dokunmasına izin vermeyeceğim. *Asla.*”

Kasılan çenesi bunun boş bir tehdit olmadığını göstergesiydi. Daha önce olduğu gibi, şimdi de biliyordum. Bu korkutucu adam kötülüğün vücut bulmuş haliydi, ellerinde kan vardı. Ruhu lekeliydi belki ama içinde ışık barındırıyordu.

“Ben senin sorumluluğunda değilim.”

“Saçmalık,” dedi tükürürcesine. Yüzü sert bir inkârla kasılırken, elleri beni yakınına çekmek için kollarımın üst kısmını kavradı. Kelimeyi tekrarlarlarken bu sefer daha sakın şekilde fısıldadı. “Saçmalık.”

Titredim, bakışlarımı kaçırıp güçlükle konuştum. “Buraya gelmemeliydim. Geçen haftadan sonra...” Çok fazla şeyi açık ettiğim için sustum.

Acı veriyordu. Böyle olmasını, olayların bu noktaya gelmesini, onun benim bir parçamı tutmasını ve kendimi ona bırakıp teslim olmayı istememiştim.

Ancak yine de yaklaşmakta olan yıkımı memnuniyetle karşılıyordum.

Tutuşunu sıkılaştırdı. “Başka bir yerde olmana izin vermezdim.” Büyük elleri kollarımdan omuzlarıma doğru kayd. Yavaşça yükselerek yüzümü avuçları arasına aldı. Ben ise durmaksızın titriyordum, kalbimi ellerinin arasında tutuyordu. “Bu mesajı neden senin aracılığıyla ilettiklerini bilmiyorum, Eden. Lanet olsun, onların *kim* olduğunu ya da ne istediklerini bile bilmiyorum. Ama bunu öğrenene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım.”

Bunun her şeyden daha tehlikeli olduğunu düşündüm.

Yutkunurken boğazım titriyordu.

Trent hareketimi önce gözleriyle sonra da parmak uçlarıyla takip etti.

Dövmeyle kaplı elleri boynuma doğru kayarken bedenim alev aldı. Tüylerim diken diken olmuş, başım arkaya düşmüştü. Ellerini önce omuzlarıma, ardından kollarıma indirdi. Sanki her şeyi avuçları arasına da tutabilirmiş gibi görünüyordu.

Bedenim baştan aşağı arzuyla kavruldu. Her yerimdeydi, her bir zerremde.

Gözlerim kapanırken titrek bir sesle, “Bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Beni bıraktığında çok acı çekeceğim,” diye fısıldadım.

En azından kendim hakkında hâlâ bu kadarını biliyordum.

Trent’in vücudundan yoğun bir enerji, dalgalar halinde yayıldı. Zorlukla nefes alırken boğazından bir hırıltı yükseldi.

Sonra aniden geri çekildi, elleri ağır taşlar gibi iki yanına düştü.

Ellerim onunkilerin yerini alarak kollarımdaki soğuk noktaları ovaladı. Bunu istemenin tamamen yanlış olduğunu bilsem de onun sıcaklığına ve rahatlığına özlem duyuyordum.

Geriye doğru sert bir adım daha attı. “Hadi içeri, daha sıcak bir yere geçelim. Gözünü kapattığında kimsenin sana yaklaşmayacağını bilerek uyuyacağın bir yere. Seni güvende tutacağım, Eden. Sana söz veriyorum.”

Ona hayır demeliydim. Babamı arayıp gelip beni almasını söylemeliydim. Her ne kadar babam endişelenecek olsa da böylesi çok daha güvenli olurdu.

En azından kalbim için.

Ama hayır.

Kararsızlığımı bastırarak Trent’e hafifçe başımı salladım. “Peki.”

Dövmeli parmakları benimkilere dolandı. Sanki kendini dizginlemeye çalışıyormuş gibi öncekine kıyasla daha gevşekti.

“Hadi.”

Olduğum yerde donup kalmıştım.

Bana yaklaşıarak, “O güzel kışını omzuma atmayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun,” diye alçak sesle uyardı. Bu bir tehdit değil, gerçeğin ta kendisiydi.

Beni güvende tutacaktı. Her ne pahasına olursa olsun.

Bir düğmeye basıp garaj kapısını kapattığında temkinli bir şekilde onu takip ettim. İç kapıyı iterek açıp beni, Gage ile bir'ikte yaşadığı eve soktu.

Neden gerçek dışı bir şeymiş gibi hissettirdiğini bilmiyordum.

Sanki yasak bir yere adım atıyor, kutsal bir alanın eşiğinde duruyor gibiydim.

Her şeyi dikkatle incelerken gözlerim büyüdü. Bu adam hakkında biraz daha bilgi edinmek için sabırsızlanıyordum ve sanki eşyalarına bakmak bana bir ipucu verebilecekti.

Geniş bir odaya, arka tarafında modern bir mutfağın bulunduğu bir salona girdik. Her şey temiz ve moderndi, sade bir şekilde dekore edilmişti ancak etrafa saçılmış birkaç oyuncak vardı.

Bu hayalimde canlandırdığımdan tamamen farklıydı.

Sanki Trent gri duvarların arasına karışıp görünmez olmaya çalışıyordu.

Ama bu imkânsızdı.

“Bu taraftan,” diye homurdandı, beni duvardaki kemerli bir geçide doğru yavaşça çekerek resmi oturma odasına yönlendirdi. Sonra doğru-dan merdivene doğru ilerledi. Onu takip ettim ve omzunun üzerinden bana her baktığında bakışlarımı yere indirdim. Her seferinde nefesimi kesiyordu. Her seferinde ağır botlarıyla benim sıradan, güvenli dünyamı nasıl altüst ettiğini fark ediyordum.

Kalplerimiz, sessiz ve uyuyan bu yerde gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

Güm, güm, güm... Duvarlarda yankılanıyordu.

Gölgeler süzülerek etrafımızda dolaşüyor, sessizce titreşen o yoğunluk gecenin içinde büyüyen bir fırtına gibi kabarıyordu.

Emin olduğum bir şey vardı ki, ikimiz de bu durumdan nasıl sıyrılacağımızı bilmiyorduk.

Çünkü Trent'in her zerresinden ihtiyaç ve kendini dizginlemesinden kaynaklanan bir gerginliğin sızdığını hissedebiliyordum.

Boş bir alana vardık. Sağ tarafta bir sürü kapının olduğu uzun bir koridor vardı. Sol taraftaysa yatak odası olduğu belli olan yere açılan çift kanatlı bir kapı vardı.

"Gage nerede?" diye fısıldadım.

Trent arkasını döndü.

Gecenin içindeki bir şeytan gibiydi.

Sert, vahşi hatlarla şekillenmiş, dehşet verici bir güzelliği vardı.

"Küçük kardeşim Logan'ın evinde. Ben kulüpteysen orada kalıyor. Logan sabah erkenden onu eve getirecek."

Başımı zar zor sallayabildim. Doğru düzgün düşünemiyordum bile, sadece hissediyordum.

Trent geriye doğru yürürken beni de yanında çift kanatlı kapıya doğru çekti. Kapıyı açarak sanki başka bir dünyaya açılan bir geçitmiş gibi aralıktan içeri daldı.

Öyle olup olmadığını merak ettim.

Çünkü her şey titreyip sarsıldı.

Geçen haftadan çok farklıydı.

Sanki yeni bir başlangıcın eşiğine gelmiştik.

Ya da belki de beni her seferinde uyardığı gibi cehenneme atılmıştık. Ne var ki kendimi durduracak gücüm yoktu. Arkamı dönüp kaçmam gerektiğini bildiğim halde bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ve bunun yerine onu yatak odasına kadar takip ediyordum.

Yatak odası gölgelerin içinde kaybolmuştu.

Sanki hayaletler duvarlarında geziniyor ve her daim rüyalarında onu avlıyorlardı.

Bu oda Trent'e daha çok uyuyordu.

Odanın uzak köşesinde, yumuşak siyah bir yorganla kaplı devasa bir yatak vardı. Kumaş kaplı başlığı da siyahtı, neredeyse tüm duvarı kaplıyordu ve düğme detayları vardı. Bana en yakın olan duvarda ise üç metrelik tuvaler üzerine yapılmış özgün, büyük sanat eserleri asılıydı.

Sanki sanatçı Trent'in zihnine doğrudan erişim sağlamış gibi onu yansıtmayı başarmıştı.

Bu da bana bir pencere açmış gibiydi.

Eserlerin her biri çılgık atan ve uluyan hayaletlerin tasviriydi. Cehennemden çıkıp terk edilmiş bir dünyada dolaşan iblisleri yansıtıyordu. Ama aynı zamanda sonsuzluk; yıldızlı gökyüzüne yazılmış güzellikler de vardı.

Her parça dokunaklı ve unutulmazdı. Hem nefes kesici hem de tüyler ürperticiydi.

Ya da belki tüylerimi ürperten şey, kolumdan yukarıya doğru kayan eliydi. Dikkatimi yeniden odanın ortasında dimdik duran bu adama verdim.

Tehlikeli suların kıyısındaki karanlık bir sığınaktı.

Ya da belki... belki de bunların hepsi bir tuzaktı. Beni derinlere çekmeye hazır, korkutucu bir hayaletti.

Boğazımdaki yumrunun etrafından zorlukla konuşarak, "Temizlenmeliyim," dedim. İçerideki hava o kadar yoğun ve derindi ki kelimelerin havada süzüldüğünü gördüğüme yemin edebilirdim.

Trent geri çekildi. "Banyo bu tarafta."

Odanın en sol tarafında, yatağın ayakucuyla resimlerin asılı olduğu duvarın arasında kalan kapıyı işaret etti. Beni o tarafa götürüp kapının önünde durdu ve ışığı açmak için eğildi. Önüne geçmem için yana kaydı.

Kör edici ışığa karşı gözlerimi kırıştıtarak bakarken sanki bu beni içine hapsoldüğüm güçlü enerjiden koruyabilirmiş gibi kollarımı göğsümün üzerinde bileştirdim.

Şu an her ne oluyorsa gitgide yükseliyor, yaklaşıyordu.

Trent gözlerini üzerimden ayırmadan yanımdan geçti, duşa uzanıp suyu açtı. Ardından geri dönüp yeni bir havlu ve lif çıkarmak için dolabın içini karıştırdı.

Yanımdan geçerken nefesimi de beraberinde götürdü.

Elindekileri tezgâha bıraktı. "Al bakalım."

Yapabildiğim tek şey kafa sallamaktı.

“Sana uyurken giyebileceğin bir şeyler de getireyim.”

Ciğerlerimdeki oksijen iyice azalmıştı. “Olur.”

Odasına geri döndüğünde ben de ciğerlerime elimden geldiği kadar hava çektim. Bunun bana biraz sağduyu ve güç vereceğini umuyordum.

Ancak başardığı tek şey, Trent bir tişört ve bir *boxer*la banyoya geri döndüğünde bu dar odadaki çatırdayan enerjiyi daha da güçlendirmek oldu. “Muhtemelen sana biraz büyük olacak.”

Ardından bana gülümsedi, sanki beni kendi kıyafetleriyle hayal ediyormuş gibi gözleri üzerimde gezindi. Ya da belki kıyafetler olmadan hayal ediyordu.

Titreyerek geriye doğru bir adım attım.

Geçen hafta bana söylediklerine tutunmaya çalışıyordum. Asla yürütemezdik ve sahip olamayacağım bir şeyden daha fazlasını istemek yapabileceğim en pervasızca şeydi. Yine de bu içimdeki boşlukların sızlamadığı, acı çekmediğim ya da dokunulmayı istemediğim anlamına gelmiyordu.

Sevilmeyi, istenilen ve arzulanan o kadın olmayı istiyordum.

Trent de bu durumdan etkilenmiş görünüyordu. Büyülenmiş gibiydi. Hareket edemiyordu. Sanki bizi sonsuza dek birbirine bağlayan bir sihrin etkisindeydik.

En sonunda bizi bu puslu enerjiden kurtaracak gücü buldum. Sıcak suyun buharı banyoyu doldururken, “Duşa girmeliyim,” dedim.

Trent’in gözleri şimdiye kadar gördüğüm hem en sert hem de en yumuşak şeylerdi. Onun zıtlığı beni mahvedecek olan şeyin ta kendisiydi. Çünkü her iki tarafını istiyordum.

Küstah ve cesur olmasını sevdiğim gibi sadık ve şefkatli yanlarını da seviyordum.

“Tamam.”

Aniden döndü ve kapıya doğru yöneldi.

Dışarı çıkmadan hemen önce hızlıca, “Teşekkürler,” dedim. Görünüşe bakılırsa aramızdaki o bağı birazcık daha tutunmak istiyordum.

Trent bana bakmak için arkasına döndü. Beni ilk günden itibaren mahveden o adam, seksi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ortaya çıktı. “Bana henüz teşekkür etme, Kedicik.”

Sonra geri kalan adımı atıp kapıyı ardından sertçe kapattı. Çıkan ses beni içinde olduğum büyüden kurtardı, çarpmanın etkisiyle sarsıldım.

Vücudum sanki onun peşinden gitmekten başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi öne doğru eğildi.

Aptal.

Yutkundum ve kendimi toparlamaya, bu deliliğin ortasında biraz sağduyu aramaya çalıştım. Ama onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Trent’in dokunuşu kadar sıcak ve beni neredeyse haşlayacak olan suyun altına girdiğimde bile bulamamıştım.

Geçen hafta beni yatak odama kadar takip ettiği zamana ait görüntüler tarafından saldırıya uğradım.

Aaron’ı kaybettiğimden beri ilk kez başka bir adamın bana dokunmasına izin verdiğim ana kadar geçen günlerden, öğleden sonra dans stüdyomda daha fazlasını yaşadığım ve onun bana dokunmadığı günlere ait imgelerin hepsi zihnimden geçti.

Bu gece karşılaştığım manzarayı anımsayınca korku bedenimi sardı.

Trent Lawson’ın dünyasının benimkinden ne kadar farklı olduğu gerçeğiyle bir kez daha sarsıldım.

O anda bunun umurumda olmadığını fark ettim. Eğer izin verseydi onun dünyasına memnuniyetle adım atardım.

Bu düşünceyle nefesim kesildi. Vücudum, Trent’in sürekli duyularımı kuşatan mükemmel muskat kokusunun köpükleriyle kaplanmıştı. Kokuyu içime çektim ve içime işleyip beni tüketmesine izin verdim.

Durulanıp duş başlığını kapattım ve tezgâhın üzerine katlanmış halde bıraktığı havluyu aldım.

Onu aşırı ısınmış vücuduma sararken bütün sinir uçlarım tetikteydi.

Sanki tek bir dokunuş bile bedenimin alev almasına sebep olabilirdi.

Banyonun içi buharla kaplanmıştı, elimden geldiğince kurulanmaya çalıştım ancak tenim hâlâ yapışkan ve sıcaktı. Aceleyle giyindim, onun kıyafetlerinin içinde adeta kaybolmuştum.

Havluyla saçlarımı kurulayıp kapıya doğru ilerlerken endişe etrafımı sardı. Kapıyı yavaşça araladım ve diğer tarafta beni bekleyen karanlığı karşıladım.

Trent oradaydı.

İki adım ötemde bekliyor, göğsü açlıkla inip kalkıyordu.

Gücünü toplayan bir fırtına gibiydi.

Kendime verdiğim her söz anında geçerliliğini yitirdi.

“Eden.” Adımı sanki onun kurtuluşu olabilirmişim gibi söylemişti. Hava aramızdaki elektrikle titredi. Yutkunurken boğazı kasıldı, içinde fırtına gibi esen duygularını bastırmaya çalışıyordu. “Ya bunu istiyorsam, Eden? Ya bunun yürümesini istiyorsam? Ya her şeyi istiyorsam? Ya seni asla bırakmak istemiyorsam?”

İşte tam o anda anladım ki, artık geri dönüşü olmayan bir noktadaydım.

Ayağımın altındaki sağlam zemin kaybolmuştu.

Çünkü havlu elimden kayarak yere düştü.

“O halde tut beni, Trent. Beni tut ve gitmeme izin verme.”

Bir saniye sonra Trent hızla bana doğru yaklaştı.

Ve düşmeye başladık, hızla ve kontrolsüzce.

Dudakları benimkinin üzerine kapandığında artık geri dönmeye dair hiç umut kalmamıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Yirmi Birinci Bölüm

Trent

BANYO KAPISINDAN İÇERİ GİRİP PARMAKLARIMI Eden'in ıslak saçlarına dolarken arzu duyularıma hücum etti. Bir saniye bile kaybetmeden o tatlı, yumuşak dokuyu ele geçirerek dudaklarına kapandım.

Eden'in dudakları beni öpmek için açılırken boğuk bir sesle inledi.

Kutsal sayılabilecek bir mutluluk omurgamdan aşağı süzüldü.

O kadar güçlü bir histi ki neredeyse kör ediciydi.

Zihnim imkânsızlıklarla dönmeye başladı.

Aynı kelimeler içimde tekrar tekrar yankılanıyordu.

Ya seni asla bırakmak istemiyorsam?

Ya seni asla bırakmak istemiyorsam?

Bunu gerçekleştirmek, onu sonsuza kadar tutmak ve onun için doğru adam olmak istiyordum. Bana sanki daha iyi biri olabilirmişim gibi bakan bu harika kadına layık olmak istiyordum. Bu gece yaşanan kötülükten sonra bile.

Lanet olsun. Buna güvenmeyi, onun da bana güvenmesini istiyordum.

Bu düşünceyle birlikte suçluluk duygusu da geri geldi. Hem de güçlü bir biçimde. Ama Eden tekrar dudaklarıma doğru, "Gitmeme izin verme," diye fısıldadığında, her şeyi bir kenara itmekten başka çarem kalmadı.

Öpücüğün içinden yalvarır gibi nefes verdi. Narin parmak uçları omuzlarımda ve göğsümde gezinirken benden izin istiyor gibiydi. Nasıl vereceğimi bilmediğim bir onay için yalvarıyordu. Bana bakmak için geri çekildiğinde sonbaharı andıran gözleriyle beni ruhunun derinliklerine çekti. "Gitmeme izin verme."

Daha önce hissetmediğim kadar büyük ve parlak bir duygu kalbimin tam ortasına saplandı.

Avucumu başının yan tarafına yasladım, parmaklarım saçlarına dolanırken başparmağım çenesini yukarı kaldırdı.

Eden, tüm benliği ve gerçekliğiyle beni etkisi altına aldı. "Çünkü ben tam buradayım ve sana tutunacağım," diyerek bana bir söz verdi.

Bakışları, banyonun buharla kaplanmış ışığının altında üzerimde gezindi.

Bu ihtiyaç ve sadakat savaşının içinde kalbim sıkıştı. Kim olduğum, verdiğim söz, olmak zorunda olduğum kişi, içinde kaybolmak istediğim bu his... Hepsi birbiriyle savaşıyordu.

Ama benim gibi bir günahkâr, bir iblis, aydınlıkta nasıl durabilirdi ki?

Başparmağımla çenesinin narin köşesine dokunurken itiraf ettim. "Doğru kişi olmak istiyorum, Eden. Keşke öyle olsaydım."

"Peki ya sen tam olarak ihtiyacım olan şeysen?" Eden'in nefes nefese söylediği sözler, hak etmediğim bir arzu ve hayranlıkla kaplıydı. "Ya beklediğim kişi sensen?"

Bir anda onu çevirdim. Karnını tezgâha bastırıp vücudumla onu taş zemine yapıştırdığımda boğazından şaşkınlıkla dolu bir inleme yükseldi. Avucumla ıslak saçlarının bir kısmını kavrayıp aynanın buğusunu

silebilmek için omzunun üzerinden eğildim. Yansımamız sıcak buharın içinde hayat buldu.

Eden'in yüzü kızarmış, teni pembeleşmişti. O gözler o kadar gerçek ve o yüz o kadar güzeldi ki.

İyilik tüm benliğinden yayılıyor ve arkasında duran karanlığımla kaplanıyordu.

"Bize bak, Eden. Kendine ve bana bir bak. Hâlâ anlamıyor musun? Ben iyi biri değilim."

Boştaki elimle titreyen karnının üzerine uzandım, onu vücudumun sert hatlarına doğru çekerken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Ve yine de bunu istiyorum. Seni kahrolası derecede istiyorum. İçine girmek, seninle olmak istiyorum. Senin için yaşamak ve senin için ölmek istiyorum."

En büyük günahlardan birini işliyordum.

Ödediğim büyük bedeller karşılığında bana ikinci bir şans verilmişti ve şimdi yine ihanete doğru sürükleniyordum.

Eden'in ifadesi derinleşti. Yüzündeki her çizgi bir yemin gibiydi. "Geçmişinde kim olduğun ya da neler yaptığın önemli değil, Trent. Önemli olan şu an kim olduğun. Ve o adam zaten çoktan bana sahip."

Ellerimi tuttu, parmaklarımızı birleştirdi ve kollarımızı iki yana açtı. Karanlığın ışığı yutmaya hazırlandığı mükemmel bir tablo gibiydik.

Teslim olurcasına çenesini kaldırdı.

İşim bitmişti. Tüm gücüm tükenmişti. Artık onu döndürüp mükemmel ağırlığı kollarımdayken kucağıma almaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. "Eden, bebeğim... bana ne yaptın böyle?"

Bacaklarını belime doladığında ufak bir sesle inledi. Ben onun tatlı vücudunu göğsüme yaslarken kollarını bana sardı.

Bana bakan o gözler yumuşak bir dokunuş gibiydi. "Ben seninim."

Bu kez beni öpen o oldu. Dudaklarıyla ruhumu tüketmek, beni bir sığınağa çekip günahlarımın kefaretinin ertelemek için ağzımla buluştu.

Cennet.

Cenneti kollarımda tuttuğumu biliyordum.

Öpüşüne karşılık verdim; dillerimiz ihtiyaçla, arzuyla, ikimizin de başa çıkabileceğinden daha yoğun bir duyguyla birbirine karıştı.

Onu odama geri taşıırken o çarpıcı enerjinin duvarlara baskı yaptığını hissedebiliyordum.

O yoğunluk şok dalgaları halinde yayılıyor, hayat enerjisi veriyordu.

Eden kollarımda kıvranırken onu yatağıma doğru taşıdım. İhtiyaç dolu küçük inlemeler dudaklarımızın arasından kaçıp sessizliğe karışıyordu.

Ortada mantıklı düşünce diye bir şey kalmamıştı. Artık ne kısıtlama ne de sağduyu vardı.

O anda var olan tek şey, sahiplenişti. Bu kız benimdi.

Öpüşmemiz giderek çılgınlaştı.

Eden beni, sanki tam olarak bunu yapmak için doğmuş gibi öpüyordu. Sanki bu an kaderinde vardı. Sanki imkânı olsa bile geri dönüp kulübüme girmekle yaptığı hatayı değiştirmezdi.

Ya da belki bu düşüncelerin hepsi benimle ilgiliydi. Başka hiçbir yerde olamayacakmışım gibi hissediyorum. Bu ihanet kaçınılmazdı.

Eden benim kaderimdi.

Kollarımın arasındaydı çünkü başka bir yere ait değildi.

Öpüşmemizin ortasında, “Eden,” diye mırıldandım. Şu anda dünyada dillerimizden, dişlerimizden ve çılgık atan ruhlarımızdan başka bir şey yoktu. “Eden.”

Onun benim için ifade ettiklerini inkâr edemezdim. Artık olmazdı. Ne kadar yanlış olduğu önemli değildi.

“Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum,” diye hırladım.

Eden parmak uçlarını yüzümde gezdirdi. Dudaklarımızın çılgınlığıyla kıyaslandığında dokunuşu öylesine nazikti ki göğsüm bu hareketi karşısında sıkıştı. “Sana güveniyorum.”

Tanrım. Güvenmemeliydi. Asla. Ama hayatım boyunca bundan daha tatlı sözler duyduğumdan emin değildim.

Bu kız beni mahvediyordu.

Her nefesiyle.

Her fısıltısıyla.

Her dokunuşuyla.

“Ben seninim,” dedi tekrar.

Mahvolmuştum.

Bitmişim.

Artık kim olduğumu, ne istediğimi, neyi savunduğumu bilmiyordum.

Tek bir neden.

Tek bir neden.

Hayatıma giren bu kızın bunun anlamını değiştirmesi mümkün müydü? Bu daha iyi olabileceğim anlamına mı geliyordu?

Kafamın içindeki şeytanlar çılgına döndü. Yaptığım tüm pislikler açığa çıkmak için çırpınıyordu. Sanki Eden onları da sarabilir, tüm zalimliklerime rağmen bana inanabilirdi.

Onu yatağın ortasına yatırdığımda hareketlerimiz yavaşladı. Eden şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şeydi. O sarı, dolgun saçları başının etrafında bir ışık halesi gibi siyah yorganımın üzerine yayılmıştı. Beni, ahlaksız benliğimi tüm çıplaklığıyla görebiliyormuş gibi izliyordu. Tüm güzelliğiyle yatağımın ortasına serilmişken gözüm Jud'ın duvarlarını kaplayan tablolarına kaydı. Kötülüğün ve ışığın kesiştiği bir noktada durduğumu hissediyordum.

Ona sahip olmak da tam olarak böyle bir şeydi. Ben, bir meleğin üzerine inen şeytandım. Onun zarafetinden ve güzelliğinden besleniyordum. Bunun farkında olan ve bile bile yine de bu yolu seçen canavar dışında bir şey nasıl olabilirdim, bilmiyordum.

Öpüşmemiz yüzünden şişmiş dudakları hissettiği yoğun duygularla aralandı. “Burada seninle olduğuma inanamıyorum.”

Derin bir nefes verdim. “Duygularımız karşılıklı, Kedicik.”

İçimde bir utanç duygusu yükseldi.

Bu duygularla arama bir duvar örmeye, bazı sınırlar koymaya, kullaklarımda çılgılık attığını hissedebildiğim bu gürültülü bağlantıyı susturmaya çalıştım.

O da sanki bunu görmüş gibi başını iki yana sallayarak çabalarımı reddetti. “Bir daha böyle hissedeceğimi hiç düşünmezdim. Dokunuşun, gözlerin bana kendimi öylesine canlı hissettiriyor ki.”

“Sana bunları hissettiren ben olmamalıyım.”

“Ama sensin,” diye ısrar etti. “Başka hiç kimse, Trent... hiç kimse bana böyle hissettirmedi.”

Sesinde acı vardı. Belli ki bunun böyle olmaması gerektiğini kastediyordu. Sözlerinin yoğun havaya çarparak odamda dolaştığını hissettim.

Şehvet, ihtiyaç ve daha fazlasıyla doluydu.

Yatağında yatan hazinenin tadını çıkarırken, “Sikeyim, ne kadar güzel olduğunun farkında mısın, Eden?” diye sordum. “Sana her baktığımda nasıl hissettiğim hakkında bir fikrin var mı?”

Kıvrandı, kalçasını yukarı doğru kaldırırken nefesi düzensizdi. İhtiyaçla kıvranan o tatlı bedenini izlerken içimde bir şeyler sızladı. “Sen de bana öyle hissettiriyorsun.” Sözleri sessizlikte yankılandı. “Bunca zamandan sonra beni görebilecek tek kişiyi bulduğumu hissediyorum.”

Göğsüm sıkıştı. Onu başka bir adamla düşünmek ağgözlü ve biraz da kıskanç hissetmeme sebep oldu.

O kadar berbat bir haldeydim ki, Eden’in tamamen bana ait olmasını istiyordum.

Ama söylemeye çalıştığı şeyi gayet iyi anlıyordum. Aramızda daha önce ikimizin de hissetmediği bir şeyler vardı.

İtirafım dudaklarımdan dökülürken ellerim yumruk oldu. “Bunca zamandır karanlıkta saklanıyordum, Eden. Ta ki sen gelip bana ışık tutana kadar. Senden önce hiç var olmayan bir şeyi aydınlattın.”

Göğsü sanki kelimelerimi ona saplamışım gibi inip kalktı. “Bunun bir tesadüf olduğuna inanmıyorum. Ne senin için ne de benim için. İşte bu, Trent. Bu bizim şansımız.”

Tanrım. Buna inanıyordu çünkü iyiliğin ta kendisiydi. Çünkü başka hiçbir şey göremeyecek kadar saftı. Kendini bana bağlamanın onu nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya bırakabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Bana yapabileceklerinden çok korkuyorum, Eden. Bana hissettirdiklerinden.”

Gerçek şuydu ki, daha önce kimsenin beceremediği kadar beni etkiliyordu. Bana düşündürdüğü şeyler inanılmazdı.

Sonbaharı andıran gözleri gölgelerin içinde dans ederken kaşlarım çatıldı. “Seni incitmek istemiyorum, Eden. Benim hayatım-”

Sözümü keserek, “Korkutucu,” dedi. “Korkutucu, Trent. Biliyorum ama buna rağmen hâlâ sana karşı koyamıyorum.”

Ona bunu yapmamasını söylemek istedim. Tam orada durmasını. Bu geceyi birlikte geçirip kulüpte yaşanan tüm saçmalıklara rağmen birbirimize tutunabilirdik ve sonra da bu saçmalığa bir son verebilirdik.

Ancak ben tüm bunları söyleyemeyecek kadar aptaldım. Bunun yerine dudaklarımdan çıkan şeyler tamamen pervasızca ve yanlıştı. “Sen benimsin, Eden.”

İşaretparmağım dizinin iç kısmını buldu ve onu ince bacağından ayak bileğindeki narin kıvrıma kadar okşadı. Ardından kendimi diz çökmüş, ağzımı o noktaya bastırırken ve yeniden, “Sen benimsin,” diye mırıldanırken buldum.

Bacağının ipeksi yumuşaklıktaki dersini öperek ağzımın o yolu takip etmesine izin verdim. İlerlerken kokusunu derin derin içime çekiyordum çünkü kahretsin, benim gibi kokuyordu.

O, benimdi.

Onu bu şekilde damgalamak, kendimi tenine dövme gibi kazımak ve ikimiz bir bütün oluncaya kadar içine gömülmek istiyordum.

Sadece bize ait olan bir yerde var olabilirdik.

Eden sızlandı, ben dizinin için kısmını öpüp uyluğunun tepesine doğru ilerlerken yatağın üstünde daha da fazla kıvranmaya başladı. Parmakları saçlarıma dolandı, sanki o da beni damgalamak istiyormuş gibi saçlarımı çekti. “Tanrım, Trent.”

Yüzümü giydiği *boxer*ın kumaşına bastırdım. Kıyafetlerimin içinde adeta kaybolan bu haliyle çok seksi görünüyordu ve aklımın bir kısmını daha yok ediyordu.

“Küçük Baştan Çıkarıcı,” diye fısıldadım.

Eden iç çekti, saçımı kavrarken dizlerimi iki yana çıkararak üzerinde yükseldim. Bu sefer nefesi dudaklarından bir hıçkırık gibi kaçtı. Tutkusunun her zerresi gözeneklerinden sızarak bana akıyordu.

Bu enfes manzarayı seyrederek giydiği tişörtün uçlarını yukarı çektim ve yumuşacık vücudundan yukarıya doğru sürükledim, başının üzerinden çıkarana kadar da hiç yavaşlamadım.

Eden tekrar yatağa gömülürken teninde bir ürperti oluştu.

Saçları yastığa yayılmıştı.

Lanet olsun, o kadar nefes kesiciydi ki kendimi kontrol edebilmek için yanağımın içini ısırمام gerekmişti.

Göğüsleri ağzımı sulandıracak kadar küçük ve dikti. Meme uçları sertleşmiş, vücudunun geri kalanı gibi ilgi için yalvarıyordu.

Başparmağımı sol meme ucunun üzerinde gezdirirken, “Çok güzel,” diye mırıldandım.

Eden bana doğru eğilirken dudaklarından bir fısıltı döküldü. “Lütfen.”

Beni bu noktaya getiren şeyin ondan gelen inanç olduğunu düşünüyordum.

Vücudundan bir enerji dalgası yayıldı, aramızdaki o görünmez bağlantı havada dağılmış, adeta duvarlara çarpar hale gelmişti. Aynı enerji duvarlardan her sekişinde güçleniyor, yoğunluğu giderek artıyordu. Kalbim isyan edercesine göğsümü zorladı.

İkimizin de patlamak üzere olduğunun habercisi olan bu ritim çılgıncaydı. Sanki sonrasında bizden geriye ne kalacağı umurumuzda bile değildi.

Yataktan kalkmak için yavaşça geriye çekildim. Parmaklarımı *boxer*ın beline taktım ve kumaşı aşağı sürükleyip ayak bileklerinden çıkarırken hareketlerimi yavaşlatmadım. Eden bana bakıp titreyip sarsıldığında bakışlarımı ondan ayıramadım.

Tamamen çıplaktı.

Kalp durduracak kadar muhteşemdi ve bunun ne kadar gerçek olduğu kahrolası kalbimin ritminin bozulmasından belliydi.

Nefesimi toparlayıp içimi parçalayan ihtiyaç çılgınlığını durdurmaya çalıştım. Böylelikle belki biraz da olsa kontrolümü yeniden kazanabildim.

Ancak belli ki bu imkânsızdı.

Çünkü tek bakışıyla işimi bitirmişti.

Uzanıp tişörtümü başımın üzerinden çıkardım ve yere attım. Vücudumdaki her kas esnerken soğukkanlılığımı kaybetmemek için dişlerimi sıktım.

Duyduğum ihtiyaç yüzünden iki büklüm olmamak için çabaladım.

Eden arzuyla inledi, gözlerini benden ayırmadan beni içine çekiyor hapsediyor ve tüketiyordu. Gördüğü her şeye dikkatle bakıyordu, her bir santime, sahip olduğum her bir parçama.

Yavaşça doğrulup bakışlarını vücuduma kazınmış kâbusun üzerinde gezdirdi. Ardından gözleri yargılayan ve mahkûm eden o ize kaydı. Parmaklarını harflerin üzerinde nazikçe gezdirdi.

“Hayalet.”

Bunu sanki ne anlama geldiğini anlıyormuş gibi söylemişti. Sanki onu kabul ediyormuş gibi. Sanki beni kabul ediyormuş gibi. Ve kahretsin, damarlarıma hücum eden, içimde dolup taşan hissi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Eskiden olduğum kişi,” dedim sıkıntılı bir sesle.

Korkulması gereken biri.

Öldürmek için gönderilen bir cellat.

Artık olmak istemediğim biri.

“Önemli olan tek şey, şu anda kim olduğun,” diye tekrarladı. Sesinde bana duyduğu inançtan başka bir şey yoktu.

Ona yanıldığını söylemek istemedim. Geçmişimden asla kaçamayacağımı, ruhuma yazılmış günahları silemeyeceğimi itiraf edemedim.

O bana bu kadar inanıyorken, bana böyle bakıyorken bunu yapamazdım.

Vücudu yana doğru eğildiği için omzunun biri içe doğru kıvrılmıştı. Ufak bir utangaçlık tenini pembeleştirmişti ve o uzun, sarı saçları baştan çıkarıcı vücudunu örtüyordu.

“Benden saklanma. Şimdi olmaz,” dedim. Özellikle de içimi böyle-sine görürken saklanmasına gerek yoktu.

Eden çenesini kaldırdı. Hareketinde bir meydan okuma yoktu. Bu bir teslimiyetti. Bir hoş geldin davetiyesiydi. “Denesem de başaramazdım,” diye itiraf etti.

Parmak uçlarımı boğazının titreyen kısmında gezdirirken sesim sertleşti. “Bu vücuda sahip olacağım, Kedicik. Seni öyle bir damgalayacağım ki beni asla unutmayacaksın. Bana bunun sorun olmadığını söyle.”

Yutkundu ve sonra geriye doğru kayarak dirseklerinin üzerine yaslandı, dizleri beklentiyle bükülmüştü.

Siktir.

Rüya gibiydi.

Beklenti ve heyecanla topuklarını yatağıma bastıran bir rüyaydı.

“Hiçbir sorun yok, Trent. Şu anda hissettiğim şey tanımlanamaz.”

O duştayken botlarımı çıkarmıştım, sadece kot pantolonumun düğmelerini hızlıca çözüp onu bir kenara attım ve Eden’in iri gözlerinin daha da büyümesini zevkle izledim.

Yeşillerin, altın renginin ve kahverenginin büyüleyici girdabı beni içine çekiyordu. Sikim taş gibiydi, karnıma doğru yükselerek onun içinde kaybolmak için yalvarıyordu.

O anda bedenimdeki her hücrenin onun için var olduğunu hissediyordum.

Dikkatini yüzüme çevirdi. “Sen gördüğüm en muhteşem şeysin,” diye fısıldadı.

Üzerine çıkararak onu yatağa bastırdım ve dudaklarını yakaladım. Dilim onu sahiplenmek için ağzında geziniyordu. Ağırlığımı sağ elime verdim ve sol elimle onun muhteşem kıcını avuçlamak için uzandım.

Kalçasını sıkarak onu nabız gibi atan sikime doğru kaldırdım.

Eden inleyerek tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. “Trent. Aman Tanrım. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.”

O tatlı ağzından dökülen her şey bal kadar tatlıydı; o kelimeler, o dudaklar...

O anda, ikimiz de sadece tutkudan ibarettik.

Ateştik, birbirimize dokundukça alev alıyor, *yanıyorduk*.

Sikimi çıplak tenine sürterken, bana yaslanan kadınlığı sırılsıklamdı. Temasım için adeta yalvarıyor, bacakları kalçamı sertçe sıkıyordu.

Karanlık ve ışığın birbirine karıştığı bir bulanıklıktan ibarettik. Zıtlıklarımız bir araya gelmeye çalışırken hem bir çatışma içinde hem de kavuşmanın peşindeydi.

Dişlerimle altdudağını ve çenesini ısırırken dilim boynunu okşadı. Nabzını hissedebildiğim o noktaya doğru, “Eden,” diye mırıldandım. Kalbinin ritmi kulağıma şarkı gibi geliyordu.

Eden’in elleri sırtımdan aşağı kaydı. Avuçları kusursuz bir karmaşa, dokunuşu tatlı bir trajediydi. “Sen ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeysin.”

Sözleri ağır nefeslerle aramızdaki havaya karıştı. O bağ odanın içinde parlayan bir ışık gibiydi. Titriyor, tüketiyor ve bizi bütünüyle birbirine bağlıyordu.

Yüzümü çenesinin altına gömerek itirafımı tenine fısıldadım. “Ve sen asla hak etmeyeceğim her şeysin.”

Yine de almaktan vazgeçmediğim şeydi.

Cehenneme gidecek bir adamdım ama henüz elimdeyken bu sığınakta yaşayacaktım. Hayatım, kim olduğum gerçeği, beni sonsuza kadar dışarı atmadan önce burada kalacaktım. Bir anlığına da olsa doğru adammışım gibi davranan günahkârın tekiydim. Onu koruyup saklayabilirmişim gibi davranan bir günahkâr.

Titreyen kalçalarının arasına diz çöktüm.

Eden yatağında kıvranan ve dalgalanan bir okyanus gibiydi.

Beni kendi akıntısına sürükleyip dengemi altüst ediyordu.

Sanki onu sabit tutarak yüzüp gitmesini engelleyebilmişim gibi sağ dizini elimle kavradım ve soldaki komodinden bir prezervatif almak için eğildim, geri çekilirken gözümü asla ondan ayırmadım ve prezervatifi hızla aletime geçirdim.

Şehvet havada dalgalanıyordu. Nefeslerimiz ağırlaşmıştı, kalplerimiz düzensiz bir ritimle atıyordu.

Kollarımı dizlerinin altına kaydurdım. “Emin misin?”

Bu aklını başına toplaması ve en başından yapması gerektiği gibi kaçması için son yalvarışımdı. Kendini kalıcı olarak bana bulaştırmadan önce gitmeliydi.

Kalçaları kasıldı, kendini sikime doğru iterken, “Ben seninim,” dedi.

Onu hızlı bir hamleyle yakalayıp bacaklarından kavradım ve kendimi hızla o kadar derine gömdüm ki bedeni yataktan yukarı doğru kıvrıldı.

Tüm varlığım sarsıldı, yana doğru eğildim.

Kesik kesik nefesler alırken, “Trent!” diyerek inledi.

Sert bir sesle, “Bir daha söyle,” diye emrettim. O kadar muhteşem hissettiriyordu ki kendimden geçmek üzereydim.

Sikimi sımsıkı kavrayan amı şiddetle kasılıyordu.

“Trent!”

Bağırışını hayatımın sonuna kadar duymak istiyordum.

Kıvrınarak bana uyum sağlamayı denedi. O tatlı, sıkı vücuda nasıl sahip olduğumu hissetmeye çalışıyordu.

“Cennet,” diye fısıldadım, bu boğazımdan kısık sesle dökülen bir övgüydü. Neredeyse dışarı çıkacağım kadar geri çekildim ve sikimi bu sefer daha derine iterken bacaklarını sıkıca kavradım.

Sırtı kavislendi, yatağa sadece omuzları temas ediyordu. Ellerini bana doğru uzatırken, “Sana ihtiyacım var,” dedi.

Bir darbe.

Bir çatlak.

Beni ben yapan şeylerin tam ortasından geçen koca bir oyuk oluşmuştu. Tüm sınırlarım, sadakatle bağlı olduğum her şey ve bildiklerim yıkılmıştı. Artık Eden'in ayaklarının altında bir moloz yığını vardı.

Hareket ederek öne doğru eğildim, avuçlarımı başının iki yanına yerleştirdim ve gözlerinin içine baktım.

Saçları her yerdeydi ve yüzünde o ifade vardı. Dudaklarımı onun dudaklarına sürtebilecek kadar eğilerek, "Bana sahipsin," dedim.

Bu lanet olası gerçeğin ta kendisiydi.

Gözleri yaşlarla dolarken duyguları yükselip doruğa çıktı. Bir elimi yatağa bastırırken diğer elimle de o mükemmel yüzünü kavradım ve içinde hareket etmeye başladım.

İlk başta yavaşım. Eden'in dudakları aralanıp tatlı nefesleri havayı doldururken hamleleri kontrollüydü.

Beni büyülüyor, adeta sarhoş ediyordu. Bedenlerimiz uyum içinde hareket etti, tehlikeli bir dansın ortasında gibiydik.

Daha hızlı hareket etmeye başladım. Daha derinlerine gömüldüm. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Şu anda dünya üzerinde derin nefeslerimizden ve atmayı yeni öğrenen çaresiz kalplerimizden başka bir şey yoktu. Merak ediyordum, acaba Eden benim için gerçekten savaşacak mıydı?

Solmuş yaprakların rengine sahip gözleriyle beni izliyordu. Toprağın kefaretin rengiydi. Elini kaldırıp yüzüme dokunduğunda parmak uçlarını öptüm. "Eden."

"Trent. Benim tatlı savaşçım."

Sanki gerçekten bunu kastediyormuş ve beni tanıyormuş gibi bakarken sözleri bana adeta keskin bir bıçak gibi saplandı.

Beni gerçekten gördüğünü düşündüm. Saklanabileceğim tek bir yer kalmayana dek tüm duvarlarımı yıkmıştı.

Hareketlerime arzuyla karşılık veriyordu. Vücutlarımız kaygandı. Kıvrılıyor ve daha fazlası için yalvarıyorduk.

Tamamen kapılıp gittiğimi hissedebiliyordum.

Yukarı, karanlığın derinliklerinden sıyrılıp ışığın içine doğru çekiliyordum.

Mutluluğun olduğu yere.

Güzelliğin olduğu yere.

Sadece benim ve Eden'in var olabileceği bir yere.

Birbirimize dolanıyorduk.

Ruhum serbest kalıp onunkiyle birleşiyor, iç içe geçmiş karmaşık bir bağ oluşturunuyordu.

Şu andan itibaren artık sahip olmadığım bir parçam vardı.

Bu beni hem delicesine mutlu ediyor hem de ölesiye korkutuyordu.

Ben nefes nefese kalırken, o inledi. Bana daha da fazla yaklaşmanın yolunu ararken tırnakları göğsümde izler bırakıyordu. "Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı.

Ama aslında hissedemiyordum. Beni daha önce kimsenin yapamadığı gibi hissediyor, hiç kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyordu. "Sensin, Eden. Bu sensin."

İnledi ve bacaklarını iki yana açarak beni daha derine çekti. Bir bacağı omzuma doğru kaldırdım.

Siktir. O kadar iyiydi ki...

Ciğerlerinden sert bir nefes çıktı. "Daha fazla."

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum."

Elim bacaklarını okşayarak yükseldi, kıcını sıktı. Parmak uçlarım şişmiş klitorisine ulaşmadan önce tembelce tatlı amında gezindi.

Eden patlamanın eşiğindeydi. Vücudu öne doğru bükülmüş, sinirleri gerilmişti.

Renklerin ve şekillerin bir yansıması gibi enerjisini odada hissedebiliyordum.

Onu zevkin doruklarına sürüklerken bakışlarımı Eden'a çevirdim.

Beni bocalatan sisle örtülmüş bu gerçekliğin arasından onu izlerken kardeşime verdiğim söz kulağımda yankılanıyordu.

Tek bir neden.

Tek bir neden.

Ama ben onu almıştım, onu bulmuştum.

Eden inledi ve beni o tatlı mı tatlı ruhunun derinliklerine sürükledi.
“Trent... ben...”

Parmaklarını çenemdeki sakallarının üzerinde gezdirdi.

Hayranlıkla doluydum, ona tapıyordum.

Ve ben de hissediyordum.

Yaklaşmakta olan çözölmeyi, çöküşü ve düşüşü hissediyordum.

Ama artık ikimizin de zirveden düşmesini engellemek için yapabileceğim herhangi bir şey olduğundan şüpheliydim. Eden o noktaya hızla yaklaşıyordu.

Düşüyordu, düşüyorduk.

Onun güvenli noktası olabilirmişim gibi ben de onunla birlikte zirveden atladım ve alnımı alnına bastırarak, “Gitmene izin vermeyeceğim,” diye fısıldadım.

Hatalı ve aptalca bir sözdü.

Yine de kesinmiş gibi dudaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Doruk noktasına ulaştığını hissettiğimde dudaklarım onunkilerin üzerine kapandı. Kollarımda kendinden geçerken etrafımızdaki enerji fırtına gibi savruldu, her yerimize dokundu.

Beni de o girdabın içine sürükledi. İçinde yaptığım her hamle, mutluluktan başımı döndürüyordu.

Zevk sırtımdan aşağıya süzülürken vücudum ürperdi ve alev aldım. Doruğa ulaşıp parçalara ayrılmam için tek bir hamle yeterli oldu. Vücudunda, gözlerinde ve kalbinde kaybolmuştum.

Boşalırken ona sıkıca sarıldım, adı hayranlıkla dudaklarımdan döküldü. “Eden.”

O kadar iyi hissediyordum ki neredeyse kendimden geçmek üzereydim. Zevk her zerremden dışarı çıkıyordu. Hücrelerimin her biri infilak ediyormuş gibiydi.

Artık hiçbir şey göremiyordum. İçine düştüğüm bu karmaşayı anlamlandıramam mümkün değildi.

Sadece derin nefesler alarak kendime gelmeye, kim olduğumu hatırlamaya çalışıyordum ama o düşüşün sonunda beni bekleyen tek şey onun kollarıydı.

Sanki ait oldukları yer orasıymış gibi tatlı kollarını vücuduma sarmıştı.

Onu kollarımın arasına almaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Eden'ı yanıma çekebilmek için yerlerimizi değiştirdim. Terden sıırsıklam olmuş alnına bir öpücük kondurup muhteşem yüzüne yapışan sarı saçlarını geriye doğru çektim. Odama musallat olan hayaletlerin gölge-leri arasından ona baktım. "Kimsenin sana ulaşmasına izin vermeyeceğim. Asla."

Bunun şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan olmaması için dua ediyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Eden

KASVETLİ KARANLIĞIN İÇİNDEN ONA BAKARKEN parmak uçlarım şişmiş dudaklarının üzerinde geziniyordu.

Ona duyduğum hayranlık beni adeta serseme çevirmişti.

Bütün bunların gerçek olup olmadığını ya da yaşadığım şokun etkisiyle tehlikeli bir rüyanın içine düşüp düşmediğimi bilmiyordum. Benim onun, onun da benim olduğu bir rüya.

Dokunduğu her yer yanıyordu. Tenimiz terle sıırsıklam olmuş, kaslarımız hâlâ artçı şoklarla kasılıp gevşiyordu.

Trent şakaklarıma hafif bir öpücük kondurdu, o kadar sevgi doluydu ki bir kez daha dağılmak istedim. "Hemen döneceğim."

Devasa yatağından çıkarken tamamen çıplaktı. Vücudunun neredeyse her santimi renkler ve desenlerle kaplıydı. Sert ve yapılı bedeninden güç dalgalar halinde yayılıyordu. Bu baş döndürücü sanat eserini, banyoya girdiği sırada doyasıya takdir etme şansım oldu.

Yüzümü mü saklasam, yoksa güzelliğini gizlice izlemeye devam mı etsem kararsız kalmıştım.

Bildiklerimden, güvenli alanımdan kilometrelerce uzaktaydım. Tanıdığım sınırların fazlasıyla dışına çıkmıştım.

Banyoya girerek kayboldu. Musluktan su sesi yükselirken çarşafı kavrayıp burnuma doğru götürdüm.

Nerede durduğumu anlamaya çalışıyordum. Burada, tam ortada bulunduğumuz yerde kalmamızın mümkün olup olmadığını merak ediyordum.

Birbirinden çok farklı bu iki insan sanki bir bütün olmak için yaratılmış gibi bir araya gelmişti.

Kapının keskin ışığında yeniden belirdiğinde, zaten aşırı şekilde ısınmış olan tenimde oluşan kızarıklığın önüne geçmem mümkün değildi.

Güçlü bir siluet, orada hem derine kazınmış bir keder hem de umut vardı.

Hiçbir utanç duymadan, her bir kasına işlenmiş o sert ve vahşi özgüveniyle yavaş adımlarla dışarı çıktı. Devasa aletin hâlâ kısmen sert olduğunu görünce yüzümü çarşafa daha da gömmek zorunda kaldım. Eğer ondan benimle sevişmesini istersem, muhtemelen benim için anında hazır hale gelirdi.

Yine de o yaklaşırken başımı aralıktan dışarı çıkardım. Kızarıklığım alev alev bir yangına dönüştü. Trent tekrar yanıma döndüğünde çarşafı tamamen yüzüme bastırmıştım.

Havayı sert bir gülme sesi doldurdu ve Trent ipeksi kumaşı çekerek loş ışıktaki bana baktı. “Benden mi saklanıyorsun, Kedicik? Eğer kaçarsan, bu sefer senin peşinden koşmayacağıma söz veremem.”

Sözleri alaycıydı ama daha önce orada olmayan bir şefkatle ağırlaşmıştı, tıpkı çarşafı yüzümün tamamını görebilecek kadar yavaşça itişindeki naziklik gibi.

Üzerime doğru eğildi.

Sert ve inatçı bakışları sanki hiç ummadığı bir hazineyi keşfetmiş gibi üzerime kilitlenmişti.

En parlak ışığı dahi parlatacak bir karanlıktı.

Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Yastığın üzerindeki başımı salladım ve boğazım düğümlenirken, “Fazla uzağa gidemem. Sana koşarak geri döneceğime eminim,” diye itiraf ettim.

Aramızda dalgalanan o duygu tekrar yoğunlaştı ve Trent yatağa geri çıktı, büyük avucuyla yanağımı kavradı. “Bu noktaya nasıl geldik? İkimizin bu şekilde uyması nasıl mümkün olabilir? Çünkü bu...”

Konuşmayı bıraktı ve sanki az önce paylaştığımız şeyi sindirmeye çalışıyormuş gibi dilini dolgun altdudağının üzerinde gezdirdi.

Farklı bir şeydi.

Büyülü ve olağanüstüydü.

Bunu anlamak için farklı adamlarla birlikte olmama gerek yoktu. Bizi ruhsal bir şekilde bağlayan bu bağlantı eşsizdi.

“Mükemmel,” diye fısıldadım.

Trent alnını benimkine dayadı. “Senin için öyle olmak istiyorum, Eden.”

Parmak uçlarım güçlü çenesini kaplayan sakalın üzerinde dolaştı. Gözlerinin içine bakabileceğim kadar çekilmesi için onu yönlendirdim. “Sen zaten mükemmelsin, Trent. Kusurlarınla da güçlü yönlerinle de mükemmelsin. Belki de tamamen yanlış biri olduğuna, sunabileceğin hiçbir şeyin olmadığına inanıyorsun ama ben, benim için mükemmel olduğuna inanmaktan kendimi alamıyorum.”

Sanırım en doğrusu, durumun gerçekte ne olduğunu kabul etmekti. Artık onun geçmişinden, sebep olabileceği acıdan korkmuyordum ve tüm bunlara rağmen onun yanında durmak istediğimi biliyordum. Onun beni sardığı gibi ben de onu sarmak istiyordum.

Suçluluk duygusunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulup kendini bana bırakması için dua ettim.

Trent ihtiyaç dolu bir inlemeyle dudaklarını benimkilere bastırdı. Gözleri sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi sımsıkı kapanmıştı. Bizi hafızasına kazıyor gibiydi. Sonra kolunu bana doladı ve pozisyonlarımızı

değiştirip beni üstüne çektiğinde boğazımdan şaşkınlık dolu bir cıyaklama yükseldi.

Şimdi karşı karşıya duruyorduk ama ben biraz yukarıdaydım, bacaklarım yanlara doğru açılmıştı. Kalçalarımın etrafına toplanmış çarşaf beni zar zor örtüyordu. Trent parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. “Buna gerçekten inanıyor musun, Eden? Senin gibi bir kadın için mükemmel olabileceğime inanabiliyor musun?” diye sorarken sesi arzu doluydu.

“Hayatım boyunca ben de birkaç hata yapmamışım gibi davranıyorsun.”

Yüzündeki gülümseme hafif alaycıydı. “Şüpheliyim.”

“Elbette yaptım.”

Koyu kaşlarından birini kaldırdı. “Hadi, duyalım o zaman.”

Yaptığım en kötü şeyi düşünmeye çalışırken altdudağımı ısırdım.

Dövmeli parmakları saçlarımın arasında gezinirken eğlendiğini belli eden bir ses çıkardı. “Aklına tek bir şey bile gelmiyor, değil mi, Kedicik?”

“Geliyor, sadece o kadar çok var ki içinden bir tane seçemiyorum.”

Şu anın da onlardan biri olmayacağını umuyordum.

“Hadi,” dedi keyifli bir şekilde.

“Tamam, tamam... Lise üçteyken Tessa ile gizlice babamın arabasını çaldık ve Tahoe’da gitmemizin yasak olduğu bir konsere gittik. Dört hafta ceza almıştım ama buna kesinlikle değmişti.”

Trent kaşlarını sahte bir şaşkınlıkla çatarak nefesini tuttu. “Vay canına, şok edici.”

Kıkırdayarak ona hafifçe vurdum, tenimin altında baş döndürücü bir his dalgalanıyordu. “Sen tam bir pisliksin.”

İfadesi yumuşadı, bana nazik bir şekilde gülümserken parmakları hâlâ saçlarımda geziniyordu. “Sen de çok tatlısın. Bu yönüne bayılıyorum.” Bakışları yüzümde gezindi ve sonra çenemi tutup yukarı kaldırdı. “Yine de beni bu kadar baştan çıkardığına göre sanırım tamamen masum sayılmazsın, Küçük Baştan Çıkarıcı.”

Alayla, “Seni baştan çıkarmak mı?” derken göğsüm heyecan ve ihtiyaçla hızla inip kalkıyordu. “Asıl beni baştan çıkaran sensin!”

Demek istediğim, altı yıl boyunca kimseye karşı en ufak bir şey hissetmemiştim. Sonra birdenbire bu adam karşıma çıkmıştı.

Güçlüydü, kıskırtıcıydı ve beni tamamen tüketiyordu.

“Sana karşı koymam mümkün değildi.”

Benim karanlık koruyucum.

Derin bir nefes aldı. “Seni ilk gördüğüm anda kıyafetlerini çıkarmak istedim... altındaki o tatlılığı görmek için.”

“Gerçekten bunu mu hissettin?”

“Sen hissetmedin mi?”

Başımı usulca salladım ve o ilk gece hissettiklerimi düşünürken kaşlarımı çattım. “Hissettim.”

Parmaklarını elmacıkkemiklerimin üzerinde gezdirirken, “Ama korktun,” dedi.

Tekrar başımı salladım. “Senin diğer yanını da hissettim.”

“Peki ya şimdi, kulüpteki o olaydan sonra?” Soruyu sorarken öfkesine engel olmaya çalıştığını görebiliyordum. Bizi bu şekilde bir araya getiren o anı hatırlatıyordu ama içimden bir ses, dün geceki olay yaşanmasa da sonunda kendimizi burada bulacağımızı söylüyordu.

Bu an bizim kaderimizdi, birbirimize bağlanmıştık.

“Artık hiçbirinin önemi yok. İkimizin de şu an, burada ve birlikte olması dışında hiçbir şeyin önemi yok.”

Trent’in göğsünden derin, boğuk bir homurtu yükseldi ve eli saçlarıma dolandı.

Beni gücünü hissettirerek sahipleniyordu.

O karanlık enerji beni bütünüyle ele geçirirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Tehlikelerle dolu bir sahiplenişti.

“Ah, Kedicik, gayet de önemi var. Bana senin aracılığıyla uyarı gönderecek kadar aptal olan kimmiş, görelim. O korkak piç kurusu bunun bedelini ödeyecek.”

Acıyla öfkesi birbirine karışmıştı. Orada endişe ve korku da vardı. Bu duyguları silip atmak, ona her şeyin yolunda olduğunu, güvende olduğumuzu söylemek istedim. Ama açıkçası bunun sözünü veremezdim.

“Bu bizi izledikleri anlamına geliyor, Eden. Seni benim zaafım olarak görüyorlar. Benim zayıflığım olarak.” Ağzından çıkan her cümlede sesi daha da sertleşiyordu.

Bir yanım başka tarafa bakmak, rahatlamak ve Trent gözlerimde yaşanan dehşete tanık olmadan bununla savaşmak istiyordu. Ama hareket edemiyordum. Onun yoğunluğuna hapsolmuştum.

Bu adam sizi içine çeken bir tuzak gibiydi.

“Bana veya Gage’e zarar vermeye mi çalışacaklar?” Sorum dudaklarımdan zorlukla çıkmıştı.

Dudakları ince bir çizgi halini alırken, “Deneyebilirler ama ikinize de yaklaşmalarına izin vermeyeceğim. Bu konuda sana yemin ediyorum,” dedi.

“Ben zayıf değilim, Trent. Sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor.”

Olduğumuzu. Biz. Çoğul.

Bu kelime havada yankılandı.

Bu işte onunla birlikteydim.

Trent zorlukla yutkundu. “Hayır, Eden, zayıf değilsin. Senin iyiliğini, gerçekte ne olduğunu görüyorum. Gücünü ve dayanıklılığını. Ama aynı zamanda nereden geldiğimi, işlerin ne kadar çirkinleşebileceğini de anlamıyorsun ve bu seni içine dahil etmek isteyeceğim son şey. Seni lekelemek istemiyorum ve o iğrenç dünya bunu yapma konusunda oldukça başarılı.”

Kelimeleri sıktığı dişlerinin arasından çıkarken bana bakamadı. “Eğer sana bir şey olursa...”

Başımı iki yana salladım. “Korkmuyorum diyemem, Trent ama olan her şey beni buraya, sana getirdi.”

Yüzündeki ifade utançla örtüldü. “Olman gereken son yer burası.”

“Böyle söyleme.” Bu bir ricaydı. “Başka hiçbir yerde olmak istemedim.”

Parmakları sanki tutunma ihtiyacı hissetmiş gibi saçlarımdan derinlerine daldı. “Bundan emin misin?”

“Benden pişman olmamı isteme.”

“Bu işi berbat edeceğim, Eden.” Geçen hafta yatak odamda bana söylediği şeyin aynısını tekrarlardı, sanki o gecenin üzerinden bir milyon yıl geçmiş gibi geliyordu. Sanki zaman bizi içine alıp sürüklemiş, bizi bir bütün haline getirmişti.

Ayrıntıları bilmesek bile çok az kişinin anladığı şekilde birbirimizi anlıyorduk.

“Eğer işleri berbat etmemeyi seçersen böyle bir şey olmaz, Trent.” Bir an duraksadım ama sonra üstüne gittim. “Hayalet?”

Bu defa kelime dudaklarımdan bir soru gibi çıkmıştı. Soyunduğu zamandan farklıydı. O zaman bir kabul anlamında söylemiştim. Şimdi ise ondan beni daha fazla içeriye almasını istiyordum. Onun gerçekte kim olduğuna dair bir fikir edinmeyi, gölgelerde sakladığı kısmını çözmeyi arzuluyordum.

“Eskiden olduğum kişi,” diye aynı cümleyi tekrarlardı. Elimi avucunun içine aldı ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırdı. “O kadar çok şey var ki hepsini nasıl geride bırakacağımı bilmiyorum. Kötü şeyler yaptım, Eden. Gerçekten lanet derecede kötü şeyler.”

Kaygı omurgamdan aşağıya doğru gezindi. Ruhumun gözlerindeki o karanlık, lanetmiş umutsuzluk tarafından ezildiğini hissedebiliyordum.

Zihnim hızla çalışmaya başladı, onun yapmış olabileceği şeylerin görüntüleri canlandı. Ellerine kan bulaşmıştı. Düşüncelerim birinden diğerine atladı çünkü onları gerçekten hayal etmek istemediğimi fark ettim.

Çünkü her şeyden önemli olan tek bir gerçeğim vardı. “Hepimizin bir geçmişi var, Trent. *Hepimizin*. Ancak önemli olan hayatımızın geri kalanını nasıl yaşadığımızdır.”

Homurdandı. “Sen nasıl bunlarla bu kadar iyi başa çıkabiliyorsun?”

Geçmişim onunkinden çok farklıydı ama bunun ikimizi de aynı şekilde etkileyip etkilemediğini merak ederken hüznle gülümsedim. Fısıldadığımda sesim üzüntüden boğuklaşmıştı. “Uzun zamandır kaybolmuş gibiydim. Yolumu arıyordum. Her gün bir daha hissedip hissetmeyeceğimi, bu uyuşukluğun bir gün gidip gitmeyeceğini merak ederek günlerimi geçiyordum.”

İfadesi suçluluk ve öfkeyle doldu, konuşurken dişlerini sıktı. “Bunda bir sorun var mı? Sana dokunmamda...”

Cümlesini yarıda bıraktı.

Ondan sonra.

Aaron’dan sonra.

Acı içimde kıvrıldı. Kaybın ve kendi suçluluğumun ağırlığı üzerime çöktü. Trent’in düzenli ve sert kalp atışına doğru sokulurken başımı yavaşça iki yana salladım. “Onu özlüyorum, Trent. Onu her gün özleyeceğim. Sana onun en iyi arkadaşım olduğunu söylediğimi biliyorum ama aynı zamanda onu seviyordum. Ama bu huzurla dolu bir aşktı, arkadaşlıktan doğan türden, hissettirdiği rahatlıktan oluşan bir şeydi.”

Geçmişte nasıl olduğumuzu düşündüm. Aaron, Harmony ve ben birlikte büyümüştük. Ormanda koşup arka bahçemizde oynardık. Birbirimizi savunur, birbirimizle savaşırdık. Sanırım Harmony’dan ikinci mektubu alana kadar geri kalanını zihnimde bilinçli olarak engellemiştim. Kıskançlığının nasıl da yoğun olduğunu hatırlamak istememiştim. Onun yerine Aaron’la oynamamdan ne kadar da çok nefret ederdi...

Bakışlarımı başka yöne çevirdiğimi ve düşüncelere daldığımı fark edince dikkatimi yeniden yavaşça Trent’e verdim. “Büyürken evlerimiz yan yanaydı. Ailesi bizimle aynı kiliseye gidiyordu. Aaron üçüncü sınıftayken benim okuluma başlamış ve sınıfta benim yanımdaki sıraya oturmuştu. O ve ben birlikte ağaçlara tırmandık, sinemaya gittik, baloya gittik ve kendimizi bir rutinin içinde bulduk. Bu aynı zamanda bir nevi bizden beklenen bir şeye dönüştü.”

Parmaklarım Trent’in göğsüne kazınmış kelimelerin üzerinde gergin bir şekilde gezindi.

Sürmek İçin Yaşa, Ölmek İçin Sür.

“Annemle babam onun yanında rahattı, ona güveniyorlardı. Bu yüzden biz de ailelerimizin hayal ettiği kalıba kolayca girdik.”

Trent gergin bir nefes verdi.

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir şeye zorlanmadık, Trent. Sadece... bu kolaydı.” Altdudağımı ısırırken ona baktım, itirafımda eski bir sevgi kırıntısı vardı. “Her zaman onun ablama karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm.”

Bu sefer o lezzetli ağzından bir hırıltı çıktı. Parmakları sanki bana dokunmadan, beni bir şekilde tutmadan duramıyormuş gibi saçlarımın arasında geziniyordu. “Sen asla teselli ödülü olarak görülmemişsindir, Kedicik. Bundan eminim.”

Omuzlarım biraz yükseldi ve çıplak göğüslerimiz birbirine değdi. Aramızda küçük bir alev titredi. “Harmony vahşi olandı. Sürekli gülerdi. Her zaman başını belaya sokardı. Sanırım o, odaya her girdiğinde Aaron’ın gözleri parlıyordu ama ablam onu asla yanında istemiyordu. Aaron’ın benim kendisi üstündeki dikkatimi ve ilgimi çaldığını düşünüyordu.”

Kollarındaki kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. “Sana ve babana para sıkıntısı yaşatan o mu?”

Sıkıntıyla başımı aşağı yukarı salladım. “Evet.” Huzursuzluğumu yutarak kendimi gülümsemeye zorladım. “Annem ben on dört, Harmony ise on altı yaşındayken hastalanıp vefat etti. Harmony de kısa bir süre sonra şehirden ayrıldı.”

Acı yüzüne yayıldı. O kaybı samimi şekilde hissettiğini biliyordum. “Üzgünüm.”

Duygularım beni boğmakla tehdit ederken başımı iki yana salladım. “Bu olaydan sonra o kadar kırılmıştım, o kadar yalnızdım ki sanırım Aaron’a daha da fazla yaslandım. Sonra da olduğumuz şeye dönüştük.”

“Peki o neydi?”

“Mutluluk ve huzur.” Boğazımdan hüznünlü bir ses çıktı. “İkimiz de sakın hayatı seviyorduk. Cuma akşamları evde kalıp film izlerdik.

Bahçede birlikte çalışırdık. İkimiz de büyük bir aile istiyorduk. O ölmenden bir ay önce ilk evimizi satın almıştık.”

“Odaları birlikte dolduracaktınız.” Trent’in sesindeki öfke neredeyse saklayamayacağı kadar belirgindi.

Başımı bir kez daha salladım.

Başparmağı yanağımda dolaşırken, “Ben o adam değilim, Eden,” dedi.

Evet. Trent, Aaron’ın tam tersiydi.

“Onu sevdim, Trent. Ama onun için hiçbir zaman alev alev yanmadım.”

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve parmakları saçlarıma iyice dolanarak beni daha da yukarıya çekti, şimdi onun üzerinde oturuyordum. Yüzüm onunkinden yalnızca bir santim uzaktaydı. “Benim için yanıyor musun, Kedicik?”

“Evet,” dedim nefes nefese. “Bir erkeği seni istediğim gibi isteyebileceğimi bilmiyordum.”

“Bu iyi bir şey çünkü hiç kimsenin bana, senin olmanı istediğim gibi sahip olmasını istemedim.”

Kalbim bir maratona çıkmış gibi atmaya başladı. “Neye sahip olmamı istiyorsun?”

“Her şeye, Kedicik. Siktiğimin her şeyime.”

Dudaklarımı yakalamak için eğildi, öpücüğü sertti. Sahipleniciydi. Akılmazdı.

Her bir öpücüğünün olduğum kişiyi değiştirdiğine yemin edebilirdim.

Trent altımda kıvranarak beni sahiplenirken, vücudunun sert hatlarına sürünerek onu öptüm. Saçlarıma doladığı eli daha da sıkılaştı ve diğer eli kalçamı sertçe kavradı. Doğrudu; beni sert, kocaman ve nefesimi kesen aletine doğru çekerken öpüşmemiz çılginca bir hal aldı.

Temas karşısında nefesim kesildi. Trent çıplak kısımlarımızı birbirine sürtmem için bana rehberlik ederken, tenimde baştan çıkarıcı bir his dolaştı.

Aramızda o şiddetli ateşimizi cehenneme çeviren kıvılcımlar uçuşuyordu.

Dizlerimin üzerinde yükseldim. Dudaklarını ağızımdan boynuma doğru kaydırarak beni yaladığında başım geriye düştü, tüm varlığım onun dokunuşuna teslim oldu.

Daha fazlası için kıvranıyordum.

Parmaklarım omuzlarına gömüldü. Trent boynumun kıvrımını öperken ihtiyaç dolu inlemeler boğazımdan yükseliyordu. Trent alçak bir sesle konuştu. "Sen, Eden. O kadar güzelsin ki. Çok iyisin. Çok doğrusun. Seni istiyorum. Cennet'i istiyorum."

Ona doğru delicesine sürtünerek, "Bana sahipsin," diye mırıldandım.

Bu çok farklıydı.

Trent ile deneyimlediğim her şey, şimdiye kadar yaşadıklarımın çok daha fazlasıydı.

Canlı canlı tüketiliyormuşum gibi hissediyordum.

Beni acımasızca sahipleniyor, ele geçiriyordu.

Bunu istiyordum.

"Hepsini istiyorum," diye fısıldadım.

Boğazımdan aşağıya oradan göğsüme doğru bir yol çizerek beni öpmeye devam etti. Sağ göğsümün üstünü yalayıp meme ucumu emerken tüm sinirlerim canlandı. Dişleri hassas derinin üzerinde gezindikten ısırdı.

O kadar sertti ki çılgılık attım.

Her şey ateş aldı. Arzuula yanıp tutuşurken hissettiklerime karşı koymıyordum. Her şeyi hissediyor, daha fazlası için yalvarıyordum.

"Trent."

Tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Hareketleri yumuşadı, dili sımsıkı ve karıncalanan meme ucumun üzerini yalarken bir yandan da başparmağını diğerinin üzerinde gezdirdiyordu, ardından hareketlerini izlemek için geri çekildi.

Tırnağı bana adeta işkence ediyordu.

İleri ve geri.

Tekrar ve tekrar.

“Bu memeler... mükemmeller, bebeğim. Seni ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum. Her bir santiminle, her şeyinle mükemmelsin ve ben bu bedenin içinde yaşamak istiyorum.”

Ellerini daha da aşağı kaydırırken bakışıyla beni kendine hapsetti. Sağ eliyle kalçamı kavrarken diğer eli aramıza girdi, parmakları kadınlığımın tam ortasına sürtünerek içeri doğru baskı yaptı.

Artık sadece kıvranmıyordum. Ona doğru kontrolsüzce hareket ediyordum. Yalvarıyordum. Trent Lawson hayatıma girmeden önce varlığından haberdar olmadığım türde bir çaresizlikle, içimdeki parmağını daha derine çekmeye çalışıyordum.

Giderek büyüyen bu duygunun peşindeydim.

Zevkle doluydum.

Kör edici, tüm kontrolümü kaybetmeme neden olacak türden bir zevkin içinde yüzüyordum.

Kendimi bırakmama çok az kalmıştı.

Beni izleyen o fırtınalı gözleri bir saniye bile üzerimden ayrılmıyordu. “Beni tekrar istiyor musun, Eden?” diye hırladı. İfademi bir avcı gibi izleyerek benden gelecek bir ipucu bekliyordu. Zaten cevabı bildiği için aslında buna ihtiyacı yoktu.

Parmaklarını oynatıp görüşümü bulanıklaştıran bir noktaya temas ettiğinde, “Evet!” diye sızlandım. “Her zaman. Sonsuza kadar.”

Bunu söylemek için çok erken olabilirdi ama gerçek buydu.

Bu adamı istemekten asla vazgeçmeyecektim.

Aletin aramızda kıpırdandığını hissedebiliyordum ve içgüdüsel olarak elimi etrafına sardım. Seğirdi ve kalın ucundan anında elime doğru damlamaya başladı.

Ben onu okşarken Trent inledi. Devasa aletini sıvazlarken onu sıkıca kavradım. Başımı eğip yüzüne yaklaştım ve kendimi, ağgözlü dilimi onun dudaklarının üzerinde gezdirirken buldum.

Dişlerimi altdudağına geçirip onu, meme uçlarıma yaptığı kadar sert bir şekilde ısırdım.

Sert sevdiğini söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini keşfetmeye can atan bir aptal olmadığımı umuyordum.

Altdudağı dişlerimden kurtulup serbest kaldığında göğsünden karanlık bir kahkaha yükseldi. Kül rengindeki gözleri siyah, ışıltılı kristallere dönüştü.

Vahşiydi.

Tenim ürperirken kalp atışlarım hızla atmaya başladı.

Elini tekrar saçlarıma doladı. “Ah, Kedicik, ateşle oynamayı seviyorsun, değil mi? Ellerinin ve dizlerin üzerine çök.” Alçak sesle söylediği kelimeler bir tehdit gibi odanın içinde kıvrılarak dolaştı.

Ben daha ne söylediğini bile kavrayamadan beni ters döndürüp ellerimin ve dizlerimin üzerinde, yüzüm yatağın diğer ucuna dönük bir şekilde durmamı sağladı. Hemen solda, odasının köşesine yaslanmış dev bir ayna vardı ve bakışlarım yansımamıza takıldı, yaldızlı siyah metalle çerçevelenmiş sahneye bakarken gözlerim büyüdü.

Saçlarım darmadağınktı, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Çıplak vücudum terden sırlıslıktı ve beklentiyle titriyordu. Daha önce kendimi hiç bu kadar seksi ve arzulanan biri olarak görmemiş, bu kadar güzel hissetmemiştim.

Sonra Trent arkamda dizlerinin üzerinde yükselip beni bir hayalet gibi sardığında titremem şiddetlenerek arttı. Kusursuz bedeni ihtiyaçla sarsılıyordu.

Beni kalçamdan yakaladı ve avuçlarını kığımın üzerinde gezdirirken vahşi bakışları aynadan beni buldu.

Dövmeli parmakları tenimi sıkıp yoğuruyordu, kalbim sert ve düzensiz atışlarla göğüs kafesimi zorluyordu.

“Kendine bir bak, Eden. Rüyalarımın çıkıp gelmiş kahrolası bir fantezi gibisin.”

İnledim.

Vücudum ihtiyaçla sızlıyordu.

Onu delicesine arzuluyordum.

Tekrar gülümsedi, sonra omurgamın aşağısına doğru şehvetli bir yol çizerek beni öpmeye başladı. Her dokunuşunun ardından tenime ürpertiler yayılıyordu.

Duygularım yüksekten alçağa, aşağıdan yukarı, her yönden üzerime saldırıyorlardı.

Bir uçurumun kenarında duruyordum sanki. Yepyeni bir şeyin beklentisiyle jilet kadar keskin bir ipte ilerliyordum.

Elleriyle kıcımlı iki yana ayırdığında şaşkınlıkla adını inledim. Diliyle önce kıcımlı, sonra tam da o noktanın etrafını okşayıp en sonunda merkezimi yalamadan önce hareketlerini asla yavaşlatmadı.

Diliyle ulaşabildiği her yerimi yalayıp okşuyor, sahiplenici bir tavırla hırıliyordu.

Görüşüm bulanıklaştı. Bana çarpan zevk dalgası başımı döndürüyordu.

Dizlerimin üzerinde titreyerek sızlandım ve yalvardım. “Sana ihtiyacım var.”

Trent gözlerimiz aynada buluşana kadar geri çekildi ve iki parmağını kıvrımlarımda ıslattıktan sonra yukarıya doğru ilerleyip kıcımlının etrafında gezdirdi.

Hava boğazıma hücum etti, ciğerlerim küçülmüş gibiydi. Trent kıcıma hafifçe baskı uygulamaya başladığında kalçalarım titremeye başladı.

Arzu seline kapılırken dizlerimin zayıfladığını hissettim. Yarı ürkmüş, yarı çıldırmış durumdaydım.

Büyük eli sırtımdan aşağı kaydı ve göğsümü yatağa doğru bastırıp kalçamı dışarı çıkardı. “Kendine bir bak,” diye homurdandı, sesi derimin üzerinde bir pürüz gibi sürtündü.

Alev almış bir meşale gibiydi.

Ellerimle yorganı sımsıkı kavradığımda yavaşça derinlere doğru ilerledi. Ben inleyip dokunuşunun altında kıvrılırken geri çekildi ve kendini yeniden itti, daha sert bastırıldığındaysa artık bu ateşin ikimizi de tüketeceğinden emindim.

Çünkü kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Bu kadar değerli, aynı zamanda paniklemiş.

Parmaklarını dışarı çıkardığında ihtiyaç ve arzu dolu bir nefes aldım.

Trent'in alçak sesli, seksi gülüşü bir ateş dalgası gibi üzerime yayıldı ve eğilip omzumu öperken, "Ah, Küçük Baştan Çıkarıcı, seninle çok eğleneceğiz," diye mırıldandı.

Uzaklaşıp komodine doğru ilerledi. Onun prezervatifi aletine geçirmesini izlerken aklımı kaçırmış gibi nefes nefese kalmıştım. Vücudu şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı şeydi.

Sonra tekrar arkama geldi ve beni, ağırlığımı zar zor taşıyabilen dizlerimin üzerine kaldırıp aletinin kalın başını titreyen bacaklarımdan arasına bastırdı.

Sırtım onun göğsüne yaslandı.

O dövmeli eller karnımın üzerinde gezindi, avuçları genişçe açılarak tenimde iz bıraktı. Elleri yukarı doğru kayıp göğüslerimi avuçladı, kollarımı başımın üzerine çekmeden önce meme uçlarımla oynayan başparmaklarının hareketi mükemmel bir işkenceye dönüştü. Ellerimi boynunun arkasına dolayana kadar hiç durmadan hareket etti.

Dudakları kulağıma yaklaşırken eli boğazımı kavradı ve parmakları çenemde gezinirken, "Sıkı tutun, Kedidik, işler çığırından çıkmak üzere," diyerek beni uyardı.

Onun karanlığına düşmek umurumda değildi.

Tek istediğim, orada beni karşılamasıydı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Trent

Los Angeles, On Altı Sene Önce

NAZİK BİR EL SAÇLARINI OKŞADI VE ONU uykusundan uyandırdı. Yatak odasının penceresinden zayıf ışık huzmeleri sızıyordu. Trent yatağında dönüp gözlerini kırıştırarak açtığında annesinin ona baktığını gördü. Yumuşak bir sesle fısıldadı. "Hazır mısın, Tatlı Savaşçı? Zamanı geldi."

Trent'in kalbi hızla çarpmaya başlarken yatağında doğrularak avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. "Geldi mi? Nereye gidiyoruz?"

"Çok uzaklara. Kimsenin bizi bulamayacağı ve özgür olabileceğimiz bir yere. Hazır mısın?"

Başını sertçe sallayarak onayladı. "Evet."

"Kardeşlerini hazırlamama yardım et."

Trent yutkunarak örtülerini üzerinden attı ve ayağa kalktı. Annesi, Jud ve Logan'ı almak için odadan çıkarken o da Nathan'ın yatağının olduğu diğer tarafa ilerledi. Kardeşini yavaşça omzundan dürttü.

“Nathan, hey, uyan.”

Kardeşi kıpırdandı. Trent’inkiyle aynı renk olan koyu gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Ne oldu?”

Trent, içinde kabaran sevgiyle göğsünün sıkıştığını hissetti. Annesi her zaman aralarında özel bir bağ olduğunu söylerdi. Ona göre ikisi bir arada olmasalar bile birbirlerinin varlığını hissedebilirdi.

Annesinin doğru söylediğini düşünüyordu. Kardeşinin kalp atışlarının daha da hızlandığını hissetti. Endişesi ve korkusu onu ele geçirmişti.

Nathan, Trent’ten daha küçüktü. Trent’in her zaman ona göz kulak olması gerektiğine inanmasını sağlayacak kadar nazik ve hassastı. Tıpkı okuldaki pisliklerin hep yaptığı gibi serserinin biri sorun çıkarıp kardeşini rahatsız ettiğinde ona arka çıkması gerekiyordu.

“Bir şey yok. Sadece özel bir geziye çıkacağız.”

Nathan’ın gözleri heyecanla büyüdü. “Nasıl yani? *Disneyland* gibi mi?”

“*Disneyland*’den daha iyi bir yere.”

Nathan ayağa kalkmak için çabaladı, yanındaki komodinden astım spreyini aldı ve içine derin bir nefes çekti. “Ayakkabılarımı almam lazım.”

Trent onları çoktan almıştı. Nathan’ın en sevdiği spor ayakkabılarını ve bir çift çorabını kardeşinin önüne koydu. Ardından birkaç parça eşyayı bir spor çantasına tıkmaya başladı.

Nathan arkasından sordu. “Neden bu kadar sessiziz?”

“Çünkü başka kimsenin nereye gittiğimizi bilmemesi gerek.”

Tehlike çanları anında odada sessizce yankılanmaya başladı. İkizi, “Ne demek istiyorsun?” diye sorduğunda Trent yavaşça arkasını döndü.

“Yani, burası iyi bir yer değil. O yüzden sana düzgünce göz kulak olabileceğim bir yere gideceğiz. Sen, annem, Jud ve Logan. Sadece beşimizin olacağı bir yere.”

Nathan yutkunurken sessizleşti.

Trent kardeşinin omzunu sıktı. “Korkmana gerek yok. Her zaman senin arkadayım.”

Silah sesleri.

Bir.

İki.

Üç.

Bir çığlık boğazını yırttı ve çimlerin üzerinde hızla koşmaya başladı.

Annesine doğru. Güzel annesinin her yeri kan içindeydi.

Çok fazla kan vardı.

Çok fazla kan.

Annesini ters çevirdi.

Saçları kanla birbirine yapışmış, sırlıklam olmuştu ve gözleri korkuyla doluydu. Trent onu kucağına çekip bir bebek gibi sallamaya başladı.

Salladı, salladı, büyük bir acıyla, “Hayır anne, hayır,” diye yalvarıyordu. “Bizi bırakma. Lütfen bizi bırakma.”

Annesinin parmakları onun yüzünü buldu, kelimeleri boğazındaki kanlı hırıltıdan zar zor duyuluyordu. “Benim tatlı savaşçım. Kardeşlerine dikkat et. Onlara iyi bak. Onları tüm gücünle sev.”

“Hayır anne. Sana burada ihtiyacımız var. Lütfen. Lütfen.” Trent ona yalvarmaya devam ediyordu.

İçine sığdıramadığı acı çığlıklarıyla birlikte dışarı çıktı. Gözyaşları gözlerini yakıp her şeyi bulanıklaştırıyordu.

Ama yine de görebiliyordu. Adamın sanki sıradan bir günmüş gibi motosikletine binmesini izledi. Arkasında *Demon's Day* yazan deri bir yelek giymişti.

Annesi hırıltılı bir sesle, “Bana söz ver,” dedi.

Trent şiddetle başını aşağı yukarı salladı. Yüzünden aşağıya doğru akan gözyaşları sıcaktı. “Söz veriyorum. Söz veriyorum.”

“Seni sonsuza kadar seveceğim benim cesur oğlum.”

Annesinin onlardan ayrıldığı anı hissetti. Ruhu uçup giderken vücudu kendini bıraktı ve göğsünün ortasında sanki kocaman bir boşluk oluştu.

Trent'in boğazından bir hıçkırık koptu ve sabahın ışıklarıyla yeni yeni aydınlanan gökyüzüne karşı gürültüyle patladı.

Öfke hızla acının yerini almaya başladı.

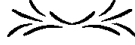
Uzakta çalan sirenlerin gürültüsü kulaklarına dolarken kendini hareket edip kalkmaya zorladı. Arabanın arkasında toplanmış kardeşlerinin yanına gitmeliydi. Jud sanki onların koruması olabilirmiş gibi Nathan ve Logan'ı kucaklamıştı.

Trent o tarafa doğru sendeleyerek ilerledi.

Dünyası yerinden oynarken ayaklarının altındaki zemin yok oluyor gibiydi.

Damarlarında yanan öfke dışında hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Önlerinde diz çöktü ve annesine söz verdiği gibi onları kollarına aldı. Cesur olabilmek için dua ediyordu. Yeterli olup her şeyi doğru yapabilecek gücü olmasını diledi.

Babası Trent'in önüne eğilerek cevabı talep ederken kükredi. "Ne yazıyordu?"

Öfke içini kasıp savuruyordu.

Karanlık, çirkin ve aşağılık bir öfke.

On iki saat geçmişti. Dördü de babalarının evindeydi. Trent'in olmak isteyeceği son yerde. Ama bu onların kaderiydi.

"Ne yazıyordu?" diye tekrarladı babası.

Trent bunu asla unutmayacağını, o adamın görüntüsünün asla hafızasından silinmeyeceğini biliyordu.

Midesi bulanıyordu, ruhu bir hançerle lime lime edilmişti ve intikam tenine kazınmıştı.

"Demon's Day."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Eden

“BAYAN MURPHY! BAYAN MURPHY!”

Derin uykumdan gözlerimi kırıştıtarak zorlukla uyandığımda kafam karışmış haldeydi. Dün gece yaşananlar bir rüya gibi bana geri dönerken bilincim yavaşça yerine geliyordu.

Minik sesin sahibi pek de alçak olmayan bir tonla konuşup durmadan beni dürtmeye devam ediyordu. “Bayan Murphy! Bayan Murphy! Neden uyanmıyorsunuz?”

Beni uykumdan uyandıranın yatağın ortasında zıplayan bir çocuk olduğunu fark ettiğimde paniğe kapıldım.

Gage.

Nefesim kesilirken yüzümü gömülü olduğu yastıktan kaldırdım. Üzerimin örtülü olduğundan emin olmak için çarşafı hızla göğsüme doğru çektim.

Perdelerdeki geniş aralıktan içeri giren kör edici güneş ışığının gölgelediği zıplayan silüete bakarken gözlerim ortama alışmaya çalışıyordu.

“Merhaba, Bayan Murphy!”

Aman Tanrım. Hayatım boyunca en profesyonellikten uzak halim bu andı. Çarşaflara sarılı haldeydim, üzerimde hiçbir şey yoktu ve öğrencim yatağın üstünde zıplıyordu.

Varlığım tüm gününü güzelleştirmiş gibi bana gülümsüyor olması durumu daha iyi bir hale mi getiriyordu?

O tatlı, yuvarlak yanakları ve kanat çırpın kollarıyla odaya neşe saçıyordu.

Göğsüm sıkışırken yavaşça oturdum, her yerimin tamamen örtülü olması için dua ediyordum. O kadar masumdu ki, dün gece bu odada neler yaşandığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Bunun düşüncesi bile vücudumun her zerresine bir sıcaklığın hücum etmesine neden oldu. Yutkunup kendimi gerçekliğe döndürmeye çalıştım.

“Bayan Murphy! Hafta sonunda beni görmeye mi geldiniz?” Dizlerinin üzerine çöktü, hafifçe zıpladığında ağzından çıkan kıkırtı beni sıcak bir şekilde sarıp sarmaladı. Tatlı küçük sesi sanki bir sırrı paylaşıyor muşuz gibi alçalırken, “Çünkü ben sizin favorinizim, değil mi, Bayan Murphy? Merak etmeyin, kimseye söylemeyeceğim!” dedi.

Evet. İşte bu. Tanrı aşkına, kimseye söyleme.

Bunu yüksek sesle söylememek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Boğazımı temizleyip sanki beni suyun üzerinde tutacak bir can yeleği bulabilirmişim gibi odaya baktım, acilen kurtarılmaya ihtiyacım vardı çünkü gerçekten boyumu aşan bir durumun içindeydim.

Oldukça tehlikeli sularda yüzüyordum. Üstelik bu durum artık sadece Trent’i ve beni etkilemiyordu.

Çünkü ortada bu güzel çocuk da vardı.

Umutlar ve sonuçlarla dolu sonsuz bir uçurumdaydık.

Kalbi tehlikede olan sadece ben miyim diye merak ettim. Riski sadece ben mi alıyordum?

Tüm bu karmaşa kendini duyurmak için bağıırıyordu.

Hiç şüphesiz, babam içinde bulduğum durumu bilseydi deliye dönerdi. Benim için endişelenir, başımı belaya soktuğum için üzülürdü.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum; şu anki durum mu, yoksa sözleşmede yer alan, *“Tüm personel, öğrenciler ve velilere karşı profesyonel bir tavırla hareket etmeyi kabul ediyorum.”* maddesini açıkça ihlal etmiş olmam mı?

Böyle pervasız bir şey yapmayacağıma dair yeminimi bozmuştum. Üstelik itibarımız okul yönetiminin ciddiye aldığı bir konuydu.

Aslında çoktan uyanıp buradan gitmiş olmayı planlamıştım. Geldiğim gölgelerin arasından sinsice uzaklaşacaktım. Utanmıyordum ama aramızdakilerin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Dün gecedен sonra emin olduğum yalnızca birkaç şey vardı.

Değişmiştim.

Bir bütün haline getirilmiştim.

Ve tüm bunlar, kendimi paramparça olmaya hazırlarken olmuştu.

Gage’in heyecanı beni önümdeki acil meseleye geri döndürdü.

Zavallı çocukta ömür boyu sürececek bir travma yaratmadan bu yataktan nasıl çıkacaktım?

“Aç mısınız? Dünyanın en iyi kahvaltısını hazırlıyoruz! Kokusunu alıyor musunuz?” Burnunu yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. “Çooooo- ok lezzetliiii! Acele etsen iyi olur, uykucu, yoksa kaçıracaksın. Off! Bir an gerçekten bütün günü uyuyarak geçireceksiniz sanmıştım.”

Söylediklerini vurgulamak ister gibi kollarını iki yana açtı.

Sanki bu onun için normaldi.

Bunun büyük bir mesela olmadığını düşünüyordu.

Birden içime ağır bir korku süzüldü. Yoksa bu gerçekten onun için normal miydi? Gage, babasının yatağında uyuyan rastgele kadınlar görmeye alışık mıydı? Bu arada Trent neredeydi?

Hayır, şimdi bunları düşünme, Eden.

Titreyen elimi alnıma bastırarak toparlanmaya çalıştım.

Panik yapma. Panik yapma.

“Tamam.” Ona tek bir kelime ve yanında zayıf bir gülümseme vermeyi başarabilmişim.

“Bu harika!” Gage neşeyle alkış yaptı, görünüşe göre ihtiyacı olan tek tepki buydu çünkü tekrar ayağa kalktı ama sonra dikkati çarşafı bir cankurtaran halatı gibi göğsüme bastıran elime kaydı.

İleriye doğru sıçrayarak yaklaştı, sevimli yüzündeki gülümseme neşeyle genişledi.

“Bilekliğinizi takıyorsunuz, Bayan Murphy! Çok güzel. Beğendiniz mi?”

Bana büyük bir gururla sırıttı. Gamzeli, tombul yanakları ve yüzünü çevreleyen tapılası saçları içimi sevgiyle doldururken bakışları yüzüm ile bileğime bağlı ip arasında gidip geliyordu.

Kalbim yine o çılgınca şeyi yaptı. Çarpıyor, olduğu yerde genişliyor ve göğüs kafesimin sınırlarından kurtulmaya çalışıyordu. Bu çocuğa duyduğum sevgi ölçülemezdi. Anlayamayacağım kadar çoktu.

Onun hayranlığının içimde kopan fırtınaları bastırması bile bunun yeterli bir kanıtıydı. Uzanıp yanağına dokunmadan edemedim.

“Çok sevdim, Gage,” diye fısıldadım ama bağılıyor bile olabilirdim.

Kendim bile emin olmasam da bu duygu her ne ise, olduğu gibi ilan ediyordum.

Tek bildiğim geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aştığımdı. Asla silinemeyecek bir şekilde işaretlenmişim.

En sonunda beni mahvedebilecek olsa da hiçbir pişmanlığım yoktu. Karşımızda bir sürü engel olabilirdi. Bizi parçalayacak çok fazla eski yara, sır ve korku vardı.

Her ne kadar onları susturmak istesem de Trent’in bizi mahvedeceğine dair söyledikleri kafamda tekrarlanıp duruyordu.

Üstelik şimdi işim de tehlikedeydi.

Ama gerçek şuydu ki bunun bile hiçbir önemi yoktu.

Gage’in küçük omuzları saf, dinmeyen bir memnuniyetle kulaklarına kadar yükseldiğinde her riski memnuniyetle kabul edeceğimi biliyordum.

“Bu gerçekten çok iyi çünkü sizi seviyorum.” Tekrar ayağa kalkıp yatağın yanından atlayarak kapıdan hızla dışarı çıkmadan önce bana itirafını sindirmem için zaman vermemiştir. “Gitmem lazım, Bayan Murphy! Acele edin ve poponuzu hemen aşağı indirin, küçük hanım.”

Hımm.

Pekâlâ.

Görünen o ki Gage de babası gibi anında modunu değiştirebiliyordu.

Koridorda gözden kaybolduğunda derin bir rahatlama hissettim. Merdivenlerden duyulan minik ayaklarının sesleri o uzaklaştıkça kayboldu.

“Ah,” diye inledim, elimi alnıma bastırıp kendimi toparlamaya çalıştım.

Bu duyguları kontrol altına almam gerekiyordu.

Ama o kadar hızlı koşuyorlardı ki onlara yetişemiyordum. Her biri o kadar farklı, o kadar çelişkili, o kadar büyük ve tüketiciydi ki, onları nasıl sindirmem gerektiğini bilmiyordum.

Gerçekte ne hissettiğimi nasıl anlamlandırabilirdim?

Uyanmıştım, içimde bir ateş vardı ve korkuyordum.

Trent Lawson ile tanıştığım andan beri hissettiğim her şey şimdi bin kat artmıştı.

Elimi buruşmuş çarşafın üzerinde gezdirdim, zihnim dün geceye dönerken dişlerimle şişmiş altdudağımı ısırdım.

Trent ve ben bu yatakta. Tekrar tekrar. Öyle doyumsuzdu ki. Mutluluktan kendimden geçeceğim kadar sert, tatlı ve günahkârdı.

Benim de doyumsuz biri olduğum ortaya çıkmıştı.

Dün gecenin anıları zihnime hücum ettikçe vücudumdaki kızarıklık da hızla artıyordu.

Şimdi nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyordum. Trent ve ben birbirimize nasıl uyum sağlayacaktık?

Banyodan kısık bir zil sesi yankılandı ve bunun, yerde bıraktığım çantamın içindeki telefonumdan geldiğini fark ettim.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Titrek bir iç çekişle yataktan kalktım ve çarşafı da yanımda götürdüm. Artık çalmayan telefonumu bulmak için banyonun zeminindeki çantamı karıştırdım ancak bir mesaj geldikten hemen sonra telefonum yeniden çalmaya başladı.

En sonunda telefonu bulup çıkardım. Tessa'nın sırıtan yüzü ekrandaydı.

Çifte kahretsin.

Cevap vermek için acele ettim ama bunu yaparken fısıldamaktan kendimi alamadım. Telefonu kulağıma götürüp, "Selam?" dedim.

"Sakın bana öyle sakın sakın *selam* demeye kalkma, Eden Jasmine Murphy. Son iki saat içinde seni en az on beş kez aradım çünkü bilirsin, cumartesi sabahı, kahve ve *donut*larla evine geldim. Araban hiçbir yerde yoktu. Korkudan ölmek üzereydim."

Elimi alnıma bastırdım.

Siktir.

"Çok üzgünüm. Tamamıyla unuttum."

"Son altı yıldır her cumartesi sabahı kahve içip *donut* yediğimizi tamamıyla unuttun, öyle mi?"

İrkildim. "Belki?"

"Seni küçük fahişe, onun yerine pasta yedin, değil mi?" Telefonda neşesini hissedebiliyordum.

Odaya yerleştirilmiş bir böcek bulacakmışım gibi etrafı inceledim. Yatak odası boştu, ortalıkta hareket de yoktu. Bu yüzden, "Yemedim," diye tıslayarak kapıyı sessizce arkamdan kapattım.

"Sen hayatımda gördüğüm tüm yalancılar arasındaki en kötü yalancısın. Kelimenin tam anlamıyla dilinden seks damladığını duyabiliyorum. Hepsini yedin, değil mi?"

Of.

"Senden nefret ediyorum."

Tessa cıyıkladı. "Aman Tanrım, şükürler olsun."

"Kapa çeneni."

"İyi miydi?"

Tüm hislerin beni sarmasına izin verirken sırtımı duvara yasladım. Duygularım ortaydı. Karşımdaki aynadaki yansımama baktığımda varlığında yeni bir şeyin yazıldığı gerçeğini görebiliyordum.

Yansımam aynıydı ama aynı zamanda farklıydı da. Daha güçlüydü ve daha savunmasızdı. Daha akıllıydı ama tam bir aptaldı. Ama kendimi Trent'e bırakırsam böyle olacağını başından beri biliyordum.

Ona yenik düşmenin bedeli buydu.

Seni diğer tarafta bekleyen şey her neyse artık ona karşı savunmasız oluyordun.

Ve ben, yine de onu istiyordum.

“Hayatımın en güzel gecesi idi, Tessa.”

Bir saniye kadar sessiz kaldıktan sonra, “O senin asın. Jokerin,” diye fısıldadı.

“Haklıydın, Tessa. Onu sevmekten korkuyorum. Bunun ne anlama gelebileceğinden, bana hissettirdiklerinden korkuyorum,” diye özgürce itiraf ettim.

Bu gerçektir, bütünüyle beni içine hapsetmişti ve kesinlikle yıkıcıydı.

Tüm bunlardan çok korkuyordum ve yine de başka bir yerde olmak istemiyordum.

“Yani adam korkutucu görünüyor, o yüzden haksız sayılmazsın. Asıl şaşırtıcı olan şey korkmaman olurdu.”

Küçük bir kahkaha attım. Vahşice bana çarpıp beni dizlerimin üzerine çökertme gücü olan o duyguyla savaştım.

Onu örtecek bir karanlık yoktu.

Günün ışığı gölgeleri kovalıyordu.

“Sana iyi davranıyor mu, Eden?” diye bastırdı Tessa. Sesinde endişe vardı, duygularımın ağırlığını hissettiğinde bütün alaycı tavrı kaybolmuştu.

Bizi bu noktaya getiren şeyi ona itiraf edemezdik. Arabamın sırf Trent ile aramızdaki bağlantının çok yoğun olmasından dolayı onun evinin önüne park edilmediğini, güvenliğimin de bu kararda rol oynadığını söyleyemezdik.

Bunun düşündüğünden çok daha karmaşık olduğunu Tessa'ya açıklayamazdım.

Joker kartımla, risk şimdiye kadarki en yüksek seviyedeydi.

Sadece, "Sanırım benim için dünyayı yakıp kül edebilir," diye mırıldanabildim.

Bunun yeterli olacağını, kendisine zarar vermek isteyen kişiyi mahvetme sürecinde bizi de mahvetmeyeceğini umuyordum.

Sert bir biçimde yutkundum. "Senin adına çok sevindim, Eden. Dışarı çıkıp risk aldığın için seninle gurur duyuyorum. Ama sen iyi misin? Sesin tuhaf geliyor."

"İyiyim."

"Hımm... *iyi* kelimesinin bu konuşmada yeri olmamalı. *Şaşkınlım. Dünyam tepetaklak olmuş halde. Sarsıldım.* Bunların hepsi daha iyi alternatifler."

Dudaklarımın arasından hafif bir kıkırdama kaçarken, "Ah, harikaydı, Tessa. Sadece hepsini tam olarak sindirmem gerekiyor," dedim.

İç çekti. "Eden, seni iyi tanıyorum ve bu yüzden de her şeyin yolunda olduğunu bilmem gerekiyor. Bana ihtiyacın varsa söyle, hemen orada olurum. Hatta sana bu *donut*lardan bir tane ayırabilirim."

"Teşekkür ederim, Tessa."

"Şşşt. Sadece babanı arayıp senin nerede olduğunu bilip bilmediğini sormadığım için şükret. Beni iki lanet saat boyunca habersiz bıraktın, tüm pencerelerine ve kapılarına vurmaktan ellerim şişti. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı gibi mesajlarıma da dönmedin. *True crime*"ın bir sonraki bölümünde seni incelemeyeceklerinden emin olmak için evine girmek üzereydim."

Ah, lütfen bu konuda şaka bile yapma.

Bunu yüksek sesle söyleyemezdim tabii. Bunun yerine, daha acil bir konuya değinmeden önce dişlerimi altdudağıma kenetledim. "Babama bir şey söylemediğin için teşekkür ederim. Onu bu konuda nasıl rahatlatacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

* Yazarın bir suçu incelediği, suç olaylarıyla ilişkili ve bu olaylardan etkilenen kişilerin eylemlerini ayrıntılarıyla anlattığı kurgu dışı bir edebiyat, podcast ve film türüdür.

Tabii bu durum sadece hayal edebileceğim rahatsız edici tanışmalar ve hoş olmayan açıklamalar noktasına kadar gidecekse.

Ebeveynlerden biriyle *romantik bir ilişki* içinde olduğumu açıklayan imzalı bir beyan vermem gerekecekti.

Trent'in bizim için öngördüğü şey bu muydu?

Bu banyoda saklanarak geçirdiğim her saniye sorular zihnime daha hızlı akın ediyordu.

"Yara bandını birden çıkar at diyorum. Onu oturt ve doğrudan şunu söyle, *Baba, tehlikeli bir adamla yatıyorum. Bunu kabullensen iyi olur. Yapabileceğin tek şey bu.*"

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Şey, sanırım bunun cevabını zaten biliyoruz."

Parmak uçlarımla şakaklarımı ovdum.

"Ama cidden, Eden, İnsan Kaynakları ile konuşman gerekiyor. Öğrencilerinden birinin babasıyla yatıyorsun ki o, aynı zamanda senin diğer patronun. Seni kesinlikle eleştirmiyorum ama bu benim için bile fazla karışık bir durum ve herhangi bir olumsuzluk yaşanmaması adına bunun rapor edilip dosyalanması iyi olur. Çocuklarını alırken gizlice o adama bakmıyormuş gibi davranan annelerin bu tarz bir skandala bayılacağını biliyorsun."

Bu düşünceyle irkildim. "O noktada olmadığımıza eminim. Bunu olduğundan daha karmaşık hale getirmeyelim."

Sıkıntıyla nefes verdi. "İyi ama ortada hiçbir şey yokmuş gibi davranamazsın."

Derin bir nefes alıp, "Kapatmam gerek. Bu konuyu daha sonra konuşuruz," dedim.

"Kaç bakalım," dedi şarkı söyler gibi.

"Kaçmıyorum. Gerçekten kapatmam gerek. Kahvaltı hazır." Sözleri söylerken bile bu kadar fazla şeyi açık ettiğim için yüzümü buruşturdum.

Tessa o kadar yüksek sesle bağırdı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Hah! O noktada değillermiş, hadi oradan! Ama sorun değil. *Git.* Kahvaltını yap, sonra biraz daha pasta ye ve onun da

biraz yediğinden emin ol. Merak etme, iyi bir kız olacağım ve detaylar için yarına kadar bekleyeceğim.”

Şahane.

Telefon kapanmadan, “Seni seviyorum!” diye bağırdı.

İç çekerek kendimi harekete geçmeye zorlamadan önce kafamı yavaşça duvara vurdum. Tüm gün bu banyoda kalamazdım. Dün giydiğim kıyafetleri tekrar üzerime geçirdim ve parmaklarımı dağınık saçlarımın arasında gezdirdim. Şans eseri dolabın altında biraz *Listerine* bulduğumda en azından ağzımı çalkalayabilmişim.

Çarşafı yeniden kollarıma alıp yatak odasına girdim. Karmakarışık yatağın yanına gittiğimde tekrar kızarmamaya çalıştım; bunu bir an önce halletmek için elimden geleni yaparak çarşafı ve yorganı düzeltip yastıkları yerleştirdim. Trent ile orada geçirdiğim her anın zihnimi ele geçirmesini engellemeye çalışıyordum.

Ancak bu imkânsızdı.

Dün gece sonsuza dek hafızama kazınmıştı.

En sonunda odadan çıkacak cesareti toplayarak koridorda ilerledim, dikkatle mutfaktan süzülen hafif hafif sesleri dinliyordum. Tabakların tıkırdaması ve kalın bir sesin gürlemesi, araya da Gage’in tiz ve tatlı sesi karışmıştı.

Merdivenlerden aşağı indim, sinirlerim gergindi ve kalbim resmen boğazımda atıyor, kanım damarlarımda hızla akıyordu.

Trent ile tekrar yüz yüze geldiğimde hissedebileceklerime karşı tamamen hazırlıksızdım. Neden beni en azından Gage’in yarattığı kasırgaya hazırlamadığını merak ediyordum. Neden gelip beni kahvaltıya kendisi çağırmamıştı?

Bütün bu sorular kafamın içinde dolaşırken parmaklarım gergince birbirine dolandı çünkü bütün bu problemin kaynağı, durumu nasıl idare edeceğimi bilmememdi.

Nerede durduğumu veya nereye gittiğimizi bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, o gözlerin beni tekrar içine hapsetmesinden duyduğum endişeydi.

En sonunda merdivenin sonuna ulaştım.

Büyük odaya açılan kemerden sesler sızıyordu. O tarafa doğru ilerleyip içeriyi görebilecek kadar yaklaşıncaya durdum. Gün ışığında her şey tamamen farklı görünüyordu.

Devasa salon, arka bahçeye bakan pencerelerden sızan ışıkla parlak bir şekilde aydınlanmıştı ve içeri giren güneş ışıkları sayesinde ılık ılıdı.

Gage mutfak tezgâhının önündeki bir taburede oturmuştu, dev bir karton kutudan yan yana yerleştirdiği plastik bardaklara portakal suyu döküyordu.

Ama beni nefessiz bırakan ocağın başında sırtı bana dönük halde duran adamdı. Yıpranmış sinirlerim her yere dağılıyordu.

Simsiyah saçları, ince ve güçlü bir vücudu vardı ama bu, benim tanıdığım bir vücut değildi.

“Bayan Murphy! Yaşasın! Sonunda uyandınız. *Sonsuza kadar* uyuyacağınızı sanmıştım. Bir an oraya geri dönüp sizi aşağıya sürüklemem gerektiğini düşündüm.” Gage sanki bu bir suçmuş gibi konuşmuştu. Orada ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken gerçekten de suç işliyormuşum gibi hissettim.

Çünkü ocaktaki adam Gage’in benimle konuşması üzerine hızla arkasına döndü.

Gülümsemesi hem benzer hem de tamamen farklıydı. İçinde hiçbir art niyet, o kötücül tehditten eser yoktu. Bunun yerine genişçe gülümsemi, saçma derecede yakışıklı yüzünde gamzeler ve neredeyse yok denecek kadar az sakal vardı. “Ah, şuna da bakın. Hakkında bu kadar şey duyduğum *meşhur* Bayan Murphy, en sonunda karşımda. Umarım iyi uyumuştundur?”

İmayla dolu sözlerindeki hoşnutluk sesine yansımıştı.

Aman Tanrım.

Bir utanç birikintisinin içinde eriyip gitmek üzereydim.

Çekingen bir şekilde elimi sallarken, “Merhaba. Ben Eden,” dedim.

“Logan.”

Doğru.

En küçük erkek kardeş.

“Evet, Logan amcama sizinle ilgili her şeyi anlattım, Bayan Murphy. Nasıl da bu kocaman dünyadaki en iyi öğretmen olduğunuzu, en çok beni sevdiğinizi, benim de sizi çooooook sevdiğimi.”

Kalbim delicesine atarak ona cevap verdi.

“Ah,” diye fısıldadım. Güvenli küçük dünyamı, elbette babasının da biraz yardımıyla darmadağın eden bu çocuğa baktığımda içimi yumuşacık bir sevgi kaplıyordu.

“Logan amca, öğretmenimin bana orangutanı bile nasıl heceleyeceğimi öğrettiğini biliyor muydun? O-r-a-n-g-u-t-a-n.”

Her harfi tek tek söyleyerek uzattı.

“Bildiğin gibi bu tüm sözlükteki en zor kelime ve şimdiye kadarki en iyi heceleyen kişi benim ve tüm sınavlardan A alacağım, değil mi, Bayan Murphy?”

Ona diğer çocukların da bu kelimeyi öğrendiğini söylemeye cesaret edemedim.

Dudaklarında sinsî bir sırıtışla beni izleyen adama temkinli bir bakış atarken, “Evet, Gage,” diye mırıldandım. Sanki Logan sadece kendisinin bildiği bir sırrın koruyucusuydu.

“Bak amca sana demiştim, hiçbir şey bilmiyorsun.”

Logan elini Gage’in saçlarının arasından geçirdi, o gülümseme yüzünden bir an için bile silinmemişti. “Öyle sanırım. Gerçekten bir gün seninle okula gitmek zorunda kalacağım.”

Gage kararlı bir şekilde başını salladı. “Böylece tüm dersleri öğrenebilirsin.”

“Ee... şey nerede...?” Endişeyle odanın etrafına baktım.

Logan avuçlarını tezgâha bastırdı, yeşil gözleri muziplikle dans ediyordu. “Bir işi halletmesi gerekiyordu.”

Dikkatimi etrafıma çevirip kendime güvenli bir alan ararken dudaklarım büzüldü.

Ah.

Harika.

Beni burada bir başıma bırakmıştı.

“Evet, Logan amca babamın sonunda rahatlayacak bir şeyler aldığını, böylece artık bu kadar p-i-s-l-i-k gibi davranmasına gerek kalmadığını söyledi. Bu arada ne aldı?”

Bu soru, Gage’in kaşlarını çatmasına neden oldu ve arkasında duran amcasına bakmak için başını geriye eğdi. Trent’in erkek kardeşi dudaklarını Gage’in alına değdirirken gülüşünü zorlukla bastırıyordu.

“Emin değilim ama gerçekten özel bir şeye benziyor.”

Tamam, sözlerimi geri alıyordum.

Bunu babama itiraf etmek, şu anki durumumdan çok daha az acı verici olurdu.

“Yeni bir oyuncak gibi mi?” diye sordu Gage.

Logan, Gage’i tabureden kaldırırken güldü. Soruya cevap vermek yerine konuyu ustaca değiştirerek, “Yemek vakti,” dedi. *Tanrıya şükür.*

Logan onu omuzlarının üzerine kaldırdığında Gage tiz bir ses çıkardı. Onu pencerenin yanındaki küçük köşeye taşıyıp bir sandalyeye oturturken hareketlerinde fazlasıyla rahattı.

“Burası sizin yeriniz, tam burası, Bayan Murphy! Yanıma oturmak ister misiniz? Size amcamla şimdiye kadarki en iyi kahvaltıyı hazırladığımızı söylemiştim!” Gage yanındaki boş yeri işaret ederken ben de ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim olmadan şaşkınca oraya baktım.

Çantam üst kattaydı, arabama el konulmuştu ve Trent...

Trent dün gece girdiğimiz yan kapıdan içeri adım atarken yutkunarak hızla arkama döndüm. Siyah kot pantolonu, beyaz tişörtü ve o muhteşem yüzüyle nefesimi kesti. Ondan sızan güçlü enerji odaya yayıldı. Aniden bastıran bir sel gibiydi. Dizlerim güçsüzleşti.

Pembe spor çantamı omzuna astığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Yavaşlamadı ya da açıklama yapmadı. Sadece çantayı yere bırakıp doğrudan bana doğru yürüdü.

Kendinden fazlasıyla emin dururken o gülünç botları zemini dövüyordu.

Bana doğru gelmeye devam ederken hızını kesmedi, yüzümü o kocaman ellerinin arasına alıp beni öptüğünde sanki sabah kendime

sorduğum soruların hiçbirinin önemi yokmuş gibi duvarların etrafımda döndüğüne yemin edebilirdim.

Beni sertçe, çaresizce ve rahatlamış bir şekilde öpüyordu.

İnleyerek iç çektim ve ellerimi bileklerine dolarken acaba kalbimin onun ayaklarının hemen altında yattığını bilip bilmediğini merak ettim.

Gage aniden çılgınca gülmeye başladı. “Babamın bir kız arkadaşı var, babamın bir kız arkadaşı var ve o kız, Bayan Murphy! Bayan Murphy!”

Yan tarafımdan Gage’in sandalyesinin üzerinde ayağa kalktığını ve sanki acayip bir gösteriymişiz gibi bizi işaret ettiğini gördüm.

Tenime bir kızarıklık yayılırken Trent alnını benimkine doğru eğdi ve içini çekerken yanaklarımı asla bırakmadı. “Kahrolası bir saatliğine gittim ve yine de seni deli gibi özledim. Bu nasıl olabilir, Eden?”

Çantama tekrar bir bakış atacak kadar geriye çekildim. “Evime mi gittin?”

“Giysilere ihtiyacın vardı, değil mi?”

“Yani sen...”

“Kendimi içeri davet ettim diyelim. Yatak odanın penceresinden içeri girmek zorunda kaldım çünkü şu öğretmen arkadaşın da oradaydı ve verandanda *donut* yiyip kendisinin yaklaşık on beş bin tane fotoğrafını çekmekle meşguldü.”

Sanki çılgınca bir şey yapan Tessa’ymış gibi konuşuyordu.

“Bu arada içeri girmek de çok kolaydı. Bugün, bununla ilgilenmesi için oraya birini göndereceğim. İçeri girmesini istemediğimiz kimsenin evine adım atamayacağından emin olalım.”

Başım dönüyordu. “İçeri girip eşyalarımı mı aldın?” diye sordum. Hâlâ evime girdiği kısımda takılı kalmıştım.

“Evet. Uyuyabilmen için. Bu sabah biraz yorgun olabileceğini düşündüm.” Bunu söyledikten sonra parmak uçlarını çenemin köşesinde gezdirdi, gözleri parlıyordu. İçime bir ürperti yayıldı ve bir arzu dalgası kan dolaşıma sızarken dudaklarım hafifçe aralandı.

Tanrım. Onun yanındayken doğru dürüst düşünemiyordum bile.

“Bu öğleden sonra geri dönüp eşyalarının geri kalanını da alınız.”

“Trent. Ben... benim eve gitmem gerekiyor. Burada öylece kalamam.”

“Dün gece sana bunu yapanı bulana kadar seni gözümün önünden ayırmayacağımı söylemiştim.” Sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle hırladı. “Ciddiyim. Benim ya da kardeşlerimin olmadığı hiçbir yerde tek başına kalmanı istemiyorum.”

Bocalamış bir halde ona bakarken, “Yapmam gereken şeyler var,” dedim.

Kafamı boşaltmak gibi.

“O zaman ben de seninle geleceğim.”

“Sen ciddi misin?”

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni oradan çıkartıp oturma odasının duvarına yasladı. Vücudu, beni duvara yasladığı noktada üzerimde bir duvar gibi yükseldi.

Göğsü acı dolu nefeslerle gerildi, içinde anlam veremediğim bir ısırap vardı. “Bu konuda benimle tartışma, Kedicik. Seni güvende tutacağıma söz verdim.”

Titreyen elimle uzanıp yüzüne dokundum. “Benim bir hayatım var, senin de öyle. Sen-”

Elimi yakalayıp dudaklarını eklemelerime dokundurarak sözümü kesti ve sertçe, “Ve ben o hayatı koruyacağım,” dedi.

“Trent.”

“Kedicik.” Bizi ayıran birkaç santimi de kapatıp sıcak bedenini benimkine bastırdı, parmaklarını kışıma geçirip beni duvardan çekerek kendisine yaslariken kalplerimiz çılgınca atıyordu.

Her santimi sertti.

Temas karşısında nefesim kesildi.

Fırsatı değerlendirip çenemin altına öpücükler kondurmaya başladı, bedenim yumuşayıp adeta sıvı hale geldiğinde de beni kucağına alıp sırtımı duvara yasladı. Tenimi yalayan dudakları kulağıma dokundu. “Benim yatağında yaşamak istemediğini söyleyebilir misin? Çünkü ben, yeniden bu bedenin içinde olmak için sabırsızlanıyorum. Ona sahip olacağım, Kedicik. Bedeninin her zerresine.”

İnledim ancak yan tarafımızda biri boğazını temizlediğinde donup kaldım. İkimiz de dikkatimizi o tarafa çevirdik. Logan keyifle sırtarak girişte duruyordu. “Kahvaltı hazır.”

Trent, “Siktir git, dostum,” diye homurdandı ama sözlerinin arkasında hiçbir öfke yoktu. Beni isteksizce yere bırakıp aramızda bir işaret yaptı. “Logan, bu Eden. Eden, bu da benim baş belası küçük kardeşim Logan. Onu görmezden gelmekten çekinme.”

Logan kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyip keyifle, “Biz tanıştık,” dedi. Sonra da bana, “Bu serseriye katlanabilecek misin?” diye sordu. Sorusunun ardında hiçbir ciddiyet yoktu, sadece abisini kızdırmaya çalışıyordu.

Sanki onlar... gayet normaldi. Birbirlerine sürekli sataşan ama aynı zamanda birbirleri için her şeyi yapabilecek iki kardeşlerdi.

Trent onun kafasının arkasına vurdu. “Dostum. Sözlerine dikkat etmezsen dayak yiyeceksin.”

Logan geriye gitti ve teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Hey, sadece neyle karşı karşıya olduğunu bilip bilmediğini kontrol ediyordum.”

Trent ona ters ters bakıp parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Hadi, kahvaltı yapalım.”

İçeri girip elindeki çatala doldurduğu yumurtaları ağzına tıkmaya çalışırken sandalyesinin üzerinde hâlâ ayakta duran Gage’i bulduk, bu sırada ben hâlâ yüzümü saklama dürtüsüyle savaşıyordum. “Ah, sonunda! Yine mi öpüşüyordunuz? Daha kaç tane öpücük alacaksın baba? Bir milyon tane mi?”

Trent oturmam için bir sandalye çekip alnıma bir öpücük kondurdu. Ardından bakışlarını oğluna çevirip, “Hımm, bir milyar desek daha doğru olur,” dedi.

“Bir milyar mı? Vay canına. Kesinlikle çok meşgul olacaksın.”

Yüzüm kızardı ve kendimi sıcacık bir su birikintisinin içinde eriyormuş gibi hissederken dudaklarımdan çıkan kıkırdamayı gizlemek için başımı eğdim.

Hissettiğim kafa karışıklığı adeta odanın dönmesine sebep oluyordu.

Huzursuzdum ama aynı zamanda bu anın doğru hissettirdiğinin de farkındaydım.

Trent mutfığa gitti ardından geri gelip önüme bir tabak koydu. “Al bakalım, bebeğim.”

Biraz daha erimeye devam ederken başım döndü. “Teşekkür ederim.”

Ardından bir Mercedes’in anahtarını masanın üzerine bıraktı. “Dışarı çıkmışken senin için yeni bir araç kiraladım.” Eğilip kulağıma fısıldarken rica etti. “Ben ya da kardeşlerimden biri olmadan bir yere gitmeyeceğine söz ver.”

“Trent,” diye soludum ama sonunda onun o sert ve kaba görünüşünün gerçekte ne anlama geldiğini görmeye başlamıştım.

Değer verdikleri için savaşmaktan çekinmeyen tatlı bir savaşçıydı.

Ailesi için, benim için.

Ben de onun için biraz da olsa aynı şeyi yapabileceğimi umuyordum. Onu yaşadığı gölgelerden çıkarmak istiyordum.

Logan tabağıyla karşıma oturduğunda, “Her zaman bebek bakıcılığı yapıyorum,” diye şikâyet etti. Ancak sonra hafifçe gülümseyerek ciddi olmadığını belirtmek için göz kırptı.

Hâlâ yumurtasını ağzına tıkmaya devam eden Gage, “Çünkü sen gerçekten çok iyi bir bebek bakıcısısın. Öyle değil mi baba, değil mi?”

“Aynen öyle, dostum,” dedi ve oğlunu oturması için aşağıya doğru çekti. “O olmadan bu hayatın üstesinden gelemezdim.”

Etrafa bakındım. Kalbim artık bana ait değil gibiydi.

Ayaklarım yere değmiyor, her parçam benden uzağa sürükleniyordu. Logan haklıydı.

Neyin içine düştüğüme dair hiçbir fikrim yoktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Trent

“**B**ANA NE HALTLAR DÖNDÜĞÜNÜ ANLATMAYA HAZIR MISIN?” Eden ve Gage’in bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda Logan fısıldayarak sordu.

İkisi birlikte salona gitmişlerdi. Eden kahvaltıdan sonra ortalığı toplamak istemişti ancak ben dinlenmesi konusunda ısrar etmiştim. Peki o kız bunun yerine ne yapmıştı?

Halı kaplı zemine oturup dizlerini göğsüne çekmiş ve gür saçları omuzlarına düşerken oğlumla oynamaya başlamıştı.

Onlara bakarken kalbim sıkıştı. Gage’in dizlerinin üzerine oturup oyuncak kutusundaki her oyuncacı ona göstermesini izleyen o muhteşem yüzündeki hayranlık belli oluyordu. Hiç şüphesiz, çocuğum her bir oyuncacığının kahrolası geçmişini anlatarak gevezelik ediyordu.

Nefes almadan konuşma yeteneğine sahipti.

Bu saçmalık muhtemelen onu tanımayan herkese sinir bozucu gelirdi. Onu deli gibi sevmeyenler için o tatlı küçük sesin yaptığı tek şey, ışık hızında baş ağrıtmaktı.

Eden ise oğlumu bir hazineymiş gibi izliyordu. Sanki ağzından çıkan her kelime onun için gerçekten değerliymiş gibi.

Sikerler bu manzaraya şahit olmak da benim için tam olarak öyleydi.

Daha fazlasını hak ettiğimi düşündüğüm, sevdiğim herkesi yok etmediğim bir hayalden kendimi kurtarmak için elimi yüzümde gezdirdim.

Silah sesleri.

Kan.

Kayıp üstüne kayıp.

Korku hızla yayılıp kan dolaşıma karışırken titrek bir nefes aldım.

Yanımdan alçak, gördüklerine inanmadığını gösterir tonda bir kırdama yükselince dikkatimi beni kriz anında yakalayan Logan'a çevirdim.

"Dostum, gözlerinden gerçek anlamda kahrolası kalpler fışkırıyor ama aynı zamanda, bütün eşyalarını toplayıp buradan kaçmana beş saniye kalmış gibi görünüyorsun. Bana sorarsan ikisini de aynı anda becermek büyük bir başarı."

"Sana soran olmadı," diye homurdanıp lavabonun yanında ona katılmak için hareket ederken derin bir nefes aldım. Bulaşıkları durularken suyu sonuna kadar açmıştı, yapmamız gereken konuşmayı gizlemek için bir tampon görevi görüyordu.

Başını alaycı bir şekilde iki yana salladı. "Bunu yüksek sesle söylemesem bile durumun gerçekliğini değiştirmiyor. Buraya bir kız getirmiş olman bile her şeyi açıklıyor, değil mi?"

Geçmişteki hatalarım nefesimi keserek boğazımı sıktı. "Sadece dün gece olanlardan kimin sorumlu olduğunu bulana kadar ona göz kulak olacağız." Dudaklarımdan çıkan yalan ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı.

Logan tekrar alaycı bir nefes verdi. “Tabii kardeşim. Bana yutturmaya çalıştığın bu saçmalıklara kendin bile inanmıyorsun, değil mi? Bu arada, ona neden göz kulak olacağımızı bana anlatmaya ne dersin?”

Başıyla Eden’in şu anda şarkı söylediği yönü işaret etti. Sesinde çok derinlere işleyen yumuşak, dolgun bir tını vardı.

“Bilirsin,” diye devam etti. “Senin yatağında uyanmasına ve şu anda diğer odada Gage ile vakit geçirmesine rağmen senin için kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen şu kıza.”

Ona dün gece olanları detaylıca anlatacak vaktim olmamıştı. Sadece dün gece geç saatlerde ona, kulüpte bir şeylerin ters ettiğini ve bu sebeple fazladan dikkatli olmasını istediğimi belirttiğim üstü kapalı bir mesaj atmıştım. Bu sabah Gage ile birlikte buraya geldiğinde de ben evden çıkmak üzereydim ve ona ben dönene kadar burada kalmasını, döndüğüm zaman da her şeyi açıklayacağımı söylemiştim.

Korku ve gerginlik içinde nefes alarak, sanki inkâr edilemez bir şekilde geçmişimizin bizi yakaladığı gerçeğinden uzaklaşmama yardımcı olmaya yetmiş gibi kirlileri bulaşık makinesine doldurmaya başladım.

“Sanırım başımız belada, Logan.”

Logan bir süreliğine durdu, ardından başka bir tabağı köpürtmeye devam etti ve her zaman üzerinde olan o sakin tavrı takındı. “Ne tür bir beladan bahsediyoruz?”

Sesim sert ve uyarı doluydu. “Birisi dün gece bir domuzu öldürüp Eden’in ön camından içeri fırlatmış.”

Vücudu önce bu şiddetin etkisiyle sarsıldı, ardından başını iki yana sallayarak olayı şakaya vurmaya çalıştı. “Vay canına, bu tatlı küçük hanım birilerini bu kadar kızdırmış mı? İcabına bakmak zorunda kalacağımız sorunlu bir eski sevgilisi mi var? Eğer öyleyse ben varım çünkü oldukça iğrenç bir yöntem seçmiş.”

Ciddi bir şekilde, “Logan,” dedim. Adını, kendisini duyacaklarına hazırlaması için bir uyarı olarak söyledim. “Kanın aktığı tarafta bir mesaj vardı. Benim için yazılmış bir mesaj.”

Logan bana bakarken tereddüt etti ve cevabı beklerken kaşlarını kaldırdı.

“Birisi kanla şöyle yazmıştı: *Hayaletler bile ölümsüz değildir*. Bunun rastgele olma ihtimali yok.”

Logan dondu. Korkunun vücuduna yayılışına gözlerimle tanıklık edebiliyordum, omurgasından aşağıya doğru kayarak kaslarının titremesine sebep olmuştu. Orada öylece durdu, tabağı musluğun altına tutarken söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. “Emin misin?”

“Oldukça eminim. Birisi burada olduğumuzu biliyor.”

Tabağı lavaboya bırakırken güçlkle yutkundu. Ellerini tezgâha bastırdı ve yan dönüp bana bakmadan önce başını kollarının arasına aldı. “Kim peki?”

Tıslamayı andıran sesi, eski bir kin ve yeni korkularla doluydu.

“Henüz bilmiyorum. Jud’ın bazı bağlantıları var. Öğreneceğiz ve başlamadan önce bu işi bitireceğiz.”

Logan’ın elleri tezgâhın üzerini daha da sıkı kavradı. “Başlamadan önce mi? Bana çoktan başlamış gibi geliyor. Eğer birisi buradaysa ve tehditler yağdırıp böyle mesajlar gönderiyorsa? Demek ki birisi ortalığı karıştırmak istiyor.”

İşte asıl soru, bunu yapanın kim olduğu ve neden yaptığıydı.

Endişe aramızda dolaştı, odanın her bir köşesine sürünerek yayılan yapışkan bir farkındalık gibiydi.

Dün gecedен beri aklım haftalar önce kulüpte olan o üç pislikteydi. Her ne kadar onları daha önce hiç görmediğimden emin olsam da içten içe beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Büyüleyici bir kahkaha havada cınlayıp dikkatimi o yöne, Eden’in güldüğü yere çekti. Gage zıplayıp kollarını onun önünde sallayarak komiklik yapıyordu. Eden ise ellerini başının üzerinde sallayıp onun yaptığı saçmalıklara eşlik ediyordu.

Her şeyin birden sıkıştığını hissettim.

Kalbim, bedenim ve aklım.

Nasıl bu kadar pervazsız davranabilmiş ve bu kızın beni ele geçirmesine izin verebilmişim? Nasıl içimde asla erişemeyeceği yerlere bile sahip olmuştu?

“İkinci bir şans elde edebilmek için oradan ayrıldık, Trent.” Yanımda duran Logan’ın sesi bir rica gibiydi. “Hepimiz. Kendin için bunu reddetmeyi bırak.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Bu lükse sahip olduğumdan emin değilim, Logan. Şu anda odaklanmam gereken tek şey, herkesin güvende olduğundan emin olmak. Dikkatimi dağıtıp tekrar başarısız olamam.”

Gage’i canım pahasına korumam gerekiyordu.

Kardeşlerimi.

Sikeyim.

Onu korumam gerekiyordu.

Eden hayatım boyunca içeri almayı düşündüğüm tek kişiydi ve benim yaptığım ilk şey onu tehlikeye atmak olmuştu.

Ve nasıl duracağımı bilmiyordum.

Ona nasıl direneceğimi bilmiyordum.

Bu kız, uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi.

“Mutluluğu hak ediyorsun, dostum.” Logan omzumu sıktı. “Buna karşı koymayı bırak.”

Eski şeytanlar kafamda çığlık atıyordu.

İnlemeler ve yalvarışlar.

Silah sesleri.

Kan, çok fazla kan.

Hepsi benim ellerimdeydi.

“Bundan pek emin değilim.”

Ön taraftan gelen bir motosiklet sesi sohbetimizi yarıda kesti. Güvenlik sistemindeki ekrana baktığımda Jud’ın garaj yoluna girdiğini gördüm, yavaşça durup motorundan indi. Kardeşim uzun adımlarla ön kapıya doğru yönelirken adeta bir dev gibi görünüyordu. İçeri girebilmek için tuşlu panele şifreyi girdi.

Panelden duyulan *bip* sesinin ardından Gage ayağa fırladı ve o tarafa doğru gitti. Kemerli geçitten geçip salona doğru koşarken, “Jud amca, Jud amca, sen de mi beni görmeye geldin? Bu hayatım boyunca yaşadığım en, en güzel gün!” diye bağıyordu.

Tam da istediğim şekilde, çocuğum içimdeki kargaşadan tamamen habersizdi.

“Vay canına, bakın burada kim varmış? Küçük adamım, Gage!” diye bağırdı Jud. Ardından her zamanki gibi Gage’i yukarı kaldırarak sanki onu tepetaklak edecekmiş gibi başının üstünde döndürdü. İkisi sürekli bir güreş müsabakasında gibi davranıyordu.

Jud onu kemerli geçitten içeri taşıırken Gage çığlık attı ve gülerek amcasına sımsıkı tutundu.

“Asla olmaz, hayır amca! Benim kadar güçlü birini yenemezsin. Senin için geleceğim! Neye uğradığını şaşıracaksın!”

Jud onu sırtına atmıştı, bir eli onun düşmesini engellemek için omzunun üzerini kavrarken Gage de onun boynuna yapışmıştı ve sanki Jud’ı gerçekten yere düşürebilecekmiş gibi kıvranıyordu.

Manzaranın güzelliği karşısında göğsüm sıkıştı. Ben daha neyi, nasıl düzgün yapacağımı bilemez durumdayken kardeşlerim bu çocuğu büyütmek için bir araya gelip bizi sarıp sarmalamıştı.

Fedakârlıkları asla unutabileceğim bir şey değildi.

Özgürlüklerinin neredeyse tamamından vazgeçip onu bana sunmuşlardı.

Sonra bu sıkışma, havada hissettiğim baskıyla bir kasılmaya dönüştü.

Enerji odada dalgalanırken adeta bir ışık patlaması yaşandı ve dikkatim bir mıknatısla çekilmiş gibi Eden’in ayağa kalktığı yere kaydı.

Heyecan, umut ve nezaketle doluydu.

Ve onu tamamen saran çiçekli elbisesinin içinde kahrolası derecede olağanüstü görünüyordu.

Ağzım kurudu ve aklım, onu tekrar yalnız yakalayabileceğim bir sonraki anı düşünmeye başladı.

Küçük Baştan Çıkarıcı.

Yapmaması gereken bir şekilde dikkatimi dağıtıyordu.

Jud çenesini eğerek, “Eden,” diyerek onu selamladı.

Kardeşimin gözleri durumu anlamak için etrafta gezindi. Kafasında bir şeyleri birbirine ekleyerek hesaplamalar yaparken gözleri bu defa kısa bir süre içinde oluşturduğu bir tahminle bana doğru kaydı.

Eden gece burada kalmıştı ve sikeyim, hiçbir yere gitmiyordu.

Eden o zarif ses tonuyla, “Merhaba, Jud,” diye fısıldadı.

Sesi beni her zaman altüst etmeyi başarıyordu.

Peki ya dün geceden sonra?

O ses tonu, pranga ve zincirden başka bir şey değildi.

“Nasılsın, tatlım?” diye sordu Jud. Tamamen sert ve gergindi, olanlar yüzünden kavgaya hazır durumdaydı.

Onu iyi tanıyordum.

Biz bu tehdidi ortadan kaldırıncaya kadar dinlenmeyecekti.

Eden’in sonbaharı andıran gözleri beni buldu. İçlerinde soru, fısıldayış ve sahiplenme barındırıyorlardı.

Bizi birbirimize bağlayan bağlantı her zamankinden daha yoğundu.

Bakışlarını tekrar Jud’a çevirdi. “Hayal edebileceğimden daha iyiyim.”

Sahiplenme duygusu bana öyle güçlü çarptı ki ne olduğunu bile anlamadan o tarafa doğru ilerlemeye başladım, çekim durdurulamazdı. Arkasından ona doğru yaklaştım ve kollarımı beline dolayıp kahrolası rahat bir nefes aldım.

Bunu inkâr etmenin artık bir faydası yoktu.

O da sırtını bana yaslayarak derin bir nefes aldı.

Jud’ın dudakları kıvrıldı, Eden’ı yatağıma alacağım konusundaki iddiayı kazandığı için sessizce övünüyordu.

Görünüşe göre *Absolution*’daki hisselerim artık onundu.

Bu, Eden ile Gage’i sağlıklı ve güvende tutmak anlamına gelecekse memnuniyetle kendi hakkımdan vazgeçerdim.

Eden’in boynuna bir öpücük kondurdum.

Gage, Jud'ın sırtına yapıştığı yerden sanki bir skandala tanık oluyormuş gibi bağırmaya başladı. "Gördün mü amca, gördün mü?! Babamın bir kız arkadaşı var ve onu milyonlarca, trilyonlarca kez öpecek!"

Jud alaycı bir sesle, "Görüyorum, ufaklık," dedi ama bakışları yoğun ve gergindi.

Eden'in tatlı tenine doğru, "Kardeşlerimle konuşabilmem için Gage'i diğer odaya götürür müsün?" diye mırıldandım. Onu bırakmak istemiyordum ama Jud'ın herhangi bir bilgi alıp almadığını öğrenmem gerekiyordu.

Eden gözlerinin benimkilerle buluşmasına yetecek kadar kıpırdayıp geri çekildi. Beni okumaya çalışırken binlerce soru gözlerinin dipsiz derinliklerde bir girdap gibi dönüyordu.

Bakışları delip geçiyor ve derinlere işliyordu.

Onun görmesinden korktuğum o hassas noktalara dokunmaya çalışıyordu.

İçgüdülerim bana, bunun olmasını ve daha da derine inmesini engellemek için bir duvar örmem gerektiğini söylüyordu.

Hasta tarafımsa ona her şeyi vermek, bütün benliğimi onun ayaklarının önüne sermek istiyordu.

Muhtemelen saklanmanın bir faydası yoktu. Sadece tek bir bakışıyla bile içimi açıp ne var ne yoksa görebilirdi. Beni başka hiç kimsenin başaramayacağı bir şekilde anlıyordu.

Eden başını onaylarcasına sallarken hem temkinli hem de sadık bir şekilde, "Elbette," dedi.

"Teşekkür ederim." Dikkatimi Gage'e çevirdim. Jud oğlumu dikkatle yere bırakmadan önce omzunun üzerinden ona takla attırıp güldürdü.

"Neden Bayan Murphy'ye odanı göstermiyorsun?" diye öneride bulundum.

"İster misiniz, Bayan Murphy, ister misiniz? Odam acayip havalı! Bir tane güneş sistemim var ve tüm gezegenleri biliyorum. Onları görmek ister misiniz?"

Eden elini uzatıp oğlumun elini tutarken, "Çok isterim," dedi.

Kalbim onların peşinden gitmeyi arzulamasına rağmen sadece kemerli geçitten geçerek gözden kaybolmalarını izlemekle yetindim. Bakışlarımı Logan ve Jud'a çevirdiğimde ikisinin de güldüğünü gördüm.

Jud ağzını oynatarak, "Bayan Murphy mi?" dedi.

"Kapayın çenenizi, pislikler," diye homurdandım, ikisi kahkahalara boğulurken döndüm ve buzdolabına yöneldim.

Logan sırtıyordu. "Ahbap, çok fena durumdasın."

Jud avucunu bana doğru uzattı. "Öde bakalım, kaltak." Borcumu ödemenin zamanının geldiğine karar vermişti.

Buzdolabından bir bira çıkardım, kapağı kapatıp dolaba yaslanırken biranın kapağını çevirip açtım ve büyük bir yudum aldım. Başımı soğuk metale yaslariken onların sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştım. "Mahvolmuş durumdayım, çocuklar."

Sıçmıştım.

Çünkü bu durumun bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemem gerekiyordu.

Her şey birbirine girmişti.

Logan başını iki yana salladı. "Alakası bile yok, dostum. Sen kahrolası derecede şanslısın, bu yüzden bu saçmalığa bir an evvel son ver. Harika bir çocuğun ve hâlâ burada olduğunu düşünürsek senin huysuz kıcına açıkça tapan bir kadının var, o yüzden kendine gel."

Jud kalçasını tezgâhın ucuna dayadı ve iri kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken bana baktı. "Annem onu severdi."

Hissettiğim duygular boğazımda bir yumru oluşturdu. O kadar büyüktü ki nefes alamıyordum. "Burada olsaydı, evet ama ben onu yüzüstü bıraktım."

Yapmam gerektiği gibi onu korumayı başaramamıştım.

Ve o gitmişti.

Ölmüştü.

Tıpkı Nathan'ı koruma konusunda başarısız olduğum gibi.

Bu asla kaçıp uzaklaşabileceğim bir şey değildi.

Jud derin bir nefes verdi ve avucuyla yüzünü ovuşturdu. “Hayır, Trent. Hayatım pahasına bahse girerim ki şu anda seni izliyordur ve seninle çok gurur duyuyordur. Olduğun kişinin onu mutlu ettiğine eminim.”

Utanç tüm varlığını sardı.

İşlediğim günahlar, yaptığım korkunç şeyler beni boğuyor, nefesimi kesiyordu.

“Sadece, bana onu dışarıda bırakmayacağına söz ver,” diye ısrar etti Jud. “Aranızdaki şeye bir şans vereceğine yemin et.”

Beynimin içinde dönen saçmalıkları anlamlandırmaya çalışırken biramdan bir yudum aldım.

“Onu korumak için neler yapmaya hazır olduğumu bilseydi dehşete düşerdi.” Kelimeler ağzımdan hırıltıyla döküldü. Neyin gelebileceğine dair bir uyarıydı. Şiddet bizi buraya kadar takip ettiyse ona misliyle karşılık verecektim.

Jud hafifçe başını salladı. Ne demek istediğimi anlamıştı.

“Bir şey öğrendin mi?” diye sordum.

“Ridge ile konuştum.” Ridge, Los Angeles’ta bağımız olan başka bir motosiklet kulübü olan *Pillage of Petrus*’un üyesiydi. Zamanında birlikte çalışmıştık, aramızda düşmanlık yoktu. Ridge ve Jud uzun zamandır iyi arkadaşlardı. Adam, Jud’ın hayatı pahasına güvendiği biri idi, o yüzden bu benim de ona güvendiğim anlamına geliyordu.

“*Demon’s Day* saflarında bazı çekişmeler yaşanmış.”

O kulübün adını anmak bile içimi ateşe vermeye yetmişti. Alevler adeta beni diri diri yakıyordu.

Onlarla aramızdaki *tek şey* düşmanlıktı.

Annemin ön bahçemizde vurulduğu gün onlarla aramızda bir savaş başlamıştı. Bu öyle bir savaştı ki hiçbir zaman bitmeyecekti. Başkanlarından intikam almak için Juna Lamb’i becermemin tek nedeni de buydu.

Bir düşmanı kızdırmanın en iyi yolu, aletini onun kız arkadaşının içine sokmaktır.

Acı ruhumda uğuldadı.

Geri kalan her şeyi harekete geçiren, Nathan'ı kaybederek ruhumda derin bir iz daha bırakan şey yaptığım bu hataydı.

Ama aynı zamanda bana Gage'i getiren de oydu.

Ve hâlâ bütün bu olanları nasıl dengede tutacağımı bilmiyordum.

Boğazıma bir yumru oturdu ve kaburgalarım, kömürleşmiş kalbimin etrafında sıkıştı. "Bunun dün gece olanlarla bir bağlantısı var mı?"

"Bir bağlantısı olup olmadığından emin değilim ama Ridge her zaman şehirde olup bitenleri takip ediyor. *Demon's Day*'den bazı adamlar ortadan kaybolmuş. İşlerinden bazıları kötüye gitmiş." Jud gergin bir nefes aldı. "İkisinin bağlantılı olduğundan hâlâ emin değiliz ama Keeton Petrus'a da saldırı girişiminde bulunulmuş."

"Siktir," diye tısladım. "O iyi mi?"

Keeton, *Pillage of Petrus*'ün başkanıydı. Bu birisinin her iki kulübü de hedef aldığı anlamına mı geliyordu? Hem *Demon's Day* hem de *Pillage of Petrus* saflarında mı ilerliyorlardı? Hatta bizim peşimize de düşecek kadar gözleri dönmüş olabilir miydi? Bu çirkin, oldukça kirli bir işti. Birinin toprak parçası için oyun oynadığı anlamına gelirdi.

"Evet. Birisi takıldıkları bardan dışarı çıkarlarken ateş etmiş. Kimse vurulmamış ama saldırgan kaçmış. Kim olduğunu gören biri de yok. Ridge tüm bunların bizimle bir bağlantısı olup olmadığını öğrenmek için elinden geleni yapıyor."

Başımı eğdim. "Ona minnettar olduğumu söyle."

"Söylerim. Peki bu arada biz ne yapacağız?" Başını yukarıda Gage'in odasında duyabildiğimiz ayak seslerine doğru çevirdi.

"İkisini de gözümüzün önünden ayırmıyoruz."

Kimsenin onların yanına yaklaşmasına izin vermeyecektim.

Savaşacaktım. Gerekirse bir dizi kurşunun önünde durup ikisini korurken ölecektim.

Hepsini korurken.

Çünkü değer verdiğim insanları kaybetmekten bıkmıştım. Ve bu sefer başarısız olmayacaktım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Eden

GAGE'İN YATAK ODASININ KAPISININ HEMEN dışında duruyordum. Gecenin karanlığı pencerelerden içeri süzülürken Trent yatağın kenarında diz çökmüştü. Bu güçlü ve korkutucu adam, parmaklarını nazikçe oğlunun saçlarının arasından geçirirken onu yorganın içine sarıyordu. Bir yandan da Gage'in kıkırdamasına sebep olacak tatlı sözler mırıldanıyordu.

Onu taparcasına tüm kalbiyle seviyordu.

Bu an, Trent'in yalnızca tek bir katmandan oluşmadığının kanıtıydı.

O kemikten, kalpten ve ruhtan ibaretti.

Güzelliği ve karanlığı içinde barındırıyordu.

Bir bilmeceydi, esrarengizdi.

Onun gerçekten iyi ve nazik olabileceğini görmüştüm, tıpkı içinde vahşi ve korkutucu bir yan taşıdığı gibi.

Trent, birkaç gün dinlenebilmek için Jud'dan *Absolution*'a göz kulak olmasını istemişti ve Jud ile Logan gittikten sonra üçümüz günü birlikte geçirmiştik.

Arka bahçede oynamıştık. Gage'i salıncakta sallarken ağacın altında gülmüştük. Akşam yemeğinde onlar için yaptığım spagettiği masada birlikte yemiştik ve güneş batarken film izlemek için kanepeye yayılmıştık.

Trent'in sürekli tetikte olduğunu fark etmiş olmama rağmen her şey çok doğal ve doğru hissettirmişti.

Etrafı izlemeden duramıyor, dinliyordu. Olacaklara hazırlıklıydı.

Herhangi bir gelişme var mı diye gizlice telefonunu kontrol ediyordu ancak bir şey öğrenip öğrenmediğini sorduğumda bana hâlâ bir bilgisi olmadığını söylemişti. Sadece Jud'ın konuyu araştırdığını belirtmiş, başka hiçbir detay vermemişti. Dün gece olanlardan kimin sorumlu olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söylemekle yetinmişti.

Beni adeta koruyucu bir bariyerle sarmalamıştı. Beni arkasında tuttuğu bir duvar vardı ve geçmişinin sinsice dolaştığını bildiğim diğer tarafları görmemden korkuyordu.

Orada pusuda bekleyen, avını her an yakalamaya hazır bir şey vardı. Bunu hissedebiliyor, havada gezindiğini sezebiliyordum.

Aynı zamanda başka bir şeyi daha neredeyse aynı yoğunlukla hissediyordum.

Ondan yayılan sevgiyi. O kadar parlak ve o kadar göz kamaştırıcıydı ki beni büyülüyordu. Tamamen çekimine kapılmış haldeydim. Sanki beni çağıran ve ayaklarımı yerden keserek ileriye doğru bir adım atmaya zorlayan bir güç vardı.

Trent öne eğilip Gage'in başına şefkatli bir öpücük kondurduğunda boğazımda bir şeyler düğümlendi. "İyi geceler, küçük dostum."

Gage kocaman gülümsedi. Yanaklarındaki sevimli gamzeler ortaya çıkarken, gözleri çıplak ışıpta parlıyordu. "İyi geceler, tatlı rüyalar. Tah-takurularının sizi ısırmasına izin vermeyin."

Trent kıkırdadı.

Ses tonu sıcak ve bağlılık doluydu.

“Buraya hiçbir şekilde tahtakuruları giremez.”

“Çünkü onları hemen kovarsın, değil mi baba, değil mi?”

“Aynen öyle, dostum. Hiçbir şeyin yanına yaklaşmasına izin vermem.”

“Çünkü benim babam dünyadaki en iyi baba. En iyi babaya sahip olduğum gibi dünyadaki en iyi öğretmene de sahibim. Ayrıca onu çok seviyorum ve o senin kız arkadaşın.”

Bu tatlı sahneyi izlerken dizlerimdeki gücün azaldığını hissettim.

İkisi de bana bakarken bir sevgi dalgası bana o kadar sert çarptı ki dengemi kaybettim. Kendimi sabit tutabilmek adına elim kapı çerçevesine gitti.

Orada durup onlara baktım. Hayatım boyunca istediğim her şeye, çoktan vazgeçtiğim hayallere bu kadar yakın olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Artık benim olmayacağına, şansımı çoktan kaybettiğime inanmıştım.

Ve bunun benim olmasını çok istiyordum.

Benim şansım.

Benim *nedenim*.

Trent bana, sanki ben de onun bir parçası olabilirmişim gibi bakıyordu. Ama tereddütlerini görmemek imkânsızdı. Sahip olduğu azıcık mutluluğu çaldığına inanıyor, daha fazlasını istemenin felaketi çağırmak olacağını düşünüyordu.

Sanki zaten kırık olan kalbinin, tamamen parçalanıp yok edilmesi için yalvarması gibiydi.

Bunu anlıyordum.

Gerçekten anlıyordum.

Ama yine de...

Trent ayağa kalktığı anda derin bir nefes aldım.

Heybetli vücudu odayı doldururken, varlığı açgözlü bir dalga gibi üzerime çarptı.

Gage beni onun büyüünden kurtararak, “Bir öpücük daha, Bayan Murphy!” diye bağırdı.

O tarafa yürüdüm, gözlerime dolmaya çalışan yaşlarla mücadele ederken yüzümde beceriksiz bir gülümseme oluştu. Eğilip Gage'in yanağına bir öpücük kondurdum. "Al bakalım."

Sırıttı. Gözleri öyle parlak, öyle tatlıydı ki. "Daha fazla!"

Aşmamam gereken tüm sınırları bir bir geçmeye devam ediyordum ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım. Yüzüne, burnuna, çenesine, yanaklarına ve gözlerine öpücükler kondurmaya başladım; bunu yaparken de sanki lezzetli bir şeyler yiyormuşum gibi sesler çıkartıyordum.

Boğazıma kadar gelen bir hıçkırığı yuttum. Ona duyduğum sevgi kalbimden çıkmak ve özgür kalmak istiyordu.

Gage küçük elleriyle yüzümü tutup, "Benim sıram! Ben de sizi milyarlarca kez öpeceğim!" dedi.

Yüzümün her yerine küçük öpücükler kondurdu. Resmen bütün dengemi altüst edip beni sarsıyordu.

Kalbim sanki onun minicik yumruğunun içindeydi.

Şarkı söylemek istiyordum.

Ağlamak istiyordum.

En sonunda, "İyi geceler, tatlı Gage'im," demeyi başardım.

Kendimi kaybetmeden önce içimde kopan fırtınayı bastırarak hızla kapıya yöneldim. Koridora çıkıp sırtımı kapıya yasladım. Trent, Gage'e birkaç kelime daha mırıldandıktan sonra ışık söndü ve odadan çıkan ağır adımları yankılandı. Kapıyı kısmen kapattığında gıcırdadı ve bir santim açık bıraktı.

Arkamdan gelen varlığı beni sarıp sarmaladı.

Çok büyüktü.

Çok güzeldi.

Hayatım boyunca istediğim ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

Parmakları kolumdan aşağı doğru süzülürken tüylerim ürperdi.

"Eden?" Adımı bir soru gibi fısıldadı.

Omzumun üzerinden ona zar zor bakarken güçlükle, "Sen harika bir babasın," dedim.

İçimde kopan duygu fırtınasını titreyen sesimden uzak tutmak mümkün değildi. Dudaklarım titriyor, ruhum sarsılıyordu.

“Olmaya çalışıyorum.”

“Bunun için çabalamana gerek yok. O çocuk muhteşem, Trent. Gerçekten öyle. Ben...”

Ona bunu istediğimi, bunun bir parçası olmak istediğimi nasıl söyleyebilirdim ki?

Trent elini sırtıma koyarak önüme geçti. Avucu enseme kavrayıncaya kadar omurgamdan yukarıya doğru hareket etti. Ardından başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı.

Benimkiler yaşlarla doluyken onun koyu gözleri her şeyi anladığını gösteriyordu.

“Ben de seni görüyorum, Eden ve keşke sana her şeyi verebilseydim. İhtiyacın olan her şeyi. Hak ettiğin her şeyi. Keşke içindeki her bir kırık parçayı iyileştirebilseydim. Onları avuçlarımda tutabilseydim. Ama lanet olsun, seni yıkan kişi olmaktan çok korkuyorum.”

“Beni ayakta tutan *sen* olduğun için bunun mümkün olacağını sanmıyorum, tatlı savaşçım.”

Acı yüzünün her köşesini karanlığa gömdü.

“Ne oldu?”

“Annem eskiden bana böyle seslenirdi.”

Keder aniden içimi sardı. “Ah.”

Biraz daha yaklaştı, ruhu canlanmıştı. “O ismi hak etmek isterdim. Hem de delicesine.”

“Bize göre hak ediyorsun.”

“Eden.”

“Ona ne oldu?” diye sordum çekinerek.

İfadesi sertleşti, aramıza bir duvar örmeye çalışıyordu. “Ben çocukken öldü.” Kelimelerinden kalp kırıklığı hissediliyordu.

Onu daha fazla zorlamadım, sadece yüzüne dokundum. “Çok üzgünüm. Hayatın boyunca çok şey kaybetmişsin.”

Ördüğü duvarı bir anlığına ortadan kaldırırken, “Artık değil, Eden. Artık sevdiklerimi kaybetmeyeceğim,” dedi.

“Korkuyor musun?” diye fısıldadım.

“Dehşete kapılmış durumdayım,” diye itiraf etti.

“Peşinde kim var, Trent? Böyle bir şeyi kim yapar?” Bu kadar acımasız, bu kadar kötü birinin olabileceği düşüncesi bile kalbimin sıkışmasına yetiyordu.

O vahşi güzellikteki yüzü sertleşti. “Bu konuda endişelenmeni istemiyorum.”

“Trent-”

Umutsuzca, “Lütfen, Eden. Seninle ilgilenmeme izin ver,” dedi.

“Benden saklanmanı istemiyorum.”

“Denesem de bunu başaramam, bebeğim. Sana ihtiyacım var. Sana kahrolası derecede ihtiyacım var.”

Alnını benimkine yasladı, kelimeleri dudaklarından dökülürken sesi çatallaştı. “Senin de bana ihtiyacın olduğunu söyle. Bu gece bana tüm o saçmalıkların hiçbirinin önemi olmadığını söyle. Bana şu anda, ikimizden başka hiçbir şeyin öneminin olmadığını söyle.”

“Şu anda hiçbir şeyin önemi yok, Trent. Benden ve senden başka hiçbir şeyin önemi yok. *Bizden* başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Acaba biz derken Gage’i, yavaş yavaş üzerimde, kalbimde, ruhumda ve tüm benliğimde hak iddia eden bu küçük aileyi kastettiğimin farkında mıydı?

Çünkü ensemdeki eli sahiplenici bir tavırla kıvrıldı, diğeri eli tamamen yayılarak beni kalçamdan yakaladı ve beni kendine çekip taş gibi sert olan hatlarına bastırdı. “Küçük Baştan Çıkarıcı.”

İhtiyaç dolu bir sesle inlerken, “Sana karşı koyamayan benim,” dedim.

Trent hırladı.

Daha sonra beni kaldırıp kollarının arasına aldı. Bir anda kendimi duvara yaslanmış halde buldum, bacaklarım onun beline dolanırken ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Bu dillerin çarpışmasıydı.

Açgözlüydük.

Arzuyla doluyduk.

Alev alevdik.

Elbisem belimin etrafında toplandığında bu fırsatı değerlendirerek parmaklarıyla çıplak bacaklarımı kavradı.

Dokunuşu tenimi yakıyordu. Hareketlerimiz bulanıklıktan ibaretti. Tutkulu öpücüklerimiz, alev alan ellerimiz ve ateşli fısıltılarımız iç içe geçmişti.

Beni odasına taşıırken öpüşmemizi kesmedi, her adımda her yüzeye bastırarak beni öpmeye devam etti. Mobilyalar sarsıldı, kumaşlar yırtıldı ve ruhlarımız şarkı söyledi.

Dokunuşlarımız açlıkla, temaslarımız ihtiyaçla doluydu.

Alıyordu, sahipleniyordu, beni tüketiyordu.

Alevlerin içinde kalmış gibiydim. Yanıyordum.

Bu adamın benliğine işlenmiş karanlık pusun içinde ölüyordum.

Aceleyle komodinin çekmecesini karıştırdı ve içinden bir prezervatif çıkardı. Bir anda külotum yok olmuş ve Trent'in kot pantolonu aşağı inmişti.

Bundan başka bir düşüncemiz yoktu.

Bu andan başka.

Önemli olan tek şey buydu.

Kendini hazırladı ve tek hamlede içime gömüldü. Beni tamamen ele geçirdi. Sanki yaşamını sürdürmesini sağlayan kaynak bendim.

Onu hissettiğimde hamlelerinden ve duyduğum hazdan dolayı çığlık attım. Fakat yavaşlamadı, parmaklarını kalçalarımın gömerek derinlere ilerledi. sırtım yatak odasının duvarına yaslanmış, kollarım sıkıca boynuna dolanmıştı. Beni tamamen doldurmuştu; kalbi hızlı, sert ve düzensizce atıyordu. Benimki de onun ritmine uyum sağladığında başım döndü ve bedenim gücüne teslim oldu.

Bana sertçe sahip oluyordu.

Çaresizliği, acelesi ve pervasızlığı her hareketine yansımıştı.

Homurdanarak beni daha sıkı kavradı ve daha sert hamle yaptı.

Asla bırakmıyordu.

Tıpkı defalarca söz verdiği gibi.

Nefesim kesilirken, “Beni bırakma,” diye fısıldadım. Parmaklarım saçlarının tutamlarını kavrarken ruhum onunla bütünleşmek için kıvrandı.

Trent beni tamamen ele geçirmiş, tüm varlığımı yutup yok etmişti. Ayaklarımın altındaki zemin kayarken uçup gittiğimi hissettim. Hissettiğim zevk güzel, sarsıcı ve olağanüstüydü. Kasıklarımnda toplanıp yükseliyor, beni en tepelere doğru sürüklüyordu.

Orada kendimi kaybettim. Cennetin doruklarındaydım. Kendimden geçerken hazzın içinde yüzüyordum.

Zevk dalgaları peş peşe geliyordu.

Trent de boşalırken benimle orada buluştu ve defalarca, “Cennet,” diye inledi. “Cennetteyim.”

Bedenlerimiz zevkle kasılıp sarsılırken, alev alev yanarken ona sıkıcı sarıldım. O yoğun hissin içimizde yankılanan coşkunun doruğuna ulaşmıştık.

Ama hissettiklerimiz bundan daha büyüktü. Daha parlaktı. Ortada buluştuğumuz bir yer değildi bu, çok daha yukarısında ve sadece bize ait olan bir yerde buluşmuştuk.

Vücuduna yaslanırken kollarımı onun etrafında sıkıca doladım.

İkimiz de terden sıırıslam olmuştuk, nefes nefeseydik ve nefesimizi düzenlemeye çalışırken soluklarımız birbirine karışıyordu.

Trent yeniden, “Cennetteyim,” diye mırıldandı.

Ona tıpkı beni tuttuğu gibi daha da sıkı sarıldım.

Çünkü bunu onun için istiyordum.

Cenneti ve huzuru.

Aynaya baktığında bir canavar değil, çok daha fazlasını görmesini istiyordum. Affedilmeyi bir kenara bırakıp değerli olduğunu bilmesini arzuluyordum.

Onun benim için ne kadar değerli olduğunu bilmesini istiyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Trent

Los Angeles, On Beş Sene Önce

DEKE, ADAMI BETON ZEMİNE FIRLATTI. Adam yana kayarak düştü, ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken acı dolu bir çığlık attı. Ağzındaki kesikten akan kan pis zemine damlıyordu.

Trent'in tüm varlığı; kalbi, vücudu, ruhu nefretle doldu.

Öfke görüşünü bulanıklaştırıyordu. Görebildiği tek şey, adamın yüzü ve giydiği yeğin sırtına dikeli olan yamaydı.

Demon's Day.

Trent'in annesini öldürdükten sonra motoruna binip hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşan aynı adamdı.

Büyük bir soğukkanlılıkla.

Hem de dört çocuğunun önünde.

Cutter lakabıyla tanınan babası kulağına, "Bu mu o piç kurusu?" diye tısladı. Sesi Trent'in damarlarında dolaşan kan kadar iğrençti.

Trent'in teni ürperdi ve ağzı zehirle dolmuş gibi sulandı. Ardından güçlükle, "Evet," demeyi başardı.

Babası silahı eline bastırdı. Buz gibi ve ağırdı. Tıpkı Trent'in kalbinin tam ortasında yanan o buz gibi boşluk kadar soğuktu.

Cutter, "Bu onur sana ait," derken kelimeleri neredeyse gülerek söylemişti.

Adam çırpındı. "Ne oluyor? Cutter, seni orospu çocuğu. Gitmeme izin ver."

Deke onun yüzüne tekme attı. "Siktiğimin çenenı kapa, Şeytan. Kimse seninle konuşmuyor."

Cutter, "Yap şunu," diye emir verdi.

Trent silahı kaldırırken kolu deli gibi titriyordu. Görüşü bulanıklaştı, kalbi deli gibi atıyor ve ruhu kaos içinde çığlıklar atıyordu.

Annemi öldürdü.

Bunu hak ediyor.

Yapamazsın.

Yapma.

Yapma.

Yapma.

Kaç. Sadece dön arkanı ve koş.

Tıpkı annenin dediği gibi arkanı dön ve asla ardına bakma.

Vahşi bir ses kulağını okşadı. "Yap şunu."

Trent yutkundı ve kolu daha da sert titredi. Elindeki silah sağa sola oynuyordu, o kadar ağırdı ki bir an parmaklarının arasından kayıp yere düşeceğini sandı.

"Bu adamın ne yaptığını hatırlıyor musun oğlum? Annenin çimenlerin üzerinde nasıl kanla kaplanmış halde yattığını hatırlıyor musun? Gülümsemesini hatırlıyor musun? Seni nasıl sevdiğini?"

Saçlarının arasından ter damlıyordu. Ya da belki yüzünden aşağı sızan aslında gözyaşlarıydı.

"Tetiği çekmen yeterli sonra tüm acın dınecek. Yap hadi. Olman gereken kişi bu. Buradan geri dönüş yok."

Trent babasının dediğini yaptı.

Tetiği çekti ve aynı anda dua etti. *Annem için adalet yerini buldu. Bedel ödendi. Acım lütfen dinsin.*

Ama adam yere yığılırken içindeki boşluk sadece büyüdü.

Bununla birlikte Trent'in öfkesi daha da arttı. Acı giderek derinleşiyordu.

Boşluk onu içine çekiyordu.

Babası sıırttı. "*Hayalet.*"

Bu kendini nefrete ve asla dinmeyen intikam arzusuna teslim ettiği gündü.

Ve Trent tetiği çekmeye devam etti.

Hayalet.

Hayalet.

Hayalet.

Günün birinde bunun yeterli olacağını düşünerek *Iron Owls* adına o yamayı takmayı sürdürdü.

Günün birinde acısının dineceğine inanmıştı.

Ama nefret, size en başta ne için savaşmanız gerektiğini unuttururdu ve utançsa size zaten kendinizi çoktan neye mahkûm etmiş olduğunuzu hatırlatırdı.

Ta ki bir gün uyanıp annenizi öldüren adamdan aslında hiçbir farkınızın olmadığını fark edene kadar.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Trent

“**B**ABA, BABA, BABA UYAN, SANA BİR SÜRPRİZİMİZ VAR!”
Tam zamanında dönerek Gage’in yatağın kenarında zıpladığını gördüm, ardından kuğu dalışına geçerek bana doğru geldi. Hareketlerine hiç dikkat etmiyordu çünkü onu yakalayıp kollarımla saracağımı ve sıkıca tutacağımı biliyordu.

Sersemlemiş bir şekilde gülerken, “Dikkatli ol,” dedim. Göğsüme *sert bir çarpmayla* inerken kıkırdadı.

Kollarımı ona doladım.

Bu sabah ona bu şekilde sarılmak, anıları geri kovacak gücü barındırıyormuş gibi hissettirmişti. Kalbimi ve aklımı kurcalayan, orada takılıp kalmaya devam eden o korkunç anıları. Yapmak istediğim tek şey Los Angeles’ta yaşarken olduğum adamın günahlarını kalıcı olarak susturmakken kafamın içindeki şeytanlar hiç durmadan çırpınıyor, debeleniyor, seslerini duyurmak için yarıştıyordu.

O adamı sonsuza dek gömmek, daha iyi biri olmak istiyordum.

Ama benim gibi bir adam ikinci bir şansı nasıl kazanabilirdi?

Kapı eşiğinde onun varlığını hissettiğimde göğsüm sıkıştı. Artık ne olduğunu çözdüğüm o enerjinin darbesiyle çarpıldım. İyilik ve merhamet zahmetsizce ruhundan yayılıyordu.

Oturup hâlâ oğlumu kollarımın arasında tutarken başımı kaldırıp o yöne doğru baktım.

Eden, yatak odamın hemen girişinde duruyordu. O kadar baş döndürücüydü ki nefesimi kesiyordu. O kadar nazik ve inanç doluydu ki benim bile biraz inanmamı sağlıyordu.

Elinde bir tepsi vardı ve güzel dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Şefkat ve umut, dün gecenin tamamını birbirimize karışmış halde geçirdiğimizin sırlarıyla karışmıştı.

“Gördün mü baba, gördün mü? Sana kahvaltı hazırladık, bu Logan amcamınkinden bile daha iyi olabilir! Ne düşünüyorsun?” Gage beni yüzümden yakaladı ve kocaman açılmış mutlu, karamel rengi gözlerine bakmaya zorladı.

Bu çocuk o kadar tatlıydı ki kalbime bir hançer daha saplanması- na sebep oldu. Ona daha sıkı sarıldım ve burnumu boynuna sürttüm. “Bence çok lezzetli kokuyor.”

Gage kıkırdadı, onu yan tarafından gıdıkladığımda kıvranmaya başladı. “Bakın, Bayan Murphy! Size beğeneceğini söylemiştim! Babam kahvaltının günün en önemli öğünü olduğunu söyler ve babam benim için en önemli insan olduğuna göre ikisi de bir arada olmalı.”

Eden’in gülümsemesi daha da büyürken sıcaklığı dışarı çıkarak odayı ve ruhumdaki tüm o sızlayan yerleri doldurdu.

Sevgi dolu bir şekilde, “Kesinlikle ikisi bir arada olmalı, değil mi?” diye mırıldandı, sonbaharı andıran gözleri sanki onun içinde kendi ışığından bir parça bulmuş gibi oğluma bakıyordu. Tepsiyi yatağın yanına taşıdığı sırada ben de sırtımı yatak başlığına yasladım ve onu bacaklarının üzerine koyabilmesi için Gage’i kucağımdan indirdim.

Hayatımı altüst etmekle tehdit eden kadına bakarak, “Bu ne için?” diye mırıldandım.

Eden'in tüm benliğimi sil baştan inşa ettiğini hissedebiliyordum. Bütün kötü noktalara yeniden şekil verebilen bir usta gibiydi.

Uzanıp parmak uçlarıyla çenemin altını okşadığında dokunduğu yer karıncalandı. "Sen de birilerinin senin için iyi şeyler yapmasını hak ediyorsun."

Gage yanımda dizlerinin üzerinde zıpladı. "Evet, evet, evet! Çabuk yesen iyi olur çünkü gitmemiz lazım!"

Kafam karışmış bir halde durmadan sırttan Gage'e baktım, kalbim yerinden çıkacakmış atıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Kiliseye!"

Siktir, ne?

Dikkatimi tekrar Eden'a çevirdim Yüzümde beliren dehşet ifadesini görünce neşe dolu bir kahkaha attı.

Çünkü... hayır. Sadece, hayır. Bu olmazdı.

Eğilip başımın yanına küçük bir öpücük kondurdu ve dudaklarını kuşağıma değdirdi. "Pazar okulunda öğretmenlik yapıyorum, hatırladın mı?"

Ah, kahretsin.

"İstersen tek başıma da gidebilirim?" Sesinde biraz alay vardı ama aynı zamanda tamamen de ciddiye.

"Tek başına bir yere gitmeni istemediğimi biliyorsun."

"O halde hazırlansan iyi edersin. Sınıfımı bekletmek ya da babama neden okula gitmediğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Ardından muhteşem bacaklarının etrafında sallanan dökümlü sabahlığının içinde, odamın karşısındaki banyoya doğru adeta süzülerek ilerledi.

Ve beni yatağımda oturup kendimi nasıl bir durumun içine soktuğumu düşünürken bıraktı.

Resmen yerimde duramıyordum. Kilise mabedinin en arka sırasındaki sandalyelerden birinde otururken dizim neredeyse hiç durmadan sallanıyor ve parmaklarım aralıksız olarak saçlarımı karıştırıyordu.

Orada tek başıma otururken tam olarak ne zaman alev alacağımı merak ediyordum.

Eden ve Gage koridorun karşısındaki pazar okulu dersindeydiler. Eden bana ders esnasında onunla kalamayacağımı söylemişti. Geçmişimle ilgili bir taramadan geçmemiştim ve çocuk merkezindeki gönüllülerin hepsinin onaydan geçmesi gerekiyordu. Ayrıca bunun, ikimizin de o anda ihtiyaç duymadığı soruları gündeme getireceğinden bahsetmiyordum bile.

Her ne kadar çocukları sapıklardan korumak için gösterilen bu çabayı takdir etsem de Eden'in babasının kürsüde olduğu bir kilisede oturmak zorunda kalmak, lanet derim bedenimden ayrılacakmış gibi hissettiriyordu.

Tüm bunlar hiç hoşuma gitmiyordu.

Biraz bile.

Benim gibi adamlar böyle yerlere ait değildi.

Özellikle de Eden'in babası affedilmeyele ilgili bir sürü şey saçmalar-ken. Söylediğine göre herkes affedilmeyi hak ediyordu ve Tanrı kimse- nin yakarışlarına kayıtsız kalmazdı. Tüm bunlara ek bir de kilise korusu annemin söylemeyi en sevdiği şarkıyı çalıyordu. Etkisini uzun zaman önce unuttuğum melodi beni derinden etkiliyor, üzerimde darbe etkisi yaratıyordu.

Çünkü benim gibi adamlar hiçbir merhameti hak etmezdi.

Şimdi ise burada bir bağımlı gibi kıvranarak oturuyor, saati izleyerek en yakın çıkışı arıyordum.

Yine de buranın beklediğimden farklı olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Sanki kapıdan giren herkes hoş karşılanıyormuş, kimse yargılanmıyormuş gibiydi. Çoğu kişi rahat kıyafetler giymişti. Alan küçüktü ama arkada bir yerlere saklanamayacağım kadar da değildi.

Belki de bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Aslında bir iblis kapılardan gizlice içeri girmişti ve kimse bunu fark etmemişti.

Ya da belki de iplerim kopmak üzereydi çünkü Eden da benim kadar rahatsız görünüyordu. Otoparka girdiğimizde babasının kulüpte çalış- tığını bilmediğini itiraf etmişti. Ona bir lokantada garsonluk yaptığını söylemişti. Bizim hakkımızda hiçbir fikri olmadığını ve bu konuya nasıl yaklaşması gerektiğinden emin olmadığını mırıldanarak dile getirmişti.

Aaron'dan sonra hayatına giren ilk ve tek kişinin ben olduğumu tekrarlamıştı.

Birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranmamızı önerdiğimde irkilmekten nefret etmiştim. Sahte, acı dolu gülümsemeyle başını sallayarak, "Evet, öyle yapalım," demişti.

Sanki içten içe ayağa kalkıp onu sahiplenmemi istiyordu.

Böylece yine aynı soruya dönüyordum. Benim gibi lanet bir adamın bunu yapmaya nasıl hakkı olabilirdi? İkimiz çok farklıydık, birbirimize tamamen zıttık ve bambaşka dünyalardan geliyorduk. Onu benim karanlık dünyamın içine çekmeye hakkım yoktu, yine de orada tutuyordum.

Babası vaazını bitirip herkesten başlarını eğmelerini istediğinde bunu geçici kurtuluşum olarak gördüm. Başımı ellerimin arasına aldım ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Dua ederken mırıldandığım tek şey, ortadan kaybolmaktı.

Buraya gelmeyi asla kabul etmemeliydim.

Eden'in babası sonunda, "Amin," dedi ve grup başka bir şarkı çalmaya başladığında herkes başını kaldırdı.

İnsanlar ayağa kalkmaya başladı.

Bu benim işaretimdi.

Benden iki sandalye önde oturan yaşlı bir kadın eğilip elimin üstünü okşadı. "Seni gelecek hafta tekrar görmeyi umuyorum."

Nazikçe gülümsedi, gözleri dikkatle beni inceliyordu.

Pekâlâ.

Tamam.

Aynı elimle yeniden saçlarımı karıştırma başladım. "Göreceğinizden eminim."

Tabii ki görmeyecekti ama şu anda bu durumdan kurtulmak için ne gerekiyorsa onu söyleyebilirdim.

Ayağa kalktım ve sıranın önüne doğru ilerledim. İnsanlar etrafta dolaşıp kapıya yığılıyorlardı. Yılan gibi sürünerek yanlarından geçtim.

Doğruca Eden'in odasına gidip kadınımı ve oğlumu alarak buradan defolup gidecektim.

Ancak biri yolumun üzerinde duruyordu.

Gülümüyor ve gözleriyle dikkatle beni inceliyordu.

Ama bu daha farklıydı.

Sanki içimde gizlenen kötülüğün ruhumdan yayıldığını ve tenimden sızdığını hissediyordu.

Eden'in babası.

Muhtemelen altmışına yakındı. Dışarıdan bakıldığında adamın görünüşünde korkutucu hiçbir şey yoktu. Ama yine de karşısında, kahrolası botlarımın içinde titreyerek duruyordum.

Gülümsemesi nazik olmasına rağmen bakışlarıyla hâlâ beni değerlendiriyordu; beni baştan aşağı inceledi, ardından bakışları tenime kazınmış apaçık günahlara doğru hızla ilerlemeye başladı.

Kafası yana doğru eğildi, düşünceli görünüyordu. "Merhaba. Ben, Gary Murphy. Tanıştığımızı sanmıyorum."

Elini uzattı.

Dikkatle kendi elimi uzattım ve boğazıma oturan yumruyu yutkunarak yok etmeye çalıştım. "Buraya ilk kez geliyoruz. Oğlum okulunuza gidiyor ve pazar okulunu merak etti, o yüzden buradayız."

Kelimeler sıkıştığım dişlerimin arasından zorlukla çıktı.

Hafifçe gülerek elimi sıkıttı. Yüzündeki gergin ifade, yerini rahatlamış bir gülümsemeye bırakmıştı. Sanki onları benim gibi birinden korumak için kendisini kilise topluluğunun önüne atmak zorunda kalacağından endişelenmişti.

Hayır, sadece kızınızı korumalısınız, efendim.

"Bu harika. Oğlunuz kim?"

"Gage Lawson."

Yüzü aydınlandı. "Gage mi? Ah, o kızımın sınıfında. Çok neşeli bir çocuk ve harika bir zekâsı var. Onun gibi iyi bir çocuğunuz olduğu için gurur duymalısınız."

Göğsüm sıkıştı.

Zaten duyuyordum, hem de fazlasıyla.

Gurur duymadığım şey, hayatımın geri kalanıydı.

“Teşekkür ederim. Çoğu gün beni şaşırtıyor. O benim en iyi yanımdır.”

Yeşil gözlerindeki bakış derinleşirken, “Çocuklarımız her zaman öyledir,” dedi.

Acaba tüm bunlarla nasıl başa çıkıyordu? Merak etmişim çünkü Eden’in söylediğine göre canından çok sevdiği kızı ona ihanet etmişti.

Kendimi gülümsemeye zorladım. O kadar kırılıyordu ki her an çatlayabilirdi. “Öyle görünüyor.”

Başı yine soru sorarcasına yana eğildi. “Yani kızım ile tanıştınız? Bayan Murphy?”

Bayan Murphy.

Eden.

Küçük Baştan Çıkarıcı.

Boğazımdaki yumru şimdi dikenlerle kaplanmış gibiydi. “Sadece ayaküstü birkaç kez karşılaştık. Ama Gage her gün onunla ilgili o kadar güzel şeyler söylüyor ki şimdiden onu tanıyormuşum gibi hissediyorum.”

Mükemmel.

Tamamen batmıştım.

Gururlu ebeveyn ifadesi daha da arttı. “Eden, okulumuzdaki en iyi öğretmendir ve inanın bunu kızım olduğu için söylemiyorum. Ama bunu sakın diğer öğretmenlere söylemeyin.”

Şakacı bir tavırla göz kırptı, hâlâ elimi sıkıyordu.

Kendimi bir çöp parçası gibi hissederken bu oyunu elimden geldince devam ettirmek için, “Taraflı olmadığınıza eminim,” dedim.

Karşısında kızını lekelemiş bir halde dururken aklımda sadece en yakın zamanda bunu nasıl tekrar yapabileceğim vardı.

“Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Bay Lawson. Umarım sizi tekrar görürüm. İhtiyacınız olan herhangi bir şey için kapılarımız her daim açık.” Sesi bunun üzerine vurgulu bir hal aldı. Sözlerinde samimiydi.

“Buna minnettarım.”

Daha da derine batmadan önce kapının yakınında toplanan kalabalığın arasından süzüldüm, Eden'a ve çocuğuma ulaşmak için sabırsızlanarak koridordan aşağı hızlıca ilerledim.

Eden ve çocuğum.

Endişem tırmanıyordu, geçmişimin tam burada, çok yakında ve en sonunda bana yetişmeye hazır olduğunu hissederken insanları itip geçmemek için kendimi zor tutuyordum. Açık olan kapıya ulaştığımda rahat bir nefes aldım ancak içerideki oda yüksek bir banko ve ebeveynlerin, çocukların giriş çıkışlarını gerçekleştirdiği sallanan bir kapı tarafından kapatılmıştı.

Eden dans edip gülen bir grup çocuğun ortasındaydı.

Ve bu kız... bu kız gülüyordu.

Özgürdü, iyilikle doluydu ve zarafeti etrafında bir rüya gibi parlıyordu.

Gage'i sınıfa almaları için giriş imzasını attığım bankodaki panoya gittim. Çıkışı için hızlıca bir imza daha verdim.

Bir saniye sonra Eden yanıma doğru harekete geçti ve oğlumu kapıya doğru getirirken elini tuttu. Gage'in elini bana uzatırken Eden ile ellerimiz kısa bir an için birbirine dokundu.

Hiçbir şey söylemememize gerek yoktu. O bilgili, nazik gözler benim nasıl söyleyeceğimi bile bilemediğim şeyleri fısıldıyordu. İkimizin de hissetmemesi gereken her şeyi.

Çenemi ona doğru kaldırdıktan sonra Gage'in elini avucumun içine aldım ve dudaklarımı oynatarak, "*Arabada olacağız,*" dedim. Eden, dikkatini arkamdan gelen bir kadına çevirmeden önce dudaklarının kenarında ufak bir gülümseme belirdi.

Dışarı çıktık ve yürürken Gage anında yanımda zıplamaya başladı. Onu kapının dışına, otoparkın arkasında bir yere park ettiğim arabamıza götürürken o da pazar okulunun ne kadar muhteşem olduğu hakkında gevezelik ediyordu.

Arka koltuktaki çocuk koltuğuna binmesine yardım ettim ve nefes almak için bir saniye durduğu anda alnına bir öpücük kondurdum.

İçim, ona olan sevgimle dolup taşarken burnumu saçlarına bastırıp o tatlı kokusunu içime çektim.

Başımın döndüğünü hissediyordum. Anılar oradaydı, peşimden gelip beni yakalamak üzereydiler.

Oğlum, benim oğlum.

Tek nedenimi, annemin bana verdiği nedeni hatırlamaya çalıştım.

Nathan'ın ondan sonra ölmesinin nedeni.

Başarısızlık üstüne başarısızlık yaşamıştım.

Hayatımda korktuğum pek bir şey yoktu.

Tek istisna, her şeyi harekete geçiren o nedendi.

Sevdiğim birinin hayatına mal olacak başka bir hata daha yapmaktan son derece korkuyordum. Bunu bir kez daha yaparsam hayatta kalamazdım.

Arabanın arkasından dolaşıp ön koltuğa oturdum ve telefonumu açtım. Bir mesaj gelmişti.

Ekrana dokundum.

Jud: Beni ara.

Endişem anında tavan yaptı. Onu hemen aramak için ismine bastığımda içim içimi yiyordu. Jud cevap vermeden önce hat bir kez çaldı. "Hangi cehennemdeydin?"

Arka koltukta yanında getirdiği küçük bir kitabı okuyan Gage'e bakarak, "Kilise," diye homurdandım.

Jud'ın kahkahası hayret doluydu. "Benimle taşak geçiyorsun."

"Kapa çeneni, dostum. Sadece bana neler olduğunu anlat."

Telefonun diğer ucundaki tereddüdü hissedebiliyordum.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Ne buldun?" diye tekrarladım.

Jud iç çekti. "Söylenenlere göre Juna birkaç ay önce Los Angeles'ta görülmüş."

Öfke anında beni ele geçirdi.

Dehşet, ihanet, korku her yanımdan üzerime saldırıyordu.

Sözler kendimi durduramadan dudaklarımın arasından kayıp gitti. "Lanet olası, sürtük."

“Ridge’in muhbiri onun neden orada olduğunu ya da kiminle görüştüğünü bilmiyormuş, sadece *Demon’s Day*’de onun adının geçtiğini duymuş ama eğer gerçekten oradaysa...” Jud sessizleşti.

İkimizin de geri kalanını söylemesine gerek yoktu.

Eğer oradaysa, bizi hayatta tutmayı amaçlayan o anlaşmayı bozmuş demekti. O anlaşmayı, nerede olduğumuzu bilen tek kişi olduğu için Los Angeles’a bir daha asla dönmeyeceğine dair söz vererek yapmıştı.

En başından bizi Redemption Hills’e getiren kişi Juna’ydı. Anlaşmamızda para dışında bir şartı daha vardı: Gage’i burada büyütmem gerekiyordu. Burası çocukluğunda ailesiyle birlikte tatil yaptığı bir yerdi ve aklına, bir gün burada bir aile kuracağına dair bir tür peri masalı fikri gelmişti.

Kabullenmek kolaydı. Burası ortadan kaybolacak rastgele bir yerdi.

Kelimeler sersemlemiş halde dilimden dökülürken, “Ona ayrıntılara ihtiyacımız olduğunu söyle,” dedim.

“Durumun ciddiyetinin farkında. Kimin öteceğini bulsun diye ona biraz para gönderdim.”

Para her zaman insanların konuşmasını sağlardı. Küçük bir miktar karşılığında bile sırlar itiraf edilirdi. Çoğu insanın birilerini satması için gereken tek şey nakitti.

Juna’ya verdiğim paranın artık yeterli olmayacağı ve bu hain anlaşmada beni dolandırmanın yollarını aramaya başlayacağı günün ne zaman geleceğini hep merak etmişim.

Aynadan bakışlarım bunların hiçbirini hak etmeyen masum oğlumu buldu. Onu satmaya hazır bir anne yerine onu seven bir annesinin olması gerekiyordu.

Bu ne kadar lanet bir durumdu böyle?

Kendi kendine okumak için elinden geleni yapıyor, kelimeleri alçak sesle söylüyor, Jud ile yaptığım konuşmaya hiç dikkat etmiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim güçlkle.

“Teşekküre gerek yok, dostum. Biliyorsun, ailemiz için her şeyi yaparım. *Hayatımız* için.”

Boğazımdaki o yumru sonunda parçalandı. Dikenli parçaları içime saplanıyordu. “Ve ben de hayatımızın aynı kalması için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Yapacağını biliyorum kardeşim. Aynı benim gibi. Bu işte birlikteyiz.”

“Benim tatlı savaşçım. Kardeşlerine dikkat et. Onlara iyi bak. Onları tüm gücünle sev.”

Annemin sesi kulağımda yankılandı. Jud da sanki bunu duymuş gibi, “Sakin ol ve kendine dikkat et, Trent. Ayrıca bütün bunları tek başına göğüslemen gerekmediğini bildiğine dair bana söz ver,” diyerek uyarıya benzeyen bir şeyler mırıldandı.

İsteksizce homurdandım.

“Bunu yeminin olarak kabul edeceğim.” Sonra bir iç çekti. “Daha fazlasını öğrenir öğrenmez seni arayacağım.”

Hat kesildi.

Yılda yalnızca bir kez çevirdiğim numarayı aramadan önce tekrar Gage’e baktım.

Bu boğazımda safranın yükselmesine, kanımda nefretin kaynamasına neden olan bir numaraydı.

Sesi gelmeden önce defalarca çaldı. “Ben Juna. Mesaj bırakın.”

Dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki neredeyse parçalandıklarından emindim. “Bana ihanet etmeyi aklından geçiriyorsan iki kez düşünsen iyi olur çünkü sana yemin ederim, eğer bunu yaparsan sonuçlarından hoşlanmayacaksın.”

Kapı hızla açıldığında neredeyse korkuyla sıçrayacaktım. Eden usulca yolcu koltuğuna oturdu, ona bakınca yüzünün endişeyle buruştuğunu fark ettim.

Aramayı bitirmeden önce dişlerimi sıkarak, “Mesajımı alır almaz beni ara,” dedim ve telefonumu konsola fırlattım.

“Kimdi o?” diye fısıldadı Eden. Sesi titriyordu ama Gage’i konuşmanın dışında tutmak için tonunu alçak tutmuştu.

“Hiç kimse, bebeğim. Hiç kimse.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Eden

Hatırlıyor musun...

Annemin hastalandığı zamanı hatırlıyor musun?

Bizimle kalmayı çok istediği için ne kadar da mücadele etmişti. Ama onun korkusunu, her gün bizi son günüymüş gibi izlediğini görüyordum. Burada olmasa bile bizi koruyacağına dair nasıl söz verdiğini hatırlıyor musun?

Bunun ne kadar acıttığını hatırlıyor musun?

Babamın nasıl güçlüymüş gibi davrandığını hatırlıyor musun? Ama geceleri ağlıyordu, acısı duvarlardan kalplerimize sızıyordu. Yalvarır, dua eder, annemle yer değiştirmelerini isterdi ama yine de annem her geçen günle birlikte daha da hastalanırdı.

Tüm o zamanlarda ne kadar cesur olduğunu hatırlıyor musun? Aylarca annemin yatağının başında oturdun ve elini tuttun. Uyurken kulağına hikâyeler fısıldardın ve uyanık olduğu anlarda bizimle ilgileneceğine dair sözler mırıldanırdın. Ama geceleri teselli için Aaron'a yaslanırdın.

Sanırım o zaman âşık olmuştun, Aaron'ın yanında bulduğun o sessiz huzurun içinde.

Sizi çocukluğumuzdaki gibi bir kez daha nasıl kışkandığımı hatırlıyor musun?

Çok acı çekiyordun, Eden. O kadar acıya rağmen hâlâ bizimle kalmayı seçiyordun.

Sevdin. Önemsedin. Fırtınanın tam ortasında, kollarını göğse kaldırarak yükü omuzlamaya razıydın.

Bütün bunları uzaktan nasıl izlediğimi hatırlıyor musun? Gitgide kopuyor ve uzaklara savruluyordum. İstedğim tek şey, iyi bir şeyler hissetmek ya da hiç hissetmemekti çünkü o duvarların arasında hiç rahat edemiyordum. Yalnızca korku, acı ve yaklaşmakta olan büyük bir kayıp vardı.

Onu gömdüğümüz günü hatırlıyor musun? O gün hava çok soğuktu. Ağaçların arasından uğuldayan rüzgâr, sert ve acımasızdı. Elim o kadar sıkı tutmuştun ki... Sanki beni de kurtarmaya çalışıyormuş gibi bana tutunma şeklini asla unutmayacağım, Eden.

Diğer elinle de babamı tutuyordun. Ortamızda sağlam bir kale gibiydin.

Ben kendimi hiç bu kadar uzaklaşmış ve yalnız hissetmemiş haldeyken sen bizim dayanağımız olmuştun.

Nasıl kaçtığımı hatırlıyor musun? Size nasıl arkamı döndüğümü? Sizden nasıl çaldığımı? Nasıl yalan söylediğimi? Nasıl daha fazla acıya sebep olduğumu?

Ben hatırlıyorum, Eden. Hepsini hatırlıyorum ve keşke geri dönebilseydim.

Harmony.

Titreyen ellerimle mektubu katladım ve Trent'in mutfağında dururken onu arka cebime tıktırdım.

Afallamış bir haldeydim.

Zihnim bir savaş alanıydı ve yeniden yerle bir olmuştum.

Harmony'nin ne söylemeye çalıştığını ya da ne istediğini anlayamıyordum.

Jud bana evimden bir yığın mektup getirdiğinde ve içlerinde ablamdan bir mektup daha olduğunu görünce dünyamın sarsıldığını hissetmiştim.

Bir yanım onu bulup sarsmak istiyordu. Ona daha fazlasına dayanamayacağımı, gitmesi gerektiğini, sebep olduğu kargaşayı durdurup yıllardır yaptığı gibi bizi geride bırakmasını söylemek istiyordum. Zaten yeterince derdim vardı.

Fakat diğer yanım? Beni ve babamı defalarca kez mahvetmiş olmasına rağmen onu sonsuza kadar sevecek olan kısmım?

Geri dönmesi için ona yalvarmak, aldığı parayı vermesini ya da geri ödememize yardımcı olacak bir yol bulmasını söylemek istiyordu. Her iki durumda da onu affedeceğimizi, geri dönüp durumu *düzeltebileceğini* söylemek istiyordum.

“Bayan Murphy! Bayan Murphy!” Gage kemerli geçitten zıplayarak içeri girdi ve beni derin düşüncelerimden kurtardı. “Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz? Ben çooooook açım ve siz gelmiş geçmiş en iyi aşçısınız, hatta Logan amcadan bile daha iyisiniz ama bunu ona söylemeyin. Bu bir sır. Yardım edebilir miyim?”

Sevgim göğsümden taşacak gibiydi. Kontrol altına almaya çalıştığım duygu değişiyor ve şekillenip yeni bir biçim alıyordu.

“Acıktın, öyle mi? Sence ne yapmalıyız?”

Çok heyecanlı bir şekilde sordu. “Battaniyeye sarılmış sosisler?”

Bir kıkırdama ağzımdan kaçarken elimi başının üstünde gezdirdim. “Onu daha dün akşam yedik. Farklı bir şeyler yapmaya ne dersin? Mesela biraz tavuk ve brokoli?”

Burnunu kıvırdı. “Brokoli mi? Iyy.”

“Brokoli senin için oldukça yararlı.”

Minik pazılarını gösterdi. “Ben vitaminlerimi zaten alıyorum! Çok sağlıklıyım.”

Kendime engel olamadan güldüm. Bu çocukta şeytan tüyü vardı. Beni tamamıyla parmağında oynatabiliyordu.

Burada kaldığım hafta, endişe ve mutluluk bulutu içinde geçmişti.

Her sabah Trent'in benim için kiraladığı arabayla buradan ayrılıyordum ve o da beni okula kadar takip ediyordu. Arabamın bozulduğunu ve yeni bir araba kiralamak zorunda kaldığımı söyleyerek Tessa'ya bir bahane uydurmak zorunda kalmıştım.

“Şanslı kaltak,” demişti.

Oysa olanlar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Trent, Gage'i kaldırımın kenarında bırakırken beni uzaktan izliyordu ve yoğun, kavurucu bakışlarını tenimde hissedebiliyordum.

Kendisinin *Absolution*'da yaptığı gibi beni de bir hafta izin almaya ikna etmeye çalışmıştı ama ben kesin bir dille çalışmam gerektiğini söylemiştim. Babamı bu şekilde yarı yolda bırakamazdım.

Üstelik hâlâ ödemem gereken bir borcum vardı.

Bu yüzden Trent sürekli sokağın karşısındaki kafede oturuyordu. İzliyor, daima tetikte bekliyordu. Sonra da Gage'i alıp beni eve kadar takip ediyordu.

Ev.

Burası artık gerçekten de öyle hissettirmeye başlamıştı.

Birlikte yemek yediğimiz, birlikte güldüğümüz, birlikte endişelendiğimiz bir yerdi.

Birlikte sevdiğimiz.

Gözlerim Gage'e kaydı.

Hissettiğim buydu, değil mi? İçimde bu kadar parlarcasına yanan duygu, neşe dolu bir korku muydu?

Trent bana her dokunduğunda içimde kıvılcımlar çakıyordu ve titriyordum. Beni güvenli kollarının arasına aldığı anda kalbim hafifliyordu. Kollarımı oğluna her sardığımda ruhum çılgılık çılgılığa bağırıyordu.

Tam o sırada yaptığım şey de buydu.

Gage'i kollarımın arasına aldım ve ona sarılırken, “Hadi bir anlaşma yapalım,” dedim. “Biraz brokoli yersen ben de sana mısır yaparım.”

Tatlı gözleri saf bir heyecanla ışıldadı.

“Anlaştık!” Ardından sesi ciddileşti. “Ama el sıkışmalıyız çünkü am-
calarımın yaptığı gibi beni kandırmanı istemiyorum.”

Nazikçe ona takılarak, “Akıllı çocuk,” dedim.

“Bütün A’ları bu yüzden alıyorum, Bayan Murphy.” Bunu o kadar gerçekçi söylemişti ki kendimi yeniden gülerken buldum, sesim duygularla doluydu. Ona daha sıkı sarıldım. Eğer yapabilseydim onu sonsuza kadar böyle tutardım.

İsteksizce onu mutfak masasına oturtup elimi uzattım. “Bu bağlayıcı bir anlaşma, Gage Michael Lawson. Bir kez el sıkıştığımızda onu geri alamam.”

Samimi ve kararlı bir şekilde, “Söz gibi mi?” diye sordu. Yayıdığı tüm otatlı masumiyet, kelimelerine serpiştirilmişti. “Çünkü sözler gerçekten önemlidir. Bunları bozamazsınız. Hiçbir şekilde, asla.”

Göğsüm ağrıyordu. “Aynen öyle, Gage. Ve eğer sana bir söz verirsem, onu asla bozmayacağıma dair de sana söz veriyorum.”

Elini tüm gücüyle benimkinin içine koydu ve sıkı. “O zaman bu bir anlaşma. Ve size söz veriyorum, sizi çok seviyorum. Hem de dünyanın en yüksek dağı kadar.”

Kollarını başının üzerine, olabildiğince yukarı kaldırdı.

Sözleri beni derinden etkileyip içimi delerek geçti.

Yaralanmıştım, mahvolmuştum ama aynı zamanda da tamamlanmıştım.

İlk defa hissettiklerimi yüksek sesle söyleyerek, “Seni seviyorum, Gage,” diye fısıldadım. “Hem de çok fazla. Sana söz veriyorum.”

O anda bu çocuğa binlerce söz vermek, onu sonsuza kadar seveceğime dair yeminler etmek istiyordum ki bu doğruydı. Ama bundan da önemlisi kalacağıma dair söz vermek istedim. Onu asla bırakmayacağıma dair. Eğer isterse onun annesi olacağıma dair.

Aptal.

Ben bir aptaldım.

Çünkü diğer odadan gelen mırıltıları duyabiliyordum. Trent ve kardeşlerinin alçak sesle konuştukları bir şeyler vardı.

Geçen hafta Trent'in aramıza tekrar ördüğü duvarları nasıl aşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bana bir kraliçeymişim gibi davranıyordu. Onun aşkıymışım gibi. Hayatıymışım gibi. Sanki beni güvende tutmak için bir trenin önüne atlayıp kendini feda edermiş gibi.

Ama aynı zamanda da beni karanlıkta bırakıyordu. Onun korkulan ve şeytanları, aramızda bizi ayıran, kıpır kıpır yaşayan bir engel gibi duruyordu.

Her ne kadar kardeşleriyle yaptığı konuşmaları saklamaya çalışsa da alçak mırıltılar arasında korkunç sözleri duyabiliyordum.

İntikam tehditlerini yerine getireceklerini biliyordum.

Geçen pazar, kiliseden sonra arabasına bindiğimde kazara kulak misafiri olduğum şeyi düşündüğümde midem bulanmaya başladı. Trent orada olduğumu fark ettiğinde sarsılmış, yalan söylerken dudaklarının sert bir çizgi haline gelmiş ve bunu açıkça duyduğum halde bana kimseyle konuşmadığını söylemişti.

Tüm bu gevelemelere rağmen telefonda konuştuğu kişinin kim olduğunu anlamak zor olmamıştı.

Gage'in annesiydi ve onu tehdit etmişti.

Bunu düşündüğümde titredim. Bu çocuğun tatlı yüzüne bakarken içimde nefret alev alıyordu. Biri nasıl olur da onu tehlikeye atacak kadar düşüncesiz olabilirdi? Nasıl bu kadar bencil, bu kadar kötü olabilirdi? Özellikle de söz konusu kendi oğluyken.

Bu bende de savaşma isteği uyandırıyor. O kadına saldırmak ve bu çocuğu korumak istiyordum.

Ama Trent beni gözünün önünden ayırmazken bunu nasıl yapacağını bilmiyordum. Sanki aramızda görünmez bir duvar ya da beni, kendisinin en derin, en gerçek parçalarından uzak tutan bir tür koruyucu çit var gibiydi. Onun gerginliğini, kaygısını, benden adım adım uzaklaşmasını hissediyordum. Odaya her girişinde içimi aydınlatan bir ışık olduğunu görmezden geliyor aksine, hayatımı karanlığa sürüklediğine inanıyordu.

Ama gerçek Şuydu ki, onun gölgesinde bocalamaktansa karanlığında kalıp onu olduğu gibi görmeyi tercih ederdim.

“Hadi, akşam yemeğine baŐlasak iyi olur.”

Gage’i kollarının altından kaldırıp döndürdüm ve ayaklarının üzerine indirdim. Gülerek ığlık attı ve kalbimin boş yerlerini doldurdu.

 n kapı kapandığında Jud’ın motosikletinin çalıştığını duydum.

Trent kemerli geçitten içeri girdi. Taş kadar sert ve olabildiğince güzeldi. Hemen yanıma gelip alnıma bir öpücük kondurdu.

Gözlerim kapanırken bana sevgisini veremeyeceğini düşünen ama aslında beni sevgiyle saran bu adamın verdiği hissin tadını çıkardım.

Ötüzüncü Bölüm

Eden

TRENT YAVAŞLAYIP MOTORUNU *ABSOLUTION*'IN otoparkına park ederken kollarım beline daha da sıkı sarıldı. Sakin kalmak için elimden geleni yapıyordum ama o olaydan sonra ilk kez otoparka girmem korkularımı yeniden alevlendirmişti.

Gece, yeryüzüne bir perde gibi inerken, simsiyah gökyüzü devasa ruğla binadan yayılan mavi neon ışıkların üzerine baskı yapıyordu. O ışıklar içerideki zevk ve eğlencenin bir habercisiydi.

Kulüp tıklım tıklımdı. Ön kapının önünde, her zamankinden daha fazla insan uzun bir kuyruk oluşturmuştu.

Bu gece adını hiç duymadığım büyük bir grup çalacaktı.

Görünüşe göre aylardır üzerinde çalışılıyordu, biletler tamamen tükenmişti ve her şeyin yolunda gitmesi için ekstra güvenlik ile personel vardı.

Trent, özellikle de grubun Los Angeles'tan gelmesi sebebiyle konseri iptal etmek istemişti. Ancak onu böyle bir şey yapmaması konusunda

ıkna etmiştim. Burası onun geçim kaynağıydı. İki hafta geçmişti ve hayatlarımıza devam etmek zorundaydık ama sanırım hayatının tamamı boyunca bir şeylerden kaçtığında bunu yapmak zor oluyordu.

Bu geceyi atlatmamız gerektiğini bilmeme rağmen kendimi ona sıkı sarılırken buldum. Tutuşum o kadar sıkıydı ki, gergin ve sert kaslarında vahşetin dalgalandığını hissedebiliyordum. O kadar yakınındaydım ki her kıvrımını, çizgisini ve gerilimini hissedebiliyordum. Ruhunu keskin bıçaklarla oyan acımasızlığı sezebiliyordum.

Bu gece, bu tehditkâr adamdan yayılan enerji ölümcül bir hal almıştı.

Şeytaniydi, her an saldırmaya hazırды.

Gürleyen metal yığınının yan taraftaki alana doğru yönlendirirken kalbimin, aklımdan geçen korku dolu anılardan dolayı yerinden çıkmasını engellemeye çalıştım.

Zihnim o görüntüler tarafından ele geçirilmişti.

Bırakılan o korkunç mesaj kafamda yanıp sönüyordu.

Trent, Kult ve Milo'nun motosikletlerinin yanma park edene kadar motorunu yönlendirmeye devam etti. Normalde motosikletini ön tarafa bırakır, her zamanki gibi gösterişli bir giriş yapardı ama bu gece hiçbir riski göze almıyordu.

Motoru kapattığında bir anda kulaklarıma içerideki kalabalığın uğultusu ve müziğin sesi doldu. Trent ellerini benimkilerin üzerine bastırdı, bu bir tür güvence gibiydi. Ancak bunun onun için mi yoksa benim için mi olduğundan emin değildim.

Tek bildiğim bu hareketin, hiçbir şeyin veya hiç kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyeceğine dair bir söz olduğuydu.

Beni incitecek kişinin o olmaması için dua etmeye devam ettim. Çünkü içimdeki boşluk dönüşmüş, değişmiş ve yeniden şekillenmiş, onun şekline bürünmüştü.

Trent Lawson'dan sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Asıl beklemediğim şey, onun ruhuma işlenmesi, kalbimin ritmi ve damarlarımda akan kan olmasıydı.

Karnının üzerinde bağladığım ellerimi çözdü ve motorun üzerinden inmeme yardım etti. Sonra da beni takip ederek arkamdan indi ve büyük vücutuyla önümde yükselirken beni bir gölge gibi örttü.

Kalp atışlarım hızlandı.

Bu adam tam bir paradokstu.

Bir karmaşaydı ve kesinlikle bir dönüm noktasıydı.

Dövmeli, sert parmakları çenemin altındaki kaskı çözerken hassas davrandı. Bıçak kadar keskin ama aynı zamanda yumuşacık olan o kül rengi gözler beni içine hapsedmişti. Loş ışığın altında yüzünün belirgin ve keskin hatları parlıyordu.

Midem arzuyla düğümlenirken göğsüm artık inkâr edemeyeceğim bir duyguyla kasıldı.

“Bu gece yanımdan ayrılma.” Sözleri gergin ve sertti.

Alaycı bir şekilde konuşmayı başararak, “Bunu zaten yüz kere söyledin,” dedim.

Homurdandı. “Yüz kere daha söyleyeceğim. Tüm gece boyunca. Günler boyunca. Sonsuza kadar.”

Kolunu belime dolayıp beni sert vücuduna doğru çekerken kelimeleri bir mırıltıya dönüştü. Söylediklerinin altındaki gizli anlamda kaybolmak istiyordum. Nasıl vereceğini bilemediği o sözün içinde.

İtirafım ağzımda dönüp duruyordu.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Ama söylemedim.

Eğer söyleseydim, bana karşılık vermeden susup buradan uzaklaşıp, bana sonsuza dek sahip olamayacak olmasının sebeplerinin arkasına sığınırdı.

Eğildi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük bıraktı. “Küçük Baştan Çıkarıcı, beni mahvetmeye çalışıyorsun.”

Parmaklarım tişörtünü kavrarken, “Asıl mahveden sizsiniz, Bay Lawson,” dedim.

Gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı. “Bay Lawson, öyle mi?”

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. “Sonuçta sen benim patronumsun.”

Beni kalçamdan kavramadan önce eli, belimin alt kısmına doğru uzandı ve yüzünü boynuma gömdü. Hassas tenime doğru, “Patron kimmiş sana göstereceğim,” diye homurdandı.

Bana çarpan ani bir ihtiyaç dalgasıyla birlikte dudaklarımdan bir kırdama çıktı. “Bunu yapsan iyi olur,” diye fısıldadım.

İnledi ve ardından gülerken, “Dediğim gibi... Küçük Baştan Çıkarcı,” diye tekrarladı.

En sonunda kendini geri çekti, seksi dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken parmaklarımızı birleştirdi ve beni yan kapıya yönlendirdi. Milo oradaydı, ağır metal barikatı açık tutuyordu ancak kapıdan ziyade Milo’nun yıkılması muhtemelen daha zor olurdu.

“Efendim,” dedi çenesini hafifçe kaldırarak. “Ve küçük güvercin.”

Ona doğru elimi sallayarak, “Merhaba, Milo,” dedim.

Trent etrafa göz gezdirerek, “Bu gece nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Epey hareketli, efendim. *A Riot of Roses*’ın üyeleri arka taraftaki soyunma odalarında ve ekipleri de sahneyi hazırlıyor. İçerisi kafayı bulup patlamaya hazırlananlardan oluşan bir tımarhane gibi.”

“Ekstra güvenlik, görevlerinin başında mı?”

Milo’nun dikkati bana yöneldi. “Evet.”

“İyi.”

“Hiçbir şeyi gözümüzden kaçırmayacağız,” diye güvence verdi.

Trent sanki bunu söyleyen kendisiymiş gibi elimi sıktı.

Uzun koridorun loş ve kasvetli tarafına doğru yöneldik. Trent aniden hareket edip beni duvara yaslayınca yine nefesim kesildi. Gözleri içimi delip geçiyordu. “Sadece seni eve götürmek istiyorum,” diye mırıldandı, bedeni benimkine yapışmıştı ve kalbi kontrolden çıkacakmış gibi atıyordu.

Gözlerindeki korkuyu yok etmek için yüzümü kaldırdım ve parmaklarımı yanağındaki kirli sakalın üzerinde dolaşırdım. “İyi olacağız.”

Bakışlarım gözlerindeki ciddiyete odaklandı. *Gerçekten iyi olacak mıyız?*

Elimi tutup dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı. “Kimse sana yaklaşılamayacak.”

Boğazıma bir yumru oturdu. “Sana zayıf olmadığımı söyledim, Trent. Sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor.”

En zor kısmı da buydu. Bana gerçeği vermiyordu.

“Araştırıyorum.”

Sürekli aynı cevabı veriyordu.

Hafifçe başımı sallayıp, “Gidip üstümü değiştireceğim,” dedim.

Tereddüt etti. Bu acımasız adamın zihninin bir savaş alanı olduğunu biliyordum. Her kararı ayrı bir mücadele içeriyordu.

Avucumu göğsüne bastırdım. “Bunu zaten konuşmuştuk. Hâlâ babama yardım etmek için buradayım, Trent. İşe başlamamın nedeni de buydu. Buna saygı duymalısın.”

Ancak nedenlerimden bazılarının değiştiğini inkâr edersem yalan söylemiş olurum.

“İzin ver de bunu senin için halledeyim.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Trent. Bu durumu senin *halletmen* için burada değilim.”

Buradayım çünkü babamı seviyorum ve ona yardım etmek için her şeyi yaparım. Ayrıca seni sevdiğim için buradayım ve sonsuza dek senin yanında olmak istiyorum. Beni desteklediğin gibi ben de seni desteklemek istiyorum.

Evet, nedenlerim kesinlikle değişmişti.

Görüyor muydu? Anlıyor muydu?

O güçlü, baş döndürücü bakışlarıyla bana bakarken, “Bunu biliyorum ama yine de yardım etmek istiyorum,” dedi.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. “Seni bu kadar harika kılan nedenlerden biri de bu.”

Hâlâ kötü biri olduğuna inanıyormuş gibi homurdanarak bana cevap verdi.

“Bay Lawson.”

İkimiz de başımızı çevirip koridorun ucuna baktık. Geçici güvenlik ekibinden biri ayakta bekliyordu.

“Böldüğüm için özür dilerim ama gösteri başlamadan önce birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyoruz.”

Trent dikkatini bana çevirmeden önce çenesini ona doğru kaldırdı. Bir öpücük daha almak için eğildi, başka birisinin önünde olduğumuz düşünülürse muhtemelen biraz fazla tutkulu bir öpücüktü ama o anda bunu umursamadım.

Ağzı hareket ederek nefesimi ve tüm çekincelerimi çalarken, dili dans edip ruhuma fısıldarken başka birini umursamak biraz güçtü.

Kalbimden alacağı hiçbir şey kalmamıştı.

Çünkü zaten ona sahipti.

Altdudağımı hafifçe ısırdıktan sonra kendini geri çekmeye zorladı. Sanki tüm varlığı sarsılmış gibiydi. Yüzü ciddi ve temkinliydi. Elimi aramızda tutarken, “Dikkatli ol. Seni her zaman izleyecek biri olacak,” dedi.

“İyi olacağım,” dedim ona.

Başını salladı ve ben de kendimi duvardan kurtarıp üstümü değiştirmek için soyunma odasına yöneldim. Leann oradaydı ve çantasını dolaba tıkiyordu. Beni görünce çığlık attı ve kapıyı çarparak kapatıp yüksek topuklu çizmeleriyle bağırarak önümü kesti. “Aman Tanrım, geri dönmüşsün.”

Kendini üzerime attı ve bana sımsıkı sarıldı. “Senin için çok endişelendim.”

Sarılmasına karşılık verdim. Leann gerçekten çok tatlıydı. “Sana iyi olduğumu söylemiştim.”

Kollarımın dışından kavrayarak geri çekildi ve bana dikkatle bakmak için başını eğdi. “Öyle misin? Başına gelen şey korkunçtu.”

Derin bir nefes aldım. Uzun zamandır bir korku denizinin içinde yüzüyordum. Sadece artık karaya çıkmak istiyordum. Kendimizi gerçekten bulabilmemiz için yaşananları arkamızda bırakmak istiyordum. Ancak bu tehdit sona erece kadar Trent’in etrafıma ördüğü o yüksek duvarı aşabilme şansım yoktu. Şu andaki tek motivasyonu, beni ve oğlunu korumakken ona tam olarak erişemiyordum.

Güvenliğimiz onun için önemli olan tek şey haline gelmişti.

Ve bu adamın benim için, kendisinin de ne kadar önemli olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı.

“Gerçekten korkutucuydu ve hâlâ bunu kimin yaptığına dair bir cevabımız yok ama dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim.”

İyiden de öteydim.

Bunu görmüştü. Yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Bazen travmalar en çok ihtiyaç duyduğumuz şeyleri ortaya çıkarır, değil mi? Altındaki asıl gerçeği ortaya çıkarıp tüm soruları ortadan kaldırır.”

Dişlerim altdudağıma, Trent’in az önce dokunduğu noktaya kenetlendi. “Ah, inan bana hâlâ bir sürü soru var.”

Başını iki yana salladı. “Bence ihtiyacın olan tek cevap yüzünün her yerinde yazılı olan şey. Sen...” Ağzı bir çeşit huzurla birbirine bastırılmıştı. “Mutlu görünüyorsun, Eden. Buraya ilk geldiğin zamandan çok farklısın.”

Sonra ifadesi alaycı bir hal aldı. “Ki bu biraz üzücü çünkü aman Tanrım, grubu gördün mü!”

Elleriyle kendini serinletti.

“Demek istediğim, ben bir *rock* severden ziyade *country* müzik kızıyım ama eğer bu, gruptan biraz olsun faydalanmak anlamına geliyorsa tercihlerimi memnuniyetle değiştiririm. Grubun solistinin adı sanırım Royce’du. Yıllardır dinlediğim bir *country* şarkıcısıyla evli ama grubun diğer üyeleri... biraz eğlence arıyor gibi görünüyorlar,” diye konuştu. Sona doğru oyunbaz bir biçimde kalçasını hareket ettirmişti.

Bir kahkaha atarken, “Pekâlâ, sana *iyi eğlenceler*,” dedim.

“Ah, kesinlikle öyle olmasını planlıyorum.” Aynaya bakıp biraz ruj sürdü. “Bana şans dile!”

Kapıya doğru yürümeye başladı ama çıkmadan önce eşikte duraksayıp sesini ihtiyatla alçalttı. “Burada uzun süredir çalışıyorum, Eden ve seni o kadar da iyi tanımadığımı biliyorum ama yıllardır tam olarak çözemediğim, göz korkutucu bir patronum vardı. Şimdi ise içinde daha önce olmayan bir ışık var. Ve bunun senin sayende oluşunu biliyorum.”

Minnettarlık göğsümden dolup taşıyordu. “Umarım öyledir. Teşekkür ederim, Leann.”

Gülümsemesi yumuşaktı, ardından uzaklaştı ve koridorda gözden kayboldu.

Hızla *Absolution* üniformasını giydim. Tanrım, bu üniforma dola-bımda bulabileceğim başka hiçbir şeye benzemiyordu. Mini deri şort ve dizlerimin üstüne gelen yüksek topuklu çizmeler. Ama bir şekilde, bu kıyafetlerin içinde kendime güveniyordum. Daha önce hiç olmadığım kadar güçlüydüm.

Ya da belki Trent kendimi yeni bir açıdan görmeme de yardımcı olmuştu. Sakladığım bir parçamı ortaya çıkarmış, var olduğunu bilmediğim bir anahtarla kilidimi açmıştı.

Hazırlandıktan sonra kalabalığın arasından geçerek bara doğru ilerledim. Birkaç garsona daha selam verdim ve neler olduğunu merak edenlerin sorularını yanıtlamaya çalıştım.

Detayları benim de bilmediğim göz önüne alınırsa bu çok da mümkün değildi

En sonunda işe koyuldum.

Çoğu kişinin bana yönelen bakışlarından, merak ve şüphe dolu fısıltılarından, yaşananlardan sonra geri dönmeyeceğimi düşündüklerini fark ettim.

Gerçekten iyi mi? Geri döndüğüne göre kafayı yemiş olmalı. Hedef o muydu, yoksa bu rastgele bir saldırı mıydı? Peşinde biri mi var?

Ve tabii ki dedikodular da kaçınılmazdı.

Bak, patronu beceren kız bu işte.

Açıkçası, tam olarak bunu yapıyordum. Trent yanından her geçtiğimde yaramaz ellerini benden uzak tutamıyordu ve bu umurumda bile değildi. Hem de hiç. Hatta herkesin önünde beni bu şekilde sahiplenmesi muhtemelen gereğinden fazla hoşuma gidiyordu.

Sert avucunun çıplak baldırımından aşağı kayması bütün bedenimin ürpermesine sebep oluyordu.

Boynuma kaçamak öpücükler bırakıyordu ve sıcak nefesini enseme hissediyordum.

Bundan hiç utanmıyordum. Kim olduğumuz veya neyi paylaştığımız sadece bizi ilgilendirirdi. İnsanlar beni istedikleri kadar yargılayabilirdi ama önemli olan tek şey, içimde ne olduğuydu; kim olduğum ve etrafımdakilere nasıl davrandığımdı.

Ama aynı zamanda Trent'i izlerken ve grup sahneye çıkmaya hazırlanırken, ondan yayılan karanlık enerjinin etrafı sardığını hissediyordum. O an anladım ki, çalınmış öpücüklerden ve tehlikeli dokunuşlardan daha fazlasını istiyordum.

Her şeyi istiyordum.

Onunla bir sonsuzluk istiyordum.

Ana kat yeniden düzenlenmişti. Masalar ve alçak koltuklar kaldırılmış, sahnenin önünde devasa bir zemin oluşturacak şekilde büyük bir bariyer kurulmuştu. İnsanlar sınırların içinde birbirini iterek daha yakına gelmeye çalışırken, diğerleri de duvarlar boyunca sıralanmış localardan birini kapmaktan mutluydu.

Bu gece, ikinci barın ve bilardo masalarının bulunduğu üst katta çalışıyordum ancak asıl kalabalık sahneyi yukarıdan gören balkon kısmına toplanmıştı.

Trent buranın daha güvenli olacağını düşünüyordu ve ben de bunu onunla tartışmaya gerek duymamıştım. Adamın vücudundaki her bir noktanın tetikte olduğunu hissedebiliyorken stresini daha da arttırmanın bir anlamı yoktu.

Balkondaki üç adama tepsinin üzerindeki biraları dağıtırken loş ışıklar parladı ve mağara gibi alanda çığlıklar yankılandı.

Nefesler tutulmuştu.

Ayaklar yere vuruldu ve sabırsızlıkla çalınan ısıklar havada yankılandı.

Her şey karanlığa gömüldü ve enerji kırılmadan bir saniye önce öylece havada asılı kaldı.

Yanıp sönen ışıklar sahneyi aydınlattığında çılgınlık patlak verdi; ışıklar ritmik olarak yanıp sönüyor, keskin parıltılar saçarak aşağıdaki kalabalığın içinde bir isyan ateşi yakıyordu.

Görünüşe göre grup, tam olarak adının* iddia ettiği şeyi gerçekleştirmekten mutluydu.

Güçlü ve coşkulu bir şarkıyla giriş yaptılar. Sürükleyici ve çarpıcı bir ritimleri vardı. Solistin sesi hem pürüzlü hem de yumuşaktı ve ikisinin arasında kalan her tonu barındırıyordu.

Grup kolayca bir şarkıdan diğerine geçerken ben de gelen siparişlere yetişmek için acele ettim. Solist tüm sahnenin kontrolünü ele geçirmişti, sanki kalbini ayaklar altına almış gibi ruhundan gelenleri haykırıyordu.

Ve evet, Leann gerçekten haklıydı. Sahne bu agresif ama muhteşem adamlar tarafından tüketiliyordu. Her biri kendi tarzında büyüleyiciydi.

Ama hiçbiri benim erkeğim kadar çarpıcı değildi.

Merdivenleri çıkarken bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Ben çılgın kalabalığın içinden geçerken ve siparişlerin saldırısını karşılayabilmek için elimden gelenin en iyisini yaparken kalbim onun yüzünden her seferinde biraz daha hızlı atıyordu.

Bu gece burası daha önce hiç olmadığı kadar ve beklemediğim bir şekilde vahşiydi.

Belki de Trent bunun farkındaydı. Belki de bu yüzden bu kadar gergindi. Belki de bu yüzden her şeyi iptal etmek istemişti çünkü cüzdanlar, diller ve eller her zamankinden daha özgürdü.

Etrafımdakiler tarafından oradan oraya ittirilip savrulurken çevremdeki yüzler bulanıklaşmıştı. Taşıdığım bardakların yarısının yeri boyladığını düşünürsek bu gece plastik bardak kullanmamız iyi bir şeydi.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak paraları alıyor, ısıkları ve manidar bakışları görmezden gelip istemediğim dokunuşlardan ustaca kaçmaya çalışıyordum.

Hâlâ etkilerini hissedebildiğim, reddettiğim ve kabul etmek istemediğim bir travmam olabilirdi.

* "A Riot of Roses" ismindeki *Riot* kelimesi isyan anlamına gelmektedir.

Dürüst olmak gerekirse, cesur bir yüz ifadesi takınıp bu korkuyla tam olarak baş edemediğimi biliyordum.

Gece ilerledikçe kaygının içimde köpürmesine, uğuldamasına ve şiddetlenmesine engel olamadım. Tüm gece boyunca güçlü durmaya çalışırken, aynı zamanda bunun en başından beri aptalca olup olmadığını merak ediyordum.

Bir hata mıydı?

Acaba aptallık ederek bizi bu duruma mı düşürmüştüm?

Bir buçuk saat geçmişti ve kendimi tamamen bitkin ve yıpranmış hissedebiliyordum.

Sanki kalabalığın içinden geçerken her an patlayabilirmişim gibi geliyordu.

En sonunda da patladım.

Yanımdan geçtiğim sırada ne yaptığını bilmeyen bir adam bileğimden tuttuğunda tamamen aşırı tepki vererek çığlığı bastım ve kendimi onun elinden kurtarıırken tepsim yere düştü.

Adam tepkim karşısında şaşırarak, “Hey, sadece bir bira daha isteyecektim,” diye geveledi.

Ama hiç kimsenin tahmin edemeyeceği şey Trent’ti. Ya da belki de tam olarak tahmin etmem gereken şey buydu.

Son iki haftadır istikrarlı bir şekilde geliştiğini hissettiğim bir şeydi. Adam her an kopmaya hazırlanan bir fırtına gibiydi. Sanki yanan bir meşalenin üzerine benzin dökülmüştü.

Çünkü bir anda adamı bilardo masasının üzerine öyle ani bir şekilde fırlattı ki kalabalığı ikiye böldü.

Trent bir hayalet gibi aşağı inerken insanlar panikle yolundan çekiliyordu.

Nereden geldiği belli olmayan ve aniden bastıran korkunç bir fırtına gibiydi. Bir anda öfkeden ve ardı ardına gelen yumruklardan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Saldırısı karanlıkla, intikamı ateşle doluydu. Adamın yüzüne art arda yumruklar savurmaya başladı.

Adamın burnundan fışkıran kan Trent'i daha da delirtti. Sanki bana dokunma hatasını yapan bu adamı döverek oluşabilecek her türlü tehdidi yok edecekti.

Trent'in kolunu tutmaya çalışarak onlara doğru koştum. "Trent! Dur artık! Bana zarar vermiyordu. Bir suçu yok."

Etrafımızda bağırışlar yükseldi ve birkaç kişi daha bu çılgınlığı durdurmak için araya girdi.

Bu sırada Trent'i saran nefret bulutunu kırmak için daha fazla çabaladım.

"Trent." Ellerim omzuna gömüldü ve kolunu kavradım. "Beni dinle. Dur artık. O bunu hak etmiyor. Hak etmiyor!"

Trent bağırarak adama saldırmaya devam etti.

Ben yalvardıkça içindeki o canavar daha da uzaklara gidiyordu.

Varlığından fışkıran öfke dışında hiçbir şeyi gözü görmüyordu.

En sonunda Kult, kalabalık insan duvarını aştı. Olanları anlamaya çalışırken gözleri hızla hareket ediyordu.

"Kult! Yardım et. Durdur onu," diye yalvardım, hâlâ Trent'i adamın üzerinden çekmeye çalışıyordum.

Sanki beni göremiyordu. Varlığımı hissedemiyordu bile.

Onu yalnızca katıksız nefretin karanlık perdesi yönlendiriyordu.

Şeytanları nihayet özgür kalmıştı.

Çılgılık atıyor, pençeliyor ve karşısındakini yok etmek için onu teşvik ediyorlardı.

Kult insanları omuzlarıyla ittirerek geçtikten sonra Trent'i yakaladı. "Sakinleş artık."

Kult onu geride tutmaya çalışırken Trent ondan kurtulmaya çalışıyordu. "Sikeyim, sakin ol dedim, dostum. Sakin ol."

"Aman Tanrım." Bilaro masasının üzerinde kanlar içinde ve dayaktan kendinden geçmiş halde yatan adamı gördüğümde nefesim kesildi. Bilinci gidip geliyordu.

Berbat haldeydi.

Trent öfkeyle kükremeye devam etti. O vahşi gözler nefretle doluydu. Kederle. Orada o kadar karanlık bir şey vardı ki, o seviyedeki bir şeye daha önce şahit olmamıştım.

Üst kattaki barmenlerden biri olan Jason, telefonuyla sağlık görevlilerini arıyordu.

Kult, Trent'i şaşkınca bakan kalabalığın arasından sürüklerken, ben de masadaki adamın yanına doğru koştum. Karısı yanındaydı ve oturmasına yardım ediyordu.

"Çok üzgünüm." Zar zor konuşmayı başarabilmişim. "Ambulans geliyor. Gerçekten çok üzgünüm."

A Riot of Roses, kulübün sahibinin az önce kontrolden çıktığından tamamen habersiz bir şekilde alt katta çalmaya devam ediyordu.

Trent'in olacağı konusunda beni uyardığı şey tam olarak buydu. Bir gün, içindeki yıkıcı gücün serbest kalacağını ve kendini dizginleyemeyeceğini söylemişti.

Milo birdenbire ortaya çıktı, olayın sahnedeki gruptan daha ilginç olduğuna karar veren insanların arasından geçiyordu ancak yine de insanların çoğu yaşananlardan habersizdi. "Hadi, onu aşağıya taşıyalım." Çenesini kaldırdı. "Yaşadığınız sıkıntının karşılığında bir ücret alacaksınız ama müşterilerimizin garsonlarımıza temas etmemesi bizim şirket politikamız. Güvenlik onun tehlikede olduğuna inanıyordu."

Tabii.

Trent'i polise ihbar etmemeleri için üstü kapalı bir tehdit ve rüşvet teklifi.

Milo arkadaki personel asansörünü kullanarak adamı soyunma odasına götürdü ve bir sandalyeye oturttu. Bir dakika sonra iki sağlık görevlisi kapıdan içeri girdi.

Çok daha kötü olabilecek yaralarını tedavi etmeye başladılar. Kult, ben Trent'in öfkesini durdurmaya çalıştığım sırada görüldüğünden çok daha hızlı müdahale etmiş olmalıydı.

Adamın burnu kanla kaplıydı ve yüzünde bazı kesikler vardı ancak kalıcı bir hasar almış gibi görünmüyordu.

Tanrıya şükür.

Ben orada endişeyle volta atarken içimdeki korku artmaya devam ediyordu, Trent'in içinde barındırdığına inandığı o karanlık serbest kalmıştı.

Adam ve karısı gittikten sonra Milo kolumu sıkıp dışarı çıktı, ben de temkinli bir şekilde koridordan Trent'in ofisine doğru ilerledim. Kapıyı iterek açtım. Oda neredeyse tamamen karanlıktı, masanın kenarında yanan küçük lamba hafif bir ışık yayıyordu.

Jud en arka köşede bir sandalyede oturan Trent'in önünde diz çökmüştü. Trent'in yüzü o dövmeli ellerin arasına gömülmüştü ve iki büküm haldeydi.

Parmak eklemleri kana bulanmıştı ve kaosun içinde savrulmuş ruhuyla orada öylece oturuyordu.

Jud bana bakmak için döndü ve sessizce içeri girdiğimde yavaşça ayağa kalktı.

İçimdeki huzursuzluk gittikçe artıyordu. Geri dönmeye hazır dinmiş bir fırtına gibiydi.

Jud ağır botları zeminde sert bir ses çıkarırken bana doğru ilerledi, bakışları anlayışla doluydu. Önümde durdu, parmaklarımı nazikçe sıktı ve sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldanmak için eğilerek haftalar önce bana söylediklerini tekrarladı. "Onu gerçekte olduğu gibi görecektir birini hak ediyor, Eden. Yapmış olduğu şeylerden ibaret olan birini değil."

Titremelerim arasında usulca başımı salladım.

Sakallı çenesini eğdi, beni geçerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bununla birlikte, havadaki yoğunluk dayanılamayacak kadar arttı. Şiddetli bir patlama, nefret ve öfke dalgası odada dolaşıyordu. Trent karanlığın içinden bana baktı. Tüm nefreti kendisine yönelikti.

Yine her zamanki kayıtsız tavrını takındı, tüyler ürpertici bir sakinlikle kendini peluş koltuğa attı ve kolunu arkaya uzatarak gözlerindeki o sert bakışla beni olduğum yere sabitledi. Ardından başını meydan

okurcasına yana eğerek, “Şimdi görüyor musun, Eden? Benim gerçekte kim olduğumu görüyor musun?” diye sordu.

“Senin gerçekte kim olduğunu başından beri görüyorum.” Fısıltım yoğun havaya kıvrılarak karıştı.

Trent alaycı bir nefes vererek ayağa kalktı. Zifiri karanlık gecenin içinde güvenli olmayan bir sığınak gibiydi. “Peki gördüğün şey ne, Eden?”

Bana en son bu soruyu sorduğunda benden uzaklaşmıştı.

Korku omurgamdan aşağı inerken soğuk terler dökmeye başladım. Korktuğum şey o değildi, sahip olduğu güçten korkuyordum.

Çenemi kaldırıp soğuk bakışlarıyla buluştum. “Bana başka kimsenin dokunamayacağı şekilde dokunan bir adam görüyorum. O adam o kadar parlak şekilde yanıyor ki, beni diri diri yakabilir. Damarlarında akan karanlık bir nefret görüyorum ama yine de parmak uçlarımı o akışın içine daldırmak istiyorum.”

Boğazından bir hırıltı yükseldi ve zorlukla yutkundu.

İleriye doğru avına yaklaşan bir avcı gibi sessiz bir adım atarken boğazındaki baykuş dövmesinin kanatları kıpırdadı.

“Bana bak, Eden,” diye emrederken elimi tutup yüzüne bastırdı.

Alevler parladı ve tüm koluma yayıldı.

Keskin hatlarıyla varlığımı yakıyor, tenime kazınıyordu.

“Bana bak, bana *gerçekten* bak ve beni olduğum gibi gör. Ben bir canavarım.”

Her şey titredi.

Kalbim, ruhum ve ellerim.

Başımı iki yana sallayıp göğsümde yanan düğümü yutkunarak bastırmaya çalıştım.

“Hayır, Trent. Sana baktığımda kalbimi görüyorum. Geleceğimi görüyorum. Hayatımı görüyorum.”

Dudaklarımdan kayıp giden itirafım karşısında bembeyaz oldu ve sanki yüzüne sert bir tokat yemiş gibi geriye doğru sendeledi.

“Ama aynı zamanda bizi mahvetmeye çalışan adamı da görüyorum.”

“Biz en başından mahvolmuş durumdaydık,” derken sesi acımasızdı.

“Hayır.”

“Yaptığım şeyler-”

“Kes şunu, Trent, ne olur kes artık. Biliyorum, tamam mı? Bunu zaten biliyorum. Ve bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey, şu an ve ben, şu anda sevdiğim adama bakıyorum. Seni seviyorum.”

Ellerimi sertçe atan kalbinin üzerine bastırdım. “Sana âşığım. Seni dünya üzerinde var olduğunu bile bilmediğim bir şekilde seviyorum. Birini böyle sevmemin mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde. Ve şu anda karşında durup sevgime karşılık vermen için sana yalvarıyorum çünkü bu şekilde nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.”

Bir anlığına utanç yüzüne yansıdı ancak bunun altında ortaya çıkmaya çalışan başka bir şey daha vardı.

Ve o şey, kendine bir yer bulmaya çalışıyordu. Bir ses.

Daha sonra onun yerini öfke aldı.

“Ben de sana bunu anlamadığımı söyledim. Sana verecek bir şeyim olmadığını söyledim. Benim yaşamak için tek bir nedenim var. Kahrolası tek bir neden. Ve sen dikkatimi ondan uzaklaştırdın. Senin yüzünden odağımı tamamen kaybettim.”

Göğsüne şiddetli bir yumruk attı. “Uğruna savaşmam gereken şeyi unutmama sebep oluyorsun. Senin yüzünden aklımı kaybediyorum ve bu yüzden gitgide dikkatsiz ve kontrolsüz davranmaya başladım. Söz konusu oğlum olduğunda böyle bir riski göze alamam.”

Dişleri gıcırdadı. Ya da belki de duyduğum, kalbimin paramparça oluşuydu.

Yerle bir oluşu.

Tam olarak yapacağını söylediği şeyi yapmıştı.

Hafifçe başımı aşağı yukarı salladım ve gözlerime hücum eden yaşları kırıpıştırarak bastırmaya çalıştım. Ağlamayacaktım. Ağlayamazdım. Şimdi olmazdı.

Buna rağmen geri çekilirken dudaklarım titredi. “Sanırım artık gerçekten görüyorum.”

Sonra arkamı döndüm ve hızla çıkışa doğru ilerledim.

Arkamdan, “Eden!” diye bağırdı.

Yavaşlamadım.

Geriden gelen bağırışları umursamadan kapıyı açarak koridorda adeta uçarcasına koşmaya başladım.

Öfkesi yeniden ortaya çıkıyordu.

Bu karanlık ve tehlikeli adam, kalbimi çalıp neredeyse aynı anda paramparça etmişti.

Üzerimi değiştirmekle vakit kaybetmedim. Çantamı kaptığım gibi Milo’nun nöbet tuttuğu yan kapıya koştum. Yüzümü gördüğünde ifadesinde anlayış belirmişti, sonra bir arabam bile olmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığı gibi görünen bir yıkılmışlık hissi içerisinde haykırdım.

Bütün hayatım beni istemeyen, hatta benim üzerine bir yük olduğumu düşünen bu adama bağlıydı.

Duvarlarını o kadar yüksek örmüştü ki kendi değerini anlayacak kadar çaba gösterse, aramızdakinin ne kadar özel bir şey olduğunu görebilecekken bunun için çabalamamıştı bile.

Bir araç çağırmak için telefonumdaki uygulamaya girmeyi başardım, Tanrıya şükür yakınlarda bir tane vardı. *Prius* kaldırıma yanaşır yanaşmaz arka koltuğa oturdum ve en azından evime gidene kadar sakin kalmaya çalıştım.

Bir dakika kadar sonra arabanın arkasında tek bir far belirdi.

Ama bu enerji beni etkilemedi.

İhtiyaç beni bütünüyle tüketmedi.

Trent’in benim hakkımda gerçekte ne düşündüğünü kabul etmeye başladığımda gözyaşlarım serbest kaldı ve boğazımdan acı dolu, minik bir feryat çıktı.

Görünüşe göre gitmeme izin vermesine rağmen yerine kardeşini göndermişti.

Sanki ben icabına bakılması gereken bir işmişim gibi.

On dakika sonra araba evimin önünde durdu ve ben de zayıflamış dizlerimle yalpalayarak dışarı çıktım.

Acı içimi parçalıyordu.

Orada dururken kan kaybediyormuş gibi hissettiğime yemin edebildim.

Araba uzaklaşırken o tek far kapandı. Jud yavaşladı ve zar zor önümde durarak bana yalnızca pişmanlıkla baktı. Sanki bunu düzeltebilmeyi diliyordu. Sanki benden özür dileyen oydu.

Başımı iki yana salladım. “Trent’e artık benim için endişelenmesine gerek olmadığını söyleyebilirsin. Senin de benimle ilgilenerek zamanını harcamana gerek yok.”

“Eden.” Jud’ın sesi hüznle doluydu.

“Lütfen, onun adına bahaneler üretme. Sadece git.”

Jud endişeyle yüzünü buruştururken döndüm ve sendeleyerek evime doğru ilerledim. Trent’in söylediği her şeyin bana musallat olduğunu hissediyordum.

İhtiyacı.

Kafa karışıklığı.

Beni asla bırakmayacağına dair verdiği söz.

Onun olduğumu söylemesi.

Benim. Benim. Benim.

Bunu defalarca söylemişti ama daha da önemlisi, bunu dokunuşlarında hissetmiştim.

Trent bunu hissedemese bile ben hissetmiştim.

Belki de en üzücü kısmı buydu. Birini sevmek ve bunu kabul etmeyi reddetmek.

Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım ama çıkardığım anda titreyen ellerimden kayıp yere düştüler.

Anahtarlarımı almak için eğildiğimde ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Kapının kilidini açıp kendimi evimin devasa boşluğuna bıraktığımda içimde çığlıklar kopuyordu.

Yalnızlık, içimin en derinliklerinde acıyla haykırıyordu.

Karşılaştığım tek şey buz gibi bir soğuk ve kocaman bir boşluktu.

Bu ev artık bir sığınak gibi değil, daha çok nelerden yoksun yaşadığının bir hatırlatıcısı gibi görünüyordu.

Çantamın omzumdan kayıp yere düşmesine izin verdim ve kısa koridorda ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Komodinimin üzerindeki lambanın düşmesine bastım.

Gözyaşlarının oluşturduğu bulanıklık arasında kirpiklerimi kırıştırdım ve ayaklarımı dolabıma doğru sürükleyerek pijamalarımı çıkardım.

Parmaklarım alt çekmeceyi açıp Aaron'ın fotoğrafını koyduğum metal çerçeveye değdiği anda ağzımdan başka bir acı dolu çığlık daha koptu.

Bunu Aaron'ı unutmaya çalıştığım için değil, Trent'e karşı böyle şeyler hissederken onu hatırlamak zor olduğu için yapmıştım.

Sanki yüzüne bir tokat atmışım, onun hatırasına saygısızlık ediyormuşum gibi gelmişti.

Bu tatlı adamın hatırasına sonsuza kadar sahip çıkacaktım.

Harmony haklıydı. Aaron benim güvenli limanımdı. Yaslanacak bir omuzdu. Beni her daim dinleyecek bir kulaktı. Sanırım ben de onun için aynı şeyleri ifade ediyordum.

Dizime kadar uzanan çizmelerimin fermuarını açtım, onları tekmeleyerek çıkardım ve üzerimdekileri fırlatıp yerine pamuklu bir şort ile tişört geçirdim.

Ellerimi şifoniyerin üstüne bastırıp nefes almaya ve durmak bilmeyen gözyaşlarıma bir son vermeye, kendime Trent'in bu riske değer olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Kalbimi yerinden oynatmıştı.

Bana yeniden hissedebileceğimi göstermişti.

Tekrardan yanabileceğimi, ihtiyaç duyabileceğimi ve sevebileceğimi kanıtlamıştı.

Ama canım o kadar çok acıyordu ki, bunun ağırlığı altında nasıl nefes alacağımı bilmiyordum.

Daha fazla dayanamayıp yatağın kenarına çöktüm.

Zayıf hissediyordum. Yaşananlar beni tam anlamıyla yıpratmıştı. Şimdi ise paramparçaydım.

Uzanıp ışığı kapattım ve sonra top gibi kıvrılarak dizlerimi göğsüme çektim.

Acımın, umutlarımın ve korkularımın yaramdan kanayarak akmasına izin verdim.

Yatağında ne kadar süre bu şekilde yattığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sürüklenip gitmiş, yaşadığım bu kalp kırıklığının üst üste üzerime vuran dalgaları arasında kaybolmuştum.

Aklımın bir bölümü hâlâ sağlamdı, diğeri ise kötü bir rüyanın içine hapsolmuş gibiydi.

Sanki kabullenmek istemediğim bir gerçekliğin içinde süzülüyordum.

Kapı zili çaldığında kendimi iyice sersemlemiş hissediyordum. Yattığım yerden doğrulup çöken karanlığın içinde gözlerimi kırptıştırırken yüzüm hâlâ ıslaktı.

Yataktan yuvarlanarak çıkıp tökezleyerek koridorda ilerledim. Adımlarımı sağlam atabilmek için elimi duvara bastırdım ve göğsümü dövmeye devam eden acıya karşılık nefes alıp vermeye çalıştım.

Ciğerlerim yanıyor, dünyam dönüyordu.

Kapıya ulaşıp perdelerin arasından ön verandaya baktığımda kalbim sertçe kaburgalarımın çarptı.

Kalbimi küllere çevirip dünyamı yerinden sarsan o karanlık güç oradaydı.

Hem korkutucu hem yanlış hem de fazlasıyla doğruydı.

Uyuyan oğlunu o güçlü ve güvenli kollarının arasında tutuyordu. Gage'in yüzü Trent'in boynuna gömülmüştü ve Trent onu bir hazineymiş gibi kucaklamıştı.

Kilidi çevirdim ve kapıyı açtıktan sonra olduğum yerde hareketsiz kaldım.

Beni hızla delip geçen, yorgun düşmüş ciğerlerimdeki havayı içimden söküp alan o yoğunluk tarafından ele geçirilmiştim.

Çünkü Trent orada durup öylece bana bakarken tüm öfkem gitmişti.

Benim kadar kırılmış görünüyordu.

Zorlukla yutkundü ve oğluna daha sıkı sarıldı. "Her şeyi mahvettin, Eden Murphy."

Sıcak gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı.

"Bildiğimi sandığımı her şeyi yok ettin."

“Trent...”

Güçlükle başını iki yana sallarken, “Bana bak, Eden,” dedi.

Bu sefer sesinde bir teslimiyet vardı.

Kalbim sıkıştı.

“Bana bak. Gerçekten sana âşık olmamam gibi bir ihtimalin olduğunu mu düşünüyorsun? Senin için çıldırmıyor muyum sanıyorsun? Ve bundan kahrolası derecede korkuyorum. Sevdığım birini daha kaybetmekten korkuyorum. Seni de yüzüstü bırakmaktan korkuyorum. Bu duyguyla sonsuza kadar savaşabilirim ama sanırım yine de en sonunda kendimi burada, senin önünde durup beni sevmen için yalvarırken bulurum.”

Sözleri kederle kesilmişti.

Bu bir itiraftı.

Benim ondan yalvararak istediğim şeyin aynısıydı.

“Trent,” dedim fısıltıyla.

“Bu gece olanlar...” Dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek sustu. “Sana karşı hissettiklerim yüzünden kontrolümü kaybettim. Çünkü lanet olsun, seni kaybedemem. Çünkü seni seviyorum. Senin kalbini hayata d nd rd ğ m  söylemiştin Eden ama sen, benim kalbimin ilk defa atmasını sağladın.”

Duzenleme

Ny.ozlem

Onuz Birinci Bölüm

Trent

EDEN.

Kahrolası derecede güzel ve tatlı Eden.

Bu gece yaptığım onca saçmalığa rağmen bana kapısını açmıştı. Korktuğum için saldırmış ve durumu kabul etmek yerine sanki tüm bunlar onun yüzünden olmuş gibi suçu ona atmıştım.

Bağışlanma.

Bu gerçekten inandığım bir şey değildi. Ama hayatımda ilk kez bunun ne anlama geldiğini hissettim. Sanki itirafım, yaptıklarımı ve söylediklerimi telafi edebilirmiş, sanki onun gözlerinde kaybolup dokunuşuyla yeniden bir bütün olabilirmişim gibi geliyordu.

Böyle düşünmek aptalca mıydı?

Evet.

Ama gerçek buydu.

Bu kadını çok seviyordum ve artık o olmadan hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Eden arkasını dönüp evinin içine doğru ilerledi.

Tek bir neden.

Tek bir neden.

Daha önce evine geldiğinde ilerlediğimiz kısa koridora girerek onu takip ettim ama bu sefer sağdaki bir kapıdan geçti. Burası daha küçük bir yatak odasıydı ve karşı duvarın yanında küçük bir yatak vardı. Eden içeri girip çiçekli yatak örtüsünü kaldırdı.

Sessizce o tarafa doğru ilerledim ve oğlumu yatağın ortasına yatırdım.

Eden titredi, oğlumun küçük bedenini örterek dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü Gage'in saçlarına bastırıp kokusunu içine çekti.

Kalbime bir hançer saplanıp beni delip geçti.

Beni mahvetti.

Bu kız... bu kız da onu seviyordu.

Ayağa kalktığı anda o sonbaharı andıran gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu. Ama bu sefer farklıydı.

İnançla, hayranlıkla ve sevgiyle dolu bir sel gibiydi.

Hak etmediğim ama reddetmemin de aptallık olacağı her şeyi barındırıyordu.

Beni en derin noktama kadar kesip biçmişti.

Gerçekte kim olduğumun saf ritmine ulaşmıştı.

Gözleri benimkileri buldu, etrafımdan dolanarak koridorda geri geri yürümeye devam etti ve ona ilk dokunduğum odaya yöneldi.

Onun bedenine sahip olabileceğimi o anda burada anlamıştım.

Daha o gün, kalbime de sahip olacağını bilmeliydim.

İçeri girdi, puslu gölgelerin içinde kutsal bir adak gibi görünüyordu.

Kapısının eşiğinde durdum, derin nefesler alırken hiçbir kısıtlama olmaksızın kelimeler ağızımdan dökülmeye başladı.

“On dört yaşımdayken annemin gözlerimin önünde vurulmasını izledim.”

Kelimeler ağızımdan bir itiraf gibi döküldü. Zaten öylelerdi.

Vücudundaki her hücrenin acıyla kasıldığını hissedebiliyordum.

“Aman Tanrım, Trent. Çok üzgünüm.”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, titriyor ve yanıyordu. O duyguyu yutup içime hapsedmeye çalıştım ama bunu daha fazla gizleyemezdim.

“Ona benim göz kulak olmam gerekiyordu, Eden. Başka kimsesi olmadığı için onu ve kardeşlerimi korumam gerekiyordu. Yine de kollarımda öldü. Ancak ölmeden önce kardeşlerime bakacağıma dair bana söz verdirdi. Onları koruyacağıma dair. On yıl sonra ikizim de aynı şekilde öldü. Kollarımda. Çünkü onu koruyacak kadar güçlü değildim.”

Gözlerim yandı ama yine de kelimeleri zorla çıkarmayı başardım. “Annemi hayal kırıklığına uğrattım, Eden. Kardeşimi yüzüstü bıraktım. Sevdiklerimi durmaksızın yüzüstü bırakıyorum. Ve aynısı senin başına gelirse, Gage’in başına gelirse... bu benim sonum olur.”

“Trent-”

Ona doğru bir adım atıp sözünü kestim. “Bunca yıldır tek bir nedenim vardı. Tek bir neden, Eden. Oğlum. Ve sen. Sen de bu nedenin bir parçası oldun. Şimdi anlıyorum. Bu artık ikiye bölünemez. Parçalara ayrılmış ya da paylaştırılmış değil. Sen. Gage. Siz benim sahip olacağımı hiç düşünmediğim küçük ailemsiniz.”

Eden’in dudakları aralandı ve o tatlı, sevgi dolu gözlerden durmaksızın yaşlar sızarken ağzından küçük bir inleme kaçtı.

“Sana her şeyi vermek istiyorum,” diye fısıldadım. “Bu hayatta arzu ettiğin her şeyi. Senin için doğru adam olmak istiyorum.”

Eden titredi. “Tek ihtiyacım olan sensin.”

“Benim olduğumu söyle. *Bizim* olduğumu söyle. Yanımda durup oğlumu benimle birlikte koruyacağını söyle.”

Ruhu havada çakan bir enerji, bir kırbaç darbesi gibi parladı. “Onu seviyorum, Trent. Onu tüm varlığımla seviyorum. Tüm kalbimle. Bir daha asla sevmeyeceğini düşündüğüm bu kalbim, ona olan sevgimle dolup taşıyor. Tıpkı sana olan sevgim gibi.”

İşte o an hareket ettim.

Dudaklarımı onunkine bastırdım ve kollarımı o tatlı vücuduna dolayarak onu yatağının ortasına yatırdım.

Gösteriştten uzak pijamasını çıkarmam yarım saniyemi almıştı. Eden lanet derecede seksiydi ve gün ışığından daha parlaktı. Karanlığı delip geçen bir ışık huzmesi gibiydi.

Yatağın kenarından kalktığımda tamamen çıplaktı, kıvranıyor ve sanki onun da nedeni benmişim gibi bana bakıyordu.

Soyunurken gözlerimi bir an bile ondan ayırmadım. Üzerine çıkmak için yatağa döndüğümde Eden'ın göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu.

Parmak uçları nazikçe yüzümü buldu ve onları gözlerimin, burnumun ve yanaklarımın üzerinde dolaştırırken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Hiçbir şeyi seni sevdiğim kadar sevmedim," derken kelimeler boğazımdan tüm gerçekliğiyle çıkmıştı. Eden o nefis bacaklarını belimin etrafına doladı.

Ona tüm çıplaklığıyla sahip oldum.

En az kalbim kadar çıplaktı çünkü saklayacak başka bir şeyim yoktu.

Kaybedecek başka bir şeyim de.

Üzerinde gidip gelirken hareketlerimiz tıpkı bir gelgit kadar doğaldı. Vücutlarımız uyum içinde dans ediyordu.

Zirveye birlikte tırmanıyor, yükseliyorduk.

Dirseğimin üzerinde doğrulurken elim boynunun arkasında dolandı. İçine yavaş ve derin bir hamle yaptım çünkü bu hissin bitmesini istemiyordum.

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı.

Kalplerimiz zaman ve mekân kavramının dışında, mükemmel bir uyum içerisinde atıyordu.

Eden'in ağzı yumuşak fısıltılarla doluydu, gözleri ikimizin gerçekliğiyle dolup taşıyordu.

Savaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Korkunun.

Öldürmenin.

Ama böylesine bir aşkın var olduğunu bilmiyordum.

Otuz İkinci Bölüm

Trent

Los Angeles, Altı Yıl Önce

YILLAR BU ŞEKİLDE İLERLEMİŞTİ. HAYATI KAN VE vahşetten oluşan bir bulanıklıktan ibaretti.

Trent her defasında onu en dibe çeken bir yükselişin peşinden koşuyordu. Kendisini harekete geçiren şeyin öfke mi, yoksa sadece görev bilinci mi olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Ruhu tamamen uyuşmuş haldeydi. Tetiği her çektiğinde içinden bir şeylerin daha kopup gittiğini hissediyordu.

Ama bu kopma bir rahatlamadan dolayı değildi. Senelerdir bir utanç okyanusunun içinde yüzüyordu.

Boğulmasına ramak kalmıştı.

Günahları gitgide birikiyordu.

Yalvarışlar. Ağlamalar. Kan.

Bolca kan.

Sonsuz bir uçurumda yüzüyordu. Yüzü, suyun yüzeyine zar zor çıkıyordu.

Çok yakında nefes alamayacaktı.

Boğulacaktı.

Ama devam etmesinin tek bir nedeni vardı. Onun kim olduğuna dair tüm o karanlığın içinde parlayan küçük bir ışık.

Ve son nefesine kadar o ışık için savaşıacaktı.

Tek sorun, bunun gerçekte neye benzediğini merak etmeye başlamasıydı. Her şeyi yanlış mı yaptığını, annesinin söylediği gibi çekip gitmesi gerekip gerekmediğini sorgulamaya başlamıştı.

Yaşadıkları hayat, hayal ettiğinden çok farklıydı. O daha iyisini hak etmiyor olabilirdi ama kardeşleri kesinlikle hak ediyordu.

Ellerini ekibin takılmayı sevdiği ucuz barın arka odasındaki kirli masaya bastırırken babasına ters ters baktı.

Cutter pislik herifin tekiydi.

Hâlâ başkan olabilirdi ama Trent'i bu konuda zorlayamayacaktı.

“Logan ve Nathan'ı bu işin dışında bırak,” diye uyardı Trent, sesi hırıltılıydı. “O baskına gelmelerinin hiçbir yolu yok.”

Cutter sandalyeye otururken yağlı ağzının kenarında bir sırıtış belirdi. Tabığa fırlatmadan önce dişleri, tavuğun etini kemiğinden sıyrırıyordu. Peçeteyi sakalına sürerken homurdandı. “Ve senin bu konuda nasıl bir söz hakkın oluyor?”

“Onlar bizim gibi değil.”

Cutter bir kahkaha atarken, “Öyle mi?” diye sordu.

“Anneme onları koruyacağıma dair bir söz verdim ve onların bu saçmalığın ortasında kalmasına izin vermeyeceğim.”

Jud diğerlerinden farklıydı.

Sanki bunu yapmak için doğmuş gibi Trent'i takip etmişti. Ancak zaman geçtikçe, Trent bunun sadece Jud'ın da kardeşlerine karşı hissettiği koruma duygusundan dolayı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Nathan ve Logan, bu dünyada hayatta kalamazdı. Bu dünya kötülük ve pislikten ibaretti.

Bulantı midelerini kasıp kavuruyordu, hissettikleri de varlığının acımasızlığına karışmıştı.

Soğuktu, sertti ve hissizleşmişti. Hem de yıllardır böyleydi.

Ancak son zamanlarda içinde bulunduğu bu çürümüşlüğü farkındalığı, uyuşukluğunu kırmaya başlamıştı. Ruhu artık isyan ediyordu. Şu bir gerçekti, Trent kendisinin de bu duruma daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

“Annene mi?” Cutter saf bir tiksintiyle güldü. “Bana hâlâ bu konuya takılıp kaldığını söyleme.”

Trent bir anda onun karşısındaydı ve pislik herif daha kendini hazırlama fırsatı bile bulamadan onu yeğinden yakalamıştı. Silahının namlusunu babasının çenesinin altına dayadı, oraya bir kurşun sıkmak için can atıyordu.

Cutter belki başkan olabilirdi ama ipleri elinde tutan Trent’ti.

Cutter bunu kabul etmek istemeyebilirdi ama adamlarının çoğu Trent’e sadıktı. Herhangi bir adım atmadan önce ne yapacaklarını ona soruyorlardı.

“Takılıp kalmak mı?” Sözleri keskindi. “En başta burada olmamın sebebi o. Tek nedenim.”

İntikamla doluydu. Öç almak istiyordu. Adalet arıyordu.

Asla geri ödeyemeyeceği bir borcun ağırlığı altında eziliyordu.

Cutter’ın ağzı öfkeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “O *Şeytanı* yıllar önce toprağa gömdün. Hepsi bitti.”

“Son kontrol ettiğimde, hâlâ bu dünyada yürüyen birkaç *Şeytan* vardı.”

Ve zirveye ulaşana kadar durmayacaktı. Pit ölene kadar. Çünkü bu emrin *Demon’s Day*’in* başkanı dışında birinden gelmesi mümkün değildi.

Cutter, namludan uzaklaşarak Trent’e baktı. “Belki de bir hayaleti kovlamak yerine, ne için yaratıldığına odaklanmanın zamanı gelmiştir.”

Hayalet.

* İngilizcede Şeytan’ın Günü anlamına gelmektedir ve üst paragrafta buna gönderme yapılmıştır.

Hayalet.

Hayalet.

Kelime kafasında dönüp duruyordu.

“Burada. Olmamın. Tek. Nedeni. Var,” diye tısladı Trent.

Yüksek sesle ve net bir biçimde.

Ama Cutter belli ki bunu duymak istemiyordu.

Gözleri kötülükle parlarken, “Sen bana aitsin, Trent. Bunu sakın unutayım deme, *Başkan Yardımcısı*,” dedi. Çenesiyle Trent’in üzerindeki yamayı işaret ederken lakabı sanki alay eder gibi söylemişti. Bağlı olduğu zincirlerin bir hatırlatıcısıydı. “Damarlarında benim kanım aktığı için şanslısın, yoksa bu küçük gösteri senin sonun olurdu.”

Cutter dikkatini gözlerindeki tehditkâr bakışla Trent’in silahına çevirdi. Ama Trent, o bakışların gerisinde yatanları görmüştü. Kıskançlığı ve korku parıltısını. Trent çoktan babasından daha ölümcül hale gelmişti.

Bir an için pes eden Trent doğruldu ve silahını kot pantolonunun içine soktu. Küçümseyerek, “Yine yanıldın, Başkan,” dedi. “Anneme verdiğim söz dışında hiçbir şeye ait değilim. Bunu unutmasan iyi edersin.”

İçinde alev alev yanan öfkeyle Trent barın ana kısmına geri döndü. Bir sürü *Baykuş* oradaydı, onlar içkileri peş peşe kafalarına dikerken fahişeler de masalarda dans ediyordu.

Jud’ın ortadaki uzun masada olduğu yere doğru ilerledi, adam arkasına yaslanıp içkisini yudumlarken etrafı gözlüyordu. Trent’e bir bira uzattı. “Nihayet. Bunun neyle ilgili olduğunu bana anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

Kardeşlerini bu hayata çekmeye çalışan canavardan bahsetmeye gerek yoktu.

Trent şişeyi kaldırdı ve gözleriyle etrafı tararken onu hızlıca bitirdi. Bakışları müzik kutusunun en arka köşesindeki puslu figüre kilitlendi.

Hiçbir şey söylemeden elindekini masaya koydu ve barın karşı tarafına geçerek kızı arka kapıdan dışarı, pis avluya doğru takip etti.

Onu duvara bastırdı ve aletini çıkarıp kızın eteğini yukarı kaldırdı.

Pit’in takıldığı kız. Sadece sırf bunu yapabiliyor olduğu için becerdiği kız. Trent’e doyamadığı için tekrar tekrar ortaya çıkan kız.

İyi bir sikişti ama kızın peşine düşmesinin tek nedeni Pit'e yaklaşmaktı.

Adama uzaktan da olsa biraz zarar vermek istiyordu. Böylece onu neyin beklediğini bilecekti.

Juna Lamb.

Ama işlerini bitirdiklerinde kız kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını Trent'in kulağına yaklaştırdı. "Hamileyim. Bebek senden."

Trent'in vücudu donakaldı.

Kalbi bir an için durdu. Sonra delicesine yeniden çarpmaya başladı.

Geri çekildi ve ona baktı. "Siktir, bebeğin benim olduğundan nasıl bu kadar derecede eminsin?"

Juna bakışlarını yere çevirdi. "Pit beni sadece dizlerimin üzerinde seviyor."

Trent ısrarla, "Emin misin?" diye sordu.

Korku kızın yüzünü doldurmadan önce başını onaylarcasına salladı. "Beni öldürecek, Trent."

Bu abartılı bir ifade değildi. Sıradan insanların ilgi ya da dikkat çekmek için söylediği şeyler gibi değildi.

Pit gerçekten de onu öldürürdü. Trent'in çocuğuyla birlikte.

Trent annesinin öldüğü günden bu yana ilk kez gerçekten bir korku hissediyordu. Kararmış kalbinde ilk defa bir kıvılcım belirmişti.

"Ben böyle..." Juna dudaklarını ısırarak sustu.

"Sen böyle ne, Juna?" diye sordu.

Kahverengi gözler ona baktı. "Böyle olmasını istemedim."

"Peki ne istiyorsun?"

Yaşlar hızla gözlerine dolarken, "Ben... ben çocuk yetiştiremem, Trent. Yapamam," dedi.

"Çocuk benim. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Yüzü bembeyaz oldu. "İhtiyacım olan bazı şeyler-"

Bu tam da ondan beklenilecek bir davranıştı.

Konu her zaman lanet olası paraydı.

“Benim evime gel, bu gece. Gece yarısından sonra. Seni şehir dışına çıkarıp saklayacağız. Çocuk doğar doğmaz benim olacak. Sen de sonsuza kadar ortadan kaybolacaksın ve tek bir kelime bile etmeyeceksin, ben de sana göz kulak olacağım. Her şeyle ben ilgileneceğim. Anladın mı?”

Juna'nın yüzünden keder ya da belki de suçluluk duygusuna benzer bir ifade geçerken, “Anladım,” dedi.

“İstediğin şey gerçekten bu mu?” diye sordu Nathan, Trent'inkinin neredeyse aynısı olan yüzü belirsizlikle doluydu. Trent'in onun için yapacağı gibi o da Trent için her şeyi yapardı.

Trent'in yıllardır yapmaya çalıştığı şey buydu.

Koruyordu, saklıyordu ve intikam arıyordu.

Nathan'ın yüzüne baktığında nihayet başından beri her şeyi yanlış yaptığını anladı. “Bu iyi bir hayat değil, Nathan. Kalırsak ya hapse gireceğiz ya da öleceğiz.”

Herkesin başına gelen buydu.

Ama bu, Trent'in kabul edebileceği bir kader değildi.

Ancak o kadar uzun zamandır mücadele ediyordu ki gerçekte ne için savaşması gerektiğini unutmuştu. Annesi asla intikam istememişti. Yaşamasını istemişti. Son arzusunu yerine getirmesinin zamanı gelmiş de geçiyordu.

“Peki mutlu olacak mısınız?” diye bastırdı Nathan. “Önemli olan tek şey bu.”

Trent'in ağzından alaycı bir kahkaha çıktı. “Bu hayatın beni mutlu ettiğini mi düşünüyorsun?”

Nathan hüzünlü bir şekilde ona baktı. “Seni mutlu eden bir şey var mı onu bile bilmiyorum, Trent. Annemin öldüğü günden beri seni gerçekten gülümserken gördüğümden emin değilim.”

“Siz beni mutlu ediyorsunuz.” Trent kardeşlerinin oturma odasında toplandığı yere baktı. “Üçünüz, bu kadar. Ve...” Trent itiraf edeceği şey karşısında bocaladı ama en sonunda kardeşlerinden saklanmayı bırakıp kelimeleri dile getirdi. “Ve bu çocuk.”

İkinci bir şans.

Nathan memnuniyetle gülümsedi. “Çünkü sonunda kendine bir neden buldun kardeşim. *Gerçek* bir neden. O neden için yaşayacaksın. Bulaştığın çarpık şeyler yüzünden değil. Bana söz ver.”

Siktir.

Nathan, Trent’in onun olduğuna inandığı her şeydi.

İyiymi, merhametliydi ve doğru olanı yapardı.

Her ne kadar çoğu zaman Nathan’ı ve Logan’ı bu hayattan uzak tutmaya çalışsa da Trent’in onu sürüklediği bu hayattan çok daha iyisini hak ediyordu. Trent onlara biraz olsun normal bir hayat sunmaya çalışıyordu ama bu boş bir hayalden başka bir şey değildi.

Bu da onun *kendi* yalanıydı.

“Söz veriyorum,” diye mırıldandı Trent.

Söz veriyorum.

Trent boğazını temizleyip işe koyuldu. “Bu gece bitirmem gereken bir anlaşma var. Büyük bir iş. Eğer gitmezsem Cutter kuşkulandır. Herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyorum. Hazırlanın ve yalnızca ihtiyacınız olan şeyleri yanınıza alın. Saat dörtte burada buluşalım. Güneş doğmadan bir saat önce buradan kaçıyoruz. Tabii eğer herkes benimseyse?”

Üçü de ayağa kalktı ve ellerini Trent’in omuzlarına koyup etrafına toplandılar. “Yanıdayız kardeşim. Her zaman öyleydik. Sonunda bunu görebilmen güzel.”

Nathan onu kucaklamak için kendine çekti. “Baba olacaksın, dostum. Bu...”

Trent’in mümkün olabileceğini asla düşünmediği bir şeydi.

Umuttu. Hiçbir zaman ulaşamayacağını düşündüğü bir sevinç patıltısıydı.

Hayattı.

Ve tam o anda, tam o saniyede yeni bir neden bulmuştu.

Tek bir neden.

Otuz Üçüncü Bölüm

Trent

HİÇ HALÜSİNASYON GÖRDÜĞÜNÜZÜ DÜŞÜNECEK kadar büyük bir sevinç hissettiniz mi? O hayale sonsuza kadar tutunmak istediğiniz için uyanmak istemediğiniz bir rüyanın içinde kayboldunuz mu? Gerçek olma olasılığı olmadığı için sıkı sıkıya bağlanmak istediğiniz bir düşünüş oldu mu?

O sabah, yatak odasının penceresinden süzülen rembel gün ışıklarıyla uyandığımda sanırım hissettiklerim tam olarak böyleydi.

Eden'in saçları yüzümü kaplarken tatlı vücudunu da benimkine yaslamıştı.

O bal kokusu duyularımı ele geçiriyor, iyiliği ve zarafeti her zamanki gibi beni büyüleyordu.

Ona daha sıkı sarıldım. Dün gece üzerinden çıkardığım pijamalarını tekrar giymişti. Burnumu ensesine gömerek sanki kendimi bu anı hapsedebilirmişim gibi derin bir nefes aldım. Sonsuza dek bu pozisyonda kalabilirdim.

Ardından yatak odasının kapısından minik ayakların yarattığı bir izdiham dalgasının geldiğini hissettiğimde genişçe sırtmaya başladım.

“Baba selam! İşte buradasın!” Gage yatağın ucundan atlayarak tam aramıza daldı. Oğlumu kollarıma almak için hafifçe yana kaydım.

Bana sırtıttığında gamzeleri ortaya çıkmıştı, sesi heyecan doluydu. “Dün gece, Bayan Murphy’nin evinde mi uyuduk? Çünkü arabada uyuyakalmıştım, sonra uyandım ve buradaydık. Kaçırdım mı? Kızımızı aldın mı? Aldın mı baba?”

Yumuşak bir kahkaha attı.

Dün gece onu Logan’ın evinden alırken istemeden de olsa onu uyandırmak zorunda kalmıştım ve o küçük kollar boynuma yapışmışken oğlum ne yaptığımızı bilmek istemişti. *Kızımızı almaya gideceğimizi* itiraf etmiştim. Görünüşe göre oğlum bunu ciddiye almıştı.

Evet dostum, ben de ciddiye alıyordum.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken, “Öyle görünüyor,” dedim. Üzerimde öyle yoğun bir duygu vardı ki sanki nefes alamıyordum, bu duygu Eden bize doğru döndüğünde daha da güçlendi.

Eden, o sıcak ve tatlı bakışlardan yayılan yoğun duygularıyla birlikte uyku sersemi bir halde gözlerini kırpıstırıyordu.

Ve tam ortamızda sıkışmış olan Gage vardı.

Gage ona baktı. “Ne düşünüyorsunuz, Bayan Murphy? Sizi aldık mı? Artık size sahip olabilir miyiz?”

Gage bunları söylerken bana bakmıyordu bile ama yine de gülümsemesinin gücünü hissedebiliyordum. Bedenini büyük bir mutluluk sarmıştı. Sevgisi ve inancı yoğundu.

Eden oğlumun yüzüne dokundu, sonbaharı andıran gözleri bir an için benimkilerle buluştuktan sonra dikkatini tekrar ona çevirdi. “Bana zaten sahiptir.”

Gage kendini onun üzerine atarak Eden’a sımsıkı sarıldı. “İşte bu! Artık seni sonsuza kadar saklayacağız.”

Kollarımı ikisine birden doladım.

Evet, tam olarak yaptığım buydu ve o kadar doğru hissettiriyordu ki.

Gage kahkahalarla gülerken Eden da kıkırdayıp o melek yüzüyle bana baktı.

Mutluluk, mutluluk, mutluluk.

Tanrım. Dünya üzerinde böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmezdim.

Sonra onları beni baştan aşağı saran, içime yayılıp parıldayan tüm o mutluluk ve keyifle biraz çekiştirdim. “Üstelik seni asla bırakmayacağım,” diye belirttim, sesimde alaycılık olsa da bu kez sözlerimde tamamen samimiydim. “Seni sonsuza kadar saklayacağım.”

Eden da kollarını bize doladı.

Gage battaniyelerin, yastıkların ve vücutlarımızın arasında boğulmuş olmasına rağmen neşeyle, “Gage sandviçi!” diye bağırdı.

Sevgimizle onu sımsıkı sarmalamıştık.

Eden, oğlumu hafif ve tatlı bir şekilde gıdıklayarak, “Gage sandviçi benim en sevdiğim şey,” diye onayladı.

Gage kıvranıp daha fazla iltifat duymak için yalvardı. “En ama en sevdiğin, değil mi?” diye sordu, titreyen karnını tutmaya çalışarak.

“En sevdiğim. Gerçi babanı da birazcık seviyorum.”

Büyüleyici yüzünde alaycılık vardı.

Göğsüm sıkıştı.

Hem de epey sert bir biçimde.

Kendi tarafımda dirseğimin üzerine kalktım ve uzanıp Eden’in yanağını avuçladım.

Gage sakinleşti ve ben Eden’a bakarken sadece gülümsedi. “Ben de seni birazcık seviyorum. Birazdan fazla da olabilir.”

Eden yanağına yasladığım elimi alarak dudaklarına bastırdı, avucuma doğru fısıldadı. “Çok fazla.”

Gage adeta bağırmaya yakın bir sesle, “Buna aşk deniyor, değil mi? Değil mi baba?” diye sordu. Onay almak için bana bakıyordu.

“Evet, dostum, buna aşk deniyor.” Bunu söylerken Eden’a bakıyordum.

Gage kıkırdadı. “Evet, kesinlikle âşıksın. Çılgınlar gibi. Logan amcam öyle olduğunu söyledi.”

“Kesinlikle çılgınlar gibi,” diye onayladım.

Artık utanacak hiçbir şeyim yoktu.

Eden’in o enfes dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben de eğilip o dudaklara bir öpücük bıraktım. Bir yandan da başparmağım yanağını okşuyordu. “Neden sen duş alırken Gage ile ben de kahvaltı hazırlamıyoruz?”

“Siz ikiniz dikkatli olsanız iyi olur, bir kız kolayca böyle şımartılmaya alışabilir.”

“Buna alışsanız iyi olur, Bayan Murphy. Eğer sizi saklayacaksak, size göz kulak olacağımızdan emin olmalıyız. Tıpkı babamın bana olduğu gibi. Sizi seven insanlar bunu yapar, biliyorsunuz değil mi?”

Eden’in kahkahası neredeyse bir sızlanma gibiydi. İçinde sevgi saklıydı. Parmaklarını Gage’in saçlarının arasında gezdirdi. “O halde sanırım siz ikiniz, benim de sizinle ilgilenmeme alışsanız iyi olur.”

Gage güldü. “Çünkü bizi seviyorsunuz.”

“Evet, Gage çünkü ikinizi de seviyorum.”

Gage dizlerinin üzerine kalktı ve kapıdan çıkıp dışarı koşmadan önce Eden’in yanağına bir öpücük kondurdu.

O gözden kaybolur kaybolmaz ben de yataktan kalktım, Eden’in elini tuttum ve ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra onu tutkulu bir şekilde öptüm.

Yumuşak bir sesle inledi ve dudakları benimkilerin üzerinde dans etti.

Evet, buna alışabilecek olan tek kişi o değildi.

“Beni farklı bir şekilde şımartmanızı talep etmeden önce mutfağa gitseniz iyi olur, Bay Lawson,” derken hem şakacı hem de baştan çıkarıcı bir ses tonu vardı.

Sırıttım. “Ah, Küçük Baştan Çıkarıcı. Ateşle oynuyorsun. Ama merak etme, bebeğim, bende ondan bolca var.”

Biraz geri çekildi. “Bu harika çünkü sana asla doyamayacağım.”

Evet. Bu duruma bayılmıştım.

Biz.

Burada.

Şimdi.

Arkasını döndü ve bitişikteki banyoya doğru süzülerek yürüdü, bir dansçıya ait o sıkı bacakları kısacık şortunun altında enfes görünüyordu. O ortadan kaybolana kadar arkasından bakakaldım. En sonunda duş başlığının açıldığını duyunca *boxer*ımın altındaki aletimi düzelttim çünkü daha sonrayı beklemesi gerekiyordu.

Koridordan oturma odasına, oradan da mutfığa ilerlemeden önce kot pantolonumu giyip elimi dağınık saçlarımdan arasından geçirdim.

Mutfığın her santimi parlak, sıcak ve davetkârdı.

Her tarafta Eden'in dokunuşu vardı.

Gage ise çoktan mutfığın içine girmiş, buzdolabını karıştırıyordu. "Vay canına baba, gerçekten çok yaratıcı olmamız gerekecek çünkü Bayan Murphy'nin dolabında sadece birkaç tane yumurta ve biraz da şeker var. Offf. Markete gitsek iyi olur, böylece ona daha iyi bakabiliriz."

Arkasından yaklaşıp onu kollarıma aldığımda göğsümün patlayacağına yemin edebilirdim. "İyi bir plana benziyor."

Kollarını boynuma doladı. "Çünkü onu en yüksek dağ kadar çok seviyoruz, değil mi?"

"Doğru, Gage çünkü onu en yüksek dağ kadar seviyoruz."

"Ona Everest Dağı deniyor, biliyorsun."

Gülümsedim. "Buna benim oğlum oldukça zeki deniyor."

"Sana söyledim, tüm A'ları almalıyım!"

Onu tezgâha oturtmadan önce şakağına hızlı bir öpücük kondurdum, söyleyeceklerimin önemli olduğunu anlaması için de elimi yanağına koydum. "Bu senin için sorun değil, değil mi, Gage? Bayan Murphy'yi hayatımıza alarak onu ailemizin bir parçası yapmam?" Sorunun ciddiyeti nedeniyle sesim alçalmıştı.

Gage benimle alay edercesine konuşarak sorumu cevapladı. "Baba, bana şaka yaptığını söyle. O bizim başımıza gelen en iyi şey." Kollarını yanlara doğru kaldırırken bunu büyük bir ciddiyetle söylemişti.

Tanrım.

Uçuyormuşum gibi geliyordu.

Sevgim kör edici derecede parlaktı.

Annem öldüğünden beri ilk kez böyle hissediyordum.

“Sana iyi bir şey teklif edilirse, kabul etmen akıllılık olur.” Gözleri sözlerini vurgulamak amacıyla genişçe açılmıştı.

Bana yine önemli bir hayat dersi vermişti.

“Pekâlâ, o halde sanırım bunu kabul etsek iyi olur.”

“Aynen öyle.”

Hâlâ içimden gülerken ihtiyacımız olabilecek şeyleri bulmak için Eden’in dolaplarını karıştırmaya başladım.

Gage haklıydı.

Dolaplardaki tek şey örümcek ağlarıydı.

Sonra ön kapının ziline çaldığını duydum ve birden midem düğümlendi.

Tüylerim diken diken oldu.

Çünkü kahretsin, silahım torpido gözünde kilitli haldeydi. Eden dün gece o pislik herif onu bileğinden yakaladığında aşırı tepki verdiğimi düşünmüş olabilirdi ama benim dünyamda, geçmişimde özellikle de o iblisler hâlâ beni devirmekle tehdit ederken aşırı tepki vermek diye kahrolası bir şey yoktu.

Ya çabuk tepki verirdin ya da ölürdün.

Bu kadar basitti.

Gage’i yakalayıp kollarıma çektiğimde ve pencereden dışarı bakabilmek için dikkatlice salona girdiğimde o hayatın hayaletleriyle işimin bittiğini fark ettim.

Koşmaktan, saklanmaktan ve korkmaktan çok yorulmuştum.

Bunu arkamızda bırakmanın bir yolunu bulmalıyım.

Kalıcı olarak.

Gage, “Ne yapıyoruz?” diye fısıldadı. Kolları boynuma dolanmıştı, oğlum aptal bir çocuk olmadığı için anında bedenimi saran gerginliği hissedebilmişti.

“Sadece kapıyı kimin çaldığına bakacağız.” Şeffaf perdeden dışarıya göz attım. “Hiçbir şey yok.”

İçim rahatladı çünkü gelen muhtemelen sadece bir kuryeydi. Gergin bir nefes vererek içimdeki kötü duyguyu üzerimden attım ve mutfığa geri dönüp Gage’i yeniden tezgâhın üzerine oturturdum.

Sonra arka kapı gıcırdayarak açıldığında dikkatim yeniden jilet gibi bir keskinlikle o yöne kaydı.

Kalbimde dehşet, ellerimde intikam duygusu vardı.

Bu nasıl durduracağımı bilemediğim bir tepkiydi.

Fakat içeri giren adam anında donakaldı, çocuğumla tezgâhın yanında durduğumu görünce gözleri şokla açıldı. Sanki koruyucu moda girmesi gereken kişi oydu.

Karşısında neredeyse çıplaktım. Tüm kaslarım harekete geçmeye hazırken üzerime sadece kalçamın altına düşen bir kot pantolon geçirmiştim, vücudumun her yerine yazılan günahları kapatan bir tişörtüm yoktu.

Eden’in açık damgası da bedenime kazınmıştı. Sanki bu kız bedenimin her bir santiminden sızıyordu.

Eden’in babası büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Sonra gözleri hızla hareket edip önündeki manzarayı incelerken tüyler ürpertici bir korku ifadesini doldurdu. Hızlıca bir çıkarımda bulunduğunu görebiliyordum.

“Ben... ah... şey...” Adam yutkundu, kapı eşiğinde donup kalmış bir halde kendisiyle savaşıyordu. Sanki geri çekilip kapıyı kapatırsa gözünün önündekiler gerçek olmayacakmış gibi kapının kolunu tutuyordu.

Gage tezgâhın üzerinde kıpırdandı ve sevimli yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Ah, merhaba, Bay Murphy!” Gage bana baktı. “Baba bak, bu benim okul müdürüm ve o çok ama çok iyi biri. Bunu biliyor muydun?”

Gage küçücük vücudundan yayılan heyecanla Eden’in babasına döndü. “Siz de mi geldiniz? Günün en önemli öğünü olan kahvaltıyı hazırlayacağız ama elimizde fazla bir şey yok, bu yüzden paylaşmak zorunda kalacağız. Sizin için uygun mu?”

Eden’in babası zorlukla gülümsemeye çalıştı. “Ben...”

Bana baktığında yüzünün her santimini huzursuzluk kaplamıştı.

En doğru yaklaşımı bulmaya çalışırken Gage'i tezgâhtan kaldırıp kollarıma aldım.

Ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çünkü Eden'ı sevmekten asla utanmıyordum ama o kızın benden utanmak için haklı sebepleri vardı.

Aynı anda Eden'in arkamda tökezlediğini hissettim. Nefesi kesilmişti, yoğunluğun içinde hissedilen bir kırbaç darbesi gibiydi.

Ama bu sefer farklıydı. Çıplak ayakları aniden dururken hissettiği dehşet tüm varlığını sarmıştı. Ona baktığımda vücuduna sardığı bornozu sıkıca tuttuğunu gördüm.

Saçları ıslaktı ve ifadesi şokla doluydu.

Ayaklarımı gergince yere vurdum.

"Baba." Eden kelimeyi bir özür gibi fısıldadı.

"Özür dilerim, içeri dalmak istemedim. Zili çaldım, kimse cevap vermedi ve ben..."

Dudakları sert bir çizgi şeklini aldı, yüzü kasıldı ve geri adım atacakmış gibi başını iki yana salladı.

Huzursuzluğu dalga dalga yayılıp bana çarpıyordu.

Endişeliydi ve bunda sonuna kadar haklıydı.

Siktir.

Kaçıp gitmeli, Eden'ı bu karmaşadan kurtarmalıydım.

Başından beri kafamı kurcalayan tüm sorular yeniden ortaya çıktı ve kulağıma fısıldamaya başladı.

Bana, bir meleğin mutfağında duran bir şeytandan başka bir şey olmadığını hatırlatıyordu.

Buna hakkım yoktu. Hem de hiç.

Ama Eden, bütün o zarafeti teninden yansırken ileri doğru yürüdü. Yanıma gelip elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Açıkça ilân ediyordu.

"Sorun değil baba. İçeri gel. Tanışmanı istediğim biri var."

Ötüz Dördüncü Bölüm

Eden

GÜNEŞİN SICAK IŞINLARI PARLAK GÖKYÜZÜNDEN süzülürken arka taraftaki verandanın altı basamağında, avuçlarımın arasındaki bir fincan kahveye tutunarak oturuyordum; babam ise üst basamakta oturuyordu. Başının sorularla, kafa karışıklığıyla ve endişeyle döndüğüne hiç şüphem yoktu.

Aptal değildim.

Onun ne hissettiğini anlayabiliyordum.

Dışarıdan durumun nasıl görüldüğüne dair birkaç tahminim vardı.

Huzursuzluğum daha da arttı.

Kahretsin, sadece öyle görünmüyordu. Durum tam olarak babamın anladığı gibiydi.

Babam sabahın erken saatlerinde içeri girdiğinde mutfağında çıplak ayakla ve gömleksiz bir şekilde kahvaltı hazırlayan bir yabancı bulmuştu.

Öğrencilerimden biri olan oğlu da tezgâhın üzerine oturtulmuştu.

Mükemmel.

Oldukça rahatsız bir şekilde Trent, Gage ve ben kahvaltıyı hazırlamış, kahve yapmış, babamı da mutfağımdaki küçük köşeye oturtup birlikte yemiştik. Tanrıya şükür ki Gage, gevezeliği ile durumun tuhaflığını biraz da olsa dağıtmıştı.

Ya da belki de yaptığı şey durumu daha iyi hale getirmektir.

Daha sonra Trent dudaklarıma sessiz bir öpücük kondurmuştu, orallığı toparlayacağını söyleyip babamın arka tarafta oturduğu yeri işaret ederek, “Gidip onunla konuşmalısın,” diye bana cesaret vermişti.

Çünkü bu adam muhteşem biriydi.

Öyle harikaydı ki o anda ona duyduğum sevgi kalbimi yeniden tamamen doldurmuştu.

Bunun üzerine, güneş gören odanın dışındaki arka verandanın basamaklarına oturdum ve sıcak havaya güçlükle tutunabilen ince bulutlara baktım.

Tessa’nın önerdiği gibi yara bandını direkt sökmeye karar vermiştim.

“Onu seviyorum baba.” Gökyüzüne doğru fısıldadığım kelimeleri, babamın büyük ihtimalle benim için dehşete düşmüş o kocaman ve şefkatli kalbinde hissetmesi için dua ediyordum.

Sıkıntıyla nefes verirken, “Bunu görebiliyorum, Eden. Bu apaçık ortada. Belli ki o da seni seviyor,” dedi.

Göğsüm sıkıştı ve yüzünde yumuşak ama endişeli bir gülümsemeyle soru sorar gibi bana bakan babama döndüm.

“Sanırım bir kızın babası habersizce, davetsiz ve hoş karşılanmayan bir şekilde çıkagelip kahvaltıya katıldığında onun sana baktığı gibi bakmaya devam edecek çok fazla adam yoktur.”

“Eh, Gage’in ne dediğini biliyorsun; kahvaltı günün en önemli öğünüdür.” Bunu söylerken içimdeki sevgi adeta taşıyordu. Ardından kolumu babamın bacağına doladım. “Ayrıca evimde her zaman hoş karşılanacaksın baba. Lütfen hiçbir zaman öyle olmadığını düşünme.”

“Ama bu durumu benimle paylaşacak kadar bana güvenmedin,” derken sesinde hayal kırıklığı vardı.

Tereddüt ederek, “Sana ne söyleyeceğimi bilemedim. Onunla aramızdakilerin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum,” dedim. “Ve bu durum...”

“Karmaşık,” diye tahmin etti.

“Evet.”

Babamın anlayabileceğinden çok daha fazla karışıktı.

Sessizlik bir süre daha devam ettikten sonra babam kıpırdandı, öne doğru eğilerek kollarını bacaklarına yasladı. “Bu durum nasıl oldu? Onu okulda gördün ve...”

Bu sefer ben sıkıntıyla iç çektim. “Hayır baba, Gage’in benim sınıfımda olması bir tesadüftü. İkinci işim...” derken itirafım ağzımdan hırıltıyla çıkmıştı.

Babam gerilince ona tekrar kaçamak bir bakış attım.

“Restorandaki mi?” diye sordu.

Bunu soru sorarcasına söylemişti. Sanki başından beri biliyormuş gibiydi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Şehrin diğer ucundaki bir kulüpte çalışmaya başladım. *Absolution*. Trent oranın sahibi.”

Babamın boğazı ağır bir yutkunmayla hareket etti. Başını sallayışı yavaş ve hayal kırıklığıyla doluydu. “Neden bana söylemedin?”

“Çünkü endişelenirdin. Bunun gerekli olmadığını, bütün yükün senin omuzlarında olduğunu söyledin ve benim de öylece oturup olacakları izleyecek halim yoktu. Senin her zaman benim için yaptığın gibi benim de senin yanında olmaya, senin için savaşmaya ihtiyacım vardı. Tabii orası tam olarak kendimi içinde bulacağımı düşündüğüm tarzda bir yer değil.”

Orada çalışmaktan utanmıyordum.

Söylediğim sadece gerçeğin kendisiydi.

O kapıların ardındaki insanları tanıyana kadar bu dünya bana uzak ve fazlasıyla yabancı gelmişti.

Asla yuvam diyemeyeceğim türden bir yerdi.

Ama bulduğum şey tam olarak buydu. Bir yuva.

“Bana söylemeliydin, Eden.”

“Biliyorum ama hayatta bazı şeyler vardır ki onları yapmamız gerekir ve bu da onlardan biriydi.”

“Ve sen, Trent ile orada tanıştın. Ona âşık oldun,” diye tahminde bulundu.

“Evet.”

Geleceğimiz dağınık ve belirsizlikle dolu olabilirdi ama Trent’e âşık olduğum yadsınamaz bir gerçektir.

“Ben onun Gage’in babası olduğunu, o da benim oğlunun öğretmeni olduğumu fark edince birbirimize olan duygularımızı görmezden gelmeyi denedik. Okulda hoş karşılanmayacağını biliyorduk. Yolumuza bakmaya ve birbirimize çekilmiyormuşuz gibi davranmaya çalıştık. Ama sanırım bu ikimiz için de imkânsızdı.”

Bazı çekimler görmezden gelinemeyecek kadar güçlü olabiliyordu.

Babam yüzünü ovuşturdu.

“O çok farklı...” Cümlesini yarıda keserek aklındakileri söylemedi. Yine de ne demek istediğini net bir biçimde duyabilmişim.

Aaron’dan çok farklı.

Trent, babamın benim için asla hayal edemeyeceği her şeydi.

Acımasız, sert ve korkutucuydu.

“Biliyorum ama bu, onun bana mükemmel bir biçimde uymadığı anlamına gelmiyor.”

Sözlerim babamın irkilmesine neden oldu. “Senin adına sevindim, Eden. Hayatımda istediğim tek şeyin senin mutlu olduğunu görmek olduğunu biliyorsun. Ama ben...”

Tereddüt etti, bir sonraki sözlerini söyleyip söylememesi gerektiğini düşündüğünü görebiliyordum. “Dikkatli olmanı istiyorum. Onun içinde bir karanlık var. Onunla geçen hafta kilisede tanıştım ve bunu o zaman hissettim. En az bu sabah hissettiğim kadar güçlü şekilde.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Onun şeytanları var.”

“Hepimizin var ama onunkilerin geçmişte kaldığından emin değilim. Tam orada, yüzeyin hemen altında bir şeyler var.”

Tanrım, babamdan ne çok şey saklıyordum. Ama isteyeceğim son şey onun yükünü daha da arttırıp endişesini derinleştirmekti. Üstelik biz bile ufkumuzdaki umut ışığını zar zor görürken.

Ve ablamın ihanetinin acısının bir gün dineceğinden şüpheliydi, yine de bir noktada ona, Harmony'nin gönderdiği mektuplardan bahsetmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ancak öncelikle ablamın amacını anlamalıydım.

Bütün bunlarla birlikte, arabamın başına gelenlerin ağırlığını da ona yüklememin hiçbir yolu yoktu.

Üstelik o saldırının rastgele olduğunu ummaya başlamıştım. Görünürde herhangi bir tehdit yoktu. Trent'in durmadan tetikte davranmaya devam etmesine gerek yoktu.

Haftalar geçmişti ve hiçbir şey olmamıştı.

Zaten istediğim de buydu.

Her zaman benim dayanağım olan adama, bana inanmayı öğreten kişiye baktım. "Hepimiz affedilmeyi hak ediyoruz baba. Yaptıklarımıza rağmen sevmeyi ve hayatımızın geri kalanını en iyi şekilde yaşamayı seçtiğimizde, geçmişini ardımızda bırakabilmeyi hak ediyoruz."

Alaycı bir kahkaha atarken gökyüzüne baktı. "Kendini Tanrı'ya adanmış biri olarak bunun teoride doğru olduğunu biliyorum ama baban olarak, tehlikeli olabileceğini düşündüğüm bir adama bakarak bunu kabullenmek daha zor. İçimde seni sarıp sarmalayıp buralardan kaçırma isteği uyandırıyor."

Sesini alaycı tutmaya çabalıyordu. Bana olan sevgisi, yüzünün tüm hatlarından belli olurken dudaklarında da hüznünlü bir gülümseme vardı.

Omzumla bacağına dokundum. "İşte, bu yüzden sana söylemedim. Çünkü beni koruman gerekiyormuş gibi hissetmeni istemedim." Sesim duygusallıkla sertleşti. "Her zaman senin küçük kızınmışım gibi hissedeceğimi biliyorum ama o, benim yaptığım bir seçim. Ve şeytanları hâlâ orada olsa bile, onlarla Trent ile birlikte savaşmayı seçiyorum. Onun yanında olacağım."

Babam çeneme dokundu. “Sen her zaman çok güzel ve oldukça cecur bir kızdın, Eden. Dokunduğun her hayatı aydınlatıyorsun. Dilerim ki Trent, onun hayatını da aydınlatmana izin verecek kadar akıllıdır.”

Bu sefer kollarımı bacaklarının etrafına dolayarak ona sımsıkı sarıldım. “Onun da benimkini nasıl aydınlattığını bilsen sanırım bu kadar endişelenmezdin.”

“Ah, sanırım bu kadarını bilmeye ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim.”

Utanmış bir şekilde kıkırdadım. “Baba...”

Ayağa kalktı, ben onu takip ederken gülümsemesi nazikti. “Dediğin gibi, seni her zaman küçük kızım olarak düşüneneğim ama sen yetişkin bir kadınsın. Cehennemi yaşadın ve sonra geri döndün. Bu hayattaki en güzel şeyleri deneyimlemeni istiyorum. Hepsine sahip olmanı. Hayattan bunu talep edeceğine dair bana söz ver, Eden. Daha sonra pişman olacağın bir günaha kapılmayacağına dair bana yemin et.”

“Trent’ten asla pişmanlık duymayacağım.”

Babam başını salladı ve bana sıkıca sarılarak, “O halde onu var gücünle sev,” diye mırıldandı. Hâlâ elimi tutmasına rağmen geri çekildi. “Seni seviyorum tatlı kızım.”

“Ben de seni seviyorum.”

Yürüyüp uzaklaşmaya başladı, ardından arkasını dönerek gülümsedi. “Bir dahaki sefere habersiz gelmemeye çalışacağım.”

Sevgim dalga dalga yayılırken ellerimi göğsümde kavuşturdum. “Bu iyi bir fikir olabilir.”

Ayrılırken elini salladı, ben de aynısını yaptıktan sonra dönüp evin yan tarafında gözden kayboldu. Kapı sürgüsünün kapanma sesini duyan kadar bekledikten sonra merdivenlerden çıkıp verandadan evin arka kısmına doğru ilerledim.

Gage küçük masada tek başınaydı. Elindeki kalemle kâğıdın üzerine bir şeyler karalayarak kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Ona doğru ilerleyip başının üstüne bir öpücük kondurdum. “Baban nerede?”

“Açması gereken bir telefon varmış.” Gage bu sanki sürekli duyduğu sinir bozucu bir şeymiş gibi gözlerini devirdi.

İçimde bir şeyler sıkıştı ve şiddetli bir enerji birdenbire içimde bir karışıklığa yol açıp tenimden sızarak evin her köşesine dağıldı.

Kısa koridorda parmak uçlarımda ilerlemeye başlamadan önce kemerli geçitten ve oturma odasından geçtim.

Trent'in sırtı bana dönüktü, telefonu kulağındaydı. Karşı taraftan gelen yalvarış seslerinin ancak sonunu yakalayabilmişim.

Belirsizdi ama bir kadın sesi olduğunu anlayabiliyordum.

"Acele et," dedi o ses.

"Mümkün olduğu kadar çabuk orada olacağım."

Aramayı sonlandırdıktan sonra benim varlığımı, havanın değişip yoğunlaştığını ve aramızda titreşen o duyguyu hissettiğini anladım.

Sanki birbirimizin varlığını fark edebilmemiz doğanın bir kanunuydu.

Yavaşça arkasına döndüğünde yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. Kontrolden çıkmış gibi görünüyordu.

"Kimdi o?"

Telefonunu cebine koyup yanıma geldi. Yüzümü tutarak alnını benimkine doğru eğdi. "Gage'in annesi. Başının dertte olduğunu söylüyor. Gidip kontrol etmeliyim."

Korku omurgamdan aşağıya doğru kıvrılıp içimi sıkıştırarak ezmeye başladı.

Aynı zamanda, bana bunu verdiği için çok minnettardım. En sonunda beni bir şeylerden haberdar ediyor, içeri alıyordu. Onun acımasızlıkla parlayan gözlerine bakmak için bakışlarımı yukarı kaldırdım. "Kulüpte yaşananlardan onun mu sorumlu olduğunu düşünüyorsun?"

Trent gözlerimin içine bakabilmek için eğildi. "Bilmiyorum, Eden. Hislerim bana öyle olduğunu söylüyor. O kadın pek güvenilir biri sayılmaz ve eğer oğlumu tehlikeye atabileceğini düşünüyorsa..."

Gözkapaklarım titreyerek kapandı.

Trent ikisinin de üzerini öptü.

Yavaşça ve şefkatle.

Vücudundaki her kas, vahşi bir saldırganlıkla dalgalanıp sarsılıyordu.

"Küçük Baştan Çıkarıcı."

Onu iki bileğinden tuttum. “Lütfen, sadece dikkatli ol.”

Başını salladı, ardından kendini geri çekti. “Jud’ı buraya göndereceğim. Sen ve Gage, o buraya gelene kadar bir yere ayrılmayın, tamam mı?”

Uyandığımda kiralık araba dışarda duruyordu.

Bu öğleden sonra okulda problem yaşayan bir öğrencimle ilgili veli toplantım olduğu için Trent, Logan’a ve bir arkadaşına arabayı bıraktırmıştı.

Bu adam her zaman düşünceliydi. Benimle ilgileniyordu.

“Evet, elbette.”

Başını salladı ve koridorda hızla izlerdi. Sonra aniden durdu ve bana bakarken kül rengi gözleri bağlılıkla karardı. “Seni seviyorum, Eden.”

Kalbim yerinden çıkmak üzereydi. “Seni seviyorum.”

Trent birkaç saniye içinde gitmişti.

“Lütfen, lütfen, seninle gelebilir miyim?” Gage dua edercesine ellerini bir araya getirmişti.

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. “Posta kutusuna gitmek çok heyecan verici, değil mi?”

Ön kapıdan çıkarken gülümseyerek Gage’in elini kavradım. Az önce Jud’dan dükkânda işlerini bitirdiğini ve bizi Trent’in evine götürmek üzere yola çıkacağını bildiren bir mesaj almıştım.

Ben de Jud beni oraya kadar takip etmek zorunda kalmasın diye veli toplantısını başka bir tarihe ertelemiş, uzun zamandır evime dönmediğim için birkaç işi halletmeye çalışmıştım.

Gage verandadaki bitkileri sulamama yardım etmişti ve aynı zamanda birlikte arka taraftaki çiçek tarhlarındaki yabancı otları temizlemiştik. Mektupları almayı bilerek en sona ertelemiştim. Hem umutlu hem de beni neyin bekleyebileceğine karşı temkinliydim.

Bir şeyden hem nefret etmek hem de aynı anda onu istemek tuhaftı.

Gage sanki tatlılığı her parçamı yeterince mahvetmiyormuş gibi omuz silkti. “Sadece senin yanında olmayı seviyorum.”

Parçalanmış yanlarım şekil değiştiriyor, düzeliyor, iyileşiyor ve yeniden büyüyordu.

Küçük elini sıktım. “Ben de senin yanında olmayı seviyorum, Gage.”

“Nedenini biliyorum çünkü ben sizin favorinizim ve beni çok seviyorsunuz! Değil mi, Bayan Murphy, değil mi?”

“Çok doğru.”

Caddeye doğru yürürken Gage yanımda zıplıyordu. Posta kutusunu açarken biraz titrediğimi fark ettim.

Ablamdan bir mektup daha almak için dua ediyordum. Ruhum onun pişmanlığını hissedebiliyordu. Bağışlanmayı istiyordu ama karşımıza çıkıp bunu söylemeye cesareti yoktu.

Biliyordum. Onu affedecektim. Babam da öyle. Sadece onun bir hamle yapmasına ve özründe samimi olmasına ihtiyacımız vardı.

Yalanların, hırsızlığın ve terk edişlerin olmaması gerekiyordu.

Artık eve gelme zamanı gelmişti.

Göğsüm kabardı. Yaşadıklarımı, âşık olduğum bir adam ve aynı derecede sevdiğim küçük bir çocuk bulduğum gerçeğini onunla da paylaşmak istediğimi fark ettim.

Benim diyebileceğim bir ailem olduğunu ona söylemek istiyordum.

Sevincime ortak olur muydu? Onun için hissettiğim her şeyi o da benim için hisseder miydi?

Diğerler mektuplarıyla aynı tanıdık açık mavi zarfı posta yığınının içinde gördüğümde yaşlar gözlerimi bulanıklaştırdı.

Rahatlama hissi kaburgalarımın baskı yaptı.

Hayatımın bu kısmını düzeltmeyi, bozulmuş olan her şeyi tekrar tamir etmeyi öyle çok istiyordum ki.

Gage gözlerini kırptırarak bana bakarken, “Sorun ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey, tatlım. Hiçbir şey. Sadece almayı umduğum bir mektup gelmiş.”

Gözleri heyecanla büyüdü. “Bir arkadaşından mı?!”

“Kardeşimden.”

“Kardeşin mi var? Benim yok ama sanırım onlardan beş tane istiyorum.”

Boğazımdan yükselen kahkaha, ona duyduğum sevgi ve duygularla doluydu. Ön kapıdan içeri adım attığımızda parmaklarımı o altın rengi buklelerinin arasında gezdirdim. “Beş mi? Oldukça zor bir isteğe benziyor.”

Omuz silktili. “Babam, erkek kardeşlerin dünyadaki en iyi şey olduğunu söylüyor. Açıkçası benim de birkaç tane olsa hiç fena olmaz. Hayat sevdiğin kişilerle daha güzel, biliyorsun. Yani en azından Logan amcam böyle söylüyor.”

Sevgim artarken olasılıklar içimi titretiyordu.

Her ne kadar *beş* biraz zor bir ihtimal olsa da...

“Bence Logan amcan kesinlikle haklı. Kız kardeşler de çok iyidir. Sana göstereyim.” Oturma odasındaki raflardan birindeki albümü aldım ve mektup yığınıyla birlikte mutfığa taşıdım. Zarfı yırtıp katlanmış mektubu çıkarırken Gage’in bakması için de albümü masanın üzerine koydum.

Canımı acıtacaklarını bildiğim halde gözlerim kelimelerin üzerinde gezindi ama gerçekten iyileşmeden önce çoğu zaman kendimizi acıya açmamız, yaraların kanamasına izin vermemiz gerekiyordu.

Hatırlıyor musun...

Ben gittikten sonrasını hatırlıyor musun, Eden? Daha iyi bir hayatın beni beklediğini düşünerek Las Vegas’a, gitmiştim. Sonuçta yapmak istediğim tek şey dans etmektir. Seni geride bıraktığımı biliyordum. Çocukluğumun o bölümünün kapısını sonsuza kadar kapatıyordum çünkü onu açık tutmak çok acı veriyordu.

Babamı uzun süre aramadığım zamanı hatırlıyor musun? O hâlâ annem için yas tutarken onu manipüle etmeye başlayışımı? Ben onu paraya muhtaç olduğuma, yeterince kazanmadığıma ikna ettiğim için banka hesaplarında ne var ne yoksa bana gönderirdi, oysa benim tek yaptığım gönderdiği parayı burnumdan çekebileceğim şeylere yatırmaktı.

Acıyı hissetmemek daha kolaydı. Uyuşmak. Saklanmak. Belki yarım dahi olsam bu şekilde bütünmüşüm gibi davranmak.

Her şeyi bilmenize rağmen ikinizin de beni hâlâ nasıl sevdiğini hatırlıyor musun? Hem de yalanlarımı apaçık bir şekilde görmenize rağmen?

İtirafı karşısında afallamıştım. Sanırım bir parçam, çok fazla ileri gittiğini ve acıyı hissetmemek için kendini uyuşturmaya başladığını hep biliyordu. Ama bir kez olsun çıkıp bunu direkt olarak söylememişi. Hiçbir zaman kabul etmemişi. Fakat şimdi biliyordum. Onun içini döktüğünü, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde bana daha fazlasını verdiğini biliyordum.

Ben mektubu hızla okumaya devam ederken arkamdaki Gage de albümdeki fotoğraflara bakıp kıkırdarak konuşuyordu.

Bana düğünün için geri gelmemi rica ettiğin bir mektup gönderdiğini hatırlıyor musun? Yanında durmamı istemiştin. Evet dediğim halde ortaya çıkmamıştım. Yine de seni uzaktan izlemiştim.

Hissettiğin mutluluğun bir parıltısını gördüğümde herhangi bir mutluluk hissedebilmeni kıskanmıştım.

Kendimi kaybettiğim zamanı hatırlıyor musun, Eden? Uyuşturucunun benim için önemli olan tek şey haline gelişini? Sokakta yürürken yabancıların arabalarına binip para için kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımı?

Bir sonraki toz için.

Bir sonraki uyuşukluk için.

Bana durumu daha iyi hale getireceğinden bahseden adamın birinin motorunun arkasına atlayıp Los Angeles'a gidişimi hatırlıyor musun?

Hayır, hatırlamıyorsun çünkü o zamanki beni tanımıyordun.

Şokun etkisiyle nefesim kesildi. Acı içime işlerken kaşlarım iyice çatıldı.

Ablam için hissettiğim acı. Seçmek zorunda kaldığı o hayat için. Geride bıraktığı her şey için. İtirafı kalbimde yepyeni bir delik açmıştı.

Mektubun geri kalanıyla birlikte başım da dönmeye başladı.

Los Angeles'a mı gitmişti? Ne zaman?

Arka planda Gage, benim sevimli bir bebek olduğumla ilgili bir şeyler söylüyordu ama ben Harmony'nin söylediklerini sindirmeye çalışmaktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Ahlaksızlık.

Hastalık.

Sürekli devam eden sonsuz acı ve uyuşukluk döngüsü.

Ama ben hatırlıyorum.

Hepsini hatırlıyorum.

En dibe kadar düştüğümü hatırlıyorum.

Orada hamile kaldım, Eden. Hatırlıyor musun?

Ne? Kâğıt parmaklarımın arasında buruştu, yazdıklarının geri kalanını okumak için acele ederken gözlerim çılgına dönmüştü.

Hayır, hatırlamıyorsun çünkü seni ve babamı saf dışı bırakmıştım.

Yalnızca bir motorcunun, babasına karşı sadakatsizliğini kanıtlamam gerekiyordu. Büyük bir olay değildi. Tek yapmam gereken oğlunu dışarı çekmekti ve o da beni sonsuza kadar özgür bırakacaktı.

Bana bir elmas ve bir ev alacaktı, ben de yoluma gidecektim.

Bu yüzden o adamı baştan çıkardım. Onu kandırdım. Onu manipüle ettim.

Ama son dakika, bunu yapamayacağıma karar verdim. Yapamazdım.

Onu öldüreceklerdi.

Bunu durdurmam gerekiyordu.

Ama olay hızla kontrolümden çıktı.

O kadar çok ölüm vardı ki...

Tüm vücudum şiddetle titriyordu. Gözlerimi kırpıştırarak okuduklarımı anlamaya çalıştım.

Altı yıl önce, hepsine ihanet ettikten sonra kendimin ve bebeğimin hayatından endişe ederek eve koştuğum zamanı hatırlıyor musun, Eden? Kilisenin kasasından o kadar paranın bir anda kayboluşunu hatırlıyor musun? O parayı aldım çünkü ortadan kaybolacaktım.

Ben gizlice dışarı çıkmaya çalışırken Aaron'ın beni nasıl yakaladığını hatırlıyor musun?

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Mide bulantım daha da artarken görüşüm bulanıklaştı.

Arabasına binip beni takip etmeden önce durmam için bana yalvarmıştı.

Beni kovaladı, Eden.

Bir kırmızı ışıkta geçtim.

O da öyle.

Ancak o bundan sağ çıkamadı.

Hatırlıyor musun, Eden? Çünkü ben hepsini hatırlıyorum ve yaptıklarımı geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Harmony.

Dizlerimin üstüne düştüm. Ayakta duramıyordum. Göremiyordum. Görüntüler her taraftan bana saldırıyordu.

Bıçaklar ve oklarla.

Tekrar tekrar saplanıyordu.

Aaron'ın ölümünden o sorumluydu.

Aaron.

Tanrım.

Hıçkırıklarımın boğazımı parçalamasına engel olamayarak nefesimi tuttum.

Motorcu.

O motorcu.

Gage aniden elindeki albümle yanımda geldi.

Duvarlar etrafımda dönmeye başladı ve safra boğazıma hücum ederken kendimi oturmaya devam etmeye zorladım.

Gage kıkırdayıp bir fotoğrafı işaret etti. "Bakın, Bayan Murphy, bakın. Bu benim annem. Evde ben bebekken bana verdiği oyuncak bir ayı ve bir fotoğrafı var. Arkasında beni sevdiği yazıyor ama ben onu tanımıyorum bile çünkü babam onun çok uzaklarda yaşadığını söyledi. Siz benim annem olmak ister misiniz?"

Gage.

Gage.

Gage.

O zaman onu tanıdım. O gözler. O gülümseme. Onu ilk gördüğümde kalbimin nasıl dolup taşıtığını hatırladım.

Parçalanmayı hissettim.

Çöküşü ve her şeyin yavaş yavaş yok oluşunu.

Duvarlar, tavan, kalbim... her şey dağılıyordu.

Ablam.

Harmony.

Aaron.

Trent.

Hemen yanımda duran telefonum çalmaya başladı.

Jud.

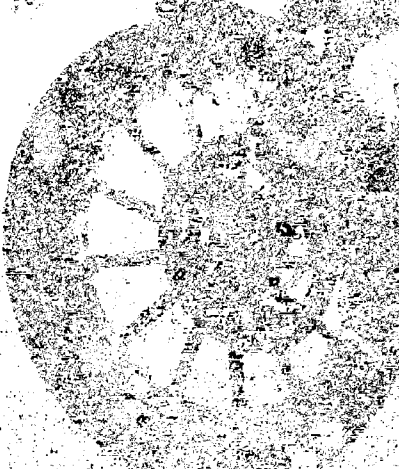
Gözlerimin bulanık görmesine sebep olan yaşlar ve boğazımdaki yumru ile telefona nasıl cevap verebileceğimi bile bilmiyordum. Sızının, soruların ve acının içinden konuştum. “Jud?”

Belki bu duyguların bir kısmı ona aitti. Telefonun öteki ucundan duyduğum o tona.

İstirap.

Sesi kısıktı. “Haberler kötü, Eden. Gage’in biyolojik annesi ölü bulundu.” Tereddüt ettikten sonra ekledi. “Trent cinayetten dolayı olay yerinde tutuklandı.”

Tam o anda, yere kusmaktan başka bir şey yapamadım.

Ötüz Beşinci Bölüm

Trent

Los Angeles, Altı Sene Önce

RÜZGÂR ŞEHRİN ISSIZ, YIPRANMIŞ SOKAKLARINDA
Resiyor ve gece çöken ağır bulutların arasından loş ışıklar görü-
nüyordu.

Los Angeles.

Açgözlülük, yolsuzluk ve kötülükle dolu bir bok çukuruydu.

Trent gerçekten buradan kurtulup kurtulamayacağını merak etti.
Buradan kaçıp kaçamayacağını. Bu sokaklarda dolaşan canavarlardan
daha iyi biri olup olamayacağını.

Yavaşladı, rıhtımın yakınında bir kenar mahalledeki deponun ıssız
alanına girerken motoru gürlüyordu. Motoru durdurdu, gözleri dikkat-
le boşluğu taradı. Çukurlu zemin boyunca önünde uzanan molozları ve
çöpleri tekmeleyerek esen rüzgârın uğultusunun arasından etrafa bakar-
ken bakışları keskindi.

Kalp atışları biraz daha hızlandı. İş sırasında hep böyle olurdu.

Takas yapardı.

Gözlemlerdi.

Gerekirse infazcı olurdu.

Bu hayattan nefret ediyordu ve yakında onu arkasında bırakacaktı.

Kendisine verileceğini hiç düşünmediği bir şansa kavuşabilirdi. Bunun olma ihtimali bile heyecan vericiydi, kalbi bu düşünceyle sıkıştı.

Sessizliğin içinde çift sürgülü metal kapılara doğru ilerlerken damarlarında artan tedirginliğin nedeninin bu olabileceğini düşündü.

Son bir iş.

Yapılacak son bir iş kalmıştı.

İssız sokaktan son sürat gelen bir motorun kükremesini duyduğunda bir anlığına duraksadı. Havayı kaplayan korkuyu ve düzensizliği, sıkıca uzanan bağlantıyı hissetti.

Çektikçe çekiyor, o bağ adeta çığlık atıyordu.

Bir motosiklet dikkatsiz ve umursamaz bir biçimde köşeyi dönüp otoparka doğru uçarcasına gelirken Trent hızla arkasına döndü.

Nathan.

Trent sendeledi. İkizinin önüne siper olma duygusu fazlasıyla tanıdıktı.

Onu koruması ve güvende tutması gerekiyordu.

Nathan sert bir fren yaptı ve kayarak dururken arka lastiği adeta çığlık attı. Motorundan atlayıp onu yana fırlattı ve arazinin karşı tarafından Trent'e doğru koşarken bağırdı. "Trent! Dur! Bu bir tuzak. Kahrolası bir tuzak. Juna. Juna ve babam seni tuzağa düşürdüler. Gideceğimizi biliyor. Biliyor!"

Acı Trent'in içini parçaladı.

Babası.

O kaltak.

O kahrolası kaltak.

Trent, Nathan'ın önüne geçmek için ona doğru koşmaya başladı. İşin ortasına girmeden onu durdurmalıydı.

Metal binanın karartılmış pencerelerinden silah sesleri duyulmadan önce sadece iki adım atabilmişti.

Trent sendeledi ve metal bir sandığın arkasına atlarken, “Yere yat! Nathan, yere yat. Siper al!” diye bağırdı.

Paniklemiş haldeydi. Trent biri kemerinde, diğeri botunda olan iki silahı yerinden çıkarıp eline aldı.

Sandığın arkasından ateş etmeye başladı ve hiç durmadan devam etti.

Bir yandan, “Nathan, yere yat! Eğil!” diye bağıırıyordu. “Siper al ve olduğun yerde kal.”

Çığlıklar ve haykırışlar yankılanıyor, sekiyor ve yakınından geçiyordu.

Kurşunlar yağmur gibi yağıyordu.

Ortalık tamamen savaş alanına dönmüştü.

Bulunduğu noktadan farklı pencerelerdeki iki tanesini indirdi ve ana kapıdan iki pislik daha koşarak dışarı çıktı.

Trent ayağa kalktı. Kardeşine kalkan olabildiği için mutluydu. Ateş etmeye devam etti.

Biri düştü. Ondan sonra da ikincisi. Tamamen siyah giyinmiş başka bir adam binanın arka tarafından koşarak dışarı çıktı. Trent ona da nişan aldı.

Soğuk bir acımasızlık ve her zaman gelen o uyuşukluk hissi damarlarına sızdı.

O, öldürmek için gönderilen acımasız bir canavardı.

Hayalet.

Hayalet.

Hayalet.

Trent geriye doğru yürüyüp kendisi ve ikiz kardeşi arasında barikat kurarken ateş etmeye devam etti.

Her bir orospu çocuğunun tek tek icabına baktı.

Son adam da cehennemi boyladığı anda etrafa bir sessizlik çöktü.

Ellerinde öfke, kalbindeyse korku vardı.

Nathan.

Bir gök gürültüsü çakıp çalkantılı gökyüzünden sağanak yağmur boşalmaya başlarken hızla döndü.

Arazinin öteki ucunda iki büklüm olmuş bedeni görünce korku onu de geçirdi.

“Hayır. Nathan! Hayır.” Trent öne atıldı, hareket edebilmek için bacaklarını ikna etmeye çalıştı ve ardından bir anda koşmaya başladı.

Yıkımın içine doğru.

Zemin çatlaklar ve çukurlarla kaplıydı.

Ortasında koca bir delik olduğuna yemin edebilirdi.

Bir anda her şey yavaşladı ve dünyanın raydan çıkıp ikiye bölündüğünü hissetti.

Gökyüzü çılgınlar gibi dönüyor ve hiç durmuyordu. Tıpkı aklı ve ruhu gibi.

Kafası karışmıştı.

Sersemlemişti.

Çünkü bu yanılttı.

Çok yanılttı.

Sis ve dumanın içinde ilerlerken Trent’in görüşü bulanık ve pusluydu.

Çaresizdi.

Çıldırılmış durumdaydı.

İkizinin yanında dizlerinin üstüne çöktüğünde arkasına saklanabileceği bir şey yoktu. Koruma yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Onu döndürürken boğazından bir hıçkırık koptu.

Trent, Nathan’ın göğsüne dokundu. Elleri anında kanla kaplandı. Yağmur onları yıkamasına rağmen anında tekrar kırmızıya boyanıyorlardı.

Lekeleniyorlardı.

Yanılttı.

Her şey çok yanılttı.

“Hayır! Hayır. Hayır.” Sözcükler dudaklarından titreyerek çıkıyordu. “Hayır, Nathan, hayır. Lütfen. Tanrım, lütfen.”

Trent kardeşinin göğsüne yayılan yaralara sertçe bastırdı. Sanki içeri uzanıp acısını durdurabilir, alıp götürebilir, olması gerektiği gibi kendine saklayabilirdi.

“Hayır, Nathan.” Trent boğulacakmış gibi hissediyordu. “Nathan. Hayır. *Sikeyim*. Lütfen. Neden? Lütfen. Neden? Lütfen, hayır.”

Gecenin karanlığında ağzından kan akarken korku dolu gözler, şok ve dehşetle açılmış bir halde Trent’i buldu.

Eli Trent’in gömleğine uzandı ve onu yakınına çekti, kelimeler kulağında hırıltılı bir nefes gibi yankılanıyordu. “Tek bir neden. Tek bir neden.”

Trent’in yanaklarından gözyaşları süzülüyor, rüzgârın yüzüne vurduğu yerler yanıyordu. Acısı keskindi, onu ikiye bölüyordu.

Ruhu serbest kalırken Nathan’ın bedeni gevşedi. Trent kardeşiyle birlikte kendisinden bir parçanın da uçup gittiğini hissetti.

Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı ve öfkesi geri tepmeden önce çığlık attı.

Ayağa kalkıp şiddetli yağmurun içinde yürüdü.

Tek bir neden.

Önemli olan tek kişiyi bulmak için yerde bıraktığı cesetlerin yanından geçti.

Depoya adım attığında her iki silahını da kaldırmıştı. Gölgeler her yerdeydi, cılız bir ışık yağmurun metale değmesiyle içeriye sızıyordu.

Yağmurun sesi sağır ediciydi.

Ya da belki de duyduğu ruhunu dolduran nefretti.

Hareket etti.

Arıyor ve avlanıyordu.

Yan tarafında bir hareket hissettiğinde Trent’in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve o yöne doğru döndü.

Cutter.

Babaları olması gereken o orospu çocuğu.

Adam silahını çekerek konuştu. “Gitmene izin vereceğimi mi sandın?” Yüzünü kaplayan nefret gölgelerin için bile netti. Tıpkı Trent’in o piç kurusunun her bir santiminden yayılan korkuyu hissedebildiği gibi.

Pislik herif korkuyordu.

Lanet olsun, kesinlikle korkmalıydı.

“Çeteyi terk etmene izin vereceğimi mi sandın?” Cutter alayla gülmüsedti. “Kardeşlerini de alıp bize arkayı dönebileceğini mi düşündün? Eğer öyleyse epey yanılmışsın.”

Trent öfkeyle dişlerini sıktı ama dişleri kederden takırdıyordu.

Acıdan ve artık eksik olan parçasının yarattığı boşluktan.

“Seni sikik herif. Nathan’ı öldürdüler. O masumdu.”

“Yoluma çıkmamalıydı. Zayıf halkadan kurtulmak için o sürtüğün zaten şüphelendiğim bir şeyi onaylamasına ihtiyacım vardı. O da sendin.”

Nefret içinde alev gibi yanıyordu.

Trent dişlerini sıkarken, “Nathan’ı sen öldürdün,” dedi.

“Hayır, onun katili sensin. Sınırların dışına çıkan sensin, Başkan Yardımcısı. Sana sadakat hakkında öğrettiğim her şeyi unuttun mu? Kim olduğun hakkında öğrettiklerimi?”

Acı, içinde kıvranmaya başladı. Gökyüzünden boşalan sağanak onu evire çevire dövüyormuş gibi hissederken şiddet tüm hücrelerinden dışarı taşıyordu.

Trent, Cutter’ın korkusunun kokusunu alabiliyordu. Sürekli Trent’in omzunun üzerinden bakma şeklini görüyordu.

Trent oldukça soğukkanlı ve sakin bir tavırla, “Hepsi öldü,” dedi. “Sadece sen ve ben varız, piç kurusu.”

Cutter ateş ettiğinde Trent tahta bir kutunun arkasına saklandı. Havada tozlar uçuştı ve silah sesi Trent’in kulaklarını deldi. Tam zamanında kalkarak Cutter’ın koşarak uzaklaşmaya çalıştığını gördü.

Pislik herif kaçabileceğini sanıyordu.

Tam bir korkak gibi gölgelerin derinliklerine daldı.

Cutter omzunun üzerinden ateş etmeye devam ederken, Trent kalsaların arkasına atladı ve onu takip etti. Hızla yağan yağmurun sesine rağmen arka tarafta bir kapının açıldığını duydu.

Trent onun peşinden giderken Cutter ateş etti.

Bir kurşun Trent’in koluna isabet etti.

Yavaşlamadı bile. Acıyı hissetmedi. Ne hissettiği umurunda bile değildi.

Cutter'ın durduğu suyun kenarına doğru ilerledi. Cutter silahını kaldırıp Trent'e doğrulttu. "Sen benim oğlum falan değilsin."

"Tanrıya şükür."

Pislik herif silahını kaldırmaya fırsat bile bulamadan Trent tetiği çekti.

Bir silah sesi duyuldu ve Cutter'ın silahı elinden düşerken Trent, kolu hâlâ havaya kalkmış halde orada durdu. Adam boynundan vurulduğu yeri sımsıkı kavradı.

Tek bir neden.

Tek bir neden.

Trent'in sahip olduğu tek şey buydu.

Ve bu pisliğin bunu tehdit etmesine izin vermeyecekti.

Trent, Cutter'ın geriye doğru suya düşüşünü izledi.

İlk kez tetiği çekerken hiçbir utanç hissetmemişti. Pişman değildi. Damarlarında akan kanı paylaşan bu adam için bir gram bile üzüntü duymuyordu.

Yağmur üstüne doğru şiddetle yağarken orada durdu ve öylece baktı.

Annesini hayal kırıklığına uğrattığının farkındalığıyla yıkıldı.

İkizini kaybetmişti.

Nathan ölmüştü.

Bunlara ek olarak kendisi gibi bir günahkâr için bağışlanmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Ruhu sonsuza kadar cehennemde yanacaktı.

Keder, bıçak ve hançerlerle birlikte onu kesip içini paramparça ediyordu.

O anda, o acının içine dalıp gitmemesi için tek bir nedeni vardı. Kaderine razı olmamak için tek bir neden.

Nefes almak için bir neden.

Yaşamak için bir neden.

İşte Trent, onun için yaşayacaktı.

Otuz Altıncı Bölüm

Trent

Altı saat önce...

VİRAJLI YOLDA HIZLA İLERLERKEN EDEN'İ bu şekilde bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Yapmak istediğimi tek şey onun yatağının kutsallığına geri dönüp gözlerinin sıcaklığında hapsolmaktı.

Orası sonsuza kadar bağlı kalmak istediğim bir yerdi çünkü bunun en güzel rüyaların içinden çıkıp geldiğini biliyordum.

O kadar harikaydı ki, benim gibi birinin ona layık olması mümkün değildi.

Ağaçlar, gökyüzü ve toprak hızla geçip giderken, Juna'yla genellikle ormanda gizlice buluştuğumuz yerin yirmi dakika kadar ötesinde kalan küçük kasabaya doğru yol alıyordum.

Her kilometrede kaygım hiç durmadan artmaya devam ediyordu. Ölüm cül ve şiddetliydi.

Öyle ki, sonunda patlamaya hazır bir öfke yumağından başka bir şeye dönüşemedim.

Küçük kasabaya girerken ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı.

Juna'nın kalması gereken yer burasıydı.

Sessiz, gizlenmiş ve sonsuza dek gözlerden uzaktı.

Cutter'ı öldürdükten sonra Los Angeles'ta tehdit! in nasıl görüneceğini bilmiyorduk. *Baykuşların* geri kalanı dağılmıştı; bazıları *Pillage of Petrus*'a katılırken diğerleri *Şeytanlar*'a katılmıştı. Hayati tehdit sona ermişti ama yol boyunca yeterince düşman edinmiştik. Kimsenin bizi aramayacağını düşünmek gibi bir aptallığa düşmeyecek kadar bunu iyi biliyorduk.

Gerçek ortaya çıkınca Pit'in Juna'yla pek fazla ilgilenmediğini anlamıştım. Evet, Juna onun çetesinden birkaç kişiyle daha barda takılmıştı.

Söylediği gibi Pit için dizlerinin üzerine çökmüştü.

Kendini onların içine sokup öyle olmadığı halde Pit için önemli biriymiş gibi göstermeyi başarmıştı.

Bunları itiraf eden Juna'ydı.

Bana önceden anlattığı kısımlar tamamen yalandı.

Bir yemdi.

Bir tuzaktı.

Tıpkı benim oynadığım oyun gibi.

Juna'nın, Cutter'la bir gece Vegas'ta tanıştığı ortaya çıkmıştı. Juna bir çıkış yolu, Cutter da bir piyon; hayatıma gizlice girebilecek birilerini arıyordu. Kendisine olan sadakatimi ortaya çıkaracak kadar bana yaklaşabilecek biri.

En başından beri ona asla sadık olmadığım göz önüne alındığında, Juna'nın bunu yapması pek de zor olmamıştı.

Eden'in evinde telefonda, "Sanırım başım belada, Trent," demişti. Kelimelerindeki panik inkâr edilemezdi.

Ama onun başı en başından beri beladaydı, değil mi?

Her zaman belayı kapımıza geri getirecek kişinin o olacağını tahmin etmiştim.

Asıl kahrolası sorun ise ona güvenemememdi. Onu geri almama ihtiyacı mı vardı, yoksa sırtımda bıraktığı bıçağı daha da derine saplama niyetinde miydi anlayamıyordum.

Beni yine bir tuzağın içine mi çekiyordu?

“Yaşamasına izin mi vereceksin?”

Gage’in doğduğu gece hastane odasının önünde Jud bana bu soruyu sormuştu.

Onun işini bitirmek için pek çok nedenim vardı.

İhanet etmiş, yalanlar söylemiş, defalarca kez manipüle etmeye çalışmıştı ve beni, babamın parası yüzünden becermişti.

Her ne kadar bu kararı bana bırakmış olsa da Jud’ın bunu sormasının gerçek nedeni bir sır değildi. Juna’dan en az benim kadar nefret ediyordu.

Sonuçta Juna, Nathan’ın ölümüne neden olmuştu.

Ama aynı zamanda bunu durdurmaya da çalışmıştı. Harekete geçirdiği şeyi engelleyebileceğini umarak bir uyarıda bulunmuştu.

Hepsinden önemlisi, bana ve dünyaya Gage’i hediye etmişti. Ellerimde zaten o kadar çok kan vardı ki daha fazlasına dayanamazdım.

Bu yüzden aramızdaki bu zayıf anlaşmayı yapmıştık.

Ben Gage’i almıştım, o da parayı.

Biz ikinci şansımıza kavuşurken o da saklanmayı seçmişti.

Talep ettiği tek şey, oğlumu yetiştirdiğim yeri onun seçecek olmasıydı; çocukken ziyaret ettiğini söylediği ve bir gün orada bir aile kurmayı hayal ettiği şehir.

Los Angeles’tan yeterince uzakta, kimsenin bizi bulamayacağı bir yerdi.

Redemption Hills.*

Belki... belki orada ben de kendi kurtuluşumu bulabileceğimi düşünmüştüm.

Öfke kan dolaşımımı yakarken bunun nasıl olacağından pek emin değildim.

* İngilizcede Redemption, “kurtuluş” demektir.

Hele ki o Los Angeles'ta tekrar yüzünü göstermişken.

Bunu nasıl yapabilmişti?

Gage'i nasıl riske atabilmişti?

Ya da belki de başından beri yapmayı planladığı şey buydu.

İki şeritli yoldan geçip ıssız ve tek katlı motelin önündeki toprak otoparka girerken tüm vücudum düşmanlıkla titriyordu. Sol tarafta bir restoran vardı, penceredeki açık tabela hüznünlü bir atmosferi yansıtıyor gibiydi.

Arazinin uzak ucuna uçarcasına gidip solmuş turkuaz renkli bir kapının önündeki noktaya hızla ilerlerken arabamın arkasında tozlar uçuşt.

Yedi numaralı oda.

Telefonumu alıp onu aradığımda elim kontrolsüzce titriyordu.

Midem düğümlenirken zihnimde alarm çanları çalıyordu.

Tam olarak tanımlayamadığım bir his... beni esareti altına almış gibiydi.

Bir şeylerin doğru olmadığına dair hissettiğim yoğun bir korku vardı.

Nathan'ı kaybettiğim gece hissettiklerimin aynısıydı.

Sesi duyulmadan önce telefonu defalarca çaldı. "Ben Juna. Mesaj bırakın."

"Siktir," dedim öfkeyle, telefonu kulağımdan çekip cebime atmadan önce ekrana dik dik baktım. Kapıya doğru koştum ve yumruk yaptığım elimin tersiyle vurmaya başladım. "Juna!" diye bağırdım. "Şu lanet kapıyı aç."

Hiçbir şey yoktu.

Avucumu cama vurarak pencereye doğru ilerledim. "Juna. Hangi cehennemdesin? Kapıyı aç."

Aldığım tek cevap sessizlikti.

Yüzümü cama dayayıp perdelerin arasındaki aralıktan bakmaya çalıştım.

Yansımadan dolayı hiçbir halı seçemiyordum.

Ta ki bir şey görene dek. Bir ayak. Yatağın kenarından sarkan bir ayak vardı.

Tekrar cama vurdum.

Ve o ayak hareket etmedi.

“Juna!” Bu sefer bütün gücümle bağırdım. “Juna!”

Hareket etmiyordu. Omzumla kapıya yüklenmeye başladım.

Tahtanın yarılarak ince metal kilidin serbest kalması iki denememi aldı. Kapı iç duvara çarpınca içeri koştum ama odanın ortasında donup kaldım.

Ciğerlerimdeki hava aniden boşaldı.

Juna'nın vücudunda en az bir düzine bıçak yarası vardı.

Cansız gözleri öylece boşluğa bakıyordu.

İki büklüm halde nefes almaya ve odaklanmaya çalıştım.

Kusma hissiyle savaşıyordum.

Ama duvarlar etrafımda hızla dönüyordu.

Sirenleri zar zor duymuştum. Arabamın arkasına yanaşan polis arabasını da. Ayak sesleri, silahın çekilmesini, “Yere yat!” diye bağırان birini. “Yüzüstü. Ellerini yukarı öne doğru uzat!”

Gerçeklerden başka hiçbir şey hissedemiyordum.

Ben bir canavardım ve günahlarım sonunda beni yakalamıştı.

Ötüz Yedinci Bölüm

Eden

SOĞUKLUK İÇİME İŞLEMİŞTİ.
Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

İnsanın titreyip sarsılmasına neden olan türden bir soğuktu bu. Dış-
lerim bile takırdıyordu. Kendimi, bir daha asla sıcaklığı hissedemeyecek
bir buz kütesine dönüşmüş gibi hissediyordum. Böyle bir durumda ısın-
ma gibi bir şansınız yoktu çünkü bu soğuk insanın içinden geliyordu.

Mide bulantısı bedenimi kemirirken mutfak duvarına yaslanarak
oturdum.

Üzüntü, keder, korku dört bir yanımdan saldırıyordu.

Tatlı küçük Gage bana bir fincan çay yapmıştı.

Sıcak su kaynatmasına *izin verilmediği* için çay epey ılıktı. Daha son-
ra fincanı zeminin üzerinden bana doğru itip sırtımı duvara dayayarak
oturuşumu taklit etmişti.

Benim ıssız bir denizin ortasında sürüklendiğim yerde, etrafımı sa-
ran buzdağını eritebilecek tek şey o olabilirdi.

Boğulacağımdan emindim.

Yıkılmış, mahvolmuştum.

Gage küçük parmaklarını benimkilere doladı.

Ona baktım.

Harmony'nin oğluna.

Artık bir parçamış gibi hissettiğim o bilekliği bileğime takan küçük çocuğa.

Yeğenime.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Şimdi ise Harmony sonsuza kadar gitmişti. Hiçbir zaman açıklamasını duyacak fırsatım olmayacaktı.

Acı boğazımı tırmalayarak yükseldi. Keskin pençeler derimi kesiyordu.

“Bazen ağlamak iyidir, Bayan Murphy. Endişelenmenize gerek yok. Babam bazen hepimizin üzüldüğünü, bunun doğal olduğunu ve utanılacak bir şey olmadığını söyler.”

Trent.

Zaten acı çeken ruhum bir darbe daha almıştı.

Bunu nasıl yapmıştı?

Bu sefer, Trent gitmeden önce yediğim kahvaltıdan arta kalanları kulsarken çöp kutusuna yetismeyi başarmıştım. Trent, Gage'in annesinin icabına bakmak için ayrılmadan önce. Bana aşkını ilan etmeden önce.

Bu nasıl olabilirdi?

Acı bu sefer ruhumun derinliklerine bir mızrap gibi saplandı ve beni delip geçti.

Sanki onu içimden söküp atabilecekmişim gibi çöp kutusuna öğürdüm.

Ya da belki de sonunda bu kâbustan uyanırdım.

Bir yumruk ön kapıya çarptı.

Ağır ve sertti.

“Eden, ben Jud.” Sert sesi ağaçların arasında ve mutfağında yankılandı.

Elimin tersiyle ağzımı silip o tarafa doğru sendeleyerek yürümeye başladım. Gage önümden hızlıca geçip gitti.

Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, zorlukla ayakta durabiliyordum.

Kapının kilidini zar zor açabilmişim.

Jud'ın koyu gözleri odayı taradı ve Gage'in kollarına atlamasına izin verirken bana odaklandı.

“Jud amca, merhaba! Buraya geldin demek! Eve yine de gidecek miyiz? Çünkü Bayan Murphy üzüldü, belki de durup biraz dondurma almalıyız, böylece kendini daha iyi hissedebilir.”

Jud'ın bakışları hüznle kaplanırken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Yutkundu, boğazı sanki gür sakalının altında kilolarla ağırlık kaldırıyormuş gibi titredi.

“Ben Eden'la biraz konuşurken sen de ayakkabılarını giymeye ne dersin?”

Gage inledi. “Küçükleri ortamdan uzaklaştırmak için şifre mi bu, Jud amca?”

Trent'in erkek kardeşinden üzüntü yayılıyordu ama aynı zamanda yüzünde şefkat de vardı. Görünüşe göre, çocuğun sıcaklığı sadece benim için karşı konulamaz değildi. “Evet, ufaklık. Eden ile bir dakika yalnız konuşmamız gerekiyor.”

Gage önce sıkıntıyla iç çektikten sonra derin bir nefes aldı. “Öf, dostum öyle olsun.”

Jud onu yere bırakınca Gage hızla uzaklaştı, ben de sanki beni bir arada tutabilecekmiş gibi kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayarak orada durdum.

“Eden.” Sesi bir özür niteliğinde ve kendi acısıyla doluydu.

Gözlerim hızla onunkilerle buluştu. “O benim ablamdı.”

Jud'ın yüzündeki tüm kan o anda çekildi ve yüzü bembeyaz oldu. “Ne?”

“Juna. Gage'in annesi. O benim ablamdı,” derken kendimi boğulacak gibi hissediyordum.

“Sen neyden bahsediyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyordum. Yeni öğrendim. Gage’e kardeşimin fotoğraflarını gösteriyordum. Harmony. Gage onu bir fotoğraftan tanıdı.”

Jud sendeledi ve büyük eliyle yüzünü ovuşturdu. “Avukat beni aradığında da böyle söyledi. Juna... gerçek adı Harmony dedi.” Kelimeler ağzından zorla çıkıyordu.

Hissettiğim öfke bakışlarıma yansırken, “Trent biliyor muydu? Bana doğruyu söyle, biliyor muydu?” diye sertçe sordum.

Gerçekten biliyor muydu?

Bunu nasıl yapabilirdi?

Nefesim kesildi, dizlerim zayıflarken vücudum yana doğru sendeledi.

Jud beni yakalayıp sıkıca sarıldı. Onun da bütün vücudu titriyordu. “Hayır, Eden. Hayır. O da bilmiyordu. Sana yemin ederim ki bilmiyordu ve bunu o yapmadı.”

Gözyaşlarım yeniden serbest kaldı. O kadar çok ağlıyordum ki, göz pınarlarımın hâlâ kurumamış olmalarının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. “O... Gage’in annesini tehdit ettiğini duydum. Trent ondan nefret ediyordu. Kadın ona ihanet etmiş.”

Tanrım.

Harmony yine mi aynı şeyi yapmıştı? Trent’i bu duruma o mu sürüklemişti? Trent bunu Gage’i korumak için mi, yoksa kendini korumak için mi yapmıştı?

Aşk ve nefret.

Aşk ve nefret birbirleriyle savaşıyorlardı.

Durmaksızın. Hem de hiçbirimizin kazanamayacağı bir zafer için.

Çünkü Trent ve ben çoktan kaybetmiştik.

Ablam de öyle.

Bacaklarım gücünü kaybetti ve öne doğru çökerken Jud beni ayakta tuttu.

“İhanet etti, Eden. Juna onun hayatını çoğu insanın asla anlayamayacağı bir şekilde yok etti. Onun hayatını mahvetti, kardeşimizin öldürülmesinin sorumlusu oydu.”

Sesi acıyla dolarken Jud kollarımın iki yanından kavradı ve yüzüme iyice bakmak için başını eğdi. “Ve Trent yine de onun yaşamasına izin verdi, Eden. Bütün olanlardan sonra bile onu serbest bıraktı, onu finansal olarak destekleyip korumaya devam etti. Hem de eskiden olduğu adama rağmen. Bir zamanlar bildiği tek şey öldürmek olmasına rağmen. O, hayatını değiştirmeyi *seçti*. Oğlu için yeni bir başlangıç yapmak istedi. Doğru bir hayat yaşamak için çırpındı. Kadın, Gage’in kafasına doğrudan bir silah doğrultmadığı sürece... hayır, bunu o yapmadı.”

Beni daha sıkı tutarken, “Bana onun içini gördüğünü söyle. Bana onun gerçekte kim olduğunu gördüğünü söyle, Eden. Eskiden yaptıklarından ibaret olarak görmediğini söyle. Çünkü bize her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak,” dedi.

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Dilim damağıma yapışmıştı. “O benim ablamdı.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Kahretsin, gerçekten üzgünüm. İnan bana, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Bu lanet derecede korkunç bir his. Berbat ötesi. Ama Trent’in bundan sorumlu olduğuna inanmayı reddediyorum.”

“Şimdi ne olacak?”

“Bilmiyorum. Gage’i Logan’a götürmem gerekiyor. Avukat benimle Lamroe’daki karakolda buluşacak, ayrıntıları orada öğreniriz. Umarım Trent ile konuşup neler olduğunu anlayabiliriz. Eşyalarını hazırlaman gerekiyor.”

Başımı iki yana salladım.

Onunla gidemezdim.

Şu an olmazdı.

Acı tenimi parçalamaya devam ediyordu.

“Başka birinden duymadan önce gidip babamı görmem gerekiyor. Ona bu haberi ben vermek istiyorum.”

“Eden.”

Geri çekildim. “Zamana ihtiyacım var, Jud. Bütün bunları anlamıyorum. Harmony nasıl Juna olabilir? Trent nasıl buraya geldi ve...”

Devam edemedim. Söyleyemedim.

Ve beni bulup kendine âşık etti.

“Biz ne olduğunu anlayana kadar tek başına kalman güvenli değil.”

Peki ya Trent suçluysa? Ya ablamın ölümünden sorumlu adam zaten parmaklıklar ardındaysa? Ya bir daha nefes alamazsam?

Düşünceler zihnime çözebileceğimden daha hızlı akıyordu.

Tüm bunları yüzüme yansıtmışım gibi Jud aniden irkildi.

Hayal kırıklığı ifadesini kararttı. “Eğer istediğin buysa, peki Eden.”

Bir adım geri attı. Kırılmıştı.

O da bir koruyucuydu ama Trent’e karşı.

İçimdeki savaş şiddetlenmeye devam etti.

Nasıl?

Eğer yaptıysa?

Neden?

Canım yanıyordu. Tanrım, gerçekten canım acıyordu.

“Gage, hadi gidelim,” diye bağırdı Jud ve Gage tüm o ışıyla oturma odasından kapıya doğru koştu.

Tüm kalbimle hayran olduğum bu küçük çocuk.

Kırılan kalbimin her parçasıyla.

Ayakta duramadığım için önünde diz çöktüm ve o sevimli yüzünü avuçlarıma arasına aldım. “Seni seviyorum tatlı çocuk, ne olursa olsun.”

“Tabii ki seviyorsunuz, Bayan Murphy! Ben sizin favorinizim! Siz de babamın ve benim favorimsiniz! Sizi en yüksek dağ kadar seviyoruz, biliyorsunuz değil mi?”

Kalbim sıkıştı.

Ağrıdı, sızlandı ve sıcak gözyaşlarım yeniden serbest kaldı.

Başımı salladım. “Biliyorum.”

Biliyor muydum cidden?

Zihnim aptal olmayı bırakmam için çığlık attı. *Absolution*'ın kapılarından girip o adamın tuzağına düştüğüm andan beri aptallığın pençesinden kurtulamamıştım.

O karanlık, kötü ve tehlikeli adamın cazibesi beni altüst etmişti.

Ama kalbim daha yüksek sesle çığlık atıyordu.

O kadar gürültülüydü ki neredeyse sağır ediciydi.

“Senin kalbini hayata döndürdüğümü söylemiştin, Eden ama sen benim kalbimin ilk defa atmasını sağladın.”

“Anahtarlarını al, seni babanın evine kadar takip edeceğim.” Jud’ın söyledikleri itiraza açık değildi. Ardından kapıyı açtı.

“Ben-”

“Bu konuda benimle tartışma, Eden.” Öne doğru eğildi ve nefesinin altından sertçe, “Tüm olanlardan sonra onu sevsen de sevmesen de kardeşim seni hâlâ deliler gibi seviyor,” dedi.

Başımı yavaşça sallayarak ağır adımlarla mutfığa girdim ve parmak arası terliklerimi giyip çantamı aldım.

Yaşlarla sıırıslam olmuş yüzümü silerken odaklanmaya ve olayları anlamlandırmaya çalışıyordum.

Belki o zaman bu kadar acı çekmezdim.

Jud ve Gage’in dışarı çıkmasının ardından kapıyı arkamdan kilitledim. Kiralık arabaya doğru giderken ayaklarım betonda sürükleniyordu.

Babama nasıl söyleyecektim? Onun kalbini nasıl bu şekilde kırabilirdim?

Jud sokakta arabayı park ettiği yere doğru ilerledi. Gage’in büyük kamyonun arkasına binmesine yardım etti, onu bir çocuk koltuğuna bağlayıp kapıyı kapattı ve en sonunda dönüp bana baktı.

Bakışları beni olduğum yerde dondurdu. Şefkati fazlasıyla yoğundu.

“Bütün bunların nasıl olduğunu bilmek istediğini biliyorum, Eden. Anlıyorum. Keşke anlamasaydım. Ama anlıyorum. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim varmış gibi davranmayacağım ama bildiğim tek bir şey var. Trent’in Juna ya da Harmony veya adı her ne ise, o kadınla yaptığı anlaşmada Gage’i burada büyütmesi konusunda bir şart vardı.”

Düşünürken dişlerini altdudağına geçirdi. “Bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Trent’e, eğer bir ailesi olursa çocukluğunda buraya tatile geldiği için çocuğunu burada büyütmek istediğine dair bir hikâye anlatmış. Gage’in yaşamasını istediği yer olarak bu şehri o seçti. Gage’in okulunda ısrar eden de *oydu*.”

Sesi sertliğini yitirdi ve anlayışla yumuşadı. “Şimdi düşünüyorum da Gage’in senin hayatında olması o kadar da tesadüf değil. Sanırım bunu o planladı.”

Sözleri beni yıkıp geçti.

Parçaladı ve mahvetti.

Aynı zamanda içimi ısıttı.

Bu kalp kırıklığının içerisinde küçücük bir ışık belirmişti.

Hatırlıyor musun... Hatırlıyor musun...

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Lütfen dikkatli ol, Eden.”

Arabaya binip motoru çalıştırdım, Harmony ve benim büyüdüğümüz eve doğru giderken binlerce gözyaşı daha döktüm.

Aaron’ın bir zamanlar yan evde yaşadığı yere.

Annemin hastalandığı eve.

Jud da hemen arkamdan beni takip ediyordu.

Normalde yaptığım gibi içeri doğrudan girmeye cesaret edemediğim için yolda tökezleyip kapı zilini çalarken, sokağın diğer tarafında bekledikleri yerden Gage’in küçük varlığını hissedebiliyordum.

Kapıyı açıp beni orada dururken görünce babamın yüzü şaşkınlıkla ve endişeyle buruştu. “Eden?”

“Baba. Ben çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm.” Kendimi onun kollarına attım, ona elimden geldiğince sıkıca sarılarak onu ayakta tutabilmek için dua ettim. “Harmony gitti baba. O sonsuza dek gitti.”

Ötüz Sekizinci Bölüm

Trent

KİLİT VİZILDARKEN AĞIR KAPI SAVRULARAK AÇILDI. Tabut sayılabilecek kadar küçücük bir hücrede yirmi dört saatten fazla vakit geçirdikten sonra ayaklarımı sürüyerek gün ışığına çıktım.

Jud oradaydı.

Beni bekliyordu.

İstirap benim tüm varlığımı kaplarken onun yüzünde ise bir rahatlama vardı. Tökezleyerek dışarı çıktım, üç uzun beton basamağı indim ve başım dönerken basacağım yeri bulmaya çalıştım.

Jud elini omzuma koydu. "Trent, dostum."

Başımı iki yana salladım. "Sikeyim, nasıl olur da...?" Dönüp gözaltında tutulduğum karakolun kırmızı tuğlalı duvarına yumruğumu geçirmeden önce cümlemi bitirememiştim bile.

Eklemelerimdeki deri sıyrılırken ağrı kolum boyunca yayıldı. Geri çekildim ve durmadan yumruk atmaya başladım. Nefretin, kederin ve kafa karışıklığının içimden uçup gitmesini sağlamaya çalışıyordum.

Nasıl?

Jud beni bileğimden yakalayıp kulağıma, “Yapma, dostum,” diye fısıldadığında duvarı tekrar yumruklamak üzereydim. “Bunu yapman hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

Acı dolu bir inlemeyle alnımı pis duvara yasladım. İstirap içinde bir ileri bir geri sallanıyordum. “Böyle bir şeyi hangi sikik yapmış olabilir?”

Bizden bir kadını yem olarak katledebilecek kadar nefret eden sikik kimdi?

Beni gölgelerden çekip çıkarmak için böyle bir vahşete imza atan kahrolası kişi kimdi?

Birisinin bana tuzak kurmaya çalışma ihtimali oldukça yüksekti.

En azından avukatım, Rudy Espinoza böyle düşünüyordu. Tuzağın mükemmel bir şekilde düzenlenişi, ben olay yerine vardıktan birkaç dakika sonra polislerin gelmesi... Bunların hiçbirisi tesadüf değildi.

Ama içimde, olayın bundan ibaret olmadığına dair korkunç bir his vardı.

Bu sadece bir haberciydi.

Bir başlangıçtı.

İçimi korku ve nefretle dolduracak, beni uçurumun kenarına sürükleyecek bir şeydi.

Beni öfkeliendirecek bir şey.

Bu gerçeği açıkça belli eden esas şey ise, Espinoza’nın beni parmaklıklarının ardından kolayca çıkarabilmesiydi.

Birisi bana gerçekten tuzak kurmak isteseydi şüphesiz ki bundan çok daha iyi bir iş çıkarırdı.

İçindekilerin yere saçıldığı para çantasındaki parmak izlerim dışında beni gözaltında tutmaya devam etmelerine yarayacak hiçbir kanıt yoktu.

Nakit yığını.

Birkaç hafta önce ona verdiğim tonla parayı içeren çanta.

Evet. Durum hiç iç açıcı görünmüyordu.

Bu yüzden Espinoza, tehlikenin henüz tam olarak geçmediği konusunda beni uyarıyordu. Bana karşı hâlâ suçlamalar yöneltililebilirdi. Bana

sakin kalmam ve dikkat çekecek hareketlerde bulunmamam konusunda talimat vermişti.

Onun farkına varmadığı şey, iblislerin ağaçların arasında sinsice dolaştığı bir ormanda kaybolmuş olduğumdu.

Ne bekliyordum ki? Günahlarıma öylece sırtımı dönebileceğimi mi? Onları gömebileceğimi mi? Sanki berbat geçmişim hiç yaşanmamış gibi davranabileceğimi mi? Özgür olmayı hak ediyormuşum gibi hayatıma devam edebileceğimi mi?

Aşk mı bulacaktım?

Mutluluğu?

Hayır. Karma bir kaltak değildi.

O adildi.

Ancak her zaman hızlı çalışmıyordu.

Ben neredeyse daha iyi biri olabileceğime dair bir umuda kapılana kadar sabredip beklemişti.

Böyle olacağını bilmeliydim.

Tahmin etmem gerekirdi.

Kahrolası tek bir nedenim vardı ve onun ne olduğunu unutmuştum. Dikkatim dağılmıştı. Açgözlü bir hale gelmiştim. Hakkım olmayan şeyleri isteme cüretinde bulunmuştum.

Ve tüm bunlar canımı yakıyordu.

Kahretsin, iliklerime kadar acıtıyordu.

Bu his o kadar kötüydü ki neredeyse dizlerimin üstüne düşmek üzereydim.

Jud beni daha sıkı tuttu. “Hadi dostum, seni götürelim. Gage durmadan seni soruyor. Ona çalıştığını söyleyip duruyoruz ama bir şeylerin ters gittiğini farkında.”

Göğsüm sıkıştı.

Oğlum çok akıllıydı. Hayat ve ışık doluydu. Üzerimize çöken karanlılığı fark etmemesi mucize olurdu.

Jud’ın kamyonunun ön koltuğuna bindiğimde iki şeritli yola girip Redemption Hills’e doğru yola çıktık.

Milyonlarca düşüncenin ve sonu gelmeyen soruların altında eziliyordum.

“Harmony. Eden’in ablası.” İtiraf, bir fısıldamayla dilimden döküldü. Juna ve Eden kardeşlerdi.

Eden.

Sürekli bu işin ortasında kalan tatlı, güzeller güzeli Eden.

“Seni seviyor,” dedi Jud.

Kamyonun içini bambaşka bir gerginlik sararken başımı iki yana salladım. “Bunun bir önemi yok.”

Jud alayla, “Önemi yok mu? Sakın bunu yapma, Trent. Kaçmaya hazırlandığını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum,” dedi.

Yan koltukta oturan kardeşime bakarken, “Sence başka bir seçeneğim var mı? Dışarıda birileri var, Jud. Kan dökmekten çekinmeyen birileri,” dedim.

Birisi benden öç almak istiyordu.

İntikam peşindeydi ve misilleme yapıyordu.

Juna beni aradığında bunu sesinden anlamalıydım. Panik halindeydi. Ona bunu yapan her kimse, Juna beni ararken onun da orada olduğuna hayatım üzerine bahse girebilirdim. Büyük ihtimalle Juna’nın kafasına silah dayamış, onu aramayı yapmaya zorlayıp ne söyleyeceği konusunda ikna etmişti.

Evet, uzun yıllarımı Juna Lamb’den tiksinererek geçirmiştım. Ama sesindeki çaresizliği anlamıştım. Uyarıyı da duymalıydım.

Jud’ın yüzünde hayal kırıklığı vardı. “Toparlanıp öylece gitmemizi mi istiyorsun yani? Kuyruğumuzu kısıtıp kaçmamızı? Hepimizin bir hayatı var, dostum. Sevdiğimiz hayatlar. Evlerimiz var. Senin de olduğu gibi.”

Kalbim boğazımda attığı için yutkunmak imkânsız geliyordu. O kadar şiddetli atıyordu ki beni boğuyordu.

Umudum hızla sönüyordu. Hayatım bir kez daha yıkımın eşiğindeydi.

“Burada kalıp oğlumun hayatını tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?”

Kardeşim sinirle bir nefes verdi. “Hayır. Bunu birlikte çözeceğiz. Ama artık kaçırmaktan yorulmuş olmalısın. Her zaman tetikte olmak seni çok yormuş olmalı, Trent. Tanrı biliyor ya ben yoruludum.”

Kot pantolonumun dikişiyle oynarken bakışlarımı camdan dışarı, kahverengiler, yeşiller ve sarıların bulanık bir karışımı halinde geçen manzaraya çevirdim.

Sanki o sonbaharı andıran gözler beni izliyordu.

“Gitmem gerek, Jud. En azından oğlumun güvende olduğuna inanana kadar uzaklaşmalıyım. Bu riski göze alamam.” Kelimeleri zorla söylemiştim.

O anda telefonum çalmaya başladı.

Eden’in ismi ekranı aydınlattı.

Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum.

Eden’in benden nefret etmesi gerekiyordu. Bunun için sonuna kadar hakkı vardı.

Ablası ölmüştü.

Ve kahretsin... o abla, aynı zamanda da Gage’in annesiydi.

Bu gerçek, iç organlarımı patlama noktasına getirecek kadar kaburgalarımaya baskı yapıyordu.

Bu lanet karmaşa her şeyi çarpıtıp beni mahvediyordu.

Bu boktan hayat, en sonunda kırılıncaya kadar eğilip bükülmeye mahkûmdu.

Cevap vermeden telefonun almasına izin verdim, onunla konuşmaya cesaretim yoktu.

“Harmony seni ona getirdi, dostum.” Jud’in sesi yumuşamıştı.

Harmony.

Lanet saçlarımın her bir telini tek tek yolmak istiyordum. Bunun yerine mide bulandırıcı bir kahkaha attım. “Bunun böyle olmasını istemediğinden oldukça eminim.”

Hiç şüphem yoktu ki kız kardeşine âşık olmamı istememişti.

Kız kardeşine çok hızlı ve sırlıklam âşık olmuşum.

Telefonum yeni sesli mesajım olduğuna dair bir ses çıkardı ve mazoşist herifin teki olduğum için anında telefonu kulağıma dayadım.

Küçük Baştan Çıkarıcı.

“Trent.” Hıçkırıklarının arasında konuşmakta zorlanıyordu. “Ben... olanlarla tam olarak nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Ne demeliyim bilmiyorum. Şu anda benim için anlam ifade eden tek şey, sana ihtiyacım olduğu. Tanrım, sana ihtiyacım var.”

Perişanlık hissi bütün hücrelerime yayıldı. Onun tatlı sözleri kadar güçlü bir zehri hayatım boyunca tatmamıştım.

Çünkü benim de ona ihtiyacım vardı ve yaptığım tek şey onu hak etmediği bir karanlığa sürüklemektir.

Ona bir mesaj yazmaya başladım, kelimeleri yazdıkça hayattan kopup gidiyor gibi hissediyordum.

*Ben: Seni lekeleyeceğim konusunda uyarmıştım.
Seni mahvedeceğimi söylemiştim. Üzgünüm, Eden.
Olduğum kişi yüzünden kahrolası derecede üzgünüm.*

Artık bunu görmesi gerekiyordu. Beni olduğum canavar olarak görmesi. Yaptığım şeyleri tüm çıplaklığıyla görmesi.

Anında cevap yazdı.

Eden: Lütfen.

Jud virajlarda hızla ilerlerken, “Sen tam bir aptalsın,” dedi sinirle.

Kafamı başlığa yasladım. “Onu seviyorum, Jud.”

Ve çok sevdiğimiz şeyleri korumak için bazen onların gitmelerine izin vermemiz gerekiyordu.

Son beş yıldır evimiz olan küçük şehre doğru yol alırken arabanın üzerimize sessizlik çöktü. Arabanın içine hâkim olan endişe ve kaygı gittikçe artıyordu.

Yan tarafımdaki Jud’ın nefes alış verişleri en az benimkiler kadar sertti.

Şehrin sınırına vardığımızda ona baktım. “Senin ve Logan’ın da benimle gelmenizi istiyorum... sadece geçici olarak. Kurduğunuz hayatlardan vazgeçmenizi istemiyorum ama buna bir son verene kadar yanımda

kalmanızı istiyorum. En azından beni kimin öldürmek istediğini öğrenene kadar.”

Bugüne kadar hep yanımda durmuşlardı.

Bunu çok iyi biliyordum.

Şimdi ise bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim şeyi yapmak zorunda kalacaktım.

Olduğu kişiden kaçabileceğini sanan bir aptaldım ben.

Hayalet.

“Ondan sonra ikiniz de istediğinizi yapmakta özgürsünüz. Beni takip etmenizi istemeyeceğim. Ama sizi bu saçmalık yüzünden kaybedemem.”

Jud başını sert bir biçimde salladı. “Biliyorum kardeşim. Bunu biliyorum. Sadece mutluluğundan vazgeçmeni izlemeye dayanamıyorum.”

Tekrar ön camdan dışarı baktım. “O mutluluk hiçbir zaman tam anlamıyla bana ait olmadı.”

Çünkü Eden ışıktan, iyilik ve zarafetten ibaretti. Benim gibi bir iblis, bu tür bir güzelliğe sahip olamazdı. Benim gibi adamlar için hiçbir zaman kurtuluş yoktu.

“Gage’in isteyeceği birkaç şeyi alacağım. On dakika sonra Logan’ın evinde buluşuruz.”

Jud kapının önünde tereddütle, “Yapmak istediğin şeyin bu olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Başka seçeneğim yok.”

Eden’in durmaksızın aramaya devam etmesi de kahrolası işleri hiç kolaylaştırmıyordu. Bana inandığına dair mesajlar bırakıyordu. Bazılarında ablası için gözyaşı döküyordu. Bazen de ikimiz için yalvarıyordu.

Jud dikkatli bir şekilde başını salladı, ardından akşamüstü vaktinin içine doğru adım atarken arkasını dönerek kapıyı kapattı.

Cesaretimi yitirmeden ve irademi kaybedip Eden’in peşinden gitmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce üst kata çıktım. Bir spor çantası alıp içini Gage’in en sevdiği oyuncaklarla, bazı kıyafetlerle ve fotoğraf

albümüyle doldurdum. Ardından kendi odama geçip gerekli olan şeyleri aldım.

Gage'in doğum sertifikası ve diğer belgeler. Kasadan bir miktar parayla birlikte kilitletiğim iki silah ve biraz mermi.

Yatağıma bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

Kararmış kalbimi; saf bir ruha sahip, vahşi, küçük bir kediciğe o yatakta kaptırmıştım.

Pes etmeden, fikrimi değiştirmeden ve onun beni her zamanki gibi yumuşatmasına izin vermeden alt kata indim. Bu şehirden siktir olup gitmem gerekiyordu. Oğlumu güvenli bir yere götürüp bu tehdidi ortadan kaldırmalıydım.

Attığım her adımda sanki biraz daha yok oluyormuşum gibi hissetsem de Gage'e elimden gelen en iyi hayatı yaşatmam gerekiyordu. Artık bana ait olmayan bir parçamdan daha vazgeçiyordum.

Tek bir neden.

Hatırlamam gerekiyordu.

Cebimdeki telefonum çaldı. Garaja açılan kapıyı açarken onu çıkardım.

Eden.

Tatlı Eden.

Ruhum sarsıldı. Bir adım tökezledim, gözlerimi sımsıkı kapattım ve içimde yükselen ihtiyacın saldırısını bastırmaya çalıştım.

Git.

Sadece siktir olup git.

Ona sahip olamazsın.

O hiçbir zaman senin olmadı.

Karanlıkta garaj kapısının düğmesine bastım. Kapı yavaşça açılırken gökyüzündeki gün ışığı kör ediciydi. Arabama doğru koştum, bagajı açtım ve spor çantası ile plastik kutuyu içine fırlattım.

Bagajı hızla kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçtim.

Aniden donakaldım.

Ensemdeki tüyler korkuyla ürperdi.

O mide bulandırıcı farkındalıkla bütün vücudum titredi.

Acımasız ellerim, hasta kalbim ve hiç bitmeyecek nefretim.

Yavaşça arkama döndüm, göz kamaştıran ışığın arasından ileriye, bana doğru bir adım atan silüete gözlerimi kısarak bakarken silahlarımın bagajda kilitli olduğunu fark ettim.

O silüet ilerleyerek görüş alanıma girdi.

Babam.

Dudakları tehditkâr bir sırıtışla kıvrılmıştı. “Seni gördüğüme sevindim, Hayalet.”

Ötüz Dokuzuncu Bölüm

Eden

Hatırlıyor musun...

Titreyen ellerimin arasındaki kâğıda bakarken gözlerim yaşardı.

Kendime bunu neden yapıyordum ki?

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Ablamın gittiğini bilerek yazdıklarını okuyabileceğimden veya dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissetmeden bir dakikalığına Trent'i düşünebileceğimden emin değildim.

Babamın evinden ayrılmak zorunda kalmıştım. Dün sabah Jud beni oraya bıraktığından beri bir günden fazla süredir oradaydım.

Kilisedeki vaaz bu sabah iptal edilmişti. Normalde babam topluluğu desteklerken ve onlarla ilgilenirken, bu sefer onlar bizimle ilgilenmeye gelmişlerdi. Aralıksız taziye mesajları, çiçekler ve yemeklerle dolup taştan bir akış vardı.

Tessa dün haberi aldığı anda koşarak gelmişti. Yanımdan ayrılmayı reddedip gücüm kalmadığında bana destek olmuştu.

Bütün gün, bütün gece, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ağlarken beni kollarında tutmuştu.

Ben de sabah boyunca cesur bir yüz takınıp babamın yanında olmaya, gülümsemeye ve ziyaretçilerimize teşekkür etmeye çalışmışım. Yaklaşık bir saat önce Tessa beni banyoda saklanırken bulana kadar da bunu başarabilmişim.

Bana eski odamda uzanmamı ve gelenlerle benim yerime kendisinin ilgileneceğini söylemişti.

Ama ben arka kapıdan sıvışmışım.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ya da belki bir cevaba, bir teselliye.

Karanlığın içinde bir umuda.

Bu yüzden Harmony'den gelen bir yığın mektubun içine gömülmüştüm.

Onu tekrar hissetmeye ve anlamanın bir yolunu bulmaya ihtiyacım vardı.

Belki kaçırdığım bir ipucunu veya bilgiyi bu kez yakalayabilirdim.

Ama beni sarsan şey, yığının içinde başka bir mektup bulmuş olmamdı. Diğerlerinden farklı olduğu için dün onu fark etmemiştim.

Büyük mavi zarflardan biri yerine küçük, düz, beyaz bir zarfla gönderilmişti.

Ne olduğunu anladığımda aklımı kaçıracığımı sanmışım, içim alev alev yanmış ve mahvolduğumu hissetmişim.

Şimdi ise kelimeleri seçebilmek için gözlerimi kısmak zorundaydım, el yazısı dağınık, aceleye getirilmiş ve ıstırapla doluydu.

Bunu hissedebiliyordum.

Korkusu kâğıda kazınmıştı.

Hatırlıyor musun, Eden? Nasıl berbat bir abla olduğumu ve her şeyi nasıl mahvettiğimi? Hatırladığını biliyorum. Tabii ki hatırlıyorsun. Hak etmesem de son kez yanımda olmanı rica ediyorum. Sana söylediklerime inanmanı. Bu benim son gerçeğim çünkü daha fazla yalan için zamanım kalmadı.

Sonum yaklaşıyor. Bunu biliyorum. Bunu hak ettim. Açıkçası çok korkuyorum, hatta dehşete düşmüş vaziyetteyim... ama ben, kendime içinden çıkamayacağım bir mezar kazdım.

Pek çok insanı incittim. Seni, babamı ve Trent'i.

Trent.

Evet. Geçen gün seni onunla gördüm. Uzak durmam, gözden uzak kalmam gerekiyordu ama oğlumu son kez görmek zorundaydım.

Acı ciğerlerimden dolup taşıyordu. Dayanamayacağım kadar büyüktü. Mutfağımda ayakta durmaya çalışırken dizlerim titreyerek birbirine çarptı. Yutkunarak kendimi okumaya devam etmeye zorladım.

O, ihanet etmeye hazır olduğum adamdı ve hayatımın en büyük günahını işledikten sonra beni kurtaran da oydu. Trent'in hayatıyla ilgili bir pazarlık yaparken kardeşinin hayatına mâl oldum.

Para. Her zaman, her şey parayla ilgiliydi.

Ama bir şekilde, içimde bu işin sonunu getiremeyeceğime dair bir vicdan kırıntısı buldum. Ama çok geç kalmıştım, Eden. Bunu durduramadım.

Ondan sonra bile Trent beni kurtarmış, bağışlayıp bana göz kulak olmuştu.

Yaptığımız anlaşmada ısrar ettiğim bir şey vardı: Onun, Gage ile birlikte Redemption Hills'e taşınmasını istemiştım. Trent gerçek sebebini asla öğrenemedi ama çocuğumun beni sevenlere, hayattaki tek iyi yanıma yakın olduğunu bilmem gerekiyordu. Sanki Gage sizin kim olduğunuzu hiç bilmesee bile yakınlığınızdan beslenebilirmiş gibi gelmişti.

Ama sonra işi daha da ileri götürdüm ve Trent'i, Gage'i babamın okuluna göndermeye ikna ettim.

Asıl tahmin edemeyeceğim, sen ve Trent'in arasındaki şeydi.

Ama sizi gördüm, Eden.

Birbirinize nasıl çekildiğinizi gördüm.

Trent'i sevdiğini, Trent'in de seni sevdiğini ve senin oğlumu da sevdiğini gördüm.

Yeğenin olduğunu hissetmişsin gibi değil, sanki o sadece bir çocuk olduğu için seviyordun ve sevginin böyle kalması için sana yalvarıyorum. Ona, ablanın kaybettiği çocuğu gibi değil de seilmeyi hak eden bir babanın, bir adamın çocuğu olarak bak.

Yıllarca onu dolandırdım, çaldım ve Trent'ten durmadan para aldım. Şimdi bu, benim hayatıma mal olacak çünkü bir aptallık edip yaklaşık altı ay önce Los Angeles'a geri döndüm. Yeterince zaman geçtiğini düşünmüştüm. Bencilliğim hiçbir zaman sınır tanımadı.

Sonuçta Trent'in babası ölmüştü. Dikkatli olmanın ne önemi vardı ki?

Şeytanlar ile birlikte olunca uyuşturucuyu bulmak her zaman kolaydı. Onların yanı benim için başka herhangi bir yerden daha çok evim gibiydi. Orası benim gibi birinin ait olduğu tarzda bir yerdi.

Ama babası ölmemiş, Eden. Kurtulmuş. Saklandığı yerden çıkıp Trent'in yaptığı şeyin bedelini ödetmek için mükemmel anı bekliyordu.

O mükemmel an da bendim.

Kolay bir av.

Bir milyon dolar karşılığında tek yapmam gereken, Trent'i saklandığı yerden dışarı çıkarmaktı. Trent'in babasının bana teklif ettiği şey buydu.

Ama artık daha iyisini biliyordum.

Bu yüzden üç ay önce geri döndüm ve parayı aldım. Ortadan kaybolmayı planlarken Cutter ve ekibini farklı yöne yönlendirmeye çalıştım, Trent'in nerede yaşadığı konusunda onlara yalan söyledim. Gerçekten sonsuza kadar yok olacaktım. Ama Cutter ve ekibi, ben daha kaybolamadan beni durdurup Trent ve kardeşlerinin nerede yaşadığını açıklamaya zorladılar.

Paramı almak için Trent ile buluşmam konusunda bana baskı yaptılar.

O zaman onu uyarmalıyım.

Yapmalıyım, Eden ama bu işin sonunda hayatta kalmanın bir yolunu bulmak için dua ediyordum. Ve evet, yine tamamen bencillik yapıyordum.

Ama son nefesime kadar mücadele edecek olsam da ben zaten ölüydüm.

Cutter kendisinden çalındığını düşündüğü şeyi geri almaya kararlı.

Eski düşmanlarını ve arkadaşlarını yok ederken motosiklet çetesini yeniden inşa ediyor. Üstünlük istiyor. İntikam istiyor.

Trent'i istiyor.

Cutter ve diğer üç kişi, Redemption Hills'te. Korkunç planlar peşindeler.

Trent'i devirmek için doğru anı bekliyorlar.

Trent bilmiyor. Onu uyar. Polisi arayın ve güvenli bir yere gidin.

Lütfen, lütfen, lütfen güvende olun. Bu adamlar insan değil, Eden. Yollarına çıkan herkese zarar verecekler.

Telefonum izleniyor. Bu mektupların sana ulaşabilmesi için dua ediyorum. Yüzüne karşı özür dilemek isterdim ama şu anda yapabileceğim tek şey, kalbinin bir parçasını daha mahvetmemiş olmak için dua etmek.

Onu uyar, Eden.

Onu kurtar.

Onu sev.

Gage'i de sev.

Ve son olarak, seni sevdiğimi asla unutma. Tıpkı benim, senin bana olan sevgini sonsuza dek hatırlayacağım gibi.

Harmony.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Kendimi yeniden mahvolmuş hissediyordum.

Parçalanmıştım.

Ağrıyan boğazımdan bir hıçkırık koptu ve ciğerlerime çekebileceğim bir oksijen bulmaya çalıştım.

Her yerim acıyordu.

Bu acı, kemiklerime ve hatta kaslarıma kadar sızmıştı.

Harmony çok fazla acıya sebep olmuştu. Ama artık anlıyordum. Şimdi her şey daha netti.

Neredeyse sürünerek telefonuma ulaştım.

Onu tezgâhın üzerinde bıraktığım yerden kapıp son yirmi dört saat içinde muhtemelen yüzüncü kez yaptığım gibi Trent'in numarasını çevirdim.

Her şeyi mahvedeceğini hep bildiğini söyleyen bir mesaj dışında tek bir aramama bile cevap vermemişti.

Yine de denedim. Aramıza koyduğu o bariyeri aşmaya çalıştım.

Her başarısız oluşumda yeniden yıkılıyordum.

Ama bu sefer... bu sefer korku da iliklerime işlemişti. "Trent. Tanrım, lütfen bana cevap ver."

Mesaj bırakmam için bip sesi duyuldu. "Baban. O yaşıyor."

Aramayı sonlandırdım ve evden arabaya doğru koşarken 911'i arayarak kendimi harekete geçmeye zorladım.

Motoru çalıştırdım, arabayı geri vitesine alıp uçarcasına sürdükten sonra vitesi ileriye aldım ve gaz pedalına sonuna kadar bastım.

Ona mümkün olduğu kadar çabuk ulaşmak için süratle yol alırken bir yandan da dua ediyordum. "Trent, tatlı savaşımla. Lütfen."

Onu uyarmam gerekiyordu.

Onu görmem gerekiyordu.

Polis operatörü aramama cevap verdiğinde olayları elimden gelen en iyi şekilde özetledim. Bu arada Trent'in evine doğru hızla ilerlerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

O anda artık bu adam hakkında aklımda hiçbir soru olmadığını fark ettim. Amacı, kim olduğu veya kız kardeşimle ilişkisinin hiçbir önemi yoktu.

Tek bir gerçeğim vardı, *tek bir nedenim* vardı. Onu seviyordum ve onu korumak için her şeyi yapardım.

Kırkıncı Bölüm

Trent

CUTTER ARABAMIN ÖN TARAFINDA DURUYORDU. Elinde silah, gözlerinde nefret vardı. Yüzünde artık hiç sakal yoktu. Bakışlarım boynunun sol tarafına, derisinin ezik ve yaralı olduğu kısıma düştü.

Çarpık ve şekli bozuktu.

Ama karşımda duran bu iğrenç, aşağılık yaratığı çirkin yapan bu değildi. Onu asıl çirkinleştiren içinden dışına taşmış olan kötülüğüydü.

Bu kahrolası herif nasıl hâlâ hayatta olabilirdi?

“Ah, beni gördüğüne bu kadar şaşırma oğlum,” derken dalga geçer gibi güldü. Sesi tüylerimi diken diken etmişti. “Sevgili yaşlı babanı özlemedin mi?”

Vücudu saldırganlıkla ve nefretle sarsılıyordu.

Ben ise tamamen sersemlemiş vaziyetteydim.

Farkındalık yavaş yavaş zihinime oturdu. Vücudumdaki bütün sinirler bir anda yanmaya başladı. Kaslarım kasılıp gerildi.

Gözlerim bir hesaplama yapmak için etrafı taradı. Yüzüme silah doğrultulmuşken bile bu durumdan kurtulmanın bir yolunu arıyordum.

İşlerin bu şekilde sonuçlanmış olması komikti.

Kaçmış, dönüp dolaşmış ve bir şekilde en sonunda aynı lanet olası noktaya gelmiştim.

Ondan yayılan kötülük, karşısındakini vahşi bir hayvan gibi pençeleriyle parçalayıp içten içe çürütüyordu.

Omurgamdan aşağı süzülen ve midemi düğümleyen şeyin keder olduğunu tahmin ettim. Aslında her şeyi, en başından beri yanlış yapmıştım. Pişmanlıkların hepsi üst üste gelmeye başlamıştı.

“Seni vurmuştum,” dedim sertçe.

Cutter tiksinti dolu bir sesle güldü. “Bu kadar kolay gebereceğimi düşünmedin, değil mi? Sanırım daha iyi bir atış yapmalıydın.” İç çekti. “Bir de senin en iyisi olman gerekiyordu.”

“Ne oldu peki? Denizden yılan gibi sürünerek çıkıp bunca sene bana saldırmak için fırsat mı kolladın?”

Omzunu silkti. “Kaçmana asla izin vermeyecektim. En başından beri. O orospu annen seninle kaçmaya kalkıştığında yapmadığım gibi o yalancı fahişeyle kaçmana da göz yummaya niyetim yoktu.”

Şok göğsümde bir yumruk etkisi bıraktı. Hem de epey sert bir yumruk. Darbenin şiddetiyle başımı öne eğdim ve gözlerimi bir an için sımsıkı yumdum.

Sözlerindeki ima oldukça açıktı.

Nefret boğazımdan bir alev gibi yükselirken sesim hem dehşet hem de inkârla doluydu.

Aptallığım yüzünden yepyeni bir yasın ağırlığı altında eziliyordum.

“Annem.”

Cutter gülerken bana sanki cahil bir çocukmuşum gibi bakıyordu.

Aptalmışım gibi.

Haklıydı.

Tanrım, bunu nasıl kaçırmıştım? O tam önümde dururken olmayan bir iblisin peşinden koştuğum o kahrolası yıllar...

Çeneme bir yumruk inmiş gibi yana devrilmemek için kendimi kıpırdamadan durmaya zorladım. Ya da belki de bu çabam bir santim bile kıpırdarsam hiç düşünmeden tetiği çekecek olan Cutter'a doğru koşmamak içindi.

“Gerçekten bundan *Demon's Day*'in sorumlu olduğunu düşündün mü? Yapma ama...”

Pislik herif güldü. Benimle oynuyor, beni kışkırtmaya çalışıyordu.

“Ben...” Anılar hızla çarptı.

O zamanlar sadece bir çocuktum, gerçeklerden habersiz bir çocuk.

Cutter'ın amacından başından beri habersiz olan bir çocuk.

Yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. “Bunu senelerce nasıl fark etmediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım nefretin yüzünden o kadar kör olmuştun, onun ölümünden dolayı intikam almaya o kadar susamıştın ki asıl noktayı kaçırdın. Sen ve kardeşlerin, siz bana aittiniz. Bunu tehdit eden birinin işini bitirmemek söz konusu olamazdı.”

“Onu sen öldürdün.”

“Hem de büyük bir zevkle.”

Safra boğazıma hücum ederken ellerim yumruk oldu. Öfkem hızla yüzeye çıkıyordu.

Ama kontrolümü kaybetmemem gerekiyordu.

Odaklanmalı ve tetikte olmalıydım.

Cutter'ın yanlış bir adım atmasını ve böylece onu alt edebilmeyi umuyordum.

Yıllardır benimle oynadığı gibi bu piçle oynamam gerekiyordu.

“Artık bunların ne önemi var, Cutter? Juna'yı neden öldürdün? Bütün bu saçmalıkların nedeni ne? O lanet domuz? Kulübümdeki o pislikler? Korkak olmana gerek yoktu. Sadece yüzünü gösterebilirdin. Sadece sen ve ben olabilirdik.”

Ama gerçekten, bütün bunları neden yapmıştı?

Her şeyini zaten kaybetmişti. Ekibini. Kulübünü. Özgürlüğünü. Pislik herif son altı yıldır saklanıyordu.

Jud'ın, Ridge'den aldığı istihbarat aklımda geldiğinde kanım dondu. *Demon's Day*'in ve *Pillage of Petrus*'ın üye kaybetmeye başladığı gerçeği.

Siktir.

Cutter büyük bir oyun oynuyordu.

Derdi bölgesini geri kazanmaktı.

Gölgelerin arasında çetesini yeniden inşa ediyordu. Sayısını çoğaltıp güç topluyordu.

Kulübüme gelen şerefsizleri onun gönderdiğine hiç şüphe yoktu.

Gözetlemeye gelmişlerdi.

Plan yapmaya ve kışkırtmaya çünkü Cutter'ın istediği şey buydu; *korkmam.*

Silahının namlusuyla yüzünü işaret ederek çılgınca hareketler yaptı, gülümsemesi hastalıklıydı. "Bundan bu kadar kolay kurtulmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Yaptığın şeyden sonra yaşamana izin vereceğimi? Sadece bu süreçte biraz eğlenebileceğimi düşündüm."

Sıktığım dişlerimin arasından, "Kardeşimi öldürdün," dedim.

"Hayır Trent, o her zaman senin suçundu. Artık nihayet borcunu ödemenin zamanı geldi. Sanırım kardeşlerinden ve her şeyi başlatan o küçük bok parçasından biraz faydalanmak için hâlâ zamanım var. Oğlunun damarlarında benim kanım akıyor. Onu almam mantıklı olur. *Baykuşlar* geri döndü ama üzgünüm Başkan Yardımcısı, *senin rütben düşürüldü.*"

Hiddet bir sel gibi akıyor, önüne gelen her şeyi sürüklüyordu ve dayanılmazdı.

Bu ağzımın içinde kan tadını alabilmeme sebep olan türde bir öfkeydi.

Uzun zamandır yaptığım şey buydu işte. Yıllar boyunca yaptığım şey.

Hayalet.

Ölüm üstüne ölüm.

İnsanların kanının akmasını sağlamadan önce damarlarıma yayılan, beni tamamen uyuşturan şiddet.

Hiçbirinin ne kardeşlerimin ne de oğlumun o iğrenç dünyaya geri sürüklenmesine izin veremezdim.

Tüm bu duyguların beni boğduğunu hissediyordum.

O adam. Memnuniyetle birilerini öldürebilecek o adam, olmak istediğim adamla çelişiyordu.

Ama Gage için, kardeşlerim için...

Cutter'dan alaycı bir kahkaha yükseldi. "Bana seneler içinde yumuşamadığını söyle. Sen benim gururum ve mutluluk kaynağımdın. Sadece adın bile insanlarda korku uyandırırdu. Sadakat uyandırırdu. Ama senin her zaman eksikliğini hissettiğin şey de buydu, değil mi? Sadakat. Şimdi kendine bir bak, karşımda titreyerek duruyorsun. Ölümü getiren kişi her zaman ölmeye hazır olmalıdır."

Gözlerimi kırptırdım.

Görmeye ve odaklanmaya çalıştım.

Bunu hemen burada durdurmak zorundaydım çünkü Jud ve Logan kavga etmeden pes etmezlerdi ve ben de onların bu duruma düşmesine izin veremezdim.

Ancak o anda donup kaldım.

Farkındalık tenimi ürpertti.

Nefesim canımı acıtacak şekilde ciğerlerimden boşaldı.

O tanıdık enerji bir şimşek gibi bana çarptığı anda, metal bir şey kenara savrulup yankılandı. O köpüren, yakıp kavuran ezici yoğunluk içimde patladı.

Cutter hızla o tarafa döndü.

Eden, garaj kapısından içeri sızan güneş ışığının arasından belirdi.

Aman Tanrım. Eden.

Kahrolası şekilde tatlı olan Eden.

Onun teninden yayılan dehşeti ve kemiklerini kaplayan kararlılığı hissetmek için yavaşlamama gerek yoktu.

Bu cesur kızın inancı öyle parlaktı ki...

Garaja girerken ne kadar da pervasızdı.

Benim için.

Oğlum için.

Biliyordum.

Öyle olduğunu biliyordum.

“Eden.” *Siktir.* Eden. “Çık buradan.”

Uyarımı görmezden gelip garajın içine doğru ilerledi. Öfkeli çenesini kaldırıp, “Polisler yolda,” derken ilerlemeye devam etti. “Bir dakika içinde burada olacaklar. Onlara Redemption Hills’te saklanan adamlarını anlattım. Ablamın öldürülmesinden senin ve o üçünün sorumlu olduğunu biliyorlar. Bundan kaçamazsın. Hiçbirinden kaçamazsın. Bitti artık.”

“Ben bitti demeden hiçbir şey bitemez, sürtük.”

“Eden, yere yat!”

Silahını Eden’a doğru kaldırdığı anda Cutter’ın üzerine atıldım ve kulakları sağır eden bir silah sesi duyulurken ona arkadan saldırdım.

Ben de onunla birlikte yere yuvarlanırken ağzından bir *ahh* sesi çıktı. Kolları ve bacakları savrulurken kurşun duvara çarptı. İkimiz de hızla ayağa fırladık. Silahı ele geçirmek için bir savaş veriyorduk.

Cutter nefretle, “Orospu çocuğu, ölme zamanın geldi,” dedi.

Bütün bu süre boyunca benim yaptığım tek şey ise, “Eden, yere yat. Siper al. Lütfen buradan git,” diye bağırmaktı.

Lütfen git.

Onunla tanıştığım andan beri, bu karışıklığın içine girmesine izin vermemiştim. Ama şimdi burada, tehlikenin tam ortasındaydı.

Ona bir şey olmasına izin vermeyi reddediyordum. Böyle bir şey olmayacaktı. Onun ışığı olmadan bu dünya tamamen karanlıkta kalırdı ve bu kararmış, parçalanmış kalp onun için son kez atacaktı.

Oğlum için.

Sahip olamadığım küçük ailem için.

Annem. Nathan.

Her şey üzerime yıkıldı. Uğruna savaştığım hayatlar. Kaybettiklerim. Acılar içinde yaşamaya devam etmek zorunda olanlar.

Bedeli ne olursa olsun.

Bedeli ne olursa olsun, bu adamı yok edecektim.

Öfke ve ateş tüm varlığımı sardı, ellerim Cutter'ı devirmek için çabalıyordu.

Pislik herif kale gibi sağlamdı ve öfkeden kudurmuş vaziyetteydi. "Sana sunduğum her şeye ihanet ettin. Sana verdiğim her şeyi elinin tersiyle ittin. Nankör bir çocuktan başka bir şey değilsin."

Ama ben bunu hiçbir zaman istememiştim. Bu hayatın içine girmem için manipüle edilmişim.

Belirli bir kalıba sokulmuş ve sonuna kadar sömürülmüştüm.

Ben sadece bir çocuktum. Sadece bir çocuk.

Arabaya, garajın tezgâhına, duvardan duvara çarparak mücadele ettik. Bu esnada Eden'in ruhunun çaresizce çırpındığını hissedebiliyordum.

Yumruklar havada uçuşurken öfkeyle dişlerimizi sıkmiştık, bir elim onun boynunun ön kısmını kavradı.

Kolunu hızla tutuşumdan kurtardı ve silahın namlusunu doğruca göğsüme doğrulttu.

Gözlerindeki nefret alevlendi. Zaferine saniyeler kalmıştı. "Hayaletler bile ölümsüz değildir."

Sonra o gözleri genişçe açıldı.

Şaşkınlık, korku ve acıyla.

Bir anda dizlerinin üzerine düşüp yere kapaklandı ve kan, cansız bedeninin etrafında hızlıca kırmızı bir göl oluşturdu.

Eden'in tuttuğu tornavida titreyen parmaklarının arasından kaydı ve beton zemine düştü.

Hava şokla dolarken Eden da yaşadığı dehşetle sendeledi. Ne yaptığını yavaş yavaş kavırıyor gibiydi.

Babamın kanına bulanmış ellerini kaldırdı.

En sonunda benim yüzümden lekelenmişti.

O sonbaharı andıran gözleri benimkileri buldu, kirpiklerini kırıştı-rarak neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Eden... bebeğim... Eden."

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” Ebeveyn banyosunun kapısında dururken sözlerim kısık sesli bir mırıldanmadan ibaretti.

Dışarı çıkmak istemiyordum. Sanki buraya kök salmışım gibi böylece durursam ona sonsuza kadar tutunabilirdim.

Su banyonun zeminine sıcıyordu, hava buhar ve ısıyla buğulanmıştı. Kocaman bir havluya sarılmış olan Eden, çıplak ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

O yoğun sessizliği duvarlara, oradan da kalbime çarptı.

Polis olay yerine geldiğinden beri böyleydi.

Sessizdi, bir kez bile konuşmamıştı. Dehşete düşmüş durumda olduğumu görebiliyordum. Tamamen içine kapanmıştı.

Bana bakamıyordu bile.

Bunun için onu suçlamıyordum. Eden’ı bu iğrenç dünyaya ben çekmiştim. Onu olduğum kişiyle lekelemiştim.

Onun temiz ellerini kana bulamıştım.

“Hayır, sanmıyorum. Teşekkür ederim.”

Ellerim utançtan yumruk haline gelirken yüzüm buruştu. “Bana teşekkür etme, Eden.”

O güzel yüzü tanımlayamadığım bir ifadeyle buruştu. “Trent-”

Söylemek zorunda hissettiği şeyleri söylemeden önce sözünü keserek, “Aşağıdaki banyoda duş alacağım,” dedim.

Beni kötü hissetmemem gerektiği konusunda ikna etmeye çalışacağını biliyordum. İyi olacağını iddia edecekti. Bana, onu en başta bırakmam gereken güvenli hayatına geri döndüğünde onun için endişelenmememi söyleyecekti.

Ya da belki bu defa bir farklılık yaparak benden tiksindiğini hiç saklamadan doğrudan yüzüme vuracaktı.

Beni ezip geçecekti.

Sonunda aslında olduğum canavarı gördüğünü söyleyecekti.

Adaletsizliği kapısına getiren bir vahşi olduğumu dile getirecekti.

Cutter yere yığıldıktan yaklaşık otuz saniye sonra polis ve sağlık görevlileri nihayet eve varmıştı. Görünüşe göre, Eden hızla evime gelirken bir yandan da 911'i aramıştı.

Eden'ı bir battaniyeye sarıp kanıt toplarken kanepeye oturtmuşlardı. Bu sırada felaket derecede sarsılmıştı. Sessizce gözyaşı dökerken sadece boşluğa bakmıştı.

Cutter'ın cesedini götürmüşlerdi.

Ölmüştü.

Bu sefer *gerçekten* ölmüştü.

Ayrıca onun üç adamının da tutuklandığı haberini almıştık.

Tehdit nihayet ortadan kalkmıştı çünkü ben, bu masum ve saf kızı karanlığa çekmiştim. Onu bu yozlaşmış hayata sürüklemiştim.

Bürün bu zaman boyunca onu kollarıma alıp içime sokarcasına sarılmak için can atmıştım. Ona birbirimize en güzel şekilde uyduğumuzu söylemek ve buna inanmasını sağlamak istemişim.

Yere atılmış kanlı kıyafet yığınınına bakarken boğazım düğümlendi. "Bunlardan kurtulacağım."

Eden havluyu vücuduna daha sıkı sardı, hâlâ şoktan titriyordu.

Polislerin sorduğu binlerce soruyu cevaplamaya çalışırken de böyle titremişti. Bir de üstüne, yarın resmi bir ifade vermesi için karakola gelmesi gerektiğini söylemişlerdi.

Dikkatli bir şekilde başını salladı. "Tamam."

Havluyu bırakıp düşün içine adım atmadan önce bana bir kez baktı.

Kendimi onun cazibesinden koparmak zorunda kaldım. Bu kız gerçekten benim felaketimdi. Yerden kirli kıyafetleri toplayıp siyah bir çöp torbasına tıkkarken ellerim deli gibi titriyordu.

Suyun altındaki vücuduna damlaların düşüşünü bile duyabildiğime yemin edebilirdim. O şehvet uyandıran tenin üzerinde bir ritim tutturarak dans ediyorlardı.

Geri çekildim, aceleyle aşağıya indim ve iç çamaşırlarım da dahil olmak üzere üstümdeki her şeyi çıkardım. Eşyalarımı bir çantaya tıktırdıktan sonra da garaja attım.

Muhtemelen garajın yakılması gerekiyordu.

Belki de bütün bu lanet evin.

Tamamen kül olana kadar.

Oğlumu, her şeyimi kaybetmeye bu kadar yaklaştığım bir yere geri getiremezdim.

Misafir banyosuna geçtim, duş başlığını çevirip sıcak suyun altına girdim. Gözlerimi kapatarak Eden'in yukarıda, ellerine bulaşan kanı yıkadığını hayal etmemeye çalıştım. Sadece minnettar olmayı denedim.

Gage güvendeydi.

Kardeşlerim güvendeydi.

Eden güvendeydi.

Ama ne pahasına?

Juna.

Zavallı, kahrolası Juna.

Başına gelenler yüzünden neden acı çektiğimden emin değildim ama çekiyordum işte. Sonunda en büyük fedakârlığı o yapmıştı ve Eden'in şu anda, üst katta ablasının yasını tuttuğunu biliyordum.

Düşüncelerim diğerlerine kaydı. Annem. Onun tatlı sesi. Nathan. İkizimin bana olan inancı.

Minnettarlığın yanında keder de her tarafımı sardı.

Tenimi derimi söküp atarcasına ve kıpkırmızı oluncaya kadar yıkadıktan sonra çıktım, havluyla kurulanıp üzerime yeni bir kot pantolon ve tişört geçirdim.

Yukarıdaki duşun kapandığını duyduğumda göğsüm sıkıştı.

Acı o kadar büyüktü ki bunu nasıl atlatacağımdan emin değildim.

Salona doğru ilerledim. Özellikle de tek yapmak istediğim Eden'in yanında olmakken, ne yapacağımı veya nereye gideceğimi bilmiyordum.

Arkamdan yumuşak adımların yaklaştığını hissettim.

Sıcaklık bir yangın gibi yayıldı ve beni sarıp sarmaladı.

Sanki benim sarılmak için duyduğum çılgın istediğin aynısını o da hissediyordu.

Sikeyim. Y yapmak istediğim tek şey; o kolların arasına girmek, onu kendime çekmek ve asla bırakmamaktı.

Odanın diğerk tarafında duran Eden'a bakmak için biraz hareket ettiğimde kendimi zar zor toparlayabilmişim.

Dizlerinin hemen üstünde biten çiçekli elbiselerinden birini giymişti.

Saçları sıırılsıklam, cildi nemliydi ve bakışlarında, düşen yaprakların rengindeki gözlerinde karmaşa vardı.

Kahrolası derecede güzeldi.

Onun tatlı ruhu, tüm varlığıma imzasını atmıştı.

"Daha iyi hissediyor musun?" Kendimi zorlamam gerekse de sonunda konuşabilmişim.

Mükemmel. Öylesine konuşmak için sıkık bir soru sormuştum.

Sanki kendini daha iyi hissedecekmiş gibi.

Bu kahrolası kâbusu bir kenara atabilecekmiş gibi.

Yutkunurken boğazı titredi, büyüleyici yüzünün hatları ciddiyetle kaplanmıştı. "Trent-

İşte yine başlıyordu.

Arkamı dönerek, "Seni eve götürmeliyiz. Gidip birkaç şey almam gerekiyor. Bir yer bulana kadar Logan'ın evinde-" diye mırıldandığım sırada başımın yanından hızla geçip duvara çarpan bir kitap sözlerimi kesti ve şok içinde Eden'a doğru döndüm. Bütün vücudu titriyordu.

O muhteşem dudakları da titrerken, "Sakın buna cesaret etme, Trent Lawson," dedi.

Kaşlarım kederle çatıldı. "Eden-"

Enerji odanın içinde şimşek gibi çaktı.

Bir şok dalgası, bir gök gürültüsü gibiydi.

Meydan okurcasına çenesini kaldırırken, "Bana sırtını dönmeye ve bu olan şey ikimizin de başına gelmemiş gibi davranmaya cüret etme! Aramıza duvar örmeye kalkışma," dedi.

Hissettiğim şeyler adeta boğazımı sıkıyordu. "Peki benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

Göğsünü tutarken başını inanamaz bir şekilde salladı. "Beni sevmeni."

Kinayeli bir sesle, "Seni sevmemi mi? Kahrolası problem seni sevmek değil, Eden," derken acı boğazımı parçalıyordu.

Problem bendim.

Benim kim olduğumdu.

Duygular vücudundan fışkırıp duvarlara çarparak etrafa saçılırken adeta bir deprem etkisi yarattı.

“O halde problem ne, Trent? Söyle bana.”

Öfkem daha da arttı.

Lanet hayatım boyunca içimde tuttuğum eski ve tanıdık öfkeyi kucaklarken ona doğru hızla ilerledim.

Havada açlıkla dolu bir gerilim kabardı.

Sahiplenme duygum her adımında yükseliyordu.

“Başından beri yapacağımı bildiğim gibi seni kendi pisliğimin içine sürükledim. Seni lekeledim. Her şeyi mahvettim.”

Başını iki yana salladı. “Beni ancak çekip gitmen mahveder.”

Yüzüne doğru yaklaşıp başımı eğdim. O tatlı, bal kokusu duyularımı allak bullak ediyordu.

Eden’in kendi kokusu benim sabunumun, tenimin ve ellerimin kokusuna karışmıştı.

Sanki beni asla vücudundan yıkayıp atamayacakmış gibiydi.

İçimde bir sıkışma hissederken ellerimi yumruk haline getirdim. “Bugün bir adamı öldürdün.”

Gözlerinden yaşlar aktı. Son iki gündür gözyaşlarının durmadan aktığını biliyordum. Uzanıp onları silmek istiyordum.

Ona sarılmak.

Onu kendime saklamak.

Lanet olsun.

Çılgılık atmak istiyordum.

“Öldürdüm, Trent. Onu öldürdüm ve bu korkunçtu. Berbat bir şeydi. Ama pişman değilim.”

Yüzüm buruştu. “Benim yüzümden,” derken sesim bitkin çıkıyordu.

Dudakları düz bir çizgi şeklini aldı. “Hayır. O adam yüzünden. Bura bela aramaya geldi ve onu buldu. Sana zarar verecekti ve ben, buna izin veremezdim. Çünkü bu beni de yok ederdi.”

Gözlerimi sımsıkı kapatarak geri çekildim. “Ablan...”

Bu bir itiraftı. Kendime karşı hissettiğim o nefret sesime yansımıştı.

Eden burnunu çekerek kollarını çok ama çok tatlı olan kalbinin üzerine sıkıca bastırdı. “Onu sonsuza kadar özleyeceğim.”

“Benim suçum.”

“Hayır, Trent, bu da onun kendi suçuydu. Biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Sana ihanet etti. Seni incitti. Seni birçok yönden mahvetti. Bunun için ondan nefret ediyor olabilirim ama diğer her şey için onu yine de seviyorum. Çocukken gülerek geçirdiğimiz günler için. Mutlu olduğumuz anlar için. Seni ve Gage’i bana getirdiği için.”

Utanç varlığını paramparça ediyordu. “Gerçekten bana her baktığında ablanı düşünmeyeceğini söyleyemezsin.”

Derin bir nefes alırken bir kez daha burnunu çekti. “Sana her baktığımda ne gördüğümü gerçekten bilmek istiyor musun? Bir canavar görmemi istiyorsun, Trent ama görmüyorum işte. Gördüğüm tek şey fedakârlık yapmaya hazır bir adam. İyiliği görüyorum. Harika bir baba görüyorum. Tatlı, acımasız bir savaşçı görüyorum. Benim için, oğlu için, ailesi için savaşan birini görüyorum. Benim için sen busun, Trent. Ailem. Hayatım.”

Hâlâ göğsünü tutarken, “Bir kez daha soruyorum, sana baktığımda ne gördüğümü gerçekten bilmek istiyor musun? Hayatımı birlikte geçirmek istediğim o adamı görüyorum ve gerçek bu,” dedi nefesinin altından.

“Eden...”

“Ne düşündüğünü biliyorum, Trent. Ne yaptığımı fark ettiğin anda bunu gözlerinde gördüm. Ama ben sadece senin tüm hayatın boyunca yaptığın şeyin aynısını yapıyordum. Sevdiklerim için mücadele ediyordum. Seni seviyorum. Beni sevdiğini ve sonsuza kadar benimle kalacağını söylemiştin. Bana, bu sözleri gerçekten kastederek dile getirdiğini söyle. Bana uğruna savaşmaya değer bir neden olduğumu söyle.”

Kırk Birinci Bölüm

Eden

O TEHDİTKÂR, KORKUTUCU ADAM ÖNÜMDE HIZLI nefesler alıp veriyordu.

Karanlık bir cazibe, gerçekleşmesini çok istediğim güzel bir dilekti.

Aç gözlerle bakan, elleri titreyen bu muhteşem adam... Keşke kendini benim gördüğüm gibi görebilseydi.

“Eden.” Adımı kısık, hırıltılı bir sesle söylemişti.

“Seni seviyorum, Trent. Tüm benliğimle. Her şeyimle. Sen benim ışığımsın. İçimde yanan ateşsin.”

O güzel koyu kaşları sözlerimle birlikte çatıldı.

Ona doğru bir adım attım. Dünyanın ayaklarımın altında titrediğini hissettiğime yemin edebilirdim. “Sen buna izin vermediğin sürece önümüzde durabilecek hiçbir şey yok. Şeytanlarını görüyorum, Trent. Onları hissettim ve onlarla savaştım. Ve sen benim için savaştığın sürece, ben de bunu sonsuza kadar senin için yapacağım. Sadece beni sevmeyi

seçmelisin. Beni seç, Trent. Çünkü sen ve oğlun... Siz *benim nedenim* oldunuz.”

Aramızdaki enerji patladı.

Şiddetli şok dalgaları, ihtiyacımızı belli edercesine ikimizi de baştan aşağı sardı.

Ancak ifadesinde başka bir şey daha vardı.

Teslimiyet.

Sanki en sonunda gerçekten anlamış gibiydi.

“Kedicik.” Büyük avucuyla yüzümü kavradı ve derin bir nefes verdi. Sıcak ve sertti. “Bana ciddi olduğunu söyle. Bana bunu istediğini söyle. Bana rüya görmediğimi söyle. Bana, *benim* olduğunu söyle.”

Elim onunkinin üzerine kapandı. Hiç durmadan titriyordum, tedirginlik ve endişe beni ele geçirmişti.

Dilimi kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Sanırım *Absolution*’ın kapısından girdiğim ilk andan itibaren senindim.”

Bir yem ve tuzak.

Ait olmadığım ama kaçacak yerimin olmadığı bir dünya.

Koyu gözleri parladı ve yavaşça sallanmaya başladık. “Sana âşık olmak bir seçim bile değildi, Kedicik. Bir bakışınla kalbimi çaldın.”

“Parmaklarının ufacık bir dokunuşuyla bana sahip oldun.”

Burnu benimkine dokundu. “Doğru adam olmak istiyorum.”

“Sen her şeysin.”

Derin bir nefes verdi. “Sen ve ben?”

“Sonsuza kadar,” diye cevap verdim.

Ağzı benimkini ele geçirdi.

Kesinlikle tatlı değildi. Sertti. Sert ve ilkel.

Bu adamın karanlık güzelliği, üstüme çöken bir heyelanmış gibi hissediyordum.

Beni kucağına alıp duvara yasladı. Kalçasını benimkine bastırırken çenemden tutarak beni kendisine bakmaya zorladı.

Bana sanki güneşiymişim gibi bakarken, “Küçük Baştan Çıkarıcı,” dedi.

Ama o benim sonsuzluğumun umuduydu. “Tatlı Savaşçım.”

Çünkü başından beri böyleydi. İlk günden beri.

Elbisemin yakasını yırtıp göğsümü açığa çıkarırken homurdandı. Avucu göğsümü sardı, dudaklarıyla boynumu adeta tüketirken ruhumdan bir inilti yükseldi. Trent çenemden göğüs uçlarıma kadar bütün vücudumu ürperten öpücüklerden oluşan bir iz bıraktı.

Emdi, yaladı ve beni aşırı uyarılmış bir duygu yumağına çevirdi.

Çaresizce ufacık bir temas için savaştan eller ve ruhların bir karmaşasına dönüşmüştük.

Açgözlülükle birbirimizi sahiplenmeye çalışıyorduk.

Ben fermuarını indirirken o da iç çamaşırımı yırtıp attı.

Hareketlerimiz aceleciydi.

“Sana ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var,” diye itiraf ettim.

“Bunu bir daha yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim,” diyerek kederle inledi. “Siktir, Eden. Seni seviyorum.”

“Sonsuza kadar.”

Beni kollarına aldı, sendeleyerek döndürdü ve birlikte kanepeye düştük.

Duygular bir çığ gibi üzerimize yığıldı. Bunaltan, tüketen bugüne kadar hiç hissetmediğim bir yoğunluğu vardı.

Tüm parçalar, en başından beri olması gerektiği gibi doğru boşluklara yerleşiyordu.

Bu adam beni ölümden döndürmüştü. Hiçbir zaman gerçekten atmayan bir kalbe nefes vermişti. Artık kalbim her vuruşta onun için atıyordu.

O eteğimi yukarı çekerken ben de kot pantolonunu kalçasından aşağı itmeye çalıştım.

Bir saniye sonra içimdeydi, aleti çok büyüktü ve fazla derindeydi.

Ciğerlerimdeki hava adeta sökülürcesine kaçarken, onun ağzından da bir hırlama çıktı.

O beni çılgınca bir şekilde kollarının arasına alırken ben de onun verdiği mükemmel hisse alışmaya çabalıyordum.

Yüzüme düşen ıslak saçları geriye doğru iterek, “Senin için doğru adam olacağım,” diye fısıldadı.

“Zaten öylesin,” derken ben de fısıldıyordum.

Bu güzel, korkutucu adama kalbimi, vücudumu ve inancımı vermiştim.

Çünkü birini sevmek her türlü riske girmeye değerdı.

Geleceğın bize ne getireceğini bilmiyorduk ve geçmişimizi kontrol edemezdik.

Ama buradaydık ve bu ana sahiptik. Şu an bize aitti. Üstelik bu anların her biri Trent Lawson ve oğluna ait olacaktı.

İri kollar beni sıkıca sararken, “Teşekkür ederim,” dedi.

Jud beni devasa gövdesine çekip kucakladığında bu iri, vahşı adamdan sevgi ve minnettarlık yayılıyordu.

Kulağıma boğuk bir sesle mırıldanarak, “Onun için savaştığın için teşekkür ederim. Gage için savaştığın için. Trent’i kurtardığın için. *Kahretsin*. Hepimizi kurtardığın için, gerçekten. Seni ılgın, cesur kız,” dedi. Son söyledikleri hem alaycı hem de yaptığım şey yüzünden kendimi tehlikeye attığım için beni hafifçe azarlar gibiydi.

Logan ve Jud, bir daha asla böyle pervasız bir şey yapmamam konusunda tam bir saat boyunca benimle uzun uzun konuşmuşlardı. Cevap olarak, onlara bir daha öyle bir durumla karşı karşıya gelmememiz için dua ettiğimi söylemiştim.

Ama gerçek şuydu ki, pişman değildim. Bunları yüzlerce kez yaşasak da aynı şeyi hiç düşünmeden tekrar yapardım.

O bana sarılırken ben de onu aynı şiddetle sardım. “Sevdiklerimiz için savaşırız.”

Başını yavaşça sallarken, “Ve sen, onu gerçekte olduğu gibi görüyorsun,” dedi.

Tutuşumu sıkılaştırdım.

Bu bir sözdü.

Gerçekten görüyordum.

Trent'in gerçekte kim olduğunu görmüştüm ve bu ne anlama gelirse gelsin, onu sahip olduğu her şeyle sevecektim.

Jud kendini geri çekerek Trent'in kapının yanında beklediği yere doğru uzun adımlarla yürüdü. O kale kadar sağlam adam bile dağılmış görünüyordu. Şu anda kendi şeytanlarıyla uğraştığı açıktı.

Jud, Trent'in omzunu sıktı.

Trent çenesini sertçe ona doğru eğdi.

İkisi arasında sessiz bir konuşma geçti, konuşmadan anlaşmışlardı.

Aralarındaki bağda, tanık oldukları her vahşet, paylaştıkları her korku, paramparça olan her umut bu sessizce aktı.

Şimdi Trent ve ben de bunların bir kısmını paylaşıyorduk.

Travma ve trajedi.

Sevdiklerimizin varlıklarının sonsuza dek yankılanacağı, içimizde açılmış derin bir boşluk vardı.

Bakışlarım aramızdaki mesafeye rağmen odanın diğer ucundaki Trent'in sert bakışlarıyla buluştu.

Bu olanların üstesinden birlikte geleceğimize dair gücümüzün olduğuna inanıyordum.

Acıların ve pişmanlıkların. Soruların ve ihtimallerin.

Gage, Logan'ın merdivenlerinden koşarak inerken, kocaman sırt çantası omuzlarında sallanıyordu.

O kadar tatlıydı ki neredeyse beni dizlerimin üstüne düşürüyordu. "Bayan Murphy, Bayan Murphy. Gitmeye hazırım. Bütün eşyalarımı ve boyalarımı aldım ve sizi o kadar çokook bekledim ki size çok özel bir şey yaptım. Off. Bu kadar fazla çalışmamanız gerektiğini bilmiyor musunuz?"

Kalbim hafifledi.

Genişledi ve adeta dans etti.

Onu elinden tuttum. "Seni bu kadar beklettiğimiz için üzgünüm ama artık buradayız."

Üstelik artık hiçbir yere de gitmiyorduk.

“Tamam, güzel çünkü biliyorsunuz ki tüm özel zamanlara sahip olmalıyız. Çünkü biz birbirimizi en yüksek dağ kadar çok seviyoruz ve sevdiğin insanlara zaman ayırman gerekir.”

Kararlı bir şekilde başını sallarken yanakları gamzeleriyle çukurlaştı. Sözlerinde çok samimiydi.

Serbest elimin parmakları sevimli yüzünü çerçeveleyen altın saçların arasında gezinirken gülümsemem yumuşaktı.

Bu çocuk benim hayatımdı.

Trent, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hazırım,” dedim fısıldayarak, söz veriyordum.

Evet. Hazırdım.

Hayatıma devam etmeye, yaşamaya, sevmeye, umut etmeye ve inanmaya tamamen hazırdım.

Trent’in de bunların hepsine sahip olmasının zamanı gelmişti ve bunu onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Geri çekilip kendini beğenmiş, alaycı sırıtişıyla bizi izleyen Logan’a sarıldım ancak abisine ve ardından tekrar bana baktığında yüzünde imalı bir gülümseme vardı. “Abimin biraz rahatlayacak bir şeyler aldığından emin ol.”

Gage yanımda zıplamaya başladı. “Babam ne alacak? Dondurma mı? Lütfen, lütfen, lütfen bunun dondurma olduğunu söyleyin!”

Yüzüm aniden kızarmaya başlayınca Trent sertçe Logan’a baktı. “Siktir git, dostum.”

Logan kahkaha atarken, “Biliyorsun, beni çok seviyorsun,” dedi.

Trent’in bakışları kardeşlerinin arasında gezindi. “Siz olmasaydınız ayakta kalamazdım.”

Onlara duyduğu sevgi öylesine fazlaydı ki bedeninden dalgalar halinde yayılıyordu.

O kadar yoğundu ki nefes almayı bile zorlaştırıyordu.

Bir an için üçü de sessizce durdular, sanki yaşadıklarını nihayet gerçekten geçmişte bırakabilmek için kendilerine biraz zaman veriyorlardı.

Bir gelecekleri olduğunun, artık arkalarını kollamaları ya da korku içinde yaşamaları gerekmediğinin yavaş yavaş farkına varıyorlardı.

O baykuş dövmesi, Trent zorlukla yutkunduğunda boğazının üzerinde hareket etti. Ardından Trent biraz yaklaşıp elimi tuttu.

Beni hayatına davet ediyor gibiydi. Ardından uzanıp Gage'in elini tuttu.

Mutluluğum içimden dolup taşıtı.

Hep birlikte arabama bindik ve gerçekten dondurma yemeye gittik. Üçümüz küçük dükkânda oturup Gage'in durmadan konuşmasını dinledik.

Umut, etrafımızı tüm sıcaklığıyla sarmış, bizi kucaklamıştı.

Ama hâlâ biraz hüznün de vardı. Muhtemelen asla iyileşmeyecekti, kemiklerimize kazınmış yaralarımız orada duruyorlardı. İçimde abla-
mın şeklini almış büyük bir boşluk vardı.

Aaron'ın.

Annemin.

Trent parmaklarını benimkilere geçirirken aklımdakileri biliyormuş ve beni anlıyormuş gibi bana baktı.

"Birlikte," diye fısıldadı.

Elini sıkıca tuttum. "Birlikte."

Ardından tüm karamsarlığım uçup gitti ve bana o şeytani, oyuncu ve beni mahveden gülümsemelerinden birini gönderdi.

Elindeki dondurma külahını burnuma sürttü.

Eğilip burumun ucunu yalamadan önce alçak sesle dalga geçerek, "Ah, Kedicik, şurada küçük bir şey var," dedi.

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı.

Kahkaha attığında gür sesi tüm bedenimin baştan aşağı titremesine sebep oldu.

Omzuna vururken, "Seni pislik," dedim.

Masummuş gibi bana bakarken, "Ne oldu ki?" diye sordu.

Gage, bu sanki babasının şimdiye kadar yaptığı en komik şeymiş gibi kahkahalara boğuldu. "Benim sıram!"

Masanın üzerine tırmandı ve aynısını babasına da yaptı ama dondurmayı geri silmedi. “Baba şurada bir şey var!”

Kahkahalar masamızı, tüm odayı ve kalplerimizi doldurdu.

Trent’e bakarken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi. “Kötü örnek oluyorsun.”

Sesim o kadar alçaktı ki dudaklarımı zar zor kıpırdatmıştım. Trent o enfes dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Kötü örnek neymiş göstereceğim sana.”

İçimdeki kelebekler serbest kalarak adeta dans etmeye başladı.

Beklentiyle, hasretle ve ihtiyaçla doldum.

“Sabırsızlanıyorum.”

Dondurmamızı bitirdikten sonra benim evime geri döndük, ağaçlar kararan gecede yer değiştiriyor, yıldızlar canlanıyordu.

Trent çantalarını aldı, ben de kapının kilidini açtım ve içeri girdik.

Geçici olarak burada kalmayı planlamıştık.

Ya da belki, sonsuza dek bu evde kalırdık. Çünkü bu duvarlar artık yalnızlık hissi vermiyordu. Artık boşluğun yankılarıyla dolu değildi.

Burada, bu küçük yerde, huzuru bulmamız için dua ettim.

Gage hızla *odasına* doğru koştu ve ben de eşyalarını yerlerine koyup yatmaya hazırlanmasına yardım ettim.

Yatağının yanında diz çöktüm, ona bir hikâye okurken kalbim kavgalarına şiddetle baskı yapıyordu.

Bir zamanlar hayalini kurduğum şeyler şimdi en güzel halleriyle çiçek açıyordu.

O gamzeli gülümsemesiyle bana baktı, uzanıp bileğimdeki bilekliğe dokunmadan önce burnumu öptü. “Sizi dünyanın en yüksek dağı kadar seviyorum, Bayan Murphy.”

“Ben de seni o yüksek dağdan geri dönecek kadar çok seviyorum.”

Trent yorganı onun üzerine örtüp şakağını öptü ve uzaklaşıp ışığı söndürmeden önce onu biraz gıdıkladı.

Daha sonra elimden tutup beni odama ve yatağıma götürdü.

Bu tehditkâr, korkutucu adam dünyadaki en büyük kalbe sahipti.

Yatağa yattığımızda güçlü kollarını etrafıma doladı. Ona bakabilmek için dirseğimin üzerinde doğruldum.

Etkileyici yüzü yetenekli bir heykeltıraş tarafından oyulmuş gibiydi.

Bu adam her şeyi değiştirmişti.

Dili, dolgun dudaklarının üzerinde dolaştı ve yüzüme düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Burada seninle olduğuma inanmıyorum. Özellikle de bunca şeyden sonra. Sen olağanüstü birisin, Eden. Umarım sana baktığımda gördüğüm şeyin sonsuz bir lütuf olduğunu biliyorsundur.”

Göğsüm sıkışırken, “Seni tahmin edebileceğinden daha fazla seviyorum,” dedim.

“Sana olan sevgimin ufacık bir kısmı kadar bile seviyorsan, bu fazlasıyla yeterli demektir.” Yüzünde yumuşacık, içimi kördüğüm edip kanının daha hızlı akmasını sağlayan bir gülümseme vardı.

Benim de dudaklarımda bir gülümseme belirirken alayla, “Hımm. O zaman iyi ki seni en yüksek dağ kadar seviyorum,” dedim.

Trent’in yüzü sevgi ve hayranlıkla doldu.

“Bu aile işini birlikte yapıyoruz, değil mi?”

Başımı salladım ve altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Sıcaklık hızla yayılıyordu. “Gage’e asla kendi oğlumdan farklı bir gözle bakmayacağım.”

Baykuşun kanatları, Trent sertçe yutkunurken sallanıp dans etti. “Hayatın bize senin gibi bir hediye sunacağını asla hayal edemezdin. İyi ki inatçısın.”

Alınmış gibi şaşkınlıkla bir nefes verdim. “İnatçı mı? Ben mi?”

“Benimle iş görüşmesi yapmadan oradan ayrılmayı reddettin. Vahşi, küçük kedicik.”

Parmak uçlarım çenesinde dolaşırken, “Eminim ki eğer gitseydim, bir şekilde sinsice peşimden gelirdin,” dedim.

“Muhtemelen. Seni o localardan birinde otururken gördüğümde beladan başka bir şey olmadığını anlamıştım. İlk gördüğüm anda seni istedim.”

Ellerinden biriyle kalçamı sıktı.

İnlememi ve kıkırdamamı bastırarak fısıldadım. “Benden tek istediğin bu mu? Bedenim?”

“Hayır, Eden. Bu nazik kalbi ve bu keskin zekâyı da istiyorum. Tatlı ve sadık ruhunu da.”

Aşk beni baştan aşağı sardı.

Bu adam, boğulmaktan mutluluk duyacağım karanlık bir denizdi.

Beni aniden döndürüp yatağa bastırduğunda şaşkınlıkla küçük bir çığlık attım, yüzünde bana tepeden bakan şeytani ve şehvetli bir sırıtiş-tan başka bir şey yoktu.

“Elbette senin bu sımsıkı, nefis vücuduna da sahip olacağım.”

“İyi çünkü zaten sana ait.”

Gülümsemesi yumuşadı ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurup fısıldadı. “Ah, Kedicik... birlikte çok eğleneceğiz.”

Epilog

Eden

ÖĞLEDEN SONRA GÜNEŞİN IŞIKLARI ALTIN dokunuşlarla masmavi gökyüzünü süslüyordu. Yüksek çamların ve meşe ağaçlarının arasından esen serinliği kovan bir sıcaklıkla şehrimizi sarmıştı.

Yüzümü gökyüzüne doğru kaldırıp temiz havayı ciğerlerime çektim. Her şeyin tadını çıkarıyordum.

Aşkın, neşenin ve umudun.

Gage'in ön sıralarda oturduğu ilk yılın üzerinden koca bir okul yılının geçtiğine inanamıyordum.

Bir bakışıyla kalbimi çalan bu küçük çocuk.

Sanırım babasının benim kalbimi çalması için gereken tek şey de bir bakış olmuştu.

Günler ve aylar göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ama her anını büyük bir minnetle içimde saklıyordum. Bize verilenler için, birbirimizi bulduğumuz için şükreliyordum.

Her ne kadar buraya varana kadar çok fazla acı çekmiş olsak da.

Harmony'nin çaldığı paranın çoğunu geri alabilmiştik, bu sayede okul ve babamın evi artık güvendedeydi.

Bütün bunların içinde büyük bir huzur vardı ama babam hâlâ kendi huzurunu bulmakta zorlanıyordu.

Bir gün onun da kendi mutluluğunu bulabilmesi, kalbinin tekrar heyecanla atabilmesi için dua ediyordum. Benim kalbim gibi onunki- nin de hayata kıvılcımlar saçmasını istiyordum.

O anda, neşe dolu çığlıklar havayı doldurdu, dikkatimi okulun son gününde anaokulu sınıfımın koşup oynadığı alana çevirdim.

Elbette Gage de oradaydı, diğer çocuklarla oynuyordu ve heyecan dolu bir hikâye anlatırken elleri neredeyse ağzı kadar hızlı hareket ediyordu.

Tessa sallana sallana yanıma geldiğinde sırtışıımı gizlemeye çalıştım. Eğilip kulağıma yaklaştı ve sanki korkunç bir sır paylaşıyormuş gibi fısıldadı. "Birileri çok fazla pasta yemiş gibi görünüyor."

Boğulurcasına bir kahkaha attım. "Pastayı sevdiğimi fark ettim. Hem de çok."

"Seni fahişe."

Koluna vurdum. "Seni pislik."

"Ama beni seviyorsun. Hem de çılgınlar gibi."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi ve parmaklarımı birbirine yaklaştırıp havaya kaldırdım. "Sadece şu kadar."

"Bunun nedeni müstehcen derecede ateşli bir adamın gelip tüm en yakın arkadaş zamanımızı çalması. Sana sürekli pasta yapıyor." Abartılı bir tavırla altdudağını dışarı çıkardı.

"Kıskanma."

"Hımm... çok kıskanıyorum. Bu arada ondan bahsetmişken..." Başını demir çitin diğer tarafındaki aile toplanma alanına giren beyaz *Porsche Panamera*'ya doğru çevirdi.

Arabayı ilk gördüğüm zamanı hatırlarken anılar beni sardı.

O anda halüsinasyon görüp görmediğimi merak etmiştim. Bu bir tür acımasız, hastalıklı bir şaka mıydı, yoksa başka bir hayatta gerçekten korkunç bir şey yapmıştım ve şimdi cezamı mı çekiyordum diye düşünmüştüm.

O zamanlar hiçbir şeyin farkında değildim. O arabanın sahibi bugüne dek aldığım en büyük hediye olmuştu. Bu sayede imkânsız olduğuna inandığım bir aşkı bulmuştum.

Trent kaldırıma yanaşıp durduğunda ön camın arkasından bana sırtıttı. Adam, sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakıyordu.

Ona sert bir bakış attım.

Daha sonra.

Fakat bu sadece gülümsemesinin daha da genişlemesine sebep oldu. Ardından arabasından indi ve bütün heybetiyle dikildi.

Ne yapıyordu?

Rutinimiz belliydi. Arabasında bekleyip Gage'i de alarak eve gitmesi ve benimle orada buluşması gerekiyordu. Çünkü o fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı.

Ama hayır. Trent kaldırımda yürümeye başladı.

Bir şeyin gelmekte olduğuna dair belli belirsiz bir duygu yüzünden bir ürperti tenimde dolaştı.

Büyük ve güzel bir şey.

"İşte burada! İşte burada! Şuna bakın, Bayan Murphy!" Gage kaydırağın yanından hızla geldi, kollarını başının üzerine kaldırdı ve ellerini havada salladı. "Merhaba baba, merhaba! Buraya gel! Hazır mısınız?"

Kaşlarımı çatarken, "İki dakikan daha var, Gage. Gitme zamanı gelene kadar oyun alanında kalman gerekiyor," dedim.

Evet, babasını ne kadar sevdiğini ilk elden bildiğim bu çocuğu, özellikle de şu an bu kadar heyecanlıyken sakinleştirmek oldukça zordu.

Kapıya doğru ilerlemeye devam ettiği için babasının başı da yakın bir gelecekte büyük belaya girecekti.

Velilerin arabada beklemelerini rica eden bütün o işaretleri görmezden geliyordu.

Havadaki o bastırılmış enerji titreşti.

Ne kadar zaman geçtiği önemli değildi. Hâlâ başımın dönmesine ve dizlerimin güçsüz düşmesine neden oluyordu.

Trent Lawson karanlık bir özgüvenle kapıya doğru yürüdü.

Ama gözleri benim üzerimdeydi.

Sıcak ve baştan çıkarıcılardı.

Siyah bir kot pantolon, siyah V yaka tişört ve bağciksız siyah botlar giymişti. Açıkta kalan dövmele teniyle nasıl oluyorsa her seferinde daha da günahkâr görünmeyi başarıyordu.

Kapıya kadar gelince en sonunda kelimelerin dilimde şekillenmesini sağladım. “Beyefendi, arabanızda beklemeniz gerekiyor.”

Trent sıırttı. “Öyle mi?”

Kapının kilidini kaldırdığında midemde kelebekler uçuştı.

Bana doğru gelmeye devam etti.

Kalbim deli gibi çarpıyor, midem bulanıyordu. O zamana kadar herkesin etrafımızda toplandığını fark etmemiştim.

Öğretmenler ve öğrenciler.

Jud ve Logan bile bir anda belirdiler.

Leann ve Sage.

Milo ile Kult.

Bir de babam. Bana kocaman bir sevgi ve şefkatle bakan babam da oradaydı.

Yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. Gözlerimi hızla kırptırdım, bakışlarım sanki sevincini ufukta görüyormuş gibi beni izleyen adama takıldı.

“Trent, ne yapıyorsun?” Sesim bir yalvarır gibi çıkmıştı.

Ona duyduğum saf hayranlığımı gizlemem mümkün değildi.

O duygu artarak atmosferi kaplıyordu. Bu muhteşem, korkutucu adam sonsuza kadar sürecektir bir aşkla bana gülümsüyordu. Gage de babasının yanına geçerken durmaksızın kıkırdıyordu.

Kalbim düzensiz bir ritimle çarparken bayılacak gibi hissediyordum. Ruhum, bedenimi terk edecek gibiydi.

Tekrar fısıldadım. “Ne yapıyorsun?”

“Eden, Kedicik. Bana bak.”

Gözlerim onun her santimi üzerinde geziniyordu.

Güzelliğinin. Karmaşıklığının. Mükemmelliğinin.

Teslimiyet göstergesi olarak kollarını kaldırdı. Saklayacak bir şeyi yokmuş gibiydi. “Hayatım boyunca senin gibi bir kadının karşısında durabileceğimi hiç düşünmemiştim. Benim hazinem olan bir kadının. O kadar nazik ki yabancılar bile o bir odaya girdiğinde gülümsemeden edemiyor, o kadar muhteşem ki onu her gördüğümde dizlerimin bağı çözülüyor. Nefesimi kesen kadın. Kalbimi çalan bir kadın.”

Enerji bir şok dalgası halinde üzerime çöktü. Nefesimi kesecek kadar yoğundu.

O konuşmaya devam ederken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

“Sana âşığım, Eden. Senin için ölüp bitiyorum. Seninle ilk tanıştığımda bu hisle savaşmanın yapılacak doğru şey olacağını düşünmüştüm. Ama artık bununla savaşmak istemiyorum. Bir daha asla. Bunu yapsaydım bile yine burada, senin karşında duracağımdan oldukça eminim.”

Her kelimesinde ona biraz daha âşık oluyordum.

Fısıltıyla, “Trent,” dedim.

Önümde diz çöktü ve cebinden bir yüzük çıkardı. “O yüzden, bu perişanlığımıza bir son verip benimle evleneceğini umuyorum. Umarım bana, sonsuza kadar benim olacağını söylersin çünkü ben seni sonsuza dek seveceğim.”

Gage de dizinin üstüne çöktü, küçük cebini karıştırdı ve başka bir mavi ip çıkardı. Bu küçüktü ve ortasına minik bir boncuk bağlanmıştı.

“Ben de seni sonsuza dek, en yüksek dağ kadar seveceğim. Bu yüzden annem olmanı umuyorum. Olur musunuz, Bayan Murphy, annem olur musunuz?”

Bir hıçkırık boğazıma tırmandı ama içinde hiçbir üzüntü, utanç ya da tereddüt yoktu.

Erkeklerimin ikisi de tek dizlerinin üzerindeyken ben de iki dizimin üstüne birden çöktüm. “Evet, evet, sonsuza kadar evet.”

Trent yüzüğü titreyen parmağıma taktı ve muhtemelen seyircilere pek de uygun olmayacak bir şekilde beni öptü.

Ama o anda ikimiz de bunu umursamadık.

Bu öpücük, tutkuyla verdiğimiz bir sözdü. Sonsuza kadar birbirimizi ait olacağımızı göstermenin bir sembolüydü. Her şeydi.

O geri çekildiğinde gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

Gage, "Sıra bende!" diye bağırdı. Öne doğru eğildi ve ipten yapılmış yüzüğü işaretparmağıma taktı. "İşte! Bu şimdiye kadarki en güzel yüzük. Babamın sana aldığından bile daha güzel, değil mi anne, değil mi?"

Gage umut dolu bir sırıtışla onayımı almak için bana baktı.

Bağlılığımı almak için.

Geri kalan günlerimde ona vereceğim her şey için.

Babası da onun yanında gülümsüyordu.

Ve o anda, hayatım boyunca bundan daha büyük bir mutluluk hissetmeyeceğimi biliyordum ve bu mutluluğu sonsuza kadar koruyacaktım.

—
Trent

Eden'in elini tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim.

Etrafımızdaki insanlar tezahürat yapıp bağılıyor, sarılıp bizi tebrik etmek için yanımıza koşuyorlardı.

Eden da bir yandan ağlayıp bir yandan gülerken onlara sarılıyordu.

Kahkahasının sesi, tıpkı ruhu gibi sonsuza dek içime kazınmıştı.

Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Bunu hak edeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bunun için, hayatımın geri kalanı boyunca Eden, oğlum ve ailemiz için savaşıyordum.

Sonunda amacım belliydi.

Tek bir neden.

Sonunda bunun gerçekten ne anlama geldiğini çözmüştüm. Bizi seven insanların gülen yüzlerine baktım.

Kardeşlerime.

Eden'in benim için de bir baba gibi olan babasına.

Bir an için bakışlarımı sonsuz gökyüzüne kaldırdım ve o ebediyeti aradım.

Yukarıda her neredeyse annemin sesini duyabiliyordum. Sessizce, sevdiği o şarkıyı söylüyordu.

Sıcak bakışların üzerimde gezindiğini hissettiğimde bakışlarımı indirdim.

Eden.

Tatlı, kahrolası derecede güzel olan Eden.

Sonbaharı andıran gözleri ve saf bir ruhu olan o kız.

Hayatım.

Umudum.

Dünya üzerindeki en güzel inancım.

Ve o an düşündüm ki belki de... belki de bu hayatta, benim gibi bir günahkâr için bile sonunda bağışlanma vardı.

Son

